PAULA **HAWKINS**

Fata din tren

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

BESTSELLER ABSOLUT ÎN MAREA BRITANIE

TU NU O CUNOȘTI.
DAR EA TE CUNOAȘTE.

FICTION CONNECTION

TREI

Fata din tren este un roman de suspans remarcabil. M-a ținut treaz o noapte întreagă.

STEPHEN KING

Cu siguranță va atrage nenumărați fani înrăiți!

THE NEW YORK TIMES

Precum trenul care o poartă pe Rachel în fiecare zi, povestea șerpuiește printre viețile anoste din suburbiile Londrei, iar cititorii o vor urmări cu sufletul la gură.

THE BOSTON GLOBE

Dacă ți-a plăcut Fata dispărută, vei devora acest thriller psihologic: îți va schimba pentru totdeauna felul în care privești viețile celorlalți.

PEOPLE

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Paula Hawkins

Fata din tren

Traducere din engleză şi note de
Ionela Chirilă

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Carmen Botoşaru

Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: Erika Stenlund / plainpicture / Bildhuset

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Maria Muşuroiu
Sînziana Doman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAWKINS, PAULA
Fata din tren / Paula Hawkins; trad.: Ionela Chirilă. –
Bucureşti: Editura Trei, 2015
ISBN: 978-606-719-350-3

I. Chirilă, Ionela (trad.)

821.432.963.2-31=135.1
821.111-31=135.1

Titlul original: The Girl on the Train
Autor: Paula Hawkins

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-350-3

Pentru Kate

E îngropată sub un mesteacăn argintiu, jos, spre bătrânele şine de cale ferată, având la căpătâiul mormântului un altar. De fapt, doar o moviliță de pietre. Nu voiam să atrag atenția asupra locului ei de veci, dar nici nu puteam s-o las acolo, fără niciun fel de aducere-aminte. Se va odihni în pace, nimeni nu e în preajmă s-o deranjeze, niciun sunet nu pătrunde, în afară de cântecul păsărilor şi de huruitul surd al trenurilor.

Una pentru tristețe, două pentru bucurie şi trei pentru o fetiță[1]. Trei pentru o fetiță. M-am blocat la trei, pur şi simplu nu pot să merg mai departe. Capul mi-e plin de sunete, gura mi-e năclăită de sânge. Trei pentru o fetiță. Aud coțofenele cum râd, cum îşi bat joc de mine, chicotind răguşit. Un semn. Semne rele. Le pot vedea acum, negre, întunecând soarele. Nu păsările, altceva. Se apropie cineva. Cineva îmi vorbeşte. *Uite! Uite ce-am făcut din cauza ta!*

---

[1] Cântec de leagăn în care este vorba despre o veche superstiție care spune că se poate stabili dacă ai sau nu noroc după numărul de coțofene pe care le vezi.

Rachel

Vineri, 5 iulie 2013

Dimineața

Lângă calea ferată zace o grămăjoară de haine. Un material albastru-deschis, poate o cămașă, de-a valma cu ceva de un alb murdar. Probabil că e gunoi, aruncat din tren, din mers, direct în păduricea de arbuști de pe taluz. Poate că a fost lăsat în urmă de către inginerii care lucrează la partea asta de cale ferată; sunt prin preajmă destul de des. Sau ar putea să fie altceva. Mama îmi spunea tot timpul că am o imaginație care dă pe-afară; același lucru mi l-a spus și Tom. Nu mă pot abține; văd niște țoale aruncate la un loc, un tricou murdar sau un pantof singuratic și nu mă pot abține să nu mă gândesc la celălalt pantof și la picioarele din care au ieșit.

Trenul se pune în mișcare în scârțâit de roți, zgudu-indu-se și scrâșnind strașnic, grămăjoara de haine se face nevăzută, iar noi ne îndreptăm spre Londra, mișcându-ne ușor, în ritmul susținut al unui alergător de cursă lungă.

Cineva, în scaunul de alături, oftează neputincios; trenul de mică viteză de la Ashbury la Euston, cu plecare la ora 8:04, poate pune la încercare până şi răbdarea unui navetist veteran. Călătoria ar trebui să dureze cam 54 de minute, dar rar se întâmplă aşa: porţiunea aceasta de şine e veche de când lumea, prost întreţinută, în multe locuri fără semnalizare corespunzătoare şi presărată cu şantiere nesfârşite.

Trenul se târâie pe şine, trepidează în drumul lui, trecând pe lângă hale industriale şi turnuri de apă, poduri şi hambare, pe lângă case victoriene modeste, întoarse cu spatele la calea ferată.

Îmi sprijin capul de fereastră şi privesc casele care trec, în succesiune rapidă, pe lângă mine, ca într-o secvenţă de film trasă cu camera în mişcare; ceilalţi nu le văd aşa cum le văd eu; nici măcar proprietarii lor nu cred că le văd din această perspectivă. Mi se oferă de două ori pe zi posibilitatea de a arunca o privire în viaţa lor, doar pentru o clipă. E ceva foarte liniştitor în a-i privi pe oameni în siguranţa căminului lor.

Se aude sunând un telefon, o melodie absurd de veselă şi de optimistă. Nu se grăbeşte nimeni să răspundă, aşa că melodia persistă în jurul meu. Îi simt pe colegii mei navetişti agitându-se pe scaune, foşnindu-şi ziarele, bătând cu degetele în ecranele telefoanelor mobile. Trenul înaintează, clătinându-se, legănându-se în curbă, încetinind în apropierea unui semafor roşu. Încerc să nu-mi ridic privirea, încerc să citesc ziarul gratuit pe care mi l-a întins cineva în drum spre gară, dar cuvintele se înceţoşează şi nimic nu-mi trezeşte interesul. Încă mai văd în faţa ochilor grămăjoara de haine abandonate pe marginea şinelor.

Seara

Ginul tonic bolborosește în cutia din care sorb ușor și care amenință să dea pe afară. Rece și acidulat, e gustul primei mele vacanțe cu Tom, din 2005, într-un sătuc pescăresc pe coasta Țării Bascilor. Dimineața ne duceam să înotăm cam un kilometru, până la insulița din golf, unde făceam dragoste pe plajele ascunse și tainice; după-amiezile le petreceam într-un bar, bând ginuri tonice tari și amare, privind roiurile de jucători de fotbal pe plajă, agitându-se haotic, pe nisipurile mareice de după reflux, în echipe de câte 25 de jucători.

Mai iau o gură de gin tonic și încă una, cutia e deja pe jumătate goală, dar nu-i nimic, mai am încă trei în punga de plastic de la picioare. E vineri, așa că nu mă simt vinovată că beau în tren. TGIF[1]. Distracția începe de acum.

Va fi un weekend foarte plăcut, cel puțin așa ne spun cei de la meteo. Soare strălucitor, un cer fără nori. Pe vremuri, am fi mers cu mașina în pădure, la Corly, cu ziare și mâncare pentru picnic, ne-am fi petrecut toată după-amiaza zăcând pe o pătură, în lumina soarelui, filtrată printre ramurile copacilor, am fi băut vin. Sau poate că am fi stat în curte, să facem grătar cu prietenii noștri, sau am fi mers la Rose și am fi stat pe terasă, cu fețele îmbujorate de soare și de alcool, lăsând timpul să se scurgă, apoi am fi mers acasă, împleticindu-ne pe picioare, braț la braț, și am fi adormit pe canapea.

Soare strălucitor, un cer fără nori și nimeni cu care să mă văd, nimic de făcut. Să trăiești așa cum trăiesc eu în momentul de față e mai greu vara, când ziua e atât de

---

[1] TGIF — acronim pentru expresia „Thank God It's Friday" (în română: „Slavă Domnului că e vineri").

lungă, când umbrele sunt aşa de rare, când toată lumea e pe afară, îndeletnicindu-se cu câte ceva, atât de flagrant, de agresiv de fericită. Este epuizant, şi te face să te simţi prost dacă nu i te alături.

Weekendul se întinde dinaintea mea, patruzeci şi opt de ore goale care trebuie umplute cu ceva. Duc iar cutia la gură, dar n-a mai rămas niciun strop.

Luni, 8 iulie 2013

Dimineaţa

Ce uşurare să fiu iar în trenul de 8:04! Nu e că nu mai pot de nerăbdare să ajung în Londra, să-mi încep săptămâna de lucru — chiar nu ţin deloc să fiu în Londra. Nu vreau decât să mă las pe scaunele ponosite, din velur moale, să simt căldura soarelui bulucindu-se pe fereastră, să simt legănatul vagonului, înainte şi înapoi, şi iar înainte şi înapoi, ritmul liniştitor al roţilor pe şine. Prefer să fiu aici, privind spre casele de lângă şine, decât aproape oriunde altundeva.

Cam la jumătatea drumului spre Londra e un semnal defect. Bănuiesc că trebuie să fie defect, pentru că aproape întotdeauna lumina aceea e roşie; ne oprim în punctul ăsta în majoritatea zilelor, uneori pentru câteva secunde, alteori minute în şir. Dacă stau în vagonul D, cum fac de obicei, şi trenul opreşte exact în dreptul acestui semnal, ca aproape de fiecare dată, am un punct de observaţie perfect pentru casa mea favorită de pe traseu: cea de la numărul cincisprezece.

Casa de la numărul cincisprezece e la fel ca toate celelalte aflate de-a lungul acestei şine: un duplex victorian, de două etaje, cu ieşire spre o grădină îngustă, bine întreţinută, care se întinde de jur împrejurul casei şi pe câţiva metri în pantă, până la un gard dincolo de care e o porţiune de câţiva metri de teren nefolosit şi apoi calea ferată. Cunosc casa asta pe de rost. Ştiu fiecare cărămidă, ştiu culoarea draperiilor din dormitorul de la etaj (bej, cu un imprimeu bleumarin), ştiu că vopseaua de pe rama ferestrei de la baie e scorojită şi că lipsesc ţigle pe partea dreaptă a acoperişului.

Ştiu că, în serile calde de vară, locatarii acestei case, Jason şi Jess, ies câteodată pe fereastra mare şi stau pe terasa improvizată de pe acoperişul extins deasupra bucătăriei. Sunt un cuplu perfect, minunat! El e brunet şi bine făcut, protector, blând. Are un râs foarte plăcut. Ea e una dintre femeile acelea micuţe şi vulnerabile, o frumuseţe, cu pielea albă şi cu părul blond tăiat scurt. Are osatura potrivită pentru o astfel de frizură, pometi înalţi şi ascuţiţi, presăraţi cu o umbră de pistrui, maxilarul fin.

Cum suntem blocaţi la semnalul roşu, îi caut cu privirea. Jess e de obicei afară dimineaţa, mai ales vara, bându-şi cafeaua. Câteodată, când o văd acolo, am sentimentul că şi ea mă vede, că se uită direct la mine şi-mi vine să-i fac cu mâna. Dar sunt mult prea timidă. Pe Jason nu-l văd foarte des, e plecat la muncă de cele mai multe ori. Dar chiar dacă nu sunt acolo, mă gândesc la ei, la ce fac, la ce pun la cale. Poate că azi e ziua lor liberă şi ea e în pat, în timp ce el pregăteşte micul dejun, sau poate că au plecat amândoi să alerge, pentru că astea sunt lucrurile pe care le fac ei de obicei. (Şi eu alergam cu Tom duminica, eu, în ritmul meu normal, el, de două ori mai

încet decât putea s-o facă, asta ca să putem alerga unul lângă celălalt.) Poate că Jess e acum în camera de oaspeţi şi pictează sau poate că sunt amândoi la duş, ea cu palmele sprijinite de faianţă, el cu mâinile pe şoldurile ei.

Seara

Întorcându-mă uşor spre fereastră, cu spatele la restul vagonului, deschid una dintre sticluţele de Chenin Blanc pe care le-am cumpărat de la Whistlestop, în Euston. Nu e rece, dar mă descurc şi aşa. Îmi torn un pic într-o ceaşcă de plastic, pun capacul şi vâr sticluţa înapoi în geantă. Nu prea e acceptabil să bei în tren lunea, doar dacă nu eşti cu prietenii, ceea ce nu e cazul meu.

Sunt feţe familiare în acest tren, oameni pe care îi văd în fiecare săptămână făcând naveta. Îi recunosc şi probabil că şi ei mă recunosc pe mine. Totuşi, nu ştiu dacă mă şi văd cel puţin, dacă mă văd aşa cum sunt cu adevărat.

E o seară superbă, caldă, dar nu sufocantă, soarele deja coboară leneş, umbrele se alungesc, iar lumina începe să îmbrace copacii în auriu. Trenul înaintează legănat, trecem pe lângă casa lui Jess şi a lui Jason, îi lăsăm apoi în urmă, în strălucirea serii. Câteodată, nu foarte des, reuşesc să-i văd de pe partea asta a căii ferate. Dacă nu e niciun tren care să meargă în sensul opus şi dacă mergem suficient de încet, câteodată pot să-i surprind, pentru o clipă, pe terasa casei lor. Dacă nu, aşa cum se întâmplă azi, mi-i închipui. Jess şade cu picioarele ridicate pe masa de pe terasă, cu un pahar de vin în mână, Jason e în spatele său, cu mâinile pe umerii ei. Îmi imaginez atingerea mâinilor lui, greutatea lor,

senzația de siguranță și confort. Uneori mă surprind încercând să-mi amintesc când am avut parte ultima dată de atingerea reală a unei persoane, de o îmbrățișare din tot sufletul sau de o strângere de mână, și simt cum mi se frânge inima.

Marți, 9 iulie 2013

Dimineața

Grămăjoara de haine de săptămâna trecută e tot acolo și pare și mai prăfuită, și mai ponosită decât acum câteva zile. Am citit undeva că un tren poate să smulgă hainele de pe tine când te lovește. Moartea provocată de tren nu e chiar așa de neobișnuită. Se zice că ar fi vreo două, trei sute de cazuri pe an, așadar cel puțin unu la două zile. Nu știu câte dintre morțile astea sunt accidentale. Când trenul trece pe lângă grămăjoara de haine, mă uit cu atenție, să văd dacă nu e sânge pe ele, însă nu văd nimic de felul ăsta.

Trenul se oprește, ca de obicei, la semnal. O văd pe Jess stând în curte, pe aleea din fața ușilor franțuzești. E îmbrăcată într-o rochie înflorată, în culori aprinse; e în picioarele goale. Privește peste umăr, înspre casă; probabil că stă de vorbă cu Jason, care pregătește micul dejun. Trenul se pune în mișcare, încet, încet, însă eu continui să mă uit fix la Jess, la casa ei. Nu vreau să văd celelalte case; mai ales, nu vreau s-o văd pe cea care urmează la patru case distanță de a lui Jess, cea care a fost cândva a mea.

Am locuit patru ani la numărul douăzeci şi trei, pe Blenheim Road, în culmea fericirii şi în adâncurile disperării. Nu pot privi casa aceea. A fost prima mea casă. Nu casa părintească, nu casa împărțită cu alții în anii studenției, ci prima *mea* casă. Nu pot să mă uit spre ea. Adică pot, şi mă uit, vreau să mă uit şi nu vreau să mă uit, încerc să nu o fac. În fiecare zi îmi spun să nu mă uit şi în fiecare zi mă uit. Nu mă pot abține, chiar dacă nu vreau să văd nimic din ce e acum acolo, chiar dacă ce văd îmi sfâşie inima în piept. Chiar dacă îmi aduc aminte clar cum m-am simțit când mi-am ridicat privirea şi am văzut că jaluzelele crem de la dormitorul de la etaj dispăruseră, înlocuite cu ceva care aducea a roz bombon; chiar dacă încă îmi aduc aminte durerea pe care am resimțit-o când am văzut-o pe Anna udând tufele de trandafiri de lângă gard, cu tricoul ei întins peste burta imensă, şi mi-am muşcat atunci buza atât de tare, încât mi-a dat sângele.

Închid ochii strâns şi număr până la zece, cincisprezece, douăzeci. Uite, a dispărut acum; nu mai e nimic de văzut. Intrăm în gara Witney şi ieşim, trenul începe să prindă viteză, iar suburbiile se topesc în peisajul mohorât din nordul Londrei, casele terasate fiind înlocuite de poduri suspendate şi clădiri goale cu ferestre sparte. Cu cât ne apropiem de Euston, cu atât sunt mai neliniştită; tensiunea creşte; oare cum va fi astăzi? Cu vreo cinci sute de metri înainte de intrarea în gară, pe partea dreaptă a căii ferate, apare o clădire joasă, mizerabilă, din beton. Pe unul dintre pereți, cineva a scris: VIAȚA NU E UN PARAGRAF. Mă gândesc la grămada de haine de pe marginea căii ferate şi mi se pune un nod în gât. Viața nu e un paragraf şi moartea nu e ceva între paranteze.

Seara

Trenul pe care îl iau seara, cel de 17:56, merge ceva mai încet decât cel de dimineață — călătoria durează o oră și un minut, cu șapte minute mai mult decât cu cel de dimineață, chiar dacă nu are nicio stație în plus. Nu mă deranjează, pentru că, așa cum dimineața nu ard de nerăbdare să ajung la Londra, nici seara nu mă grăbesc să ajung înapoi, în Ashbury. Nu e doar Ashbury de vină, deşi locul în sine e destul de rău, un oraş nou, din anii '60, răspândit ca o tumoră peste inima districtului Buckingham. Nu e nici mai bun, nici mai rău decât zecile de orașe ca el, cu un centru plin de cafenele și magazine de telefonie mobilă și filiale ale JD Sports, înconjurat de un brâu de cartiere de periferie dincolo de care se întinde tărâmul cinematografelor multiplex și al supermarketurilor Tesco. Locuiesc într-un bloc (oarecum) mic și (într-o oarecare măsură) nou, situat în zona în care nucleul comercial al orașului începe să facă loc periferiilor rezidențiale, însă nu e căminul meu. Căminul meu e duplexul acela victorian de pe marginea căii ferate, cel pe care îl dețineam parțial în proprietate. În Ashbury nu sunt proprietară, nu stau nici măcar cu chirie permanentă — stau, pur și simplu, acolo, un ocupant oarecare al celui de-al doilea dormitor, mic, din apartamentul fad și inofensiv, cu două camere, al lui Cathy, mărturie vie a mărinimiei și prieteniei ei.

Suntem prietene din vremea universității. Mă rog, de fapt doar pe jumătate prietene, pentru că nu eram chiar așa de apropiate. În primul meu an de facultate, stăteam ușă în ușă și mergeam la același curs, astfel că deveniserăm, de la sine înțeles, aliate în acele prime săptămâni

de groază, înainte să cunoaştem alţi oameni cu care să avem mai multe în comun. Nu ne-am văzut cine ştie ce după acel prim an şi aproape deloc după facultate, cu excepţia vreunei nunţi. Dar, când eram la strâmtoare, s-a întâmplat că avea o cameră liberă de subînchiriat şi mi s-a părut logic să mă mut la ea. Eram foarte sigură că o să stau doar două luni, maximum şase, şi nu ştiam ce altceva să fac. Nu locuisem niciodată singură; plecasem de la părinţi la colegi de apartament şi apoi la viaţa cu Tom, aşa că ideea de a sta singură mă copleşea şi am fost de acord. Asta se întâmpla cu aproape doi ani în urmă.

Nu e *îngrozitor*. Cathy e o persoană agreabilă, într-un fel strident. Te forţează să-i observi amabilitatea. Amabilitatea ei îţi sare în ochi, e bombastică, este calitatea ei definitorie şi trebuie să i-o lauzi des, aproape zilnic, ceea ce poate fi destul de obositor. Dar nu e aşa de rău; mă pot gândi la defecte şi mai rele la un coleg de apartament. Nu, problema nu e la Cathy; nici măcar Ashbury nu mă deranjează aşa de tare în situaţia asta nouă în care mă aflu (încă mi se pare nouă, deşi au trecut doi ani). Problema e că nu mai am control. În apartamentul lui Cathy mă simt întotdeauna ca un musafir care a stat deja mult mai mult decât ar fi fost normal. Simt asta în bucătărie, unde ne chinuim să încăpem, când gătim mesele de seară. Simt asta când stau pe canapea, lângă ea, iar telecomanda e în mâna ei, ţinută strâns. Singurul loc pe care îl simt oarecum al meu este dormitorul minuscul, în care sunt îndesate un pat dublu şi un birou şi unde abia mai rămâne spaţiu să am acces la unul sau altul. E destul de confortabil, dar nu e un loc unde ţi-ai dori *să fii*, aşa că prefer să stau în sufragerie sau la masa din bucătărie, stingheră şi lipsită de orice putere. Am pierdut controlul

asupra tuturor lucrurilor, inclusiv asupra celor din capul meu.

Miercuri, 10 iulie 2013

Dimineața

Căldura se intensifică. Abia a trecut de opt și ziua e deja insuportabilă, cu aerul greu de umezeală. Mi-aș dori o furtună, dar cerul e insolent de senin, de un albastru-deschis, spălăcit. Îmi șterg broboanele de sudoare apărute desupra buzei de sus. Îmi pare rău că nu mi-am adus aminte să-mi cumpăr o sticlă de apă.

În dimineața asta nu reușesc să-i văd pe Jason și pe Jess, iar sentimentul de dezamăgire e crunt. Știu, e caraghios. Mă uit cu atenție spre casă, dar nu văd nimic. La parter, draperiile sunt trase de la ferestre, dar ușile franțuzești de la verandă sunt închise, soarele reflectându-se în geamuri. Și fereastra cu canat de la etaj e închisă. Jason poate fi plecat la muncă. Cred că e doctor și că lucrează pentru vreuna din organizațiile acelea de peste Ocean. E permanent pe picior de plecare și are o geantă pe șifonier, pregătită pentru călătorie; dacă e vreun cutremur în Iran sau vreun tsunami în Asia, lasă totul baltă, își ia geanta și e deja pe drum spre Heathrow, gata să-și ia zborul și să salveze vieți.

Jess, cu imprimeurile ei îndrăznețe și tenișii Converse, cu frumusețea și cu atitudinea ei, lucrează în industria modei. Sau poate în cea muzicală ori în publicitate — ar putea fi stilist sau fotograf. E și o pictoriță grozavă, are

mult fler artistic. O pot vedea, cu ochii minții, în camera de rezervă de la etaj, cu muzica dată tare, cu fereastra deschisă, cu o pensulă în mână, cu o pânză enormă rezemată de perete. Va sta acolo până la miezul nopții; Jason ştie că nu trebuie s-o deranjeze când lucrează.

Evident că nu o văd de-adevăratelea. Nu ştiu dacă pictează ori dacă Jason are un zâmbet nemaipomenit, dacă Jess are pomeți frumoşi. Nu-i văd de aici osatura şi nu i-am auzit niciodată vocea lui Jason. Nu i-am văzut niciodată de aproape, pentru că nu locuiau în casa aceea pe vremea când stăteam pe aceeaşi stradă. S-au mutat după ce-am plecat eu, acum doi ani; nu ştiu exact când. Cred că am început să-i observ cam acum un an şi, încet-încet, de-a lungul lunilor care au trecut, au devenit importanți pentru mine.

Nu ştiu nici cum îi cheamă, aşa că a trebuit să-i botez eu. Jason, pentru că e un bărbat bine, în stilul starurilor de film britanic, nu în stilul unui Depp sau Pitt, ci al lui Firth sau Jason Isaacs. Iar numele de Jess se potriveşte cu Jason şi cu femeia în sine. I se potriveşte mănuşă, aşa frumoasă şi lipsită de griji cum pare. Sunt o pereche, un set. Sunt fericiți, pot spune. Sunt aşa cum eram şi eu; sunt ca mine şi ca Tom, cum eram noi acum cinci ani. Ei sunt ceea ce eu am pierdut, sunt tot ceea ce eu îmi doresc să fiu.

Seara

Cămaşa de pe mine, stânjenitor de strâmtă, cu nasturii cu greu încheiați peste sâni, este plină de sudoare, are pete mari, umede şi cleioase la subsuoară. Ochii şi gâtul mă mănâncă. În seara asta nu-mi doresc ca drumul

cu trenul să se prelungească la nesfârşit; vreau să ajung acasă, să mă dezbrac şi să mă bag sub duş, să fiu acolo unde nimeni nu mă poate vedea.

Mă uit la bărbatul din faţa mea. E cam de aceeaşi vârstă cu mine, treizeci şi un pic de ani, cu un păr negru, uşor cărunt la tâmple. Pielea, lipsită de vitalitate. E îmbrăcat în costum, dar şi-a scos haina şi a aşezat-o pe scaunul de lângă el. Are în faţă un MacBook, subţire ca foaia de hârtie. Scrie greu, încet. Poartă la mâna dreaptă un ceas de argint, cu un cadran mare — pare scump, poate un Breitling. Îşi muşcă obrazul. Poate că e agitat. Sau poate că se gândeşte adânc. Poate scrie un e-mail important unui coleg de la biroul din New York sau un mesaj de despărţire, bine ticluit, pentru prietena lui. Ridică ochii brusc din laptop şi îmi întâlneşte privirea; se uită la mine şi observă sticluţa de vin de pe măsuţa din faţa mea. Îşi fereşte privirea. E ceva în felul în care îşi strânge buzele care sugerează dispreţ. Dispreţ faţă de mine.

Nu mai sunt cea de altădată. Nu mai sunt atrăgătoare, ba chiar, într-un anumit fel, sunt respingătoare. Nu doar că m-am îngrăşat sau că am faţa buhăită de la băutură sau de la lipsa de somn; e ca şi cum oamenii văd pe chipul meu răvăşirea din mine, e ca şi cum e scrisă pe faţa mea, în felul în care mă port, în care mă mişc.

Într-o noapte, săptămâna trecută, când am ieşit din dormitor să-mi iau un pahar de apă, am auzit-o pe Cathy, în sufragerie, vorbind cu Damien, prietenul ei. Am rămas în hol, ascultând.

— E singură, spunea Cathy, sunt foarte îngrijorată din cauza ei. Faptul că e singură tot timpul nu ajută, să ştii. Apoi a adăugat: Nu ştii pe nimeni la tine, la birou sau la clubul de rugbi? Şi Damien i-a răspuns:

— Pentru Rachel? Fără mişto, Cath, dar nu cred că ştiu pe cineva atât de disperat.

Joi, 11 iulie 2013

Dimineaţa

Trag de bandajul de pe degetul arătător. E umed, s-a udat când mi-am spălat cana de cafea de dimineaţă; îl simt lipicios, murdar, cu toate că dimineaţă era curat. Nu vreau să-l dau jos, pentru că tăietura e destul de adâncă. Cathy nu era acasă când am ajuns, aşa că m-am dus la buticul din colţ şi am cumpărat două sticle de vin. Am băut-o pe prima şi apoi m-am gândit să profit de faptul că nu e ea acasă şi să mă apuc să-mi fac singură o friptură, cu garnitură de ceapă roşie caramelizată şi salată verde. O masă copioasă şi sănătoasă. Tăind ceapa, mi-am retezat şi vârful degetului. Probabil că m-am dus la baie să-l curăţ şi apoi m-am dus să mă întind o vreme, uitând cu totul de bucătărie şi de mâncarea mea, pentru că m-am trezit pe la zece şi i-am auzit pe Cathy şi pe Damien vorbind, el zicând că i-e greaţă de cum am fost în stare să las bucătăria. Cathy a venit sus, la mine, să mă vadă, a bătut încet la uşă şi a deschis-o suficient cât să-şi bage capul. M-a întrebat dacă sunt bine. Mi-am cerut scuze fără să-mi fie foarte clar pentru ce anume. Ea mi-a zis că nu e nimic, dar dacă nu mă deranjează, să fac puţină curăţenie. Pe fundul de lemn lăsasem sânge, încăperea puţea a carne crudă şi bucata de carne pentru friptură încă zăcea pe marginea mesei, deja cenuşie. Damien nici măcar nu m-a

salutat, ci doar a clătinat din cap când m-a văzut şi apoi a urcat la etaj, în dormitorul lui Cathy.

După ce-au plecat amândoi la culcare, mi-am adus aminte că n-am băut a doua sticlă, aşa că am deschis-o. M-am aşezat pe canapea şi m-am uitat la televizor, cu sonorul dat la minimum, ca să nu se audă. Nu-mi aduc aminte la ce m-am uitat, dar la un moment dat probabil că m-am simţit singură sau fericită, sau cine ştie cum, pentru că voiam să vorbesc cu cineva. Nevoia de a vorbi cu cineva trebuie să fi fost copleşitoare şi nu era nimeni altcineva pe care aş fi putut să-l sun, cu excepţia lui Tom.

Nu era nimeni altcineva cu care aş fi vrut să vorbesc, cu excepţia lui Tom. Telefonul meu îmi arată că l-am sunat de patru ori: la 11:02, 11:12, 11:54, 12:09. Judecând după lungimea apelurilor, am lăsat două mesaje vocale. E posibil să fi şi răspuns la telefon, dar eu nu-mi aduc aminte să fi vorbit cu el. Îmi aduc aminte când am lăsat primul mesaj; cred că l-am rugat să mă sune înapoi. E posibil ca asta să fi spus în ambele mesaje, ceea ce nu e tocmai aşa de rău.

Trenul se zguduie şi se opreşte la semnalul roşu, iar eu îmi ridic privirea. Jess e pe veranda casei ei, sorbind dintr-o cană de cafea. Are picioarele urcate pe masă şi capul dat pe spate; se bronzează. În spatele ei mi se pare că văd o umbră, cineva mişcându-se: Jason. Mi-e dor să-l văd, să-i mai privesc încă o dată chipul frumos. Aş vrea să iasă afară, să stea în spatele ei, aşa cum face de obicei, s-o sărute pe creştet.

Dar nu iese, iar capul ei îi cade în piept. E ceva diferit în felul în care se mişcă azi; e mai greoaie, ceva o trage în jos. Îmi doresc ca el să iasă afară, s-o vadă, dar trenul se zdruncină şi porneşte mai departe, cătinel-cătinel, şi nici

urmă de el; ea e singură. Şi acum, fără să mă gândesc, mă trezesc că mă uit direct la fosta mea casă şi nu sunt în stare să-mi mut privirea. Uşile franţuzeşti sunt deschise larg, iar lumina se revarsă în bucătărie. Nu-mi dau seama, chiar nu am cum să-mi dau seama dacă văd sau doar îmi imaginez că văd chestia asta — ea este acolo, la chiuvetă, spălând vase? Şi e cumva şi o fetiţă mică, pe unul dintre scăunelele acelea înalte, pentru bebeluşi, de lângă masa de bucătărie?

Închid ochii şi las întunericul să crească şi să se răspândească până când se metamorfozează dintr-un sentiment de tristeţe în ceva şi mai odios: o amintire, un flashback. Nu i-am spus în mesaj doar să mă sune înapoi. Acum îmi aduc aminte, plângeam. I-am spus că încă îl iubesc, că o să-l iubesc mereu. *Te implor, Tom, te implor, trebuie să vorbesc cu tine. Mi-e dor de tine.* Nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu.

Trebuie să accept situaţia, nu are sens să mă prefac că nu există. O să mă simt îngrozitor toată ziua, trăirile mele vor fi ca nişte valuri — întâi mai puternice, apoi mai slabe, apoi din nou puternice, zvârcolirile stomacului, tortura ruşinii, fierbinţeala obrajilor, ochii strâns închişi, ca şi cum aşa aş putea să fac ca totul să dispară. Şi-mi voi spune toată ziua că nu e cel mai rău lucru care mi se poate întâmpla, nu-i aşa? Nu e cel mai rău lucru pe care l-am făcut vreodată, nu e ca şi cum aş fi căzut în public sau aş fi ţipat la vreun străin pe stradă. Nu e ca şi cum mi-aş fi umilit soţul la un picnic, în toiul verii, înjurând-o pe soţia vreunuia dintre prietenii lui. Nu e ca şi cum am fi început să ne certăm într-o seară acasă, şi m-aş fi luat după el cu o crosă de golf, spărgând tencuiala din holul care duce spre dormitor. Nu e ca şi cum m-aş fi

întors la muncă după un prânz de trei ore, clătinându-mă pe picioare, cu toate privirile aţintite asupra mea, Martin Miles luându-mă deoparte şi spunându-mi: *Rachel, cred că ar trebui să te duci acasă.* Am citit cândva, într-o carte scrisă de o fostă alcoolică, unde povestea cum făcuse sex oral cu doi tipi pe care tocmai îi cunoscuse într-un restaurant de pe o stradă aglomerată din centrul Londrei. Am citit-o şi m-am gândit că nu am ajuns *chiar aşa* de rău. Asta este ştacheta.

Seara

M-am gândit la Jess toată ziua, incapabilă să mă concentrez la altceva decât la ce-am văzut dimineaţă. Ce m-a făcut să cred că ceva e în neregulă? N-aveam cum să văd de la distanţă expresia de pe chipul ei, dar în momentul în care m-am uitat la ea, mi-am dat seama că era singură. Mai mult decât singură — părăsită. Poate că aşa şi era — poate că el e plecat pe undeva, într-una din acele ţări toride spre care zboară de obicei ca să salveze vieţi. Şi ei îi era dor de el şi era îngrijorată, deşi ştie că el chiar trebuie să plece.

Evident că îi e dor de el, aşa cum îmi e şi mie. E blând şi puternic, e tot ceea ce un soţ ar trebui să fie. Şi sunt prieteni şi parteneri. Îmi dau seama de asta, îi ştiu cum sunt. Forţa lui, sentimentul de siguranţă pe care îl inspiră; dar asta nu înseamnă că ea e slabă din fire. E puternică în alte moduri; face legături intelectuale care îl lasă cu gura căscată de admiraţie. Ea e cea care poate să ajungă întotdeauna la esenţa unei probleme, s-o disece şi s-o analizeze în timpul în care alţii doar reuşesc să spună bună dimineaţa. La petreceri, el o ţine adesea de mână,

chiar dacă sunt împreună de ani de zile. Se respectă unul pe celălalt, nu îşi spun cuvinte grele niciodată.

În seara asta mă simt sfârşită. Sunt perfect trează. Sunt zile când mă simt atât de rău, încât trebuie să beau; alteori mă simt atât de rău, încât nu pot să beau niciun strop. Astăzi, numai gândul la alcool îmi întoarce stomacul pe dos. Dar faptul că sunt absolut trează în trenul de seară e o mare provocare pentru mine, mai ales acum, în căldura asta. Fiecare centimetru din trup îmi e acoperit cu o peliculă de transpirație, gura mă înțeapă, ochii mă mănâncă, rimelul s-a adunat în ridurile din colțul lor.

Telefonul începe să vibreze în geantă şi mă face să tresar. Două fete care stau în fața mea, în celălalt capăt al vagonului, se uită la mine, apoi una la alta, zâmbindu-şi discret. Nu ştiu ce cred despre mine, dar ştiu că nu poate să fie de bine. Îmi caut telefonul, iar inima îmi bubuie în piept. Ştiu că nici apelul ăsta nu poate să anunțe ceva bun: probabil că e Cathy, care mă roagă să fiu drăguță şi să iau o pauză de la alcool în seara asta. Sau poate e mama, care vrea să mă anunțe că vine la Londra săptămâna viitoare şi o să treacă pe la mine, pe la birou, ca să luăm prânzul împreună. Mă uit la ecran. E Tom. Ezit o secundă şi apoi răspund.

— Rachel?

În cei cinci ani cât am fost împreună, nu mi-a spus niciodată Rachel, ci, pentru el, eram întotdeauna Rach. Câteodată îmi spunea Shelley, pentru că ştia că mă enervează de mor, şi apoi râdea, privindu-mă cum mă crispez de iritare la auzul numelui şi apoi chicotea când vedea că nu mă pot abține şi râd şi eu cu el.

— Rachel? Eu sunt. Vocea îi era de plumb, părea epuizat. Ascultă, trebuie să te opreşti, OK?

Nu spun nimic. Trenul încetineşte şi ne apropiem de casă, de fosta mea casă. Vreau să-l văd. *Vino afară, ieşi în grădină şi stai acolo. Lasă-mă să te văd.*

— Te rog, Rachel. Nu poţi să continui să mă suni aşa, tot timpul. Trebuie să începi să-ţi revii.

Mi s-a pus un nod în gât, tare ca o piatră, neted şi încăpăţânat. Nu pot să înghit. Nu pot să vorbesc.

— Rachel? Eşti acolo? Ştiu că nu-ţi merge prea bine, şi-mi pare rău pentru tine, pe bune, dar... dar eu nu te pot ajuta, şi telefoanele astea interminabile o stresează pe Anna. OK? Nu te mai pot ajuta. Du-te la Alcoolicii Anonimi sau unde o fi. Te rog, Rachel. Du-te azi la Alcoolicii Anonimi, după muncă.

Jupoi leucoplastul de pe deget şi mă uit la pielea palidă şi ridată de dedesubt, la sângele închegat adunat în jurul unghiei. Apăs pe unghia degetului de la mâna dreaptă, chiar în mijlocul tăieturii, o simt deschizându-se, durerea e puternică şi fierbinte. Îmi trag răsuflarea. Sângele începe să se reverse din rană. Fetele din partea cealaltă a vagonului se uită la mine, fără nicio expresie pe chip.

Megan

Cu un an în urmă

Miercuri, 16 mai 2012

Dimineața

Aud trenul venind. Îi știu ritmul pe de rost. Prinde viteză când iese din gara Northcote și apoi, după ce ia curba, hurducându-se din toate încheieturile, începe să încetinească, trecând de la o zdruncinătură strașnică la un huruit ușor și apoi, câteodată, un scârțâit de roți când se oprește la semnal, la câteva zeci de metri de casa mea. Cafeaua e rece pe masă, dar mie mi-e atât de bine, mi-e cald și mi-e prea lene ca să mă mai deranjez să mă ridic să-mi fac alta.

Câteodată nici măcar nu mă uit la trenurile care trec, ci doar ascult. Stând aici, dimineața, cu ochii închiși și cu soarele fierbinte devenind roșu-portocaliu pe pleoape, aș putea fi oriunde. Aș putea fi în sudul Spaniei, pe plajă; aș putea fi în Italia, la Cinque Terre, unde-s atâtea case frumos colorate și unde trenurile transportă turiști încoace și încolo. Aș putea fi chiar înapoi în Holkham, cu

țipetele pescărușilor în urechi și sarea mării pe limbă și un tren-fantomă trecând la un kilometru distanță.

Trenul nu se oprește azi, trece mai departe huruind ușor. Îi aud roțile zăngănind la schimbările de macaz, aproape că îl simt clătinându-se. Nu reușesc să văd chipurile pasagerilor, știu că sunt navetiștii care se îndreaptă spre Euston, ca să stea la birouri, dar pot să visez: la călătorii exotice, la aventuri la capătul liniei și dincolo de ea. În mintea mea, călătoresc înapoi spre Holkham; e ciudat că încă mă mai gândesc la el, în dimineți ca asta, cu atâta afecțiune, cu atâta dor, dar uite că mă gândesc. Vântul mângâind iarba, cerul nemărginit, ca ardezia, peste dune, casa delabrată, infestată cu șobolani, plină de lumânări și mizerie, și muzică. Acum, pentru mine, toate astea sunt ca un vis.

Inima îmi bate puțin cam repede.

Aud pașii lui pe scară, mă strigă pe nume.

— Mai vrei o cafea, Megs?

Vraja s-a rupt, m-am trezit.

Seara

Mi-e rece de la vânt și mi-e cald de la cele două degete de vodcă din martini. Sunt pe terasă, îl aștept pe Scott să vină acasă. Am să-l conving să mă scoată la cină, la restaurantul italian de pe Kingly Road. N-am mai fost în oraș de-o veșnicie.

Nu am cine știe ce de făcut azi. Ar trebui să termin de completat cererea de înscriere la cursul de materiale de la Sf. Martins; am început, lucram în bucătărie, la parter, când am auzit o femeie țipând, un urlet oribil, de am crezut că cineva o omora. Am fugit în grădină, dar n-am văzut nimic.

Totuşi, o mai auzeam încă, era înspăimântător, ţipătul ei ascuţit şi disperat parcă muşca din mine.

— Ce faci? Ce faci cu ea? Dă-mi-o mie, dă-mi-o mie.

Părea să continue la nesfârşit, deşi nu cred că a durat mai mult de câteva secunde.

Am fugit sus, la etaj, am ieşit pe terasă şi am reuşit să văd printre copaci două femei lângă un gard, la câteva case mai încolo. Una din ele plângea — sau poate că amândouă — şi mai era şi un copil care urla în gura mare.

M-am gândit să sun la poliţie, dar lucrurile păreau să se liniştească. Femeia care ţipase a fugit în casă, ducând copilul în braţe. Cealaltă rămăsese afară. Apoi a luat-o la fugă spre casă, s-a împiedicat, s-a ridicat din nou şi a pornit, bezmetică, să alerge prin grădină, dându-i roată. Grozav de ciudat! Dumnezeu ştie ce se întâmplase acolo. Dar nu m-am mai simţit aşa de agitată de săptămâni bune.

Zilele mi se par goale acum, că nu mă mai duc la galerie. Îmi lipseşte cu adevărat. Mi-e dor să vorbesc cu artiştii. Mi-e dor chiar şi să am de-a face cu mumiile alea sporovăitoare care obişnuiau să treacă pe acolo, cu câte o cafea de la Starbucks în mână, căscând gura la tablouri, spunându-le prietenelor că până şi micuţa Jessie picta mai bine la grădiniţă.

Câteodată îmi vine să-ncerc să dau de urma cuiva din vremurile de-altădată, dar apoi mă întreb ce-aş putea vorbi cu el acum? Nici măcar n-ar mai recunoaşte-o pe Megan cea măritată şi fericită, locuind în suburbii. În orice caz, nu pot să risc să privesc în urmă; nu e niciodată o idee bună. O să aştept să se termine vara, apoi o să-mi caut de lucru. Ar fi păcat să irosesc zilele astea lungi de vară. O să găsesc eu ceva, aici sau în altă parte, ştiu c-o să găsesc.

Marți, 14 august 2012

Dimineața

Stau în fața dulapului, holbându-mă pentru a suta oară la rândul de haine frumoase, garderoba perfectă pentru un director de galerie de artă, mică, dar ultra-modernă. Nimic din ce e aici nu strigă „dădacă". Dumnezeule, până și cuvântul în sine mă face să vomit. Trag pe mine o pereche de blugi și un tricou, îmi strâng părul pe spate, descâlcindu-l cu degetele. Nici măcar nu mă deranjez să mă machiez. N-are sens, nu-i așa, să mă fac frumoasă doar ca să-mi petrec restul zilei cu un bebeluș.

Mă năpustesc pe scări, pornită pe harță. Scott face cafea în bucătărie. Se întoarce spre mine zâmbindu-mi larg și starea mea de spirit se schimbă brusc. Îmi schimb expresia îmbufnată și zâmbesc. Îmi întinde cana de cafea și mă sărută.

Nu are sens să-l învinovățesc pe el pentru asta, a fost ideea mea. Eu m-am oferit să am grijă de copiii vecinilor care stau la câteva case de noi. La momentul respectiv, m-am gândit că ar fi distractiv. E o nebunie, de fapt; trebuie că mi-am pierdut mințile. Plictisită, nebună, curioasă. Am vrut să înțeleg. Cred că ideea mi-a venit când am auzit-o țipând în grădină și am vrut să știu ce se întâmplă. Nu mergea s-o întreb, evident. Nu te poți duce pur și simplu să întrebi, nu-i așa?

Scott m-a încurajat — era în al nouălea cer când i-am sugerat asta. E de părere că dacă o să-mi petrec timpul cu un bebeluș, o să-mi dea de gândit. De fapt, s-a-ntâmplat

exact invers; când ies de la ei, alerg până acasă, abia aştept să-mi arunc hainele de pe mine şi să intru la duş, să spăl de pe mine mirosul de bebeluş.

Mi-e dor de zilele mele la galerie, când gătită, cu părul aranjat, vorbeam cu adulţii despre artă şi film, despre orice altceva. Orice ar fi mai bun decât o conversaţie cu Anna. Doamne, ce plicticoasă e! Ai sentimentul că la un moment dat în viaţa ei, a avut ceva personal de spus, dar acum totul se învârte în jurul copilului. Îi e destul de cald? Poate îi e prea cald? Cât lapte a băut? Şi e permanent *acolo*, aşa că, în majoritatea timpului, mă simt ca a cincea roată la căruţă. Treaba mea e să am grijă de copil cât timp Anna se odihneşte, să aibă şi ea o pauză. O pauză de la ce, mă rog? Şi e ciudat de agitată. O simt permanent, e în coasta mea mereu, se răsuceşte, se învârte. Tresare de fiecare dată când trece trenul, sare în sus când sună telefonul. *Sunt aşa de fragili, nu-i aşa?* îmi spune mereu, şi eu nu pot s-o contrazic.

Ies din casă şi parcurg cu greu, ca şi cum aş avea plumb în picioare, cei douăzeci de metri pe Blenheim Road până la casa lor. N-am niciun pic de energie. Azi nu-mi deschide ea uşa, ci soţul ei. Tom, în costum, cu ghetele în picioare, gata să plece la lucru. Îi stă bine în costum — nu ca Scott de frumos, pentru că e mai mic de statură şi mai palid, şi ochii îi sunt puţin cam apropiaţi unul de celălalt dacă te uiţi la el de aproape — dar n-arată rău deloc. Îmi zâmbeşte larg, genul de zâmbet à la Tom Cruise, şi apoi pleacă, iar eu rămân doar cu ea şi cu bebeluşul.

Joi, 16 august 2012

După-amiaza

Am renunțat!

Mă simt mult mai bine, ca şi cum totul este posibil. Sunt liberă!

Stau pe terasă, aştept ploaia. Cerul e întunecat deasupra mea, rândunelele zboară în cerc şi se afundă în văzduh, aerul e încărcat de umezeală. Scott o să vină acasă cam într-o oră şi o să trebuiască să-i spun. O să fie enervat de situație un minut sau două, dar o să mă revanşez. Şi nu o să zac, pur şi simplu, pe acasă, toată ziua: mi-am făcut planuri. O să mă duc la un curs de fotografie sau o să-mi iau o tarabă la piață, să vând bijuterii. Aş putea învăța să gătesc.

La şcoală aveam un profesor care îmi spunea că sunt o maestră a autoreinventării. La vremea respectivă habar n-aveam ce voia să spună, credeam că pur şi simplu i se părea amuzantă ideea, dar treptat a început să-mi placă acest concept. Fugară, iubită, soție, chelneriță, director de galerie, dădacă şi încă vreo câteva pe lângă. Aşadar, cine am chef să fiu mâine?

N-am vrut neapărat să renunț, dar cuvintele mi-au ieşit, pur şi simplu, din gură. Stăteam acolo, la masă în bucătărie, Anna cu copilul în poală şi Tom, care se întorsese ca să ia ceva, rămăsese şi el la o ceaşcă de cafea, şi totul părea aşa de ridicol, încât nu avea absolut niciun sens să fiu acolo. Ba, mai rău de atât, mă simțeam prost, ca şi cum eram o intrusă.

— Mi-am găsit altă slujbă, le-am spus, fără să ştiu prea bine ce vorbesc. Aşa că n-o să mai pot să vin la voi.

Anna mi-a aruncat o privire urâtă — sunt sigură că nu m-a crezut. Mi-a răspuns doar:

— Oh, ce păcat!

Dar mi-am dat seama că nu era adevărat. Părea uşurată. Nici măcar nu m-a întrebat despre ce slujbă era vorba, ceea ce şi pentru mine era o uşurare, pentru că nu mă gândisem dinainte la o minciună convingătoare.

Tom s-a arătat oarecum surprins.

— O să-ţi simţim lipsa, mi-a spus. Dar şi asta era o minciună.

Singura persoană realmente dezamăgită va fi Scott, aşa că trebuie să mă gândesc ce să-i spun. Poate că o să-i spun că Tom s-a dat la mine. Cu asta aş pune punct.

Joi, 20 septembrie 2012

Dimineaţa

E puţin trecut de şapte şi e frig aici, afară, dar e aşa de frumos, cu toate fâşiile astea de grădină, una lângă alta, verzi şi reci, aşteptând ca razele soarelui să părăsească şinele de cale ferată şi să ajungă la ele, să le readucă la viaţă. Sunt trează de ore bune; nu pot să dorm. N-am mai dormit de zile întregi. Nu pot să sufăr chestia asta, urăsc insomnia mai mult decât orice altceva, urăsc să zac pur şi simplu, să mi se învârtă capul. Mă mănâncă pielea peste tot. Vreau să mă rad în cap.

Vreau să fug. Vreau să plec la drum, într-o decapotabilă, deschisă. Vreau să călătoresc pe coastă — pe orice coastă. Vreau să merg pe plajă. Eu şi fratele meu

ne propuseserăm să devenim nişte obişnuiţi ai drumurilor. Eu şi Ben aveam planuri mari. Bine, erau mai mult planurile lui Ben decât ale mele — era un mare visător. Am fi mers cu motocicletele de la Paris spre Coasta de Azur sau de-a lungul întregii coaste americane a Pacificului, de la Seattle la Los Angeles; ne propuseserăm să pornim pe urmele lui Che Guevara, de la Buenos Aires la Caracas. Poate că dacă aş fi făcut toate astea, n-aş fi ajuns aici, să nu ştiu ce am de făcut în continuare. Sau, poate, dacă aş fi făcut toate astea, aş fi ajuns exact în punctul în care sunt acum şi aş fi fost perfect mulţumită. Dar, evident, n-am făcut ce ne-am propus, pentru că Ben n-a ajuns niciodată atât de departe, până la Paris, de fapt nici măcar până în Cambridge. A murit pe A10, cu capul sfărâmat de roţile unui camion.

Mi-e dor de el în fiecare zi. Mai mult decât de oricine altcineva, cred. El e marele vid din viaţa mea, din sufletul meu. Sau poate că el a fost doar începutul. Nu ştiu. Nu ştiu nici măcar dacă toate astea au legătură cu Ben sau nu, sau dacă au legătură cu tot ce s-a întâmplat după aceea şi cu tot ce se întâmplă de atunci încoace. Tot ce ştiu e că într-un moment sunt bine mersi şi viaţa e frumoasă şi nu-mi doresc nimic altceva şi în următorul abia aştept să scap de aici, nu reuşesc să mă adun şi simt că o iau iar pe pantă în jos.

Aşa că mă duc la un psihoterapeut! Chestie care ar putea fi ciudată, dar ar putea să mă şi amuze. Întotdeauna m-am gândit că s-ar putea să fie distractiv să fii catolic, să te duci în confesional şi să permiţi cuiva să-ţi spună că te iartă, să-ţi ia toate păcatele, să te lase curat ca un nou-născut.

Evident că în cazul acesta nu e chiar acelaşi lucru. Mi-e oarecum teamă, dar n-am mai putut dormi în ultima vreme, şi Scott mă tot bate la cap să mă duc. I-am spus, mi-e greu să vorbesc despre chestiile astea cu oamenii pe care îi *cunosc* — abia dacă pot să vorbesc cu tine despre ele. El mi-a zis că tocmai asta e ideea, poţi să le spui orice străinilor. Dar nu e chiar aşa. Nu poţi să le spui chiar *orice*. Bietul Scott! Nu ştie nici jumătate din ce mă frământă. Mă iubeşte aşa de mult, că e dureros. Nu ştiu cum reuşeşte. Eu aş înnebuni în locul lui.

Însă trebuie să fac *ceva*, şi chestia asta mi se pare că e acel ceva. Toate planurile pe care mi le-am făcut — cursurile de fotografie şi cele de gastronomie —, când stau bine să mă gândesc, mi se par fără sens, ca şi cum m-aş juca de-a viaţa, în loc s-o trăiesc de-adevăratelea. Am nevoie să găsesc ceva ce trebuie *neapărat* să fac, ceva ce nu poate fi tăgăduit. Nu pot să fac chestia asta, nu pot să fiu doar o nevastă. Nu ştiu cum reuşesc unele — pur şi simplu nu e nimic altceva de făcut decât să aştepţi. Să aştepţi un bărbat să vină acasă, să te iubească. Ori asta, ori să cauţi ceva cu care să-ţi ocupi timpul.

Seara

Am fost lăsată să aştept. Aveam consultaţia programată cu o jumătate de oră în urmă şi încă sunt aici, în sala de aşteptare, răsfoind un *Vogue*, întrebându-mă dacă n-ar fi cazul să mă ridic şi să plec. Ştiu că la doctor consultaţiile se prelungesc, dar şi şedinţele la psihoterapeut? Filmele m-au lăsat întotdeauna să cred că psihoterapeuţii te dau afară pe uşă de îndată ce ţi-au expirat cele cincizeci

de minute. Bănuiesc că Hollywoodul nu vorbeşte despre genul de psihoterapeut la care ai trimitere de la medicul de familie.

Sunt pe punctul de a mă duce la recepţioneră, să-i spun că am aşteptat destul şi că plec, când uşa de la cabinetul doctorului se deschide brusc şi un individ înalt şi uscat iese întinzându-mi mâna, cu o expresie de parcă-şi cerea scuze.

— Doamnă Hipwell, îmi pare atât de rău că v-am lăsat să aşteptaţi, îmi spune el, iar eu îi zâmbesc şi-i răspund că nu e nicio problemă, iar în momentul acesta simt că totul va fi bine, pentru că sunt în compania lui doar de un minut sau două şi deja mă simt mai calmă.

Cred că datorită vocii lui. Caldă şi plăcută. Cu un uşor accent, la care mă şi aşteptam, de altfel, pentru că numele lui este Kamal Abdic. Probabil că are în jur de treizeci şi cinci de ani, deşi arată foarte tânăr, cu tenul lui incredibil, de culoarea mierii brune. Are nişte mâini pe care mi le imaginez pe mine, cu degete lungi şi delicate — aproape că le simt pe trupul meu.

Nu vorbim despre nimic substanţial, e doar o şedinţă de acomodare, de cunoaştere a pacientului; mă întreabă care e problema şi îi spun că am atacuri de panică, îi spun de insomnia mea, de faptul că zac întinsă, noaptea, cu ochii larg deschişi, prea speriată ca să pot adormi. Îmi cere să-i povestesc mai multe despre asta, dar eu nu sunt încă pregătită. Mă întreabă dacă mă droghez, dacă beau alcool. Îi spun că zilele astea am alte vicii şi îi surprind privirea, cred că pricepe ce vreau să spun. Apoi simt că ar trebui să iau chestia asta puţin mai în serios, aşa că îi spun despre galeria pe care am închis-o şi că mă simt mai tot timpul lăsată pe dinafară, derutată, îi spun că îmi

petrec prea mult timp gândidu-mă obsesiv. El nu spune mare lucru, ci doar are câte o intervenție scurtă, din când în când, dar vreau să-l aud vorbind, aşa că, înainte să plec, îl întreb de unde e.

— Maidstone, zice el, în Kent. Dar m-am mutat la Corly acum câțiva ani.

Ştie că nu asta l-am întrebat; îmi zâmbeşte viclean.

Când ajung acasă, Scott mă aşteaptă, îmi dă ceva de băut şi vrea să-i povestesc tot ce s-a întâmplat la şedința de terapie. Îi spun că totul a fost OK. Mă întreabă cum e psihoterapeutul: dacă îmi place, dacă pare de treabă? OK, îi spun din nou, pentru că nu vreau să par prea entuziasmată. Mă întreabă dacă am vorbit despre Ben. Scott crede că totul are legătură cu Ben. Poate că are dreptate. Poate că mă cunoaşte mai bine decât cred eu.

Marți, 25 septembrie 2012

Dimineața

Mă trezesc devreme în dimineața asta, dar am dormit câteva ore, ceea ce e un pas înainte față de săptămâna trecută. M-am simțit aproape odihnită când m-am dat jos din pat, aşa că, în loc să stau pe terasă, m-am hotărât să fac o plimbare.

M-am izolat, aproape fără să-mi dau seama. Singurele locuri unde mă mai duc zilele astea sunt magazinele, orele de pilates şi la psihoterapeut. Din când în când, mai merg şi la Tara. În rest, stau acasă. Nici nu e de mirare că sunt aşa agitată.

Ies din casă, o iau la dreapta, apoi fac stânga pe Kingly Road. Trec de pub — *The Rose*. Cândva mergeam amândoi acolo tot timpul; nu-mi aduc aminte de ce nu mai mergem. Nu mi-a plăcut niciodată cine ştie ce, prea multe cupluri trecute de patruzeci de ani, bând prea mult şi uitându-se în jur după ceva mai bun, întrebându-se dacă au sau nu curaj. Poate că din cauza asta n-am mai fost, pentru că nu mi-a plăcut. Trec de pub, trec de magazine. Nu vreau să merg prea departe, ci doar să fac un mic circuit, să-mi dezmorţesc picioarele.

E plăcut să ieşi afară aşa de devreme, înainte să înceapă şcoala, înainte să iasă navetiştii; străzile sunt goale şi curate, ziua plină de posibilităţi. Fac iar stânga, mă îndrept spre micul loc de joacă, singurul din zonă care se dă drept spaţiu verde. Acum e pustiu, dar în câteva ore se va umple de copilaşi, mămici şi dădace. Jumătate din fetele de la pilates vor fi aici, îmbrăcate din cap până în picioare în treninguri, făcând care mai de care exerciţii de întindere, cu unghiile făcute, ţinând bine în mână cafelele de la Starbucks.

Continui să merg, trec de parc, cobor spre Roseberry Avenue. Dacă aş face dreapta aici, aş ajunge la galeria mea — la fosta mea galerie, acum o vitrină goală —, dar nu vreau să fac chestia asta, pentru că încă mă mai doare. Am încercat din greu să o fac să aibă succes. Locul nepotrivit, la momentul nepotrivit — nu e loc pentru artă în suburbii, nu când economia e aşa cum e. În schimb, o iau la dreapta, pe lângă Tesco Express, trec de celălalt pub, cel frecventat de oamenii din domeniul imobiliarelor, şi mă întorc spre casă. Încep deja să simt fluturi în stomac, încep să devin agitată. Mi-e frică să nu dau peste soţii Watson, pentru că mi-e întotdeauna jenă când îi văd; e

cât se poate de evident că nu mi-am găsit altă slujbă, că am mințit pentru că nu am vrut să mai lucrez pentru ei.

Sau, mai degrabă, mi-e jenă s-o văd pe *ea*. Tom mă ignoră, pur şi simplu. Dar Anna pare să fi luat totul personal. Pentru ea e evident că scurta mea carieră de dădacă s-a încheiat din cauza ei sau a copilului ei. De fapt, n-a fost deloc vorba despre *copilul ei*, deşi faptul că fetița urla întruna o făcea greu de iubit. E totul mult mai complicat de atât, dar evident că nu pot să-i explic chestia asta. Nu contează. Oricum, bănuiesc că ăsta e unul dintre motivele pentru care m-am închis în casă — pentru că nu vreau să-i văd pe soții Watson. O parte din mine speră că o să se mute. Ştiu că ei nu-i place aici, nu suportă să trăiască printre lucrurile fostei lui soții, urăşte trenurile.

Mă opresc la colț şi mă uit spre pasaj. Mirosul de rece şi umed îmi dă un fior pe şira spinării; e ca şi cum ai întoarce o piatră şi ai vedea ce e dedesubt: muşchi de pământ şi viermi, şi pământ. Îmi aduce aminte cum mă jucam cu Ben în grădină când eram copii, căutând broaşte pe lângă iaz. Merg mai departe. Strada e pustie — nu e nicio urmă de Tom sau Anna — şi partea din mine care e atrasă de un strop de melodramă e destul de dezamăgită.

Seara

Scott tocmai a sunat să spună că lucrează până târziu, ceea ce nu e tocmai ce vreau să aud. Simt că am nervii întinşi la maximum. Sunt agitată, am fost aşa toată ziua. Am nevoie să vină acasă să mă calmeze, iar acum aflu că o să mai lucreze câteva ore până ajunge; o s-o iau razna de tot şi ştiu că mă aşteaptă o noapte de nesomn.

Nu pot să stau aici, pur şi simplu, uitându-mă după trenuri, sunt prea agitată, inima îmi bate nebuneşte în piept, ca o pasăre care încearcă să scape din colivie. Îmi pun şlapii şi cobor la parter, ies pe uşă, pe Blenheim Road. E în jur de şapte jumătate — câţiva rătăciţi în drum spre casă, de la muncă. Nimeni altcineva, doar ţipetele copiilor care se joacă în curţile din spatele caselor, profitând de ultimele raze de soare ale acestei zile de vară, înainte să fie chemaţi la masă.

Merg agale, spre gară. Mă opresc pentru o clipă la numărul douăzeci şi trei şi mă gândesc să sun la uşă. Dar ce-aş putea să spun? Că am rămas fără zahăr? Că aveam chef să stau de vorbă cu cineva? Jaluzelele sunt pe jumătate trase, dar nu văd pe nimeni înăuntru.

Continui să merg spre colţul străzii şi, fără să mă gândesc prea mult, o iau prin pasajul subteran. Sunt la jumătatea lui când trenul ajunge deasupra şi e nemaipomenit: e ca şi cum ar fi cutremur, simţi asta în capul pieptului, îţi face sângele să clocotească. Mă uit în jos şi observ ceva, un elastic de păr, violet, întins, uzat. Aruncat de vreo alergătoare, cel mai probabil, dar ceva îmi îngheaţă sângele şi vreau să ies de aici cât se poate de repede, la soare.

Când ajung înapoi pe şosea, trece pe lângă mine cu maşina, ochii ni s-au întâlnit doar pentru o secundă şi mi-a zâmbit.

Rachel

Vineri, 12 iulie 2013

Dimineața

Sunt epuizată, îmi simt capul greu de somn. Când beau, nu prea pot să dorm. Sunt inconştientă vreo oră sau două, apoi mă trezesc, înspăimântată, sătulă de mine însămi. Dacă am o zi în care nu beau, în noaptea aceea pic în cel mai greu somn, o stare de profundă inconştiență, şi dimineața nu mă pot trezi de-a binelea, nu pot să scap de somnolență şi rămân în starea asta ore întregi, câteodată toată ziua.

În vagonul meu nu sunt decât câțiva pasageri azi, niciunul în preajma mea. Nu e nimeni să mă vadă, aşa că îmi sprijin capul de geam şi închid ochii.

Mă trezeşte scârțâitul roților, când trenul pune frână. Suntem la semnal. La ora asta a dimineții, la acest moment din an, soarele se revarsă direct peste casele de pe partea pe care stau, luminându-le puternic. Aproape că o simt: căldura soarelui de dimineață pe fața şi pe brațele mele, cum stau la masă şi iau micul dejun, cu Tom în

fața mea, și-mi țin picioarele goale peste ale lui pentru că ale lui sunt întotdeauna mai calde ca ale mele, cu ochii în ziar. Îl simt zâmbindu-mi, căldura din piept întinzându-mi-se pe gât, așa cum mi se întâmpla când se uita la mine într-un anumit fel.

Clipesc, iar Tom dispare. Suntem încă la semnal. O văd pe Jess în grădină, și în spatele ei un bărbat iese din casă. Are ceva în mână — o cană de cafea, poate — și, uitându-mă la el, îmi dau seama că nu e Jason. Bărbatul acesta este mai înalt, mai slab, mai brunet. E un prieten de familie; e fratele ei sau fratele lui Jason. Se apleacă, pune cana pe masa metalică de pe terasă. E vărul din Australia, care stă la ei câteva săptămâni; e prietenul cel mai vechi al lui Jason, cavalerul de onoare de la nunta lor. Jess se îndreaptă spre el, își pune mâinile în jurul lui și îl sărută, lung și pasional. Trenul se pune în mișcare.

Nu-mi vine să cred. Trag aer cu nesaț, îmi dau seama că mi-am ținut răsuflarea. De ce-ar face ea una ca asta? Jason o iubește, știu sigur, sunt fericiți. Nu pot să cred că ea îi face una ca asta, el nu merită așa ceva. Simt o mare dezamăgire, de parcă *pe mine* m-ar fi înșelat. Mi se strânge inima de durere și nu e prima dată. Mi s-a mai întâmplat. Mult mai rău, infinit mai intens, desigur, dar îmi aduc aminte acea durere. Nu uiți așa ceva.

Am aflat așa cum află toată lumea în ziua de azi: o scăpare de natură electronică. Câteodată e un SMS sau un mesaj vocal; în cazul meu, a fost un e-mail, varianta modernă a rujului de pe gulerul cămășii. A fost un accident, de fapt, pentru că nu aveam intenția să-mi vâr nasul prin lucrurile lui. Tom nu-mi dădea voie să mă apropii de calculatorul lui, pentru că era stresat să nu-i

şterg ceva important din greşeală sau să dau clic pe ceva ce n-ar trebui şi să-i intre vreun virus sau vreun troian ori altceva.

— Tehnologia nu e punctul tău forte, nu-i aşa, Rach? A spus el după ce am reuşit să-i şterg, din greşeală, toate contactele din agenda lui de e-mail.

Aşa că nu mai aveam voie să pun mâna. Dar, de data asta, chiar voiam să fac o faptă bună, să mă revanşez pentru că fusesem oarecum dificilă şi greu de suportat, şi făceam planuri pentru a patra noastră aniversare, să mergem undeva, într-o călătorie care să ne reamintească de cum eram noi doi la începuturile noastre. Voiam să fie o surpriză, aşa că trebuia să-i verific, în secret, agenda de serviciu; am fost nevoită să mă uit.

Nu căutam să-l verific, să-l prind cu mâța-n sac, nimic de felul acesta, pentru că ştiam că nu am niciun motiv. Nu voiam să fiu una dintre nevestele acelea insuportabile, suspicioase, care-şi caută bărbații prin buzunare. La un moment dat, am răspuns la telefonul lui când era la duş şi s-a supărat destul de rău, m-a acuzat că n-am încredere în el. M-am simțit atât de prost, pentru că părea atât de rănit!

Trebuia să mă uit în agenda lui, iar el îşi lăsase laptopul pornit, pentru că în dimineața aceea avea o şedință şi era deja în întârziere. Era şansa perfectă, aşa că m-am uitat pe calendarul lui, am notat câteva chestii pe care le avea programate. Când am închis fereastra cu calendarul, a rămas contul de e-mail, încă activ, gata să fie folosit. Era un mesaj în capul listei, de la aboyd@cinnamon.com. L-am deschis. XXXXX. Atât, doar o linie de X-uri. La început mi-am zis că e un spam, dar mi-am dat seama că, de fapt, erau sărutări.

Era un răspuns la un mesaj trimis de el cu câteva ore mai înainte, puțin după șapte, când eu încă mai leneveam în pat.

> *Am adormit, azi-noapte, gândindu-mă la tine, am visat cum îți sărutam gura, sânii, interiorul coapselor. M-am trezit azi-dimineață cu mintea plină de tine, disperat să te ating.*
>
> *Nu te aştepta să fiu în toate mințile, pentru că nu pot să fiu, nu cu tine.*

Am citit toate mesajele: erau zeci de astfel de e-mailuri, ascunse într-un folder numit „Admin". Am aflat că numele ei era Anna Boyd şi că soțul meu era îndrăgostit de ea. El i-a declarat asta destul de des. I-a spus că n-a mai simțit niciodată aşa ceva, că abia aştepta să fie cu ea, că nu va mai dura mult până când vor putea fi împreună.

Nu am cuvinte să descriu ce-am simțit în ziua aceea, iar acum, stând în acest tren, sunt furibundă, unghiile îmi sapă în carne, lacrimile stau să-mi curgă pe obraji. Simt cum o furie imensă amenință să mă cuprindă. Am sentimentul că mi s-a luat *mie* ceva. Cum a putut? Cum a putut Jess să facă una ca asta? Ce e cu ea? Uită-te la viața pe care o au împreună, cât e de frumoasă! N-am înțeles niciodată cum pot oamenii să nesocotească flagrant, cu asemenea uşurință, durerea pe care o pot provoca, urmându-şi inima. Cine a zis că e bine să-ți urmezi inima? E egoism pur, un egoism care distruge totul. Ura mă inundă. Dacă aş vedea-o acum pe femeia asta, dacă aş vedea-o pe Jess, aş scuipa-o în față. I-aş scoate ochii din cap.

Seara

E o problemă pe linie. Trenul rapid de la 17.56 către Stoke a fost anulat, astfel că pasagerii au invadat trenul cu care merg eu şi nu mai e loc nici să arunci un ac. Din fericire, eu stau jos, dar la uşă, nu la fereastră şi trupurile altora îmi ating umărul, genunchiul, invadându-mi spaţiul. Mă cuprinde o dorinţă aprigă să-i împing, să mă ridic în picioare şi să-i bruschez. Căldura a început să se acumuleze, să mă sufoce, şi am senzaţia că respir printr-o mască. Au fost deschise toate ferestrele şi totuşi, chiar şi în mişcare, în vagon pare să nu fie aer, ca într-o cutie de metal sigilată. Nu reuşesc să inspir adânc. Mi-e rău. Nu pot să nu rememorez scena din grădină, cu cafeaua, de azi-dimineaţă, e ca şi cum aş fi încă acolo, şi nu mă pot abţine să nu mă gândesc la expresia de pe chipurile lor.

Dau vina pe Jess. Azi-dimineaţă mă gândeam întruna la Jess şi Jason, la ce a făcut ea şi la cam cum s-ar simţi el, la confruntarea pe care ar avea-o când el ar afla şi când lumea lui, aşa cum s-a întâmplat şi cu a mea, s-ar prăbuşi. Umblam ca o nebună, fără să văd, fără să-mi dau seama pe unde merg. Fără să mă gândesc, am intrat într-o cafenea pe care o frecventează toată lumea din Huntingdon Whiteley. Tocmai intram când i-am văzut şi, în momentul acela, era prea târziu să mă mai întorc; ei se uitau la mine, uluiţi pentru o fracţiune de secundă, până şi-au adus aminte că trebuie să se prefacă zâmbitori. Martin Miles cu Sasha şi Harriet, un triumvirat al stânjenelii, rânjind spre mine, făcându-mi cu mâna.

— Rachel, m-a strigat Martin, cu braţele întinse, apoi îmbrăţişându-mă.

Nu m-am aşteptat la asta, mâinile îmi rămăseseră prinse între trupurile noastre, atingându-i corpul, fără să vreau. Sasha şi Harriet zâmbeau, m-au sărutat fără să-mi atingă obrajii, încercând să nu se apropie prea mult de mine.

— Ce faci aici? a continuat Martin.

Pentru un moment lung, mult prea lung, am rămas mută. Mă uitam în pământ, simţeam cum mă înroşesc până în vârful urechilor şi, dându-mi seama că înrăutăţesc situaţia, am scăpat un râs fals şi am răspuns:

— La un interviu. La un interviu.

— Oh, a zis Martin, nereuşind să-şi mascheze uimirea, în timp ce Sasha şi Harriet se mulţumeau doar să zâmbească. Cu cine ai interviu?

Nu-mi venea în minte niciun nume de firmă de relaţii publice. Nici măcar unu. Nu-mi venea în minte niciun nume de firmă de imobiliare, darămite una care ar putea să mai facă şi angajări în ziua de azi. Am rămas acolo, în picioare, frecându-mi buza de jos cu arătătorul, clătinând din cap, iar Martin, în cele din urmă, mi-a zis:

— E strict secret, nu? Aşa sunt unele firme, ciudate, nu crezi? Nu vor să divulgi nimic până când nu sunt semnate contractele şi totul devine oficial.

Era o prostie ce spunea, şi el ştia asta, însă a făcut-o ca să mă scoată din încurcătură, deşi nimeni n-a crezut o iotă; însă s-au prefăcut şi au dat din cap complice. Harriet şi Sasha se uitau peste umărul meu, spre uşă, se simţeau jenate de situaţia mea şi voiau să scape din încurcătură.

— Trebuie să mă duc să-mi comand o cafea, le-am spus eu. N-aş vrea să întârzii.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd, Rachel, mi-a spus Martin, punându-şi o mână peste a mea.

Compasiunea lui era aproape palpabilă. Nu mi-am dat seama niciodată, nu până în aceşti ultimi doi ani din viaţa mea, cât de ruşinos este să fii compătimit de cineva.

Intenţia mea fusese să mă duc la biblioteca Holborn, de pe Theobalds Road, dar nu mai eram în stare, aşa că m-am dus în Parcul Regent. Am mers până la capăt, lângă grădina zoo. M-am aşezat la umbră, lângă un smochin, gândindu-mă la orele pustii care se întindeau dinaintea mea, reluând în minte conversaţia din cafenea, amintindu-mi mutra lui Martin când şi-a luat la revedere de la mine.

Eram în parc de vreo jumătate de oră, când a sunat telefonul. Era iar Tom, sunând de pe telefonul fix de acasă. Am încercat să mi-l închipui lucrând pe laptop, la masa din bucătăria noastră luminoasă, dar imaginea a fost spulberată de prezenţa uzurpatoare din noua lui viaţă. Căci e şi ea acolo, undeva, hrănindu-şi fetiţa, umbra ei întâlnind-o pe-a lui. Nu preiau apelul şi intră mesageria vocală. Pun telefonul înapoi în geantă şi încerc să-l ignor. Nu voiam să-l mai aud, cel puţin nu astăzi; ziua de azi a fost deja suficient de oribilă şi încă nu e nici zece dimineaţa. Rezist doar trei minute, după care scotocesc în geantă după telefon şi verific mesageria vocală. M-am pregătit pentru agonia pe care mi-o va provoca vocea lui — vocea aceea care îmi vorbea cu bucurie şi lumină şi pe care o folosea acum doar ca să îmi reproşeze ceva sau ca să mă compătimească —, dar nu era el.

— Rachel, sunt Anna.

Am închis imediat.

Nu puteam să respir, să mă calmez, să nu mai simt cum mă mănâncă pielea, aşa că m-am ridicat şi m-am dus la magazinul din colţ, de pe Titchfield Street şi am

cumpărat patru cutii de gin tonic, apoi m-am întors la locul meu din parc. Am deschis prima cutie şi am dat-o pe gât cât de repede am putut, apoi am deschis-o pe a doua. M-am întors cu spatele la aleea principală, ca să nu-i văd pe cei care aleargă şi mamele cu cărucioarele sau turiştii, şi dacă eu nu-i vedeam, îmi imaginam, asemenea unui copil, că nici ei nu mă puteau vedea pe mine. Am ascultat din nou căsuţa vocală.

— Rachel, sunt Anna. A urmat o lungă pauză. Trebuie să vorbesc cu tine despre telefoanele tale. Încă o pauză lungă — vorbeşte cu mine şi face altceva în acelaşi timp, face mai multe lucruri în acelaşi timp, aşa cum fac nevestele şi mamele ocupate cu copiii, cu dereticatul, cu încărcatul maşinii de spălat. Uite cum stă treaba: ştiu că treci printr-o perioadă grea, spuse ea, ca şi cum n-avea nimic de-a face cu suferinţa mea, dar nu mai poţi continua să ne suni noaptea. Părea cu capsa pusă, scoasă din sărite. E şi aşa destul de rău că ne trezeşti pe noi din somn când suni, dar o trezeşti şi pe Evie şi asta e, pur şi simplu, inacceptabil. Momentan ne chinuim teribil s-o facem să doarmă noaptea.

Momentan ne chinuim teribil s-o facem să doarmă noaptea. Noi. Pe noi. Mica noastră familie. Cu problemele şi obiceiurile noastre. Curva dracului! E ca un cuc care şi-a pus ouăle în cuibul meu. Mi-a luat totul. Mi-a luat absolut totul şi acum mă sună să-mi spună că suferinţa mea o deranjează?

Termin şi a doua cutie şi o încep pe a treia. Iureşul divin al alcoolului ajungând în sânge îmi menţine starea de euforie doar câteva momente, după care mi se face rău. Beau prea repede, e prea repede chiar şi pentru mine, trebuie s-o iau mai încet; dacă nu mă temperez, ceva îngrozitor o să se întâmple. O să fac ceva ce am să regret amarnic.

O s-o sun înapoi, o să-i spun că nu-mi pasă de ea şi că nu-mi pasă de familia ei şi că nu mai pot eu dacă fetiţa ei nu va mai dormi niciodată în viaţa ei. O să-i spun că replica aia pe care el i-a trimis-o în e-mail — *nu te aştepta să fiu în toate minţile* — mi-a fost spusă şi mie la începuturile noastre, într-o scrisoare în care îşi declara pasiunea nemărginită. Nici măcar nu e replica lui: a furat-o din Henry Miller. Tot ce are ea e *second-hand.* Şi aş vrea să ştiu cam cum se simte cunoscând toate astea. Vreau s-o sun şi s-o întreb, Anna, cum e să trăieşti în casa mea, înconjurată de mobila cumpărată de mine, cum e să dormi în patul pe care l-am împărţit cu el atâţia ani, cum e să-ţi hrăneşti copilul pe masa de bucătărie pe care obişnuia să mi-o tragă?

Încă mi se pare extraordinar că au decis să locuiască acolo, în casa aceea, în casa *mea.* Nu mi-a venit să cred când mi-a spus. Am iubit casa aceea. Eu am fost cea care a insistat s-o cumpărăm, în ciuda zonei în care se află. Îmi plăcea să fiu acolo, lângă calea ferată, îmi plăcea să văd trenurile trecând, zgomotul lor îmi făcea plăcere — nu ţipătul ascuţit al expresului intercity, ci huruitul vechi al vagoanelor de modă veche. Tom îmi spunea că n-o să fie mereu aşa, că, în cele din urmă, vor moderniza linia şi că pe-acolo vor trece numai trenuri de mare viteză, dar eu refuzam să accept că aşa ceva chiar o să se întâmple. Aş fi rămas acolo, aş fi cumpărat partea lui de casă dacă aş fi avut bani. Dar nu am avut şi nici nu am găsit un cumpărător care să ne ofere un preţ decent când am divorţat, aşa că mi-a propus să-mi cumpere el partea mea şi să locuiască acolo până când i se va oferi un preţ corect. Dar n-a găsit niciodată cumpărătorul potrivit, aşa că s-a mutat şi ea acolo, a îndrăgit casa la fel ca mine şi au hotărât s-o păstreze. Bănuiesc că ea are foarte mare

încredere în ea, în relaţia lor, ca s-o deranjeze să calce pe urmele altei femei. E clar că nu se gândeşte la mine ca la o ameninţare. Îmi aduc aminte de Ted Hughes care a adus-o pe Assia Wevill să stea în casa în care locuise cu Plath şi de felul în care aceasta începuse să poarte hainele Sylviei, să-şi pieptene părul cu aceeaşi perie. Vreau s-o sun pe Anna şi să-i aduc aminte că şi Assia a sfârşit cu capul în cuptor, exact ca Sylvia.

Cred că am adormit, ameţită de gin şi de soarele fierbinte. M-am trezit brusc, căutându-mi disperată geanta. Era încă acolo. Pielea mă înţepa, eram plină de furnici — erau peste tot, în păr, pe gât şi pe piept — şi am sărit ca arsă, în picioare, încercând să le dau jos de pe mine. La nici zece metri mai încolo, doi adolescenţi, plimbând o minge de fotbal de la unul la altul, se opriră să se uite la mine, râzând în hohote.

Trenul se opreşte. Suntem aproape de casa lui Jess şi Jason, dar nu pot să văd nimic dincolo de linia ferată, pentru că sunt prea mulţi oameni pe culoar. Mă întreb dacă cei doi sunt acolo, dacă el ştie, dacă a plecat de-acasă sau dacă mai locuieşte cu ea, trăind o minciună pe care încă n-a descoperit-o.

Sâmbătă, 13 iulie 2013

Dimineaţa

Ştiu, fără să mă uit la ceas, că e undeva între opt fără un sfert şi opt şi-un sfert. Ştiu după felul în care lumina se filtrează prin geam, după sunetele străzii de sub fereastra

mea, după zgomotul aspiratorului tras de Cathy pe hol, în dreptul dormitorului meu. Cathy se trezeşte devreme în fiecare sâmbătă dimineaţa, să se apuce de curăţenie, indiferent de ce se întâmplă. Ar putea să fie ziua ei, ar putea să fie dimineaţa în care Hristos s-a înălţat la cer — Cathy se va trezi, neapărat, sâmbătă de sâmbătă, să facă curat. Spune că e terapeutic, că asta e premisa pentru un weekend plăcut şi că, făcând mişcare, nu mai trebuie să se ducă la sală.

Aspiratul ăsta de dimineaţă nu mă deranjează cine ştie ce, pentru că oricum nu pot să dorm. Nu pot să dorm dimineţile; nu pot să lenevesc liniştită până spre amiază. Mă trezesc brusc, fără răsuflare şi cu inima bătând să-mi iasă din piept, cu un gust acru în gură, şi ştiu imediat că nu are niciun sens să mai încerc. Sunt trează de-a binelea. Cu cât vreau mai mult să uit de mine, cu atât îmi reuşeşte mai puţin. Viaţa şi lumina nu-mi permit. Zac în pat, ascultând-o pe Cathy cum se agită, atât de ocupată şi de veselă, şi mă gândesc la grămăjoara de haine de lângă calea ferată şi la Jess sărutându-şi amantul în strălucirea soarelui de răsărit.

Ziua se întindea în faţa mea, şi niciun minut nu sunt ocupată.

Aş putea să mă duc la piaţă, pe Broad; aş putea să cumpăr carne de vânat şi costiţă afumată şi să-mi petrec ziua gătind.

Aş putea să stau pe canapea, cu o cană de ceai, să mă uit la televizor, la *Saturday Kitchen*.

Aş putea să mă duc la sală.

Aş putea să-mi actualizez CV-ul.

Aş putea aştepta să plece Cathy de-acasă, să mă duc la magazinul din colţ şi să cumpăr două sticle de Sauvignon Blanc.

În altă viață, mă trezeam și eu devreme, odată cu trenul de 8.04; deschideam ochii și ascultam trenul care făcea ferestrele să vibreze. Pe el îl simțeam lângă mine, somnoros, cald, excitat. După aceea, se ducea să ia ziarele, iar eu făceam omletă, ne așezam amândoi la masa din bucătărie și beam ceai, mergeam în pub să luăm un prânz întârziat, adormeam, îmbrățișați, în fața televizorului. Îmi imaginez că acum e altfel pentru el, nu mai are parte sâmbăta de partide de sex leneș sau de omletă, ci viața îi e plină acum de o altfel de bucurie, de o fetiță care gângurește fericită, între el și soție. Fata e acum la vârsta la care învață să vorbească, zice întruna ma-ma și ta-ta și tot felul de cuvinte încâlcite și secrete, de neînțeles pentru oricine altcineva în afara părinților.

Durerea pe care o resimt e puternică și foarte greu de îndurat, se instalează în capul pieptului. Abia aștept să plece Cathy de-acasă.

Seara

O să mă duc să-l văd pe Jason.

Mi-am petrecut toată ziua în dormitor, așteptând să plece Cathy, ca să pot să beau ceva. Dar n-a plecat nicăieri. A rămas neclintită, de nemișcat, în sufragerie, „încercând să ajungă la zi cu chestiunile administrative". Spre seară, deja nu mai suportam ideea de a sta închisă în dormitor, așa că i-am spus că ies la o plimbare. M-am dus în Wheatsheaf, un pub enorm și anonim de pe High Street, și am băut trei pahare mari de vin. Am adăugat la ele și două păhărele de Jack Daniel's. Apoi am mers pe jos până la gară, mi-am cumpărat câteva cutii de gin tonic și m-am suit în tren.

Mă duc să-l văd pe Jason.

Nu mă duc să-i fac o *vizită*, nu mă înfiinţez acasă la el, să bat la uşă. Nimic de felul ăsta. N-am luat-o razna. Vreau doar să trec pe lângă casă, să-l văd din tren. N-am nimic altceva mai bun de făcut şi n-am chef să mă duc acasă. Vreau doar să-l văd. Vreau să-i văd pe amândoi.

Nu e o idee bună. Ştiu bine că nu e o idee bună.

Dar ce rău pot să le fac?

Mă duc la Euston, rămân în tren şi vin înapoi. (Îmi plac trenurile, ce e în neregulă? Trenurile sunt minunate.)

Înainte, când eram încă eu însămi, visam adesea să fac călătorii romantice cu trenul, împreună cu Tom. (Linia Bergen pentru a cincea noastră aniversare, Trenul Albastru pentru a patruzecea.)

Stai aşa, trecem acum pe lângă ei.

Lumina este puternică, dar nu văd foarte bine. (Văd dublu. Închid un ochi. Mult mai bine.)

Iată-i! Oare să fie el? Stau pe terasă amândoi. Nu-i aşa? E Jason? Cu Jess?

Vreau să fiu mai aproape, nu pot vedea bine. Vreau să fiu mai aproape de ei.

Nu mă mai duc la Euston. O să cobor la Witney. (N-ar trebui să cobor la Witney, e prea periculos, dacă Anna sau Tom dau peste mine?)

Ba o să cobor la Witney.

Nu e o idee bună.

E o idee foarte proastă.

La capătul opus al trenului e un bărbat cu părul nisipiu spre roşcat. Îmi zâmbeşte. Vreau să-i spun ceva, dar cuvintele se evaporă, îmi dispar de pe limbă în momentul în care vreau să le rostesc. Aproape că le simt gustul, dar nu-mi dau seama dacă e acru sau amar.

Tipul îmi zâmbeşte sau rânjeşte dispreţuitor la mine? Nu-mi dau seama.

Duminică, 14 iulie 2013

Dimineaţa

Îmi simt inima în gât, inconfortabil, bubuind. Gura mi-e uscată şi mă doare când înghit. Mă întorc pe-o parte, cu faţa spre fereastră. Draperiile sunt trase peste fereastră, dar mă dor ochii şi de la puţina lumină care se filtrează prin ele. Îmi duc mâna la faţă; îmi apăs pleoapele cu degetele, încercând să le masez să-mi treacă durerea. Unghiile îmi sunt mizerabile.

Ceva e în neregulă. Pentru o secundă, am senzaţia că pic în gol, ca şi cum patul ar fi dispărut de sub mine. Noaptea trecută. Ceva s-a întâmplat. Respir precipitat; mă ridic în capul oaselor, însă prea brusc, inima îmi palpită sălbatic, capul îmi zvâcneşte de durere.

Aştept să-mi amintesc ce s-a întâmplat. Câteodată durează o vreme. Alteori, totul îmi revine în minte într-o secundă. Iar altă dată aştept degeaba.

Ceva s-a întâmplat. Ceva rău de tot. A fost o ceartă. Voci ridicate. Pumni? Nu ştiu, nu-mi aduc aminte. M-am dus în pub, m-am urcat în tren, am ajuns în gară, apoi eram pe stradă. Pe Blenheim Road. M-am dus pe Blenheim Road.

Dintr-odată, amintirea năvăleşte peste mine şi mă cuprinde o groază profundă.

Ceva s-a întâmplat, de asta sunt sigură. Nu pot să-mi închipui ce, dar presimt că aşa e. Simt o durere, ca şi cum

mi-aş fi muşcat obrazul, iar pe limbă am gust metalic, de sânge. Mi-e greață, sunt amețită. Îmi trec mâinile prin păr. Tresar de durere. Un cucui mare, dureros şi sensibil la atingere, în partea dreaptă. Părul îmi e năclăit de sânge.

M-am împiedicat, asta e. Pe scări, în gară la Witney. M-am lovit la cap? Îmi aduc aminte că eram în tren, dar după aceea totul se cufundă într-o mare de întuneric, un abis. Trag adânc aer în piept, ca să-mi liniştesc bătăile inimii, să alung panica ce amenință să mă înghită. Gândeşte-te! Ce-am făcut? Am mers în pub, m-am urcat în tren. În tren era un bărbat — acum îmi aduc aminte — cu părul roşcat. Mi-a zâmbit. Cred că mi-a zis ceva, dar nu-mi aduc aminte ce anume. Mai e ceva legat de el, trebuie să îmi amintesc, dar nu reuşesc, nu mă descurc în întunericul minții mele.

Sunt înspăimântată, dar nu-mi dau seama de ce, fapt care-mi amplifică spaima. Nu ştiu nici măcar dacă am vreun motiv să-mi fie frică. Mă uit în jur, prin cameră. Telefonul nu e pe noptieră. Geanta nu e pe podea, nici nu atârnă pe spătarul scaunului, unde o las de obicei. Trebuie să fie totuşi pe undeva, pentru că sunt în casă, ceea ce înseamnă că am avut cheile.

Mă dau jos din pat. Sunt goală. Mă uit la mine în oglinda mare, în mărime naturală, de la şifonier. Mâinile îmi tremură. Rimelul mi s-a întins pe obraji şi am o tăietură pe buza de jos. Pe picioare sunt numai vânătăi. Mi-e rău. Mă aşez înapoi pe marginea patului şi-mi pun capul pe genunchi, aşteptând ca valul de greață să treacă. Mă ridic în picioare, iau un capot pe mine şi deschid uşa dormitorului, doar o crăpătură. În apartament este linişte. Nu ştiu de ce, dar sunt convinsă că nu e acasă Cathy. Mi-a zis cumva că o să rămână la Damien azi? Aşa am

senzația, deşi nu-mi aduc aminte când anume mi-a spus. Văd că uşa dormitorului ei este deschisă. Trag cu ochiul prin încăpere. Patul e făcut. E posibil să se fi trezit deja, să fi făcut patul, dar nu cred totuşi că a fost aici azi-noapte, ceea ce este o uşurare pentru mine, într-o oarecare măsură. Dacă nu e aici, înseamnă că nu m-a văzut şi nu m-a auzit venind aseară, deci nu ştie în ce hal am ajuns acasă. Asta n-ar trebui să conteze, dar contează: ruşinea pe care o simt în privința unui incident e direct proporțională nu doar cu gravitatea situației, ci şi cu numărul celor care au fost martori la ce mi s-a întâmplat.

În capul scărilor, mi se face rău din nou, amețesc şi mă prind cu putere de balustradă. Una dintre marile mele temeri (pe lângă hemoragia abdominală din momentul în care ficatul meu, în cele din urmă, va ceda) e aceea că aş putea să cad pe scări şi să-mi rup gâtul. Numai gândul la chestia asta îmi produce iar greață. Vreau să mă aşez, să mă întind, dar trebuie să-mi găsesc geanta, să-mi verific telefonul. Trebuie, cel puțin, să mă asigur că nu mi-am pierdut cărțile de credit, trebuie să ştiu pe cine am sunat şi când. Îmi lăsasem geanta aiurea, aruncată în hol, chiar lângă uşa de la intrare. Lângă ea zac grămadă, aruncați la un loc, blugii şi chiloții; când ajung în capul scărilor, simt un damf de urină. Apuc geanta să caut telefonul — e înăuntru, slavă Domnului, împreună cu o mână de bancnote boțite, de douăzeci de lire, şi un şervețel pătat de sânge. Greața mă cuprinde din nou, de astă dată cu mult mai multă forță; simt fierea urcându-mi-se în gât şi alerg la baie, dar nu mai ajung, vomit pe covor, la jumătatea scărilor.

Trebuie să mă aşez. Dacă nu mă aşez, o să leşin, o să mă prăbuşesc. O să curăț mai târziu.

Ajunsă înapoi la etaj, pun telefonul în priză şi mă întind pe pat. Îmi ridic picioarele şi braţele, uşor, cât se poate de blând, ca să le inspectez. Pe picioare, deasupra genunchilor, sunt toată numai vânătăi, din cele pe care le au, de obicei, beţivii, genul pe care le faci când te ciocneşti din viteză de diverse obiecte. În schimb, pe braţe, înspre umeri, am nişte vânătăi mult mai îngrijorătoare, pete întunecate, ovale, ca nişte urme de degete. Chestia asta, în sine, nu e neapărat sinistră, am mai avut asemenea semne, de obicei când am căzut şi m-a ajutat cineva să mă ridic. Rana de la cap pare destul de serioasă, dar putea fi un accident, ceva inofensiv, ca şi cum m-aş fi lovit când am vrut să urc într-o maşină. Poate chiar în taxiul care m-a adus acasă.

Iau telefonul. Am două mesaje. Primul e de la Cathy, primit după cinci, mă întreba unde am dispărut. Urmează să plece la Damien şi să rămână peste noapte, aşa că ne vedem a doua zi. Speră că nu m-am apucat de băut de una singură. Al doilea e de la Tom, primit la zece şi un sfert. Aproape că scap telefonul din mână de spaimă în momentul în care îi aud vocea; urlă.

„Pentru numele lui Dumnezeu, Rachel, ce mama dracului e în neregulă cu tine? Mi-a ajuns, OK, m-am săturat! Tocmai am petrecut ultima oră în maşină, căutându-te. Ai speriat-o îngrozitor pe Anna, ştii? A crezut că ai... a crezut că eşti... Nu ştiam ce să fac altceva, ca să nu sun la poliţie. Lasă-ne în pace! Încetează să mă mai suni, încetează să mai vii aici, lasă-ne în pace, auzi? Nu vreau să vorbesc cu tine! Pricepi sau nu? Nu vreau să vorbesc cu tine, nu vreau să te văd, nu vreau să te apropii de familia mea. N-ai decât să-ţi distrugi viaţa cum vrei, dar n-o vei distruge şi pe a mea. Nu vei mai putea să faci asta de

acum înainte! Nu te mai pot proteja, pricepi? Stai departe de noi!"

Nu ştiu ce-am făcut. Oare ce-am făcut? Ce mi s-a întâmplat între cinci şi zece şi un sfert? De ce mă căuta Tom? Ce i-am făcut Annei? Îmi trag plapuma peste cap, închid ochii strâns. Mă vedeam mergând spre casă, păşind pe aleea îngustă dintre grădina lor şi cea a vecinilor, sărind gardul. Mă gândesc cum aş fi deschis uşile glisante, intrând pe furiş în bucătărie. Anna stând la masă. O apuc pe la spate, îmi înfing mâna în părul ei lung şi blond, o smucesc cu putere, îi dau capul pe spate, o trag în jos, pe podea şi-i sfărâm capul de gresia albastră şi rece.

Seara

Cineva ţipă. Judecând după cum cade lumina pe fereastra dormitorului, îmi dau seama că am dormit mult timp; probabil că e după-amiază târziu sau seara devreme. Mă doare capul. Perna e plină de sânge. Aud pe cineva urlând la parter.

— Nu pot să cred aşa ceva! Pentru Dumnezeu! Rachel! RACHEL!

Am adormit. Oh, Dumnezeule, n-am curăţat voma de pe scări. Şi hainele uitate pe hol. Oh, Doamne, oh, Doamne.

Trag pe mine o pereche de pantaloni de trening şi un tricou. Deschid uşa de la dormitor şi o găsesc pe Cathy stând drept în faţa mea. E îngrozită când dă cu ochii de mine.

— Ce naiba ai păţit? mă întreabă, apoi ridică o mână. De fapt, ştii ceva, Rachel, îmi pare rău, dar chiar nu vreau să ştiu. Nu mai pot să accept chestiile astea în casa mea.

Pur şi simplu, nu mai pot să... Îşi pierde şirul vorbelor, însă se uită semnificativ spre scări.

— Îmi pare rău, îi zic eu. Îmi pare cumplit de rău, însă mi-a fost foarte rău şi am vrut, chiar am vrut să curăţ...

— Nu ţi-a fost rău că ai fost bolnavă, nu-i aşa? Erai beată. Erai mahmură. Îmi pare rău, Rachel. Chiar nu pot să mai accept chestia asta. Nu mai pot trăi aşa. Trebuie să pleci, OK? Îţi dau o lună să-ţi găseşti altceva, trebuie să pleci. Se întoarce şi se îndreaptă spre dormitorul ei. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, du-te şi curăţă mizeria aia de-acolo, spune ea, apoi trânteşte uşa de la dormitor în urma ei.

După ce termin de curăţat, mă întorc în camera mea. Uşa de la dormitorul lui Cathy e în continuare închisă, dar îi simt furia mută radiind prin ea. Nu pot s-o învinovăţesc pentru cum se simte. Şi eu aş fi furioasă dacă aş veni acasă şi aş găsi nişte chiloţi plini de urină şi o baltă de vomă pe scări. Mă aşez pe pat şi deschid laptopul, mă loghez la contul de e-mail şi încerc să-i scriu mamei. Cred că, în sfârşit, a venit timpul. Trebuie să-i cer să mă ajute. Dacă mă mut acasă, n-o să mai pot continua aşa, voi fi nevoită să mă schimb, să mă fac bine. Însă nu-mi găsesc cuvintele, nu reuşesc să-i explic toate astea. Mi-o şi imaginez citind e-mailul meu implorator, văd aievea dezamăgirea amară de pe chipul ei, exasperarea. Aproape că o aud oftând.

Telefonul îmi bipăie. E un mesaj, primit acum câteva ore. Tom, din nou. Nu vreau să aud ce are de zis, dar n-am încotro, nu-l pot ignora. Inima îmi bate din ce în ce mai repede în timp ce apelez căsuţa vocală, pregătindu-mă pentru ce e mai rău.

„Rachel, ai de gând să mă suni înapoi?" Nu mai pare aşa de nervos şi inima mi se domoleşte. „Voiam să mă

asigur că ai ajuns bine acasă. Erai într-un hal fără de hal azi-noapte." Un oftat lung, din toată inima. „Ascultă! Îmi pare rău că am țipat la tine azi-noapte, că lucrurile s-au cam... aprins. Chiar îmi pare rău pentru tine, Rachel, zău că îmi pare rău, dar trebuie să te oprești."

Mai ascult mesajul încă o dată, remarcând tandrețea din vocea lui, și mă năpădesc lacrimile. Mă opresc târziu din plâns, și abia atunci mă simt în stare să-i scriu un mesaj prin care îi spun că îmi pare rău, că acum sunt acasă. Nu pot să-i mai scriu și altceva pentru că nu știu cu exactitate pentru ce ar trebui să-mi cer scuze. Nu știu ce i-am făcut Annei, cum am speriat-o. Și, sincer, nici nu mă interesează așa de tare, dar nu vreau ca Tom să fie nefericit din cauza mea. După toate prin câte a trecut, merită să fie fericit. Nu voi fi niciodată invidioasă pe fericirea lui, doar că mi-am dorit să fi fost fericit cu mine.

Mă așez în pat și mă bag sub pătură. Vreau să știu ce s-a întâmplat; aș vrea să înțeleg pentru ce-ar trebui să-mi pară rău. Încerc, cu disperare, să găsesc sens în aceste fragmente indefinite de memorie. Sunt convinsă că m-am certat cu cineva sau că am fost martora unei scene de acest fel. Să fi fost cu Anna? Degetele mele ating din nou rana din cap, tăietura de pe buză. Aproape că văd în fața ochilor, aproape că pot auzi cuvintele, dar totul se împrăștie din nou. Nu reușesc să înțeleg nimic concret. De fiecare dată când sunt pe punctul de a resuscita o amintire reală, totul dispare în întuneric, departe de mine.

Megan

Marți, 2 octombrie 2012

Dimineața

Va ploua în curând, simt ploaia venind. Dinții îmi clănțăne, vârfurile degetelor îmi sunt albe, cu o tentă vânătă-albăstruie. Nu mă duc în casă. Îmi place aici, afară, e catartic, purificator, ca o baie rece ca gheața. Oricum, Scott va veni în curând, mă va trage cu de-a sila în casă şi mă va înveli în pături, ca pe un copil.

Ieri, în drum spre casă, am făcut un atac de panică. Era o motocicletă care îşi ambala motorul iar şi iar, şi iar şi era şi o maşină roşie care trecea încet, ca şi cum ar fi fost în căutare de curve de şosea, şi două femei cu cărucioare îmi blocau calea. N-am putut trece de ele pe trotuar, aşa că am luat-o pe stradă şi a fost cât pe ce să fiu izbită de o maşină care venea din direcția opusă şi pe care nu o văzusem. Şoferul se aplecase peste volan şi începuse să urle la mine. Nu reuşeam să-mi controlez respirația, inima o luase la goană, stomacul mi se făcuse ghem, ca atunci când iei o pastilă şi îți vine înapoi, şi simți valul acela de

adrenalină care îți întoarce stomacul pe dos, dar care te face să te simți și exaltată, și speriată în același timp.

Am fugit acasă și, după ce am traversat casa spre calea ferată, unde m-am așezat pe șine, am așteptat să vină trenul, să treacă, hurducându-se, peste mine și să acopere toate celelalte zgomote. L-am așteptat pe Scott, să mă calmeze, dar nu a venit acasă. Am încercat să sar gardul, voiam ca pentru o vreme să fiu de partea cealaltă, acolo unde nu se mai duce nimeni. M-am tăiat la mână, așa că m-am întors în casă și apoi Scott s-a întors și el și m-a întrebat ce s-a întâmplat. I-am spus că m-am apucat de spălat vasele și am spart un pahar. Nu m-a crezut și s-a supărat îngrozitor.

M-am trezit în timpul nopții, l-am lăsat pe Scott dormind și m-am strecurat pe terasă. Am format numărul lui și i-am ascultat vocea când a răspuns, la început domoală, somnolentă, apoi mai puternică, stresată, îngrijorată, exasperată. Am închis și am așteptat să văd dacă o să sune înapoi. Nu îmi ascunsesem numărul, așa că exista o șansă să sune înapoi. Dar n-a sunat, așa că am sunat eu din nou, iarăși și iarăși, și iarăși. Apoi mi-a intrat căsuța vocală, anostă și indiferentă, promițându-mi să sune înapoi în cel mai scurt timp. M-am gândit să sun la cabinet, să cer să fiu programată mai curând, dar m-am gândit că sistemul lor automat nu e în funcțiune în miez de noapte, așa că m-am întors în pat. N-am dormit deloc.

Aș putea să mă duc în pădurea de la Corly în dimineața asta, să fac niște fotografii; va fi cețos și întuneric, o atmosferă numai bună; ar trebui să pot să scot niște imagini bune. Mă gândeam chiar să fac niște cărți poștale, aș putea să încerc să le vând la magazine de suveniruri de pe Kingly Road. Scott spune că n-ar trebui să-mi bat capul

cu aşa ceva, că ar trebui să mă odihnesc. Ca un invalid! Ultimul lucru de care am nevoie e odihna. Trebuie să-mi umplu zilele cu ceva. Ştiu ce-o să se întâmple dacă nu reuşesc.

Seara

Doctorul Abdic — Kamal, după cum m-a poftit să-i spun — mi-a sugerat, în timpul sesiunii din după-amiaza asta, să încep să ţin un jurnal. Aproape că i-am zis că nu pot să fac aşa ceva, că nu am încredere că soţul meu nu-l va citi. N-am făcut-o, pentru că aş fi fost oribil de nedreaptă faţă de Scott. Dar e adevărat. N-aş putea pune pe hârtie lucrurile pe care le simt sau le gândesc sau le fac cu adevărat. De exemplu: în seara asta, când am coborât în sufragerie, laptopul meu era cald. Ştie cum să şteargă istoricul din browser şi alte şmecherii, poate să-şi acopere urmele foarte bine, dar ştiu că am închis calculatorul când m-am dus la culcare. Iar mi-a citit e-mailurile.

Până la urmă, nu mă deranjează chiar aşa de tare, pentru că nu e nimic compromiţător în ele. (Multe e-mailuri de la companiile de recrutare şi de la Jenny, de la pilates, care mă întreba dacă nu vreau să intru şi eu în clubul ei de gătit de joia, în care ea şi prietenii ei pregătesc, pe rând, fiecare în câte o săptămână, masa pentru ceilalţi. Mai bine mor decât să fac aşa ceva.) Nu mă deranjează, pentru că el se simte mai în siguranţă când ştie că nu se întâmplă nimic, că nu pun la cale nimic. Şi asta e bine şi pentru mine — pentru noi, amândoi, aş putea zice — chiar dacă nu este adevărat. Şi chiar nu pot să mă supăr pe el, pentru că are un motiv bun pentru care să fie suspicios. I-am dat motive şi în trecut şi probabil că o să-i

mai dau. Nu sunt o soţie model. Nu pot să fiu. Indiferent cât de mult îl iubesc, nu va fi niciodată destul.

Sâmbătă, 13 octombrie 2012

Dimineaţa

Am dormit cinci ore azi-noapte; n-am mai dormit aşa de mult de veacuri şi ce e mai ciudat e că eram atât de băgată în priză când am ajuns acasă, ieri-seară, încât am crezut că o să mă uit în tavan ore întregi. Mi-am spus că nu voi mai face chestia asta, nu după ultima dată, dar apoi l-am văzut şi l-am dorit şi m-am gândit: de ce nu? Nu văd de ce ar trebui să-mi pun frâu, când atâta lume n-o face. Bărbaţii nu o fac. Nu vreau să rănesc pe nimeni, dar trebuie să fii cinstit cu tine însuţi, nu-i aşa? Eu nu fac altceva, ci doar sunt onestă cu mine, acel *eu* pe care nu-l cunoaşte nimeni — nici Scott, nici Kamal, nimeni.

După ora de pilates de ieri-seară, am întrebat-o pe Tara dacă nu vrea să meargă la cinema cu mine într-o seară, săptămâna viitoare şi, apoi, dacă nu vrea să-i spună lui Scott că sunt cu ea.

— Dacă sună, poţi să-i spui că sunt cu tine, dar că sunt la toaletă şi că o să-l sun cu prima ocazie? Apoi mă suni pe mine şi eu îl sun înapoi şi totul e OK.

Ea mi-a zâmbit şi a ridicat din umeri şi mi-a zis:

— De acord, şi nu m-a întrebat unde mă duc şi cu cine. Chiar vrea să-mi fie prietenă.

Ne-am întâlnit la Hanul Lebăda, în Corly, unde a închiriat o cameră. Trebuie să fim atenţi, să nu ne prindă

nimeni. Ar putea fi foarte neplăcut pentru el, chestia asta ar putea să-i distrugă viaţa. Ar putea fi un dezastru şi pentru mine. Nici măcar nu vreau să mă gândesc la ce-ar fi în stare să facă Scott.

După aceea, a vrut să stăm de vorbă despre ce s-a întâmplat când eram mică, pe vremea când locuiam în Norwich. I-am dat câteva indicii, dar azi-noapte a vrut detalii. I-am spus anumite chestii, dar nu adevărul. Am mințit, am inventat, i-am spus toate lucrurile sordide pe care voia să le audă. A fost distractiv. Nu m-am simțit prost că l-am mințit; oricum, mă îndoiesc că a crezut tot ce i-am spus. Sunt convinsă că şi el minte.

Stătea întins în pat, privindu-mă în timp ce mă îmbrăcam. Mi-a zis:

— Megan, chestia asta nu se mai poate întâmpla. Ştii că nu se mai poate. Nu mai putem continua aşa.

Şi avea dreptate, ştiu că nu mai putem. Că n-ar mai trebui, că s-ar impune să ne oprim, dar n-o vom face. Nu va fi ultima dată. Nu mă va refuza. Mă gândeam la asta în drum spre casă şi asta îmi place cel mai mult: să am putere asupra cuiva. E amețitor!

Seara

Sunt în bucătărie, deschid o sticlă de vin, când Scott vine spre mine, din spate, şi-mi pune mâinile pe umeri, strângând uşor.

— Cum a fost şedinţa de azi de la psihoterapeut?

Îi răspund că a mers bine, că facem progrese. Acum e obişnuit să nu primească detalii de la mine. Apoi:

— Te-ai distrat cu Tara aseară?

Nu-mi dau seama, pentru că sunt cu spatele la el, dacă mă întreabă pentru că vrea cu adevărat să ştie sau pentru că suspectează ceva. Nu detectez nimic în vocea lui.

– E foarte de treabă, îi spun eu. Te-ai înţelege bine cu ea. De fapt, ne ducem la cinema săptămâna viitoare. Poate, după aceea, o invit la noi, să mâncăm ceva împreună.

– Eu nu sunt invitat la cinema? mă întreabă el.

– Cum să nu, chiar cu mare bucurie, îi răspund eu şi mă întorc înspre el şi-l sărut pe buze, dar ea vrea să vadă filmul ăla cu Sandra Bullock, aşa că...

– Nu trebuie să spui mai mult! Atunci, invit-o la cină după film, spune el şi îşi coboară mâinile, cu blândeţe, spre mijlocul spatelui meu, masându-mă uşor.

Torn vin în pahare şi ieşim afară. Stăm unul lângă celălalt, pe marginea terasei, cu picioarele în iarbă.

— E măritată? mă întreabă el.

— Tara? Nu, e singură.

— N-are prieten?

— Nu cred.

— Prietenă? întreabă el, cu sprâncenele ridicate, şi mă umflă râsul. Bine, atunci câţi ani are?

— Nu ştiu, îi zic. În jur de patruzeci.

— Oh! Şi e singură. E cam trist.

— Hm... S-ar putea să se simtă puţin singură.

— Oamenii singuri sunt întotdeauna atraşi de tine, nu-i aşa? Vin glonţ spre tine.

— Da?

— Atunci înseamnă că nu are copii, nu? întreabă el şi eu nu ştiu dacă e totul doar în capul meu sau nu, dar e a doua oară când atinge subiectul copiilor, iar în vocea

lui e ceva strident, simt că e pe cale să înceapă cearta şi chiar nu vreau chestia asta, n-aş putea să-i fac faţă, aşa că mă ridic în picioare şi îi spun să ia paharele de vin, să ne retragem în dormitor.

Mă urmează, iar eu îmi scot hainele de pe mine în timp ce urc scările şi când ajungem în dormitor, când mă împinge pe pat, nici măcar nu mă gândesc la el, dar nu contează, pentru că el nu ştie asta. Sunt suficient de bună încât să-l fac să creadă că numai pe el îl am în minte.

Rachel

Luni, 15 iulie 2013

Dimineața

ÎN DIMINEAȚA ASTA, în momentul în care eram gata să ies pe ușă Cathy m-a strigat înapoi și m-a îmbrățișat sec și scurt. Credeam că o să-mi spună că, în cele din urmă, s-a hotărât să nu mă dea afară, însă mi-a strecurat un bilețel în mână, dându-mi astfel notificarea oficială a evacuării mele din casă, inclusiv o dată de plecare. A evitat să mă privească în ochi. Îmi părea rău pentru ea, serios că îmi părea rău, deși nu chiar așa de rău cum îmi părea de mine. Mi-a zâmbit trist și scurt, spunându-mi:

— Nu-mi place deloc că trebuie să fac chestia asta, Rachel, serios.

Întreaga situație îmi părea caraghioasă. Stăteam amândouă în picioare în holul care, în ciuda tuturor eforturilor mele, încă puțea a vomă. Îmi venea să plâng, dar nu voiam s-o fac să se simtă și mai prost decât se simțea deja, așa că am zâmbit veselă.

— Nu e nicio problemă, pe bune, chiar nu e, i-am zis, ca şi cum tocmai m-ar fi rugat să-i fac o mică favoare.

În tren, lacrimile încep să-mi curgă pe obraz şi nu-mi pasă că oamenii se uită la mine; ar putea să creadă orice — că a dat o maşină peste câinele meu sau că tocmai am fost diagnosticată cu o boală incurabilă. Sau că sunt o alcoolică stearpă, divorțată şi în curând aruncată pe drumuri.

Dacă stau bine să mă gândesc, e ridicol. Cum am ajuns în situația asta? Mă întreb de unde a pornit declinul meu; mă întreb care a fost momentul în care i-aş fi putut pune stavilă. Unde am făcut prima manevră proastă? Nu când l-am cunoscut pe Tom, care m-a salvat de la durerea provocată de moartea tatălui meu. Nu când m-am căsătorit, acum şapte ani, într-o zi ciudat de friguroasă pentru luna mai, şi când eram lipsită de orice griji, în al nouălea cer. Eram fericită, aveam bani destui, aveam o carieră de succes. Nu când ne-am mutat la numărul douăzeci şi trei, într-o casă spațioasă, mai frumoasă decât mi-aş fi închipuit vreodată că o să am la douăzeci şi şase de ani. Îmi amintesc acele prime zile atât de clar, cum mergeam peste tot, desculță, simțind căldura duşumelelor de lemn sub tălpi, bucurându-mă de spațiul mare, de toate acele camere care aşteptau să fie mobilate. Făcând planuri cu Tom: ce-o să plantăm în grădină, ce-o să agățăm pe pereți, ce culoare va avea camera de rezervă — deja, în capul meu, chiar de-atunci, aceea avea să fie camera copilului.

Poate că acela a fost momentul. Poate că atunci lucrurile au început să o ia razna, să-mi imaginez că nu mai suntem un cuplu, ci o familie; şi după aceea, odată ce mi s-a gravat imaginea aceea în minte, ideea de a fi

numai noi doi n-a mai fost de-ajuns niciodată. Acela să fi fost momentul în care Tom a început să mă privească altfel, dezamăgirea lui oglindind-o pe-a mea? După ce renunțase la atâtea pentru mine, pentru ca noi să putem fi împreună, l-am lăsat să creadă că n-a fost suficient.

Îmi las lacrimile să curgă șuvoi, până la Northcote, apoi îmi revin, mă adun, îmi șterg ochii și încep să scriu, pe spatele înștiințării de evacuare de la Cathy, o listă de lucruri pe care trebuie să le fac azi:

Biblioteca Holborn
E-mail mama
E-mail Martin, recomandare???
Să aflu despre întâlnirile AA — centrul Londrei/ Ashbury
Să-i spui lui Cathy despre slujbă?

Când trenul se oprește la semnal, ridic privirea din foaie și-l văd pe Jason stând pe terasă, privind în jos, spre calea ferată. Am sentimentul că se uită direct la mine și am cea mai ciudată senzație — e ca și cum m-ar mai fi privit în felul acesta cândva; am sentimentul că m-a văzut cu adevărat. Îmi imaginez cum îmi zâmbește și, deși nu înțeleg de ce, începe să-mi fie frică.

Se întoarce cu spatele, iar trenul se mișcă din loc.

Seara

Sunt în aripa de accidente și urgențe a Spitalului Universitar. Am fost lovită de un taxi în timp ce traversam Gray's Inn Road. Vreau să se consemneze faptul că eram perfect trează, deși nu eram în apele mele deloc, eram distrată și aproape panicată. Deasupra ochiului drept am

o tăietură de vreo doi centimetri, cusută de un rezident arătos care e dezamăgitor de expeditiv şi de indiferent. Când termină de pus copcile, îmi observă cucuiul din cap.

— Nu e de-acum, îi spun.

— Aşa arată, răspunde el.

— Bine, nu e de azi.

— Ai fost la război, să înţeleg?

— M-am lovit când m-am urcat în maşină.

Îmi examinează capul pentru câteva secunde bune şi apoi spune:

— Nu, zău? Face un pas înapoi şi se uită în ochii mei:

— Nu prea pare că e aşa cum zici. Mie mi se pare mai degrabă că te-a lovit cineva cu ceva în cap, declară el şi eu îngheţ pe loc.

Îmi revine o amintire a unui moment în care m-am ferit de o lovitură, ridicându-mi mâinile. Să fie o amintire reală? Doctorul se apropie din nou şi se uită mai îndeaproape la rană.

— Ceva ascuţit, poate cu zimţi...

— Nu, răspund eu. E de la maşină. M-am lovit de maşină, continui eu, încercând să îl conving atât pe el, cât şi pe mine.

— OK. Îmi zâmbeşte, apoi face un pas înapoi şi se apleacă astfel încât ochii noştri să fie la acelaşi nivel: Te simţi bine... mă întreabă el, consultându-şi notiţele. Rachel?

— Da.

Se uită la mine îndelung; nu mă crede pe cuvânt. E îngrijorat. Poate crede că sunt o nevastă bătută.

— Bine, reia apoi. O să-ţi curăţ rana, pentru că arată cam rău. E cineva pe care aş putea să-l sun? Soţul?

– Sunt divorţată, îl informez.

– Pe altcineva, atunci?

Puţin îi pasă că sunt divorţată.

– Pe prietena mea, vă rog, o să fie îngrijorată din cauza mea.

Îi dau numele şi numărul de telefon ale lui Cathy. N-o să fie îngrijorată deloc — nici măcar nu sunt, încă, în întârziere —, dar sper că vestea că am fost azi lovită de un taxi o s-o determine să-i fie milă de mine şi să mă ierte pentru ce s-a întâmplat ieri. O să creadă, probabil, că motivul pentru care a dat maşina peste mine e că eram beată. Mă gândesc dacă nu cumva aş putea să-l întreb pe doctor dacă n-ar fi posibil să-mi facă un test de sânge sau ceva, ca să-i demonstrez lui Cathy că eram perfect trează. Îi zâmbesc, însă el nu se uită spre mine, ci ia notiţe de zor. Oricum, ideea e ridicolă.

A fost vina mea, nu a şoferului de taxi. Am ieşit brusc în stradă — de fapt, am fugit în stradă — drept în faţa maşinii. Nu ştiu încotro fugeam. Nu mă gândeam, îmi imaginez, sau, cel puţin, nu mă gândeam la mine. Mă gândeam la Jess. Care nu e Jess, ci Megan Hipwell şi care a dispărut.

Eram în bibliotecă, pe Theobalds Road. Tocmai îi trimisesem un e-mail mamei (nu i-am spus nimic semnificativ, ci era un fel de a testa apele, de a vedea cât de treze îi sunt instinctele materne faţă de mine în momentul de faţă), de pe contul meu de Yahoo! Pe pagina de start de pe Yahoo! sunt diverse ştiri, selectate în funcţie de codul poştal de care aparţii sau cam aşa ceva — Dumnezeu ştie cum de-mi cunosc ei codul poştal, dar mi-l cunosc. Şi acolo era o poză cu ea, cu Jess, *Jess a mea*, blonda perfectă, şi, alături, un titlu care spunea ÎNGRIJORARE ÎN CAZUL DISPARIŢIEI UNEI TINERE DIN WITNEY.

La început, n-am fost sigură. Arăta ca ea, era exact aşa cum arăta ea în mintea mea, totuşi, mă îndoiam. Apoi am citit articolul şi am văzut numele străzii şi am ştiut.

> Poliția din Buckinghamshire e din ce în ce mai îngrijorată de soarta unei femei, Megan Hipwell, de pe Blenheim Road, Witney, o tânără de douăzeci şi nouă de ani, dispărută de acasă. Dna Hipwell a fost văzută ultima dată sâmbătă seara, de soțul ei, Scott Hipwell, când a părăsit locuința conjugală pe la şapte, pentru a vizita o prietenă. Dl Hipwell a declarat că „nu-i stă în fire" să facă un asemenea gest. În momentul dispariției, dna Hipwell purtao pereche de blugi şi un tricou roşu. Are 1,64 m, constituție atletică, părul blond şi ochii albaştri. Cine deține informații cu privire la dna Hipwell este rugat să contacteze poliția din Buckinghamshire.

A dispărut. Jess a dispărut. Megan a dispărut. De sâmbătă. Am căutat numele ei pe Google — povestea apare şi în *Witney Argus*, dar fără alte detalii. M-am gândit la faptul că l-am văzut pe Jason — Scott — în dimineața asta, uitându-se la mine, zâmbindu-mi. Am apucat geanta şi m-am ridicat în picioare şi am ieşit buluc din bibliotecă, direct în stradă, drept în fața unui taxi negru.

— Rachel? Rachel? Doctorul cel arătos încerca de zor să-mi atragă atenția. A venit prietena ta să te ia acasă.

Megan

Joi, 10 ianuarie 2013

Dimineața

Câteodată, nu vreau să mă duc nicăieri, mă gândesc că aş fi fericită dacă n-aş mai fi nevoită să ies din casă vreodată. Nici măcar nu mi-e dor să mă duc la muncă. Vreau doar să rămân în siguranța şi căldura oazei mele, cu Scott, fără să mă deranjeze cineva.

Mă ajută că afară e întunecat şi rece, şi că vremea e mizerabilă. Mă ajută că plouă de săptămâni întregi, fără oprire — că ploaia e înghețată, persistentă, nesuferită, însoțită de rafale de vânt urlând prin copaci, atât de zgomotoase încât înghit şi vuietul trenului. Nu-l mai pot auzi trecând, ispitindu-mă, momindu-mă să călătoresc spre alte zări.

Astăzi nu vreau să mă duc nicăieri, nu vreau să fug niciunde, nu vreau nici măcar să ajung până la capătul străzii. Vreau să stau aici, închisă în casă, cu soțul meu, să ne uităm la televizor şi să mâncăm înghețată, după ce îl voi fi chemat de la birou, în toiul amiezii, ca să facem sex.

Va trebui, desigur, să ies în oraş mai târziu, pentru că e ziua în care am programare la Kamal. I-am vorbit în ultima perioadă despre Scott, despre toate lucrurile pe care le-am făcut aiurea, despre eşecul meu ca soție. Kamal mi-a zis că trebuie să găsesc o modalitate prin care să mă fac eu pe mine fericită, să încetez să mai caut fericirea în altă parte. E adevărat, aşa fac şi ştiu că aşa fac, dar apoi vine clipa în care îmi zic: dracu' să le ia pe toate, viața e prea scurtă.

Mă gândesc la excursia pe care am făcut-o cu familia, în vacanța de Paşti, în insula Sfânta Margherita. Eu tocmai împlinisem cincisprezece ani şi am cunoscut un tip pe plajă, mult mai mare ca mine — poate la vreo treizeci de ani, poate chiar patruzeci — care m-a invitat să merg a doua zi cu el pe mare. Era şi Ben cu mine şi a fost invitat şi el, dar — protector, ca orice frate mai mare — mi-a zis că n-ar trebui să mergem, pentru că nu are încredere în tipul respectiv, pentru că pare un libidinos slinos. Ceea ce, evident, şi era. Dar eram furioasă, pentru că era şansa noastră să navigăm pe Marea Ligurică, pe-un iaht privat. Ben mi-a zis că vom avea destule astfel de şanse, că viețile noastre vor fi pline de aventură. În cele din urmă, nu ne-am mai dus, iar în vara aceea Ben a pierdut controlul motocicletei, pe A10 şi nu am mai ajuns niciodată să navigăm amândoi pe mare.

Mi-e dor de felul în care eram noi doi, eu şi Ben, când eram împreună. Nu ne era frică de nimic.

I-am spus lui Kamal totul despre Ben, dar acum începem să ne apropiem şi de celelalte chestii, de adevăr, de întreg adevărul — ce s-a întâmplat cu Mac, ce-a fost înainte, ce-a fost după. Sunt în siguranță cu Kamal, el nu poate spune nimic nimănui, datorită confidențialității doctor-pacient.

Dar chiar dacă ar putea spune cuiva, nu cred că ar face-o. Chiar am încredere în el. E ciudat, dar chestia care mă împiedică să-i spun totul nu este teama că ar spune cuiva, nu e frica de a fi judecată, ci gândul la Scott. E ca şi cum l-aş trăda pe Scott, cel puţin acesta e sentimentul pe care îl am, că l-aş trăda dacă i-aş spune lui Kamal tot ceea ce lui nu-i pot spune. Dacă stai să te gândeşti la toate celelalte lucruri pe care le-am făcut, celelalte trădări, chestia asta n-ar trebui să însemne nimic, dar nu e aşa. Cumva, trădarea asta îmi pare mai grea, pentru că e vorba de viaţa în sine, pentru că acesta este miezul fiinţei mele şi nu pot împărtăşi asta cu el.

Încă nu pot să mă dezvălui întru totul, pentru că, evident, nu pot spune tot ce simt. Ştiu că asta e ideea când te duci la terapie, dar eu, pur şi simplu, nu pot. Trebuie să fac în aşa fel încât totul să rămână vag, să pun la un loc, în aceeaşi oală, toţi bărbaţii, toţi amanţii şi toţi foştii, însă îmi spun că nu e grav, pentru că nu contează cine sunt ei. Contează doar cum mă fac ei să mă simt. Sufocată, neliniştită, căutând mereu ceva. De ce nu pot să găsesc ce vreau? De ce nu pot bărbaţii să-mi ofere ce caut?

Bine, câteodată îmi oferă. Câteodată, nu am nevoie decât de Scott. Dacă aş învăţa cum să menţin acest sentiment, acesta pe care îl trăiesc acum... dacă aş afla cum să mă concentrez la această fericire, să mă bucur de moment, nu să mă tot întreb de unde'va veni următorul val de plăcere... atunci totul ar fi bine.

Seara

Trebuie să mă concentrez când sunt cu Kamal. E greu să nu-mi las mintea să rătăcească atunci când el se

uită la mine cu ochii aceia leonini, când își împreunează mâinile în poală. E greu să nu mă gândesc la lucrurile pe care le-am putea face împreună.

Trebuie să mă concentrez. Am vorbit despre ce s-a întâmplat după înmormântarea lui Ben, după ce am fugit de acasă. Am stat în Ipswich o vreme; nu mult. Acolo l-am întâlnit prima dată pe Mac. Lucra într-un pub sau cam aşa ceva. M-a agăţat în drum spre casă. Îi era milă de mine.

— Nici măcar nu voia să... ştii despre ce vorbesc, încep eu, râzând. Ne-am întors în apartamentul lui şi i-am cerut bani, şi el s-a uitat la mine ca şi cum aş fi fost nebună. I-am spus că sunt destul de mare, dar nu m-a crezut. Şi a aşteptat până când am împlinit şaisprezece ani. Deja, în momentul acela, se mutase într-o casă veche din Holkham. O căsuță țărănească, din piatră, la capătul unei cărări care nu ducea nicăieri, cu o curte mică împrejur, cam la un kilometru de plajă. O cale ferată veche trecea de-a lungul unei laturi a proprietății. Noaptea obişnuiam să zac trează — eram întotdeauna drogată pe vremea aceea, fumam destul de mult — şi îmi imaginam că aud trenurile, eram atât de sigură că o să mă ridic de acolo şi că o să mă duc afară şi o să mă uit după luminile lor.

Kamal se foieşte în scaun, dă din cap încet, încurajator. Nu spune nimic. Asta înseamnă că pot să continui, aşa că vorbesc mai departe.

— De fapt, chiar am fost fericită acolo, cu Mac. Am trăit cu el... Dumnezeule, să fi fost vreo trei ani, cred. Aveam... nouăsprezece ani când am plecat. Da. Nouăsprezece.

— Dacă erai fericită acolo, de ce-ai plecat? mă întreabă el.

Am ajuns în acel punct, am ajuns acolo mai repede decât credeam. N-am avut timp să mă gândesc pe îndelete, să construiesc treptat povestea către un final. Nu sunt în stare. E prea devreme.

– Mac m-a părăsit. Mi-a frânt inima, îi spun, ceea ce e adevărat, dar e şi o minciună. Încă nu sunt pregătită să-i spun adevărul.

Scott nu e acasă când mă întorc, aşa că îmi scot laptopul şi, pentru prima dată, îl caut pe Google. Îl caut pe Mac pentru prima dată în zece ani. Cu toate acestea, nu-l găsesc. Sunt sute de Craig McKenzie în lume, dar niciunul nu pare să fie al meu.

Vineri, 8 februarie 2013

Dimineața

Mă plimb prin pădure. Am ieşit înainte de a se lumina de ziuă, iar acum abia a răsărit soarele şi e o linişte mormântală, cu excepția câte unei gâlceve a coțofenelor din coroanele copacilor de deasupra mea. Le simt cum mă privesc, cu ochii lor mici, ca nişte mărgele, măsurându-mă. Un cârd de coțofene. Una pentru tristețe, două pentru bucurie, trei pentru o fată, patru pentru un băiat, cinci pentru argint, şase pentru aur, şapte pentru un secret ce nu va fi împărtăşit niciodată.

Am mai multe din astea.

Scott e plecat, e la un curs, undeva în Sussex. A plecat ieri-dimineață şi nu se întoarce până diseară, târziu. Pot să fac tot ce vreau.

Înainte să plece, i-am spus lui Scott că mă duc la cinema cu Tara, după şedinţa de terapie. I-am spus că o să am telefonul închis şi am vorbit şi cu ea. Am avertizat-o că s-ar putea ca el să sune, că s-ar putea să vrea să mă verifice. De data asta, Tara m-a întrebat ce am de gând. M-am mulţumit doar să-i fac cu ochiul şi să-i zâmbesc, iar ea a râs. Cred că se simte singură, nu i-ar strica o escapadă amoroasă.

În timpul şedinţei mele cu Kamal, am vorbit despre Scott, despre chestia cu laptopul. S-a întâmplat cam acum o săptămână. L-am căutat pe Mac pe Google — am căutat în diverse feluri, voiam doar să aflu unde e, ce mai face. În vremurile noastre, sunt fotografii pe internet aproape cu toată lumea, şi-mi doream să-i văd chipul. N-am putut să-l găsesc. În noaptea aceea m-am culcat mai devreme ca de obicei. Scott a rămas să se uite la televizor; uitasem să şterg din browser istoricul căutărilor. O greşeală stupidă — de obicei, e ultimul lucru pe care îl fac înainte să închid laptopul, indiferent la ce m-am uitat. Ştiu că Scott are modalităţile lui prin care oricum află ce pun la cale, având în vedere cât de abil e când vine vorba de tehnologie, dar îi ia ceva mai mult timp, aşa că, de cele mai multe ori, nu-şi bate capul.

În orice caz, am uitat. Şi a doua zi ne-am certat rău. Una dintre certurile acelea furtunoase. Voia să ştie cine e Craig, de cât timp ne vedem, unde ne întâlnim, ce-a făcut el pentru mine şi Scott n-a fost în stare. O prostie din partea mea, dar i-am spus că e un prieten vechi, ceea ce a înrăutăţit lucrurile. Kamal m-a întrebat dacă mi-e frică de Scott, şi atunci chiar m-am enervat.

— E soţul meu, am sărit eu ca arsă. Evident că nu mi-e frică de el.

Kamal părea de-a dreptul şocat. De fapt, şi eu eram şocată. Nu mi-am dat seama ce forţă va avea furia mea, cât de adânc era sentimentul, nevoia de a-l apăra pe Scott. A fost o surpriză şi pentru mine.

— Megan, din păcate, sunt multe femei care se tem de soţii lor.

Am încercat să ripostez cumva, însă el a ridicat mâna, într-un gest de tăcere.

— Comportamentul pe care-l descrii — faptul că îţi citeşte e-mailurile, că verifică istoricul căutărilor tale pe internet — ei bine, o spui ca şi cum ar fi cel mai firesc lucru din lume, ca şi cum ar fi logic să facă asta. Dar nu e nimic firesc în asta, Megan. Nu e normal să invadezi viaţa personală a cuiva în asemenea hal. Iar acest lucru este văzut, de cele mai multe ori, ca o formă de abuz emoţional.

Am început să râd, pentru că totul mi se părea atât de melodramatic.

— Nu e abuz, i-am spus. Nu şi dacă nu te deranjează. Iar pe mine nu mă deranjează. Chiar nu mă deranjează.

În momentul acela mi-a zâmbit, însă destul de trist.

— Şi nu crezi că ar trebui să te deranjeze? m-a întrebat.

Am ridicat din umeri.

— Poate că ar trebui, dar adevărul e că nu mă deranjează. E gelos, e posesiv. Aşa e el. Asta nu mă face să nu-l mai iubesc, iar unele bătălii, pur şi simplu, nu merită purtate. Sunt prudentă... de obicei. Îmi acopăr urmele, aşa că, în mod normal, nu e nicio problemă.

Kamal a clătinat uşor din cap, aproape imperceptibil.

— Nu m-aş fi gândit că ne aflăm aici ca să mă judeci, i-am spus eu.

Când şedinţa s-a terminat, l-am întrebat dacă n-ar vrea să mergem să bem ceva. Mi-a spus că nu, că nu se

poate, că nu s-ar cuveni. Aşa că l-am urmărit până acasă. Locuieşte într-un bloc, chiar la capătul străzii pe care are şi clinica. Am bătut la uşă şi, când a deschis-o, l-am întrebat dacă se cuvine. Mi-am strecurat mâna pe după gâtul lui, m-am ridicat pe vârfurile picioarelor şi l-am sărutat.

— Megan, mi-a zis, cu o voce de catifea. Nu face asta. Nu pot. Opreşte-te.

Era o senzaţie extrem de plăcută, dansul acela al respingerii şi atracţiei, al dorinţei şi al cumpătării. Nu voiam să renunţ uşor la acel sentiment, îmi doream cu atâta ardoare să-l pot păstra cât mai mult.

M-am trezit la primele ore ale dimineţii, ameţită, cu mintea plină de poveşti. Nu puteam să zac acolo, pur şi simplu, singură, trecând în revistă, în gând, toate acele posibilităţi pe care le aveam sau la care puteam renunţa, aşa că m-am ridicat din pat, m-am îmbrăcat şi am plecat la plimbare. Şi m-am trezit aici. M-am plimbat fără ţintă, repetându-mi în minte diverse scene — el a spus asta, ea a spus cealaltă, tentaţie, eliberare; ce bine ar fi dacă aş putea să mă rezum doar la un singur lucru, să aleg să păstrez acel lucru intact, nu să-l răsucesc pe toate părţile. Dar dacă singurul lucru pe care îl caut eu nu există? Dacă, pur şi simplu, nu este posibil?

Aerul pe care îl inspir e rece, vârfurile degetelor mi se învineţesc. O parte din mine vrea doar să zacă aici, printre frunze, să lase frigul să mă cuprindă complet. Dar nu pot. E timpul să plec.

Când ajung în Blenheim Road, e aproape nouă şi, când trec de colţ, o văd venind spre mine, împingând căruciorul. Copilul, pentru prima dată, e liniştit, nu mai plânge. Ea se uită la mine, îmi face un semn din cap, în chip de salut, şi-mi aruncă unul dintre zâmbetele acelea

abia resimțite, pe care eu nu i le întorc niciodată. În mod normal, mă prefac că sunt cumsecade, dar în dimineața asta mă simt reală, îmi aparțin mie însămi. Sunt euforică, aproape de paroxism, şi n-aş putea să mimez amabilitatea nici dacă m-aş strădui.

După-amiaza

În după-amiaza asta, am adormit. M-am trezit febrilă, într-o stare de panică. Cu un sentiment de vinovăție. Mă simt vinovată. Dar nu suficient de mult.

M-am gândit la el, plecând în miez de noapte, spunându-mi, încă o dată, că asta era ultima dată, că nu va mai exista nicio ocazie, că nu mai putem continua. S-a îmbrăcat, şi-a tras blugii pe el. Eu am rămas întinsă pe pat şi am râs, pentru că asta spusese şi ultima dată, şi de fiecare dată când ne vedeam. Mi-a aruncat o privire. Nu ştiu cum s-o descriu, nu era de furie, nu chiar, nici de dispreț — era o avertizare.

Nu sunt în apele mele. Merg de colo-colo prin casă; n-am stare, mă urmăreşte sentimentul că a fost cineva în casă cât timp am dormit. Nu e nimic deranjat de la locul lui, însă casa îmi pare altfel, ca şi cum lucrurile din ea ar fi fost atinse, mişcate subtil şi, cum merg aşa prin casă, simt că mai e cineva aici, dar nu e în momentul de față în raza privirii mele. Am verificat deja de trei ori uşile franțuzeşti care dau în grădină, dar sunt încuiate. Abia aştept să vină Scott acasă. Am nevoie de el.

Rachel

Marți, 16 iulie 2013

Dimineața

Sunt în trenul de 8.04, dar nu mă duc la Londra. În schimb, mă duc la Witney. Sper că vizita mea acolo o să-mi resusciteze memoria, că o să ajung în gară şi o să văd totul cu claritate, că voi şti. Nu îmi fac cine ştie ce speranțe, dar nu pot face nimic altceva. Nu pot să-l sun pe Tom. Îmi e prea ruşine şi, în orice caz, a fost cât se poate de clar. Nu vrea să mai aibă de-a face cu mine.

Megan încă n-a fost găsită; a dispărut de mai bine de şaizeci de ore, iar povestea ei devine ştire națională. A apărut în dimineața asta pe site-ul BBC şi pe MailOnline; au fost câteva mențiuni şi pe alte site-uri.

Am printat cele două articole de pe BBC şi Mail; le am cu mine. Din ele am aflat următoarele:

Megan şi Scott s-au certat sâmbătă seara. Un vecin a spus la poliție că a auzit voci ridicate. Scott a recunoscut că s-au certat şi a spus că el crede că soția lui s-a dus să

petreacă noaptea acasă la Tara Epstein, prietena ei care locuiește în Corly.

Megan n-a ajuns la Tara acasă. Tara a declarat că ultima dată când a văzut-o pe Megan a fost vineri după-masă, la ora de pilates. (Eram sigură că Megan e genul care se duce la pilates.) Conform spuselor domnișoarei Epstein: „Părea OK, ca de obicei. Era în toane bune, povestea cum plănuia să facă ceva special de ziua ei, căci luna viitoare împlinește treizeci de ani".

Megan a fost văzută de un martor îndreptându-se spre gara din Witney pe la șapte și un sfert, sâmbătă seara.

Megan nu are pe nimeni din familie în zonă. Amândoi părinții sunt decedați.

Megan e șomeră. Înainte, administra o mică galerie de artă în Witney, dar s-a închis în aprilie anul trecut. (Eram sigură că Megan e genul de persoană pasionată de artă.)

Scott e consultant IT, lucrează pe cont propriu. (Nu-mi vine să cred că Scott e consultant IT.)

Megan și Scott sunt căsătoriți de trei ani; locuiesc în casa de pe Blenheim Road din ianuarie 2012.

Conform declarațiilor din *Daily Mail*, casa lor valorează 400 000 de lire sterline.

Citind toate astea, îmi dau seama că lucrurile nu stau foarte bine pentru Scott. Și nu e vorba doar de cearta pe care au avut-o; ci e vorba de logica lucrurilor: când se întâmplă ceva cu o femeie, atenția poliției se îndreaptă, mai întâi, spre soț sau iubit. Cu toate acestea, în cazul de față, poliția nu are toate datele. Ei îl cercetează doar pe soț, pentru că nu știu nimic de iubit.

E posibil ca eu să fiu singura persoană care știe de existența amantului.

Bâjbâi prin geantă după o bucată de hârtie. Pe spatele unei chitanțe de la un magazin de băuturi spirtoase scriu o listă cu cele mai posibile explicații pentru dispariția lui Megan Hipwell:

1. A fugit cu amantul pe care, de acum înainte, îl voi numi B.
2. B i-a făcut ceva rău.
3. Scott i-a făcut ceva rău.
4. Şi-a părăsit, pur şi simplu, soțul şi s-a dus să locuiască în altă parte.
5. Altcineva — deci nu B şi nu Scott — i-a făcut ceva rău.

Cred că prima variantă e cea mai plauzibilă, dar şi a patra e un concurent serios la premiu, pentru că — şi sunt convinsă de asta — Megan e o femeie independentă, plină de voință. Şi dacă avea o aventură cu cineva, atunci e posibil să fi avut nevoie să se distanțeze, ca să-şi pună în ordine gândurile, nu-i aşa? Punctul al cincilea nu mi se pare verosimil, crima comisă de un necunoscut nu e cel mai comun lucru din lume.

Cucuiul din cap îmi zvâcneşte, însă nu mă pot opri să nu mă gândesc la cearta pe care am văzut-o, sau pe care mi-am imaginat-o, sau pe care, poate, am visat-o sâmbătă noaptea. Când trec pe lângă casa lui Megan şi Scott, îmi ridic privirea. Simt sângele pulsându-mi în tâmple. Sunt exaltată. Şi mi-e teamă. Ferestrele de la numărul cincisprezece, reflectând lumina dimineții, arată ca nişte ochi orbi.

Seara

Abia m-am aşezat confortabil în scaun, când sună telefonul. E Cathy. O las să sune până intră căsuţa vocală.

Mi-a lăsat un mesaj: „Bună, Rachel, am sunat ca să mă asigur că eşti bine". E îngrijorată din cauza mea, pentru ce s-a întâmplat cu taxiul. „Voiam să-ţi spun că îmi pare rău, ştii, pentru ce s-a întâmplat alaltăieri, când ţi-am spus să pleci. N-ar fi trebuit să fac asta. Am exagerat. Poţi să rămâi cât vrei." A urmat o pauză lungă, apoi a continuat: „Sună-mă, OK? Şi vino direct acasă, Rach, nu te mai duce în pub".

Nici nu intenţionez. Am vrut să beau ceva la prânz; eram disperată să beau un pahar după cele întâmplate în Witney în dimineaţa asta. Totuşi, m-am abţinut, pentru că trebuie să rămân lucidă. A trecut multă vreme de când ceva merita să rămân lucidă.

Călătoria mea la Witney de azi-dimineaţă a fost atât de ciudată! M-am simţit ca şi cum a trecut o veşnicie de când nu mai fusesem acolo, deşi, evident, nu trecuseră decât câteva zile. Ar fi putut la fel de bine să fi fost oricare alt loc, cu totul străin, o gară străină într-un oraş eminamente străin. Iar eu eram o cu totul altă persoană faţă de cea care a fost acolo sâmbătă noapte. Astăzi eram puternică şi perfect trează, hiperconştientă de zgomotele şi de lumina din jur şi de frica de a afla.

Intram pe un teritoriu interzis. Aşa m-am simţit azi-dimineaţă, pentru că acum era teritoriul lor, al lui Tom şi al Annei, al lui Scott şi al lui Megan. Eu sunt o intrusă, nu aparţin acelui loc şi totuşi totul îmi e atât de familiar! Cobor pe scările de beton ale gării, trec de chioşcul de ziare şi intru direct pe Roseberry Avenue, la

câteva case distanță de intersecție, apoi o iau la dreapta, pe sub arcada care duce la pasajul umed de sub calea ferată și apoi fac stânga pe Blenheim Road, acea stradă îngustă și mărginită de copaci, flancată de frumoasele terase victoriene. E ca și cum aș fi ajuns acasă: nu doar acasă, ci la casa părintească, la casa copilăriei, un loc lăsat în urmă demult; e familiaritatea scărilor pe care le urci, știind exact care treaptă va scârțâi sub picioare.

Familiaritatea nu e doar în mintea mea, e în oasele mele; e memoria mușchilor. În această dimineață, mergând pe lângă gura întunecată a tunelului, la intrarea în pasaj, am grăbit pașii. N-a trebuit să mă gândesc s-o fac, pentru că instinctiv merg mai repede pe această porțiune, întotdeauna. În fiecare noapte, când mă întorc acasă, mai ales iarna, măresc pasul, uitându-mă repede în dreapta, pentru siguranță. Nu era niciodată nimeni acolo — în niciuna dintre serile acelea, și nici azi — și totuși, azi-dimineață m-am oprit brusc, uitându-mă în întuneric, pentru că dintr-odată m-am văzut pe mine. M-am văzut mai încolo cu câțiva metri, rezemată de peretele tunelului, cu capul în mâini, iar capul și mâinile îmi erau mânjite de sânge.

Cu inima bătându-mi cu putere în piept, am rămas pe loc; navetiștii treceau pe lângă mine, continuându-și drumul spre gară, unu sau doi întorcându-se înspre mine, în drumul lor, doar eu rămânând locului, nemișcată. Nu știam — nu știu nici acum — dacă a fost aievea. De ce m-aș fi dus în pasaj? Ce motiv aveam să cobor acolo, unde e întuneric și umed, și duhnește a urină.

M-am întors și am pornit spre gară. Nu mai voiam să rămân acolo niciun moment în plus; nu voiam să mă duc la ușa lui Scott și a lui Megan. Voiam să plec de-acolo. Ceva rău se întâmplase în acel loc, sunt sigură de asta.

Mi-am plătit biletul şi am urcat rapid treptele gării, pentru a ajunge de partea cealaltă a peronului şi, în acel moment, amintirile m-au năpădit din nou, ca o străfulgerare: de data asta nu în tunel, ci pe trepte; mergeam împleticindu-mă pe trepte şi un bărbat mă ţinea de braţ, ajutându-mă să urc. Era bărbatul din tren, cel cu părul roşcat. Îl vedeam, însă vag, fără să aud conversaţia. Îmi aduc aminte că râdeam — de mine însămi sau de ceva ce spunea el. Se purta frumos cu mine, de asta sunt convinsă. Aproape convinsă. Ceva rău s-a întâmplat, dar nu cred că avea legătură cu el.

Am urcat în tren şi m-am dus la Londra. M-am dus la bibliotecă, m-am aşezat la un calculator şi am căutat articole despre Megan. Am dat peste un material scurt pe site-ul ziarului *Telegraph*, în care se spunea că „un bărbat de treizeci de ani oferă sprijin poliţiei în cercetările sale". Scott, probabil. Nu pot să cred că el i-ar face vreun rău lui Megan. *Ştiu* că nu i-ar face rău. I-am văzut împreună; ştiu cum sunt împreună. A fost dat şi un număr de telefon la Crimestoppers[1], unde poţi să suni dacă ai informaţii. Am să sun, în drum spre casă, de la un telefon public. O să le spun despre B, despre ceea ce am văzut.

Telefonul sună chiar în momentul în care trenul intră în gară, la Ashbury. E Cathy, din nou. Biata fată, chiar e îngrijorată din cauza mea.

— Rach? Eşti în tren? Vii acasă?

Pare neliniştită.

— Da, sunt pe drum, îi spun. Ajung într-un sfert de oră.

— Poliţia e la noi acasă, Rachel, spune ea, şi întreg trupul mi-e străbătut de fiori reci. Vrea să stea de vorbă cu tine.

---

[1] Serviciu telefonic care le permite cetăţenilor să sune şi să dea informaţii legate de crime sau alte infracţiuni, sub protecţia anonimatului.

Miercuri, 17 iulie 2013

Dimineața

Megan încă lipsește, iar eu i-am mințit — în mod repetat — pe cei de la poliție.

Când am ajuns acasă, noaptea trecută, eram deja panicată. Am încercat să mă conving singură că au venit să mă vadă în legătură cu accidentul pe care l-am avut cu taxiul, dar nu avea niciun sens. Vorbisem cu poliția la fața locului — fusese, în mod evident, vina mea. Trebuia să fie ceva legat de sâmbătă noaptea. Am făcut eu ceva. Am comis cine știe ce act oribil și apoi mi-am pierdut cunoștința și am uitat tot.

Știu că nu pare plauzibil. Ce-aș fi putut face? M-am dus în Blenheim Road, am atacat-o pe Megan Hipwell, i-am ascuns cadavrul undeva și am uitat totul? Sună ridicol. Este ridicol. Dar știu că sâmbătă s-a întâmplat ceva. Am știut-o când m-am uitat în adâncurile tunelului de sub calea ferată, când sângele mi-a înghețat în vine.

Se mai întâmplă să-ți pierzi cunoștința, însă de data asta nu vorbim de starea aceea de ușoară amețeală, când te întorci de la club sau când ai uitat ce era așa de amuzant în conversația din pub. E altceva. Un întuneric total; ore întregi pierdute, ore ce nu vor mai putea fi recuperate niciodată.

Tom mi-a cumpărat o carte despre asta. N-a fost un gest foarte romantic, dar se săturase să mă tot asculte cum îi ofeream scuze dimineața pentru lucruri pe care nici măcar nu mi le aminteam. Cred că voia să vadă cât de mult rău îmi fac, de ce fel de lucruri sunt în stare. E o carte scrisă de un medic, dar n-am nici cea mai vagă

idee dacă e corect ce scrie acolo: autorul pretinde că a-ți pierde cunoștința nu înseamnă că uiți ce s-a întâmplat, ci, în primul rând, că nici nu ai amintiri pe care să le uiți. Teoria lui e că ajungi în starea în care creierul nu mai creează amintiri de scurtă durată. Și, în timp ce ești în acea stare, în întunericul cel mai profund, nu te comporți așa cum ai face-o în mod normal, pentru că tu, pur și simplu, reacționezi la ultimul lucru care *crezi* că ți s-a întâmplat, pentru că — de vreme ce nu mai produci amintiri — s-ar putea să nu știi care a fost ultimul lucru care ți s-a întâmplat cu adevărat. Prezintă tot felul de anecdote, povești cu tâlc despre bețivul predispus la pierderi de memorie: era un tip în New Jersey care s-a îmbătat la o petrecere de 4 iulie. După aceea, s-a urcat la volan și a condus câțiva kilometri pe autostradă în direcția greșită și a intrat, în viteză, într-o furgonetă în care erau șapte oameni. Furgoneta a izbucnit în flăcări și șase oameni au murit. Bețivul n-a pățit nimic. Ăștia nu pățesc nimic niciodată. Nu-și aducea aminte când s-a urcat la volan.

Un altul, de data asta în New York, a ieșit dintr-un bar, a condus mașina până la casa în care a crescut, i-a înjunghiat mortal pe toți cei din casă, apoi s-a dezbrăcat, s-a urcat înapoi la volan, a condus până acasă la el și s-a culcat. S-a trezit a doua zi de dimineață, simțindu-se îngrozitor, întrebându-se unde îi sunt hainele și cum a ajuns acasă, dar abia când a venit poliția să-l ridice a aflat că a ucis cu brutalitate doi oameni, fără niciun motiv.

Așa că, da, sună ridicol, dar nu e tocmai imposibil, și când am ajuns acasă, aseară, mă convinsesem deja că eram implicată, într-un fel sau altul, în dispariția lui Megan.

Polițiștii erau pe canapeaua din living, unul din ei, un bărbat la vreo patruzeci de ani, în haine civile, și celălalt, un tânăr în uniformă, plin de acnee pe gât. Cathy era la fereastră, frământându-și mâinile. Arăta îngrozită. Polițiștii s-au ridicat. Cel în civil, foarte înalt și ușor adus de spate, mi-a strâns mâna și s-a prezentat ca fiind detectiv-inspector Gaskill. Mi-a spus numele însoțitorului său, dar nu mi-l aduc aminte. Nu reușeam să mă concentrez. De-abia mai respiram.

— Despre ce e vorba? l-am întrebat eu. S-a întâmplat ceva? E vorba de mama? De Tom?

— Toată lumea e OK, doamnă Watson, dar trebuie să vorbim cu dumneavoastră despre ce s-a întâmplat sâmbătă seara, a spus Gaskill.

E genul de replică pe care detectivii o spun în filme; nu-mi părea real. Vor să știe ce-am făcut sâmbătă seara. Dar ce dracului am făcut eu sâmbătă seară?

— Trebuie să mă așez, le-am spus, și detectivul mi-a făcut semn să stau în locul lui, pe canapea, lângă Domnul Acnee.

Cathy se lăsa când pe un picior, când pe celălalt, mușcându-și de zor buza de jos. Arăta ca scoasă din minți.

— Doamnă Watson, sunteți bine? m-a întrebat Gaskill, arătând spre tăietura de deasupra ochiului.

— Am fost lovită de un taxi, i-am răspuns. Ieri după-masă, în Londra. Am fost la spital. Puteți verifica.

— OK, a spus el, cu o ușoară clătinare din cap. Deci, sâmbătă seară?

— Am fost în Witney, i-am întors-o eu, stăpânindu-mi vocea să nu tremure.

— Cu ce scop?

Domnul Acnee avea un carnețel pregătit și creionul gata de luat notițe.

– Am vrut să-mi văd soțul, i-am zis.

– Oh, Rachel, a oftat Cathy.

Detectivul a ignorat-o.

— Soțul? întreabă el. Vreți să spuneți fostul dumneavoastră soț? Tom Watson?

Da, încă îi port numele. A fost mai convenabil așa. N-am vrut să-mi schimb cărțile de credit, adresa de e-mail, să-mi scot un nou pașaport, chestii din astea.

— Corect. Am vrut să-l văd, dar m-am hotărât că nu e o idee atât de bună, așa că m-am întors acasă.

— La ce oră s-a întâmplat asta? Vocea lui Gaskill era monotonă, chipul complet inexpresiv. Buzele abia i se mișcau când vorbea. Auzeam, pe fundal, scârțâitul creionului cu care scria Domnul Acnee, auzeam sângele pulsându-mi în urechi.

— Era... ăăă... să fi fost în jur de ora șase jumătate. Adică, așa cred, că am prins trenul pe la șase.

— Și ați ajuns acasă...?

— Poate pe la șapte jumătate? Am ridicat ochii și i-am surprins privirea lui Cathy și mi-am dat seama, după expresia de pe chipul ei, că știa că mint. Poate ceva mai târziu de atât. Poate spre ora opt. Da, de fapt, chiar îmi aduc aminte acum — cred că am ajuns acasă puțin după opt.

Simțeam cum mi se înroșesc obrajii; dacă tipul nu-și dă seama că mint de îngheață apele, atunci nu merită să fie polițist.

Detectivul s-a întors, a apucat unul dintre scaunele împinse sub masă și l-a tras spre el cu o mișcare bruscă, aproape violentă. L-a pus chiar în fața mea, la un metru de mine. S-a așezat, cu mâinile pe genunchi, cu capul într-o parte.

— OK, a spus el. Deci aţi plecat pe la şase, ceea ce înseamnă că aţi fost în Witney pe la şase jumătate. Şi v-aţi întors aici în jur de ora opt, ceea ce înseamnă că aţi plecat din Witney pe la şapte jumătate. Vi se pare corect?

— Da, mi se pare corect, i-am răspuns eu, cu vocea tremurând iar, dându-mă de gol.

Dintr-o clipă în alta o să mă întrebe ce-am făcut timp de o oră, şi n-aveam ce răspuns să-i dau.

— Şi nu v-aţi dus să-l vedeţi pe fostul soţ. Prin urmare, ce-aţi făcut în ora aceea, în Witney?

— M-am plimbat puţin.

A aşteptat, să vadă dacă am de gând să dezvolt. Mi-a trecut prin cap să-i spun că am intrat într-un pub, dar ar fi fost o prostie — putea să verifice. M-ar fi întrebat care pub, m-ar fi întrebat dacă am vorbit cu cineva. Cum stăteam eu şi mă gândeam la ce-aş putea să-i răspund, mi-am dat seama că nu mi-a trecut prin cap să-l întreb *de ce* vrea să ştie ce-am făcut eu sâmbătă seara şi faptul acesta, în sine, trebuie să li se fi părut ciudat. Lucrul acesta mă făcea să par vinovată de ceva.

— Aţi vorbit cu cineva? m-a întrebat, citindu-mi gândurile. Aţi intrat în vreun magazin, bar...?

— Am vorbit cu un domn în gară! am spus repede şi tare, aproape triumfal, ca şi cum avea vreo însemnătate. De ce mă întrebaţi toate astea? Ce se întâmplă?

Detectivul-inspector Gaskill s-a lăsat pe spate, în scaun.

— Probabil aţi aflat că o femeie din Witney — care locuieşte pe Blenheim Road, la câteva case mai jos de fostul dumneavoastră soţ — a dispărut. De atunci, mergem din uşă în uşă să întrebăm oamenii dacă nu cumva îşi aduc aminte s-o fi văzut în noaptea aceea sau dacă îşi amintesc

să fi văzut sau auzit ceva ieşit din comun. Şi, astfel, în timpul investigaţiilor noastre, a fost rostit şi numele dumneavoastră.

A rămas o clipă tăcut, apoi a continuat:

— Aţi fost văzută pe Blenheim Road în noaptea cu pricina, cam în jurul orei la care doamna Hipwell, femeia pe care o căutăm, a plecat de acasă. Doamna Anna Watson ne-a spus că v-a văzut pe stradă, lângă casa doamnei Hipwell, nu foarte departe de propria ei casă. Ne-a spus că v-aţi comportat ciudat şi că era îngrijorată. Atât de îngrijorată, de fapt, încât a considerat necesar să cheme poliţia.

Inima îmi bătea nebuneşte în piept, ca o pasăre captivă. Nu puteam scoate un cuvânt, pentru că tot ceea ce vedeam în acel moment era propria-mi persoană, ghemuită în tunel, plină de sânge pe mâini. *Sânge pe mâinile mele.* Al meu, oare? Numai sângele meu putea fi. M-am uitat spre Gaskill, el m-a privit în ochi şi mi-am dat seama pe loc că trebuie să spun ceva, repede, să-l opresc din a-mi mai citi gândurile.

— Eu n-am făcut nimic, i-am spus. N-am făcut absolut nimic. Eu doar... am vrut să-l văd pe soţul meu...

— Pe fostul dumneavoastră soţ, m-a corectat Gaskill din nou. A scos o fotografie din buzunarul de la haină şi mi-a arătat-o. Era o poză cu Megan. Aţi văzut-o pe femeia aceasta sâmbătă seara? m-a întrebat.

M-am holbat la ea o vreme. Mi se părea ireal să mi se prezinte în felul acesta, blonda perfectă pe care o urmărisem, a cărei viaţă o construisem şi o deconstruisem în mintea mea. Era un portret, o fotografie făcută de un profesionist. Trăsăturile ei erau uşor mai puţin delicate decât mi le închipuisem, nu la fel de fine ca ale lui Jess din închipuirea mea. Doamnă Watson? Aţi văzut-o?

Nu ştiam dacă o văzusem sau nu. Chiar nu ştiam. Şi nici acum nu ştiu.

— Nu cred, i-am răspuns.

— Nu credeți? Adică e posibil s-o fi văzut?

— Nu... nu sunt sigură.

— Ați băut în seara de sâmbătă? m-a întrebat. Înainte de a merge în Witney, ați băut ceva?

Obrajii mi-au luat foc dintr-odată.

— Da, am spus.

— Doamna Watson — Anna Watson — mi-a spus că, atunci când v-a văzut în fața casei, s-a gândit că sunteți beată. Erați beată?

— Nu, am răspuns, susținând privirea detectivului cu fermitate, astfel încât s-o evit pe a lui Cathy. Am băut vreo două pahare după-amiază, dar nu eram beată.

Gaskill a oftat. Părea dezamăgit de mine. I-a aruncat o privire Domnului Acnee, apoi s-a întors spre mine. Încet, deliberat, s-a ridicat în picioare şi a împins scaunul înapoi sub masă.

— Dacă vă amintiți ceva care ar putea să ne fie de folos, vă rog să mă sunați, mi-a zis, întinzându-mi o carte de vizită.

În timp ce Gaskill, ursuz, i-a făcut semn din cap lui Cathy, pregătindu-se să plece, eu m-am cufundat iar în canapea. Simțeam cum bătăile inimii începeau să se calmeze, dar au luat-o din nou la trap când l-am auzit întrebându-mă:

— Lucrați în relații publice, corect? La Huntingdon Whitely?

— Da, aşa e, i-am răspuns. Huntingdon Whitely.

O să verifice şi o să constate că am mințit. Nu-l pot lăsa să afle aşa, trebuie să-i spun.

Aşa că asta mi-am propus să fac în dimineaţa asta. O să mă duc la secţia de poliţie şi o să mărturisesc. O să-i spun tot: că mi-am pierdut slujba de ceva luni bune, că sâmbătă noaptea eram foarte beată şi că nu am nici cea mai vagă idee la ce oră am ajuns acasă. Îi voi spune tot ce ar fi trebuit să-i spun azi-noapte: că nu căuta unde trebuie. O să-i spun că sunt de părere că Megan Hipwell avea o aventură amoroasă.

Seara

Cei de la poliţie cred că sunt o gură-cască. O nebună care urmăreşte oamenii, o dementă, instabilă mintal. N-ar fi trebuit să mă duc la poliţie. N-am făcut decât să-mi înrăutăţesc situaţia şi nu cred că l-am ajutat pe Scott, ăsta fiind principalul motiv pentru care m-am şi dus. Scott are nevoie de ajutorul meu, pentru că e evident că poliţia va bănui că el i-a făcut ceva lui Megan, iar eu ştiu că nu e adevărat, pentru că îl cunosc. Chiar simt că îl cunosc, oriçât de nebuneşte sună. Am văzut cum se purta cu ea. Nu i-ar putea face niciun rău.

OK, recunosc, să-l ajut pe Scott n-a fost singurul motiv pentru care m-am dus la poliţie. Mai era şi problema minciunii care trebuia reparată. Faptul că minţisem că lucrez la Huntingdon Whitely.

Mi-a luat o veşnicie să-mi fac curaj să mă duc la poliţie. De câteva ori, am fost pe punctul de a mă întoarce din drum şi de a mă duce acasă, dar, în cele din urmă, am intrat în secţie. L-am întrebat pe ofiţerul de la recepţie dacă n-aş putea vorbi cu inspectorul Gaskill, iar ofiţerul m-a lăsat să aştept într-o încăpere neaerisită, unde am stat mai bine de o oră, până când a venit cineva să mă ia.

Eram transpirată şi tremuram ca o condamnată în drum spre eşafod. Am fost condusă într-o altă încăpere, fără ferestre, mai mică şi mai îmbâcsită decât sala de aşteptare. M-au lăsat acolo singură încă vreo zece minute, până a venit Gaskill cu încă o femeie, şi ea în civil. Gaskill m-a salutat politicos; nu părea surprins să mă vadă. A prezentat-o pe femeia cu care era, doamna detectiv-sergent Riley. E mai tânără ca mine, înaltă, slabă, cu părul închis la culoare, frumoasă, însă cu trăsături ascuţite, ca ale unei vulpi. Nu mi-a întors zâmbetul.

Ne-am aşezat cu toţii, însă nimeni n-a spus nimic; se uitau la mine, aşteptând.

— Îmi amintesc de bărbatul acela, am început eu. V-am zis că era un bărbat în gară. Îl pot descrie. Riley a ridicat din sprâncene aproape imperceptibil şi s-a foit în scaun. Era potrivit de statură, cu părul roşcat, am continuat. Am alunecat pe scări şi el m-a prins de braţ.

Gaskill s-a aplecat înainte, şi-a pus coatele pe masă şi şi-a ridicat mâinile împreunate sub bărbie.

— Era îmbrăcat în... cred că era îmbrăcat într-o cămaşă albastră.

Nu era chiar adevărat. Îmi aminteam de bărbatul cu pricina şi sunt destul de sigură că era roşcat şi cred că mi-a zâmbit sau, mă rog, mai mult, mi-a rânjit, când eram în tren. Am impresia că a coborât la Witney şi e posibil să fi stat de vorbă cu mine. E posibil chiar ca eu să fi alunecat pe scări. Îmi amintesc ceva în sensul ăsta, dar nu-mi dau seama dacă amintirea este de sâmbătă sau din altă zi. Am alunecat de multe ori pe scări. Dar n-am nicio idee cu ce era îmbrăcat tipul.

Detectivii nu erau impresionaţi de povestea mea. Riley a clătinat din cap abia perceptibil. Gaskill şi-a

desfăcut mâinile şi le-a deschis dinaintea lui, cu palmele în sus.

– OK. Asta aţi venit să-mi spuneţi, doamnă Watson? m-a întrebat el.

Nu era niciun fel de furie în vocea lui, ci tonul părea mai degrabă încurajator. Mi-aş fi dorit ca Riley să se care de-acolo. Cu el puteam vorbi; în el puteam avea încredere.

— Nu mai lucrez la Huntingdon Whitely, am mărturisit eu.

— Oh!

S-a lăsat în scaun, părând ceva mai interesat.

— Am plecat acum trei luni. Colega mea de apartament — bine, de fapt ea e proprietara apartamentului — nu ştie. Încerc să-mi găsesc altceva de lucru şi nu am vrut să-i spun, ca să nu-şi facă griji în privinţa chiriei. Am pus nişte bani deoparte. Pot să-mi plătesc chiria, dar... Oricum, ieri v-am minţit în legătură cu slujba mea şi îmi cer scuze.

Riley s-a aplecat spre mine şi mi-a zâmbit fără pic de sinceritate.

— Înţeleg. Nu mai lucraţi pentru Huntingdon Whitely. Nu lucraţi nicăieri, corect? Sunteţi şomeră?

Am făcut semn din cap că da.

— OK. Deci... nu semnaţi condica nicăieri, n-aveţi niciun fel de activitate?

— Nu.

— Şi... colega dumneavoastră de apartament n-a observat că nu vă duceţi la lucru în fiecare zi?

— Mă duc. Adică, nu mă duc la birou, dar mă duc la Londra, aşa cum făceam şi înainte, la aceeaşi oră, aşa că... Aşa că n-are cum să ştie.

Riley îi aruncă o privire lui Gaskill; el nu şi-a luat ochii de la mine, scrutându-mă încruntat.

— Ştiu că pare ciudat, chiar ştiu..., am încercat să le spun, dar n-am mai putut continua, pentru că suna ciudat, iar când spui asta cu voce tare, pare o nebunie totală.

— Mda. Deci, dumneavoastră pretindeți în fiecare zi că mergeți la lucru? m-a întrebat Riley, încruntată şi ea, ca şi cum ar fi fost îngrijorată din pricina mea, ca şi cum credea că sunt complet dereglată.

N-am mai spus nimic, nici n-am mai făcut vreun gest, ci doar am tăcut.

— Pot să vă întreb de ce v-ați abandonat serviciul, doamnă Watson?

Nu avea niciun sens să mai mint. Dacă înainte de această conversație n-aveau de gând să-mi verifice cartea de muncă, acum cu siguranță o s-o facă, fir-ar să fie!

— Am fost concediată, i-am răspuns.

— Ați fost dată afară, a spus Riley, cu o undă de satisfacție în voce. Era clar că acesta fusese motivul pe care îl anticipase. De ce ați fost dată afară?

Am oftat şi m-am uitat înspre Gaskill, rugătoare.

— Chiar e important? Contează de ce mi-am părăsit locul de muncă?

Gaskill n-a spus nimic, ci îşi consulta nişte notițe pe care Riley i le împinsese în față; s-a mulțumit să clatine uşor din cap. Riley a schimbat tactica.

— Doamnă Watson, voiam să vă întreb despre sâmbătă seara.

M-am uitat spre Gaskill — *am mai avut o dată conversația asta* —, dar el nu se uita la mine.

— Bine, am spus eu.

Îmi tot duceam, îngrijorată, mâna la cap, atingându-mi rana dureroasă. Nu reuşeam să mă controlez.

— Spuneţi-mi de ce v-aţi dus pe Blenheim Road sâmbătă noaptea? De ce aţi vrut să vorbiţi cu fostul dumneavoastră soţ?

— Nu cred că vă priveşte, le-am răspuns, însă, imediat, înainte să aibă timp să zică ceva: Puteţi să-mi daţi un pahar cu apă?

Gaskill s-a ridicat în picioare şi a părăsit încăperea, ceea ce nu era tocmai rezultatul pe care îl sperasem eu. Riley n-a scos un cuvânt; a continuat să se uite la mine, cu acelaşi zâmbet pe buze. Nu-i puteam susţine privirea, aşa că fie mă uitam la masă, fie îmi lăsam ochii să rătăcească prin încăpere. Ştiam că era o tactică a lor: ea rămânea mută pentru ca eu să mă simt din ce în ce mai stânjenită, iar în final să-mi dau drumul la gură, chiar şi fără voia mea.

— Aveam nişte chestii de discutat cu el, am zis. Chestiuni private.

Suna pompos şi ridicol.

Riley a oftat. Mi-am muşcat buza, hotărâtă să nu mai scot un cuvânt până nu apare Gaskill. În clipa în care s-a întors, punând un pahar cu apă tulbure pe masă, în faţa mea, Riley a reluat.

— Chestiuni private? m-a iscodit ea.

— Exact.

Riley a schimbat o privire cu Gaskill, nu ştiam dacă era de amuzament sau de iritare. Simţeam pe limbă transpiraţia de pe buza de sus. Am luat o gură de apă; era stătută. Gaskill răsfoia nişte hârtii aflate în faţa lui, apoi le-a împins într-o parte, ca şi cum nu mai avea nevoie de ele sau ca şi cum ce era în ele nu prea îl interesa.

— Doamnă Watson, dumneavoastră... ăăă... actuala soție a fostului dumneavoastră soț, Anna Watson, a spus că e îngrijorată din cauza dumneavoastră. Ne-a spus că ați deranjat-o, că l-ați deranjat pe soțul dumneaei, că ați venit la ei neinvitată, că la un moment dat...

Gaskill a aruncat o privire pe notițe, însă Riley l-a întrerupt.

— La un moment dat, ați intrat prin efracție în casa soților Watson și le-ați luat copilul, copilul lor nou-născut.

În centrul încăperii se căscase o gaură neagră și mă înghițea.

— Nu-i adevărat! am strigat eu. Nu l-am *luat*... Nu s-a întâmplat așa, e total greșit. N-am... n-am luat-o.

În momentul acela m-am supărat foarte tare, am început să tremur și să plâng, le-am spus că vreau să plec. Riley și-a împins scaunul în spate și s-a ridicat în picioare, a ridicat din umeri către Gaskill și a ieșit din încăpere. Gaskill mi-a întins o cutie cu șervețele.

— Doamnă Watson, puteți pleca oricând doriți. Ați venit aici să vorbiți cu noi.

Atunci el mi-a zâmbit, ca și cum își cerea scuze. În acel moment l-am plăcut, aș fi vrut să-i iau mâna și să i-o strâng cu putere, dar n-am făcut-o, pentru că ar fi putut să i se pară un gest ciudat.

— Cred că aveți mai multe să-mi povestiți, mi-a zis el și mi-a plăcut și mai mult, pentru că a spus *să-mi povestiți*, în loc de *să ne povestiți*.

— Poate ați vrea să luați o pauză, să vă întindeți picioarele, să vă luați ceva de mâncare, a continuat el, ridicându-se în picioare și conducându-mă spre ușă. Apoi, când sunteți pregătită, veniți înapoi și-mi povestiți tot ce e de povestit.

Plănuiam să las baltă toată povestea şi să mă duc acasă. Mergeam spre gară, gata să întorc spatele la tot şi la toate. Apoi m-am gândit la călătoria cu trenul, la mersul înainte şi înapoi pe aceeaşi linie, la casa pe lângă care trec în fiecare zi — casa lui Megan şi a lui Scott. Dar dacă n-o vor găsi niciodată? Aveam să mă întreb toată viața — îmi dau seama că posibilitatea asta e destul de mică, dar chiar şi aşa — dacă nu cumva intervenția mea ar fi putut-o ajuta într-un fel sau altul. Dacă Scott va fi acuzat de crimă, doar pentru că n-au ştiut niciodată de B? Dacă Megan e, chiar în momentul acesta, acasă la B, legată în beci, rănită şi plină de sânge sau îngropată în grădină?

Am făcut cum mi-a zis Gaskill, am cumpărat un sendviş cu şuncă şi brânză şi o sticlă de apă de la magazinul din colț şi m-am îndreptat spre singurul parc din Witney, care, de fapt, nu e decât o bucată jalnică de pământ înconjurată de case construite prin anii '30 şi ocupată, aproape în întregime, de un loc de joacă asfaltat. M-am aşezat pe o bancă, la capătul acestui spațiu, uitându-mă la mamele şi la bonele care îşi certau copiii pe care îi aveau în grijă, pentru că mâncau nisip din groapa amenajată. Acum câțiva ani, visam la asta. Visam să vin aici — evident, nu să mănânc sendvişuri cu şuncă şi brânză între două declarații la poliție; visam să vin aici cu propriul meu copil. Mă gândeam la ce cărucior aş cumpăra, la timpul petrecut în Trotters şi la Centrul de Dezvoltare a Copilului, uitându-mă, pe rând, la toate hăinuțele adorabile şi la jucăriile educaționale. Mă gândeam la cum aş sta aici, legănându-mi pe genunchi propriul odor.

N-a fost să fie aşa. Niciun doctor n-a putut să-mi explice de ce n-am putut să rămân însărcinată. Eram

destul de tânără, sănătoasă fizic, beam foarte puțin pe vremea aceea. Sperma soțului meu era activă și din belșug. Pur și simplu, nu s-a întâmplat. N-am trecut prin agonia avorturilor spontane, ci doar că n-am putut rămâne însărcinată. Am făcut o singură fertilizare *in vitro*, pentru că nu ne-am permis mai mult de-atât. A fost, așa cum ne-a avertizat toată lumea, o procedură neplăcută și care n-a dat niciun rezultat. Dar nu m-a avertizat nimeni că asta ne va distruge căsnicia. Dar a făcut-o. De fapt, m-a distrus pe mine, iar apoi eu am distrus căsnicia.

Problema mare a infertilității e că nu poți scăpa de ea, nu o poți îndepărta de tine. Nu când deja ai depășit pragul de treizeci de ani. Prietenii mei aveau copii, prietenii prietenilor mei aveau copii, sarcinile și nașterile, și cumetriile, și primele zile de naștere aveau loc pretutindeni în jurul nostru. Mă mai întrebau, din când în când, mama, prietenii noștri, colegii de muncă. Când vine și rândul meu? La un moment dat, faptul că eram stearpă a devenit un subiect de discuție acceptabil la masa de duminică, nu doar pentru mine și Tom, ci, în genere, pentru toată lumea. Ce încercam să realizăm, ce-ar trebui să facem, chiar trebuie să bei și al doilea pahar de vin? Eram încă tânără, aveam destul timp la dispoziție, dar eșecul mă învăluia ca o mantie, mă copleșea, mă trăgea la fund și am renunțat să mai sper. Pe atunci, uram senzația că era întotdeauna vina mea, că eu eram cea care ne trăgea în jos. Și, așa cum a demonstrat viteza cu care a reușit s-o însămânțeze pe Anna, nu era nimic în neregulă cu virilitatea lui Tom. Eu am greșit sugerând că vina trebuia împărțită, că trebuia s-o purtăm amândoi; doar eu eram vinovată.

Lara, cea mai bună prietenă a mea, încă din vremea facultății, a făcut doi copii în doi ani: întâi un băiat, apoi o fată. Nu-i înghițeam. Nu voiam să aud nimic despre ei. După o vreme, Lara a încetat să-mi mai vorbească. O fată de la birou mi-a zis — așa, într-o doară, ca și cum am fi vorbit despre o apendectomie sau despre o extracție a unei măsele de minte — că a făcut un avort de curând, unul medical, și că a fost mult mai puțin traumatizant decât cel chirurgical pe care și-l făcuse în timpul facultății. N-am mai putut vorbi cu ea după aceea, abia dacă mă mai puteam uita la ea. Lucrurile au început să devină apăsătoare la birou; oamenii au început să observe.

Tom nu se simțea la fel ca mine. În primul rând, nu era eșecul lui și, în orice caz, el nu avea *nevoie* de un copil, așa, ca mine. Voia să fie tată, chiar voia — sunt sigură că visa cu ochii deschiși la cum ar fi jucat fotbal în grădină cu fiul lui, la cum și-ar fi dus fata pe umeri în parc. Dar era de părere că viața noastră putea fi frumoasă și fără copii. Suntem fericiți, obișnuia să-mi spună, de ce nu putem continua așa, fericiți? Începuse să se sature de mine. N-a înțeles niciodată cum de era posibil să-ți fie dor de ceva ce n-ai avut niciodată, cum putea să te doară.

Mă simțeam singură în suferința mea. Devenisem însingurată, așa că am început să beau câte puțin, apoi puțin mai mult, apoi eram și mai singură, pentru că nimeni nu suportă să stea în preajma unui bețiv. Am pierdut și am băut, și am băut și am pierdut. Îmi plăcea slujba mea, dar n-aveam o carieră strălucită și, chiar dacă aș fi avut, hai să fim serioși: femeile încă sunt prețuite doar pentru două lucruri — pentru felul în care arată și pentru rolul lor de mame. Eu nu sunt frumoasă și nu pot avea copii, așa că ce mi-a mai rămas? Nu sunt bună de nimic.

Nu pot să dau vina pe băutură pentru toate câte mi s-au întâmplat — nu pot să dau vina pe părinți sau pe copilăria mea, pe vreun unchi abuziv sau pe vreo întâmplare tragică. E vina mea. Eram oricum atrasă de un pahar de băutură — întotdeauna mi-a plăcut să beau. Dar am devenit mai tristă, iar tristețea devine plictisitoare după o vreme, atât pentru persoana care resimte tristețea, cât şi pentru toți cei din jurul ei. Şi apoi am trecut de la un pahar la nenumărate, şi nimic nu e mai plictisitor de-atât.

Acum mi-e mai bine în privința copiilor; mi-e mai bine de când sunt singură. Nu am cum altfel. Am citit cărți şi articole, mi-am dat seama că trebuie să mă împac cu ideea. Sunt strategii, există speranță. Dacă mă puneam pe picioare şi renunțam la băutură, exista posibilitatea de a adopta un copil. Încă nu am treizeci şi patru de ani — viața mea nu s-a terminat. Sunt mai bine decât acum câțiva ani, când abandonam căruciorul şi ieşeam din supermarket dacă era plin de mame şi copii; n-aş fi putut veni într-un parc ca ăsta, să stau în apropierea locului de joacă şi să mă uit la copilaşi dolofani dându-se pe tobogan. Erau momente când mă simțeam cel mai rău, când nevoia era îngrozitoare, când credeam că o să-mi pierd mințile.

Poate că mi-am şi pierdut mințile o vreme. E posibil ca nici în ziua despre care m-au întrebat la poliție să nu fi fost în toate mințile. Ceva ce-a spus Tom cândva m-a scos din circuit, m-a făcut să mă prăbuşesc. Mai degrabă, ceva ce a scris: am citit pe Facebook, în dimineața aceea. Nu fusese un şoc — ştiam că ea o să aibă un copil, mi-a zis el şi o văzusem şi pe ea, văzusem jaluzelele roz de la camera copilului. Aşa că ştiam ce-o să urmeze. Dar mă gândisem la copilul acela ca fiind al *ei*. Până în ziua în

care am văzut fotografia cu el ținând în brațe o fetiță nou-născută, privind înspre ea, zâmbind; iar dedesubt, scrisese: *Deci despre asta vorbește toată lumea! N-am cunoscut niciodată o iubire mai mare ca aceasta! Cea mai fericită zi din viața mea!* M-am gândit la el scriind aceste cuvinte — știa că eu o să le văd, că o să citesc aceste rânduri și că o să mă ucidă, și totuși asta nu l-a oprit s-o facă. Nu i-a păsat. Părinților nu le pasă de nimic altceva decât de copiii lor. Ei sunt centrul universului lor; ei sunt ceea ce contează cu adevărat. Nimeni altcineva nu e important, suferința nimănui, nici bucuria nimănui; nu sunt reale pentru ei.

Eram furioasă. Îmi ieșisem din minți. Poate că eram și pornită pe răzbunare. Poate că m-am gândit să le arăt că suferința mea era reală. Nu știu. A fost o prostie din partea mea.

M-am întors la secția de poliție după vreo două ore. Am întrebat dacă pot să vorbesc doar cu Gaskill, dar el a spus că are nevoie să fie și Riley prezentă. După asta, mi-a plăcut mai puțin de el.

— N-am intrat prin efracție în casa lor, le-am spus. M-am dus, e adevărat, am vrut să vorbesc cu Tom. N-a răspuns nimeni la ușă...

— Și cum ați intrat? m-a întrebat Riley.

— Ușa era deschisă.

— Ușa de la intrare era deschisă?

Am oftat.

— Nu, normal că nu. Ușa glisantă din spate, cea care duce în grădină.

— Și cum ați ajuns în grădina din spatele casei?

— Am sărit gardul, știam pe unde...

— Deci ați sărit gardul ca să intrați în casa fostului dumneavoastră soț?

— Da. Noi obişnuiam să... E o cheie de rezervă în spatele casei. Aveam un loc anume unde o ascundeam, în cazul în care unul dintre noi îşi uita cheile sau le pierdea sau ceva asemănător. Dar n-am intrat prin efracție — n-am făcut aşa ceva. Nu voiam decât să vorbesc cu Tom. M-am gândit că poate... soneria nu merge sau aşa mi s-a părut.

— Toate astea se întâmplau în miezul zilei, în timpul săptămânii, corect? De ce v-ați gândit că fostul dumneavoastră soț ar putea fi acasă? Ați sunat să aflați? m-a întrebat Riley.

— Dumnezeule! N-aveți de gând să mă lăsați să termin ce am de spus? am țipat, şi ea a clătinat din cap şi mi-a zâmbit iar, cu acel zâmbet al ei, ca şi cum mă ştia, ca şi cum mă putea citi. Am sărit gardul, am reluat, încercând să-mi controlez tonul vocii, şi am bătut la uşa de sticlă, care era întredeschisă. N-a răspuns nimeni, dar am auzit un copil plângând. Am intrat şi am văzut-o pe Anna...

— Pe doamna Watson?

— Da. Pe doamna Watson, pe canapea, dormind. Copilul era în pătuț şi plângea — urla, de fapt, roşie la față — şi era clar că plângea de ceva vreme.

Spunând aceste cuvinte, m-am gândit că poate ar fi trebuit să le spun că auzisem din stradă copilul plângând şi de aceea mă dusesem în spate. Aş fi părut mai puțin nebună.

— Deci fetița urla, mama ei era acolo şi nu s-a trezit? m-a întrebat Riley.

— Da.

Coatele lui Riley sunt pe masă, mâinile în fața gurii, astfel că nu-i pot citi bine expresia feței, dar ştiu că, în mintea ei, crede că spun numai minciuni.

— Am luat fetița în brațe ca s-o fac să nu mai plângă. Asta e tot. Am luat-o în brațe ca s-o liniştesc.

— Dar asta nu e tot, nu-i aşa, pentru că Anna s-a trezit şi nu erați acolo, corect? Erați lângă gard, lângă calea ferată.

— Nu s-a oprit din plâns imediat, am răspuns. O legănam, dar ea tot mai plângea, aşa că am ieşit afară cu ea.

— Spre calea ferată?

— În grădină.

— Aveați de gând să-i faceți vreun rău copilului familiei Watson?

În momentul acela, am sărit ca arsă. Ştiu, melodramatic, dar am vrut să vadă — să-l fac pe Gaskill să vadă — cât de scandaloasă era afirmația.

— Nu trebuie să stau să ascult aşa ceva! Am venit aici să vă spun despre bărbatul acela! Am venit aici să vă ajut! Şi acum... de ce mă acuzați, mai exact? De ce mă acuzați?

Gaskill a rămas impasibil, neimpresionat. Mi-a făcut semn să mă aşez la loc.

— Doamnă Watson, cealaltă... ăăă... doamnă Watson — Anna — ne-a povestit despre dumneavoastră în ancheta dispariției lui Megan Hipwell. Ne-a spus că, în trecut, v-ați comportat bizar, că i-ați părut instabilă psihic. Ne-a spus despre incidentul cu copilul. Ne-a spus că i-ați hărțuit pe ea şi pe soțul ei, că ați continuat să le dați telefon. Se uită o clipă la notițe: De fapt, aproape în fiecare noapte. Că refuzați să acceptați faptul că mariajul dumneavoastră s-a terminat...

— Nu-i adevărat! am insistat eu, şi chiar nu era — da, îl sunasem pe Tom, din când în când, dar nu în fiecare noapte, asta era o exagerare. Dar începusem să am senzația că, până la urmă, Gaskill nu era de partea mea, şi iar mi s-a făcut frică.

— De ce nu v-ați schimbat numele? m-a întrebat Riley.

— Poftim?

— Încă mai folosiți numele fostului soț. De ce? Dacă pe mine m-ar părăsi un bărbat pentru o altă femeie, cred că aş vrea să scap de numele lui. Cu siguranță, n-aş vrea să am acelaşi nume cu înlocuitoarea mea...

— Ei bine, poate că eu nu sunt aşa de meschină.

Ba *sunt* meschină. Urăsc faptul că o cheamă Anna Watson.

— Mda. Şi inelul — cel pe care îl purtați pe lanț, la gât. E cumva verigheta dumneavoastră?

— Nu, am mințit. E... a fost a bunicii mele.

— Serios? OK. Ei bine, trebuie să spun că, după mine, comportamentul dumneavoastră sugerează faptul că — aşa cum a lăsat şi doamna Watson să se înțeleagă — nu sunteți dornică să vă vedeți de viață în continuare, că refuzați să acceptați faptul că fostul dumneavoastră soț are o nouă familie.

— Nu văd ce...

— Ce legătură are cu Megan Hipwell? a terminat Riley fraza în locul meu. Avem mai multe mărturii că dumneavoastră — o femeie dezechilibrată, care a băut peste măsură — ați fost văzută pe strada pe care locuieşte Megan Hipwell în noaptea în care aceasta a dispărut. Având în vedere că există nişte asemănări fizice între Megan şi doamna Watson...

— Nu arată deloc la fel! Eram scandalizată de asemenea sugestie. Jess nu seamănă deloc cu Anna. Megan nu e deloc ca Anna.

— Sunt amândouă blonde, slabe, mici de statură, cu pielea foarte albă...

— Aşa că am atacat-o pe Megan Hipwell gândind că e Anna? Asta e cea mai mare prostie pe care am auzit-o, le-am spus.

Dar cucuiul din cap a început să zvâcnească, iar tot ce se întâmplase în noaptea de sâmbătă era, în continuare, un mister.

— Ştiaţi că Anna Watson o cunoaşte pe Megan Hipwell? m-a întrebat Gaskill, lăsându-mă cu gura căscată.

— Eu... poftim? Nu. Nu, nu se cunosc.

Riley a zâmbit o secundă, apoi s-a potolit.

— Ba da, se cunosc. Megan a fost babysitter la familia Watson, o vreme... a spus ea, apoi s-a uitat pe notiţe: în august şi în septembrie anul trecut.

Nu ştiam ce să spun. Nu-mi puteam închipui aşa ceva: Megan, în casa mea, cu *ea*, cu copilul ei.

— Tăietura de pe buză e de când aţi fost lovită, zilele trecute? m-a întrebat Gaskill.

— Da. Mi-am muşcat-o în timpul căzăturii, cred.

— Unde s-a întâmplat accidentul?

— În Londra, pe Theobalds Road. Lângă Holborn.

— Şi ce făceaţi acolo?

— Poftim?

— Ce căutaţi în centrul Londrei?

Am ridicat din umeri.

— V-am spus deja, am răspuns cu răceală. Colega mea de apartament nu ştie că mi-am pierdut serviciul. Aşa că mă duc în Londra, ca de obicei, şi stau prin biblioteci, ca să-mi caut o slujbă, să-mi actualizez CV-ul.

Riley a clătinat din cap, cu neîncredere poate sau cu mirare. Cum ajunge cineva în halul ăsta?

Mi-am împins scaunul în spate, pregătindu-mă să plec. Mă săturasem să fiu dispreţuită, să fiu arătată cu degetul, de parcă aş fi fost o fraieră, o nebună. Venise momentul să arunc asul din mânecă.

— Chiar nu înţeleg de ce vorbim despre toate astea, am spus. Aş fi zis că aveţi chestii mai bune de făcut, cum ar fi să anchetaţi dispariţia lui Megan Hipwell, de exemplu. Bănuiesc că aţi vorbit deja cu amantul ei, nu?

Niciunul dintre ei n-a mai zis nimic, ci doar se holbau la mine. Nu se aşteptau la una ca asta. Nu ştiau despre el.

— Poate că nu ştiţi, dar Megan Hipwell avea un amant, am spus şi m-am îndreptat spre uşă.

Gaskill m-a oprit; s-a mişcat pe nesimţite şi cu mare agilitate şi, înainte să ajung să pun mâna pe clanţă, stătea deja în faţa mea, între mine şi uşă.

— Am crezut că n-o cunoaşteţi pe Megan Hipwell, spuse el.

— N-o cunosc, i-am zis, încercând să trec de el.

— Luaţi loc, m-a îndemnat, blocându-mi calea.

Le-am spus ce văzusem din tren, le-am spus cât de des o zăream pe Megan stând pe terasă, în lumina apusului de soare sau bându-şi cafeaua de dimineaţă. Le-am spus că în urmă cu o săptămână o văzusem cu cineva care, în mod clar, nu era soţul ei, îi văzusem sărutându-se pe peluză.

— Când a fost asta? s-a răstit Gaskill.

Părea enervat pe mine, probabil pentru că ar fi trebuit să le spun toate astea imediat, în loc să-şi piardă toată ziua vorbind despre mine.

— Vineri. Vineri dimineaţă.

— Deci cu o zi înainte de dispariţia ei, aţi văzut-o cu un alt bărbat? m-a întrebat Riley, oftând exasperată.

A închis dosarul din fața ei. Gaskill s-a lăsat în scaun, studiindu-mi expresia feței. Era clar că Riley credea că am inventat toate astea; el nu era aşa de sigur.

— Îl puteți descrie? m-a întrebat Gaskill.

— Înalt, brunet...

— Arătos? m-a întrerupt Riley.

Am pufnit iritată.

— Mai înalt ca Scott Hipwell. Ştiu, pentru că i-am văzut împreună — pe Jess şi pe... pardon, pe Megan şi pe Scott Hipwell —, iar bărbatul acesta era diferit. Puțin mai înalt, mai slab, cu pielea închisă la culoare. Poate asiatic.

— Puteți distinge ce rasă este, din tren? m-a întrebat Riley. Impresionant! Apropo, cine e Jess?

— Poftim?

— Ați spus Jess, acum câteva clipe.

Am simțit iar cum mi se ridică sângele în obraji. Am scuturat din cap.

— Ba nu, n-am spus.

Gaskill s-a ridicat în picioare şi mi-a întins o mână.

— Cred că ajunge.

I-am strâns mâna, am ignorat-o pe Riley şi am dat să plec.

— Doamnă Watson, stați departe de Blenheim Road, mi-a spus Gaskill. Nu încercați să-l contactați pe fostul dumneavoastră soț decât dacă e important şi nu vă apropiați, cu niciun preț, de Anna Watson sau de copilul ei.

În tren, în drum spre casă, am disecat, în fel şi chip, tot ceea ce a ieşit prost pe ziua de azi. Sunt surprinsă de faptul că nu mă simt aşa de penibil cum am crezut c-o să mă simt. Ba, gândindu-mă la asta, ştiu şi de ce: azi-noapte n-am băut nimic şi nici acum nu simt nicio nevoie să beau. Mă interesează, pentru prima dată de nu ştiu când,

şi altceva decât propria mea nefericire. Am un scop acum. Sau, cel puţin, ceva care să-mi distragă atenţia.

Joi, 18 iulie 2013

Dimineaţa

În dimineaţa asta, înainte de a urca în tren, am cumpărat trei ziare: Megan lipseşte de patru zile şi cinci nopţi şi povestea ei are destulă acoperire în ziare. *Daily Mail*, aşa cum era de aşteptat, a reuşit să găsească fotografii cu Megan în bikini, dar i-au făcut şi cel mai detaliat portret din câte am văzut până acum.

Născută Megan Mills în Rochester, în 1983, s-a mutat cu părinţii în King's Lynn, în Norfolk, pe când avea zece ani. A fost un copil inteligent, exuberant, o artistă talentată şi cântăreaţă. O veche prietenă din şcoală le-a spus că „râdea cu poftă, era foarte frumoasă şi destul de sălbatică". Natura ei rebelă părea să se fi intensificat după moartea fratelui ei Ben, de care era foarte apropiată. A fost ucis într-un accident de motocicletă pe când avea nouăsprezece ani şi ea cincisprezece. Megan a fugit de acasă la trei zile după înmormântare. A fost arestată de două ori — o dată pentru furt şi o dată pentru prostituţie. Relaţia ei cu părinţii, aşa cum mă informează cei de la *Mail*, s-a deteriorat complet. Mi-am dat seama că, în cele din urmă, poate că nu e chiar aşa de diferită de mine. Şi ea e izolată şi însingurată.

Când avea şaisprezece ani, s-a mutat cu un iubit care avea o casă lângă satul Holkham, în nordul ţinutului

Norfolk. Prietena ei din perioada şcolii zicea: „Era un tip mai în vârstă, muzician sau cam aşa ceva. Îi plăceau drogurile. După ce s-au cuplat, nu ne-am mai văzut cu ea cine ştie ce". Numele iubitului nu era menţionat, deci, cel mai probabil, n-au dat de el. Poate că nici n-a existat. Poate că prietena respectivă a inventat toate astea ca să-şi vadă numele în ziare.

Apoi, sar nişte ani: dintr-odată, Megan are douăzeci şi patru de ani, trăieşte la Londra, lucrează ca ospătăriţă într-un restaurant din nordul capitalei. Acolo îl cunoaşte pe Scott Hipwell, un consultant IT independent care se cunoaşte cu managerul restaurantului, şi cei doi se înţeleg din start de minune. După o perioadă de „curte intensă", Megan şi Scott s-au căsătorit, ea având douăzeci şi şase şi el treizeci de ani.

Mai erau şi alte mărturii, incluzându-le pe cele ale Tarei Epstein, prietena la care Megan se presupunea că a stat în noaptea în care a dispărut. Femeia spune că Megan este „o tipă de treabă, lipsită de griji" şi că părea „foarte fericită". „Scott nu i-ar fi făcut niciun rău", spunea Tara. „O iubeşte foarte mult." Tot ceea ce spune Tara e un clişeu. Ce mă interesează cel mai mult e o mărturie a unuia dintre artiştii care şi-au expus operele la galeria pe care o administra Megan, un tip pe nume Rajesh Gujral, care spune că Megan e „o femeie minunată, deşteaptă, amuzantă şi frumoasă, o persoană care pune mare preţ pe viaţa ei personală, şi cu o inimă foarte mare". Mie mi se pare că Rajesh e îndrăgostit de ea. O altă mărturie venea de la un tip pe nume David Clark, „un fost coleg" de-al lui Scott, care spune că „Megs şi Scott sunt un cuplu nemaipomenit. Sunt foarte fericiţi împreună şi se iubesc foarte mult".

Sunt şi câteva noutăţi despre anchetă, dar declaraţiile celor de la poliţie nu spun mai nimic: au vorbit cu un „număr de martori", „urmăresc mai multe piste". Singurul comentariu interesant venea de la detectivul-inspector Gaskill care confirmă că doi bărbaţi ajută poliţia în anchetă. Sunt destul de convinsă că asta înseamnă că sunt amândoi suspecţi. Unul e Scott. Oare celălalt să fie B? Oare B să fie Rajesh?

M-am cufundat atât de tare în lectura articolelor din ziare, încât nu am băgat de seamă ce se întâmpla în tren, aşa cum îmi e obiceiul; am senzaţia că nici nu m-am aşezat bine pe scaun, când trenul opreşte în locul obişnuit, la semnalul roşu. În grădina lui Scott sunt oameni — doi ofiţeri de poliţie în uniformă, postaţi chiar la uşa din spate. Îmi vâjâie capul. Au găsit ceva? Au dat de ea? Au găsit un cadavru îngropat în grădină sau sub duşumea? Mintea mi se duce, fără să vreau, spre grămăjoara de haine aruncate lângă calea ferată, ceea ce e o prostie, pentru că le-am văzut acolo înainte să dispară Megan. Şi, în orice caz, dacă cineva i-a făcut vreun rău, atunci n-a fost Scott, nu se poate să fi fost el. E îndrăgostit nebuneşte de ea, toată lumea o spune. Astăzi, lumina e proastă, vremea s-a schimbat, cerul e de plumb, ameninţător. Nu reuşesc să văd în casă, nu-mi dau seama ce se întâmplă. Sunt de-a dreptul disperată. Nu suport să fiu lăsată pe dinafară — e bine sau e rău, acum sunt parte din povestea asta. Trebuie să ştiu ce se întâmplă.

Măcar am un plan. Mai întâi, trebuie să aflu dacă există vreo modalitate prin care să-mi amintesc ce s-a întâmplat sâmbătă noaptea. Când ajung la bibliotecă, o să fac nişte cercetări şi o să aflu dacă hipnoterapia m-ar putea ajuta să-mi aduc aminte; dacă e, în fapt, posibil să

recuperez timpul pierdut. Apoi — şi bănuiesc că e important, pentru că nu cred că poliţiştii m-au crezut când le-am spus despre amantul lui Megan — trebuie să iau legătura cu Scott Hipwell. Trebuie să-i spun. Merită să ştie.

Seara

Trenul este plin de oameni uzi până la piele, aburii ieşindu-le din haine şi condensându-se pe ferestre. Atmosfera îmbâcsită de duhoarea trupurilor, parfumurilor şi săpunurilor de rufe e opresivă, deasupra capetelor plecate şi ude. Norii ameninţători de azi-dimineaţă s-au menţinut toată ziua, devenind din ce în ce mai grei şi mai negri, până când au izbucnit, în seara asta, ca un muson, exact la orele la care oamenii ieşeau de la birou şi traficul era în toi, cu drumuri blocate şi guri de metrou ticsite de indivizi care îşi închideau sau îşi deschideau umbrelele.

Eu nu am umbrelă şi sunt udă până la piele; e ca şi cum cineva ar fi aruncat o găleată de apă peste mine. Pantalonii de bumbac mi s-au lipit de coapse şi cămaşa albastră, într-o nuanţă deschisă, a devenit jenant de transparentă. Am alergat tot drumul de la bibliotecă până la gura de metrou, cu geanta strânsă la piept ca să acopăr ce se putea acoperi. Dintr-un motiv oarecare, m-a amuzat situaţia — e un pic ridicol să te prindă ploaia — şi râdeam atât de tare în momentul în care am ajuns în capul străzii Gray's Inn, că abia mai puteam respira. Nu-mi aduc aminte când am râs aşa ultima oară.

Acum nu mai râd. De îndată ce am găsit un loc, am verificat pe telefon ultimele ştiri despre dispariţia lui Megan... şi sunt ştirile de care mă temeam. „Un bărbat

în vârstă de treizeci şi cinci de ani este reţinut de poliţia din Witney în legătură cu dispariţia lui Megan Hipwell, care lipseşte de-acasă de sâmbătă seara." E vorba despre Scott, sunt convinsă. Nu pot decât să sper că a citit e-mailul meu înainte să fie luat de poliţie, pentru că un interogatoriu oficial, înregistrat, este o chestiune serioasă — înseamnă că poliţiştii cred că el a făcut-o. Cu toate că, în mod evident, trebuie să dovedească. Poate că nu s-a întâmplat aşa. E posibil ca Megan să nu fi păţit nimic. Din când în când, îmi vine în minte ideea că ea e bine mersi şi că stă într-un balcon de hotel, cu vedere spre mare, cu picioarele pe balustradă, cu o băutură rece la îndemână.

Gândul la ea, acolo, mă extaziază şi mă dezamăgeşte deopotrivă şi apoi mi-e silă de mine şi de dezamăgirea mea. Nu-i doresc să i se întâmple niciun rău, indiferent cât de nervoasă am fost că l-a înşelat pe Scott, că mi-a spulberat toate iluziile despre cuplul perfect. Nu, e pentru că am sentimentul că sunt parte din acest mister, că sunt legată de ei. Nu mai sunt doar fata din tren, mergând încolo şi încoace, fără ţintă. Vreau ca Megan să se întoarcă teafără şi în siguranţă. Vreau asta. Doar că nu chiar acum.

I-am trimis un e-mail lui Scott azi-dimineaţă. Adresa lui a fost uşor de descoperit — l-am căutat pe Google şi am găsit www.shipwellconsulting.co.uk, site-ul unde îşi fac reclamă „o serie de firme de consultanţă, stocare de date în *cloud* şi alte servicii web pentru companii şi organizaţii nonprofit". Ştiam că el e, pentru că adresa companiei e aceeaşi cu adresa lui de acasă.

I-am trimis un e-mail scurt la adresa afişată pe pagina de contacte a site-ului:

Dragă Scott,

Numele meu este Rachel Watson. Nu mă cunoşti. Dar aş vrea să-ţi spun câteva lucruri despre soţia ta. Nu am informaţii cu privire la locul în care se află acum, nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea. Cred totuşi că am nişte informaţii care ar putea să te ajute.

E posibil să nu vrei să vorbeşti cu mine şi te înţeleg, dar dacă totuşi vrei, trimite-mi un e-mail la această adresă.

Cu stimă,
Rachel

Nu ştiu dacă m-ar fi contactat — mă îndoiesc că eu aş face-o dacă aş fi în locul lui. Ca şi cei de la poliţie, probabil că ar fi crezut că nu sunt în toate minţile, că sunt o ciudată care a citit despre caz în ziare. Acum n-o să aflu niciodată — dacă a fost arestat, nu va avea niciodată şansa să-mi vadă mesajul. Dacă a fost arestat, singurii care îmi vor citi mesajul vor fi cei de la poliţie şi asta, pentru mine, n-o să fie în regulă. Dar trebuia să încerc.

Şi acum sunt disperată, simt că toată lumea e împotriva mea. Nu reuşesc să văd prin mulţimea de oameni din vagon ce se întâmplă dincolo de calea ferată, şi chiar dacă aş vedea, cu ploaia care încă mai toarnă, oricum n-aş răzbi cu privirea dincolo de gardul proprietăţii. Mă întreb dacă nu cumva ploaia şterge dovezile criminalistice, dacă nu cumva, exact în momentul acesta, indicii vitale dispar pentru totdeauna: urmele de sânge, amprentele de tălpi, ADN-ul de pe chiştoacele de ţigări. Vreau atât de mult să beau ceva, încât aproape că simt în gură gustul de vin.

Îmi imaginez cu exactitate cum m-aş simţi în momentul în care alcoolul ar ajunge în sânge şi aş ameţi.

Vreau să beau şi nu vreau să beau, pentru că, dacă nu beau nici azi, se vor face trei zile de când n-am pus alcool în gură, şi nu-mi aduc aminte ultima dată când au trecut trei zile la rând fără pic de băutură. Mai simt pe limbă şi un alt gust, cel al unei vechi încăpăţânări. Era o vreme când aveam voinţă, când puteam alerga kilometri întregi înainte de micul dejun şi rezistam săptămâni întregi cu doar 1 300 de calorii pe zi. Era unul dintre lucrurile pe care Tom spunea că le îndrăgea la mine: încăpăţânarea mea, forţa mea. Îmi aduc aminte una dintre certurile noastre, chiar spre sfârşit, când lucrurile erau atât de rele, încât nu se putea mai rău de-atât; şi-a pierdut răbdarea cu mine.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Rachel? m-a întrebat. Când ai devenit atât de slabă?

Nu ştiu. Nu ştiu unde mi s-a dus toată voinţa, nu-mi aduc aminte când am pierdut-o. Cred că, în timp, trăind din această forţă a mea, s-a erodat, puţin câte puţin.

Trenul opreşte brusc, frânele scrâşnesc ameninţător, la semnalul din Witney, în partea dinspre Londra. Vagonul se umple de vocile călătorilor care merg în picioare şi care îşi cer, în şoaptă, scuze pentru că s-au lovit de ceilalţi, s-au călcat pe picioare. Îmi ridic privirea şi dau cu ochii peste tipul de sâmbătă seara — cel roşcat, care m-a ajutat să mă ridic. El se holbează la mine, ochii lui albaştri, intenşi, pironindu-se într-ai mei, şi mă sperii atât de rău, că scap telefonul din mână. Îl recuperez de pe podea şi ridic iar ochii, de data asta, ferindu-mă să-l privesc direct în ochi. Privesc aiurea în jur, şterg fereastra aburită cu mâneca de la haină şi mă uit afară, apoi, în

cele din urmă, îl caut iar cu privirea, iar el îmi zâmbeşte cu capul uşor într-o parte.

Îmi simt obrajii în flăcări. Nu ştiu cum să reacţionez la zâmbetul lui, pentru că nu ştiu ce înseamnă. Oare înseamnă: *„Ah, salut, îmi aduc aminte de tine din noaptea aceea"* sau poate că e *„ah, asta nu e gagica aia beată moartă, care a căzut pe scări şi m-a făcut albie de porci în noaptea cu pricina"*, sau poate cu totul altceva? Nu ştiu, dar, gândindu-mă acum la asta, cred că am şi muzica de film care să meargă perfect cu imaginea mea, împiedicându-mă pe scări, şi el spunând: „Eşti bine, scumpete?". Întorc capul şi mă uit iar pe fereastră. Îi simt ochii aţintiţi asupra mea; vreau doar să mă ascund, să intru în pământ. Trenul ne zdruncină şi, în câteva clipe, intrăm în gară la Witney, iar oamenii încep să dea din coate, foindu-se să-şi găsească locul, împăturind ziare, punându-şi la loc Kindle-urile şi iPad-urile, pregătindu-se să coboare. Mă uit iar şi sunt cuprinsă de un sentiment imens de uşurare — tipul roşcat s-a întors cu spatele la mine, coboară din tren.

Atunci îmi dau seama brusc că sunt o cretină. Ar trebui să mă ridic şi să-l urmăresc, să vorbesc cu el. Ar putea să-mi spună ce s-a întâmplat sau ce nu s-a întâmplat; ar putea să mă ajute să umplu câteva goluri din memoria mea. Mă ridic în picioare. Ezit — ştiu că e deja prea târziu, uşile stau să se închidă, eu sunt în mijlocul vagonului şi nu am cum să mă strecor prin mulţime ca să ajung la timp. Uşile ţiuie şi se închid. Încă în picioare, mă întorc şi mă uit pe fereastră în timp ce trenul iese din gară. El, bărbatul de sâmbătă seara, stă pe marginea peronului, în ploaie, şi mă priveşte cum trec.

Cu cât mă apropii de casă, cu atât sunt mai enervată pe mine. Sunt tentată să schimb trenul la Northcote, să

mă întorc la Witney şi să-l caut. O idee ridicolă, evident, şi stupid de riscantă, de vreme ce n-a trecut nicio zi de când Gaskill m-a avertizat să stau cât mai departe de zonă. Dar încep să-mi pierd speranţa că o să aflu vreodată ce s-a întâmplat sâmbătă. Câteva ore de (trebuie să recunosc, destul de epuizantă) căutare pe internet în această după-amiază mi-au confirmat ceea ce bănuiam de la bun început: hipnoza nu e, în general, bună în recuperarea orelor în care ţi-ai pierdut cunoştinţa şi nu ştii nimic de tine pentru că, aşa cum sugerau şi lecturile mele precedente, oamenii nu produc amintiri în timpul unor astfel de episoade. Nu ai ce să-ţi aminteşti. Este şi va rămâne pentru totdeauna o gaură neagră în viaţa mea.

Megan

Joi, 7 martie 2013

După-amiaza

CAMERA ESTE ÎNTUNECATĂ, aerul este îmbâcsit, dulceag, încărcat de mirosul trupurilor noastre. Suntem iar la Swan, în camera de sub cornişă. Totuşi, e altfel, pentru că el e încă aici, privindu-mă.

— Unde ai vrea să mergi? mă întreabă.

— La o casă pe plajă, în Costa de la Luz, îi răspund.

Îmi zâmbeşte.

— Ce vom face?

Eu râd.

— Adică în afară de asta?

Degetele lui se plimbă încet pe abdomenul meu.

— În afară de asta.

— Vom deschide o cafenea, vom expune opere de artă, vom învăţa să facem surf.

Mă sărută pe şold.

— Ce zici de Thailanda?

Strâmb din nas.

— Prea mulţi puşti în căutare de experienţe noi. Sicilia, propun eu. Insulele Egadi. Vom deschide un bar, vom merge la pescuit...

El râde iar şi apoi, îmbrăţişându-mă, mă sărută.

— Irezistibil, îmi şopteşte. Tu eşti irezistibilă.

Vreau să râd, vreau să spun în gura mare: *Vezi? Am câştigat! Ţi-am spus că nu va fi ultima dată, că niciodată nu va fi ultima dată.* Îmi muşc buzele şi închid ochii. Am avut dreptate, ştiam că am avut dreptate, dar nu-mi va folosi la nimic s-o spun cu voce tare. Îmi savurez victoria în linişte; îmi face la fel de multă plăcere ca şi atingerile lui.

După aceea, îmi vorbeşte într-un fel în care n-a mai făcut-o până acum. De obicei, eu sunt cea care vorbeşte, dar de data asta, el e cel care se deschide. Vorbeşte despre cum e să te simţi gol pe dinăuntru, despre familia pe care a lăsat-o în urmă, despre femeia de dinaintea mea şi despre cea de dinaintea ei şi despre cea care l-a distrus şi l-a lăsat gol pe dinăuntru. Nu cred în suflete-pereche, dar există între noi o înţelegere pe care, pur şi simplu, n-am mai simţit-o până la el sau, cel puţin, n-am mai simţit-o de multă vreme. Vine din experienţa comună, împărtăşită, din a şti ce înseamnă să fii distrus.

A fi gol pe dinăuntru: asta înţeleg. Încep să cred că nu poţi face cu adevărat nimic ca să schimbi starea asta. Eu cu asta am rămas după orele de terapie: golurile din viaţa ta sunt permanente. Trebuie să creşti în jurul lor, ca rădăcinile unui copac în jurul asfaltului; te mulezi după goluri, creşti printre ele. Ştiu toate lucrurile astea, dar nu le spun cu voce tare, nu acum.

— Unde mergem? îl întreb, dar el nu-mi răspunde şi eu adorm, iar când mă trezesc, el nu mai e.

Vineri, 8 martie 2013

Dimineața

Scott îmi aduce cafeaua pe terasă.

— Ai dormit azi-noapte, spune el, aplecându-se să mă sărute pe frunte.

Stă în spatele meu, cu mâinile calde şi puternice pe umerii mei. Îmi las capul pe pieptul lui, închid ochii şi ascult cum trece trenul, huruind pe şine, până când se opreşte chiar în dreptul casei noastre. Când ne-am mutat aici, Scott le făcea cu mâna pasagerilor, chestie care mă făcea să râd. Apăsarea lui pe umerii mei e ceva mai puternică acum; se apleacă şi mă sărută pe gât.

— Ai dormit, îmi spune din nou. Înseamnă că te simți mai bine.

— Da, mă simt mai bine, îi răspund.

— Atunci, crezi că a funcționat? mă întreabă el. Terapia.

— Adică, dacă sunt vindecată?

— Nu vindecată, zice el, şi simt din vocea lui că l-am rănit. N-am vrut să spun că...

— Ştiu. Îmi pun mâna peste a lui şi îl strâng uşor. Am glumit doar. Cred că e un proces pe termen lung. Nu e simplu, ştii? Nu ştiu dacă va veni vreodată un moment în care să spun că a funcționat sau nu. Că sunt mai bine.

Tăcem amândoi şi el mă strânge şi mai tare.

— Deci vrei să continui? mă întreabă, şi eu îi spun că da.

A fost o vreme când am crezut că el înseamnă totul, că este suficient. Dar nu mai vreau. L-am iubit cu toată ființa mea. Încă îl iubesc. Dar nu mai vreau asta. Singurul moment în care mă simt întreagă e în acele după-amiezi

febrile, tainice, precum cea de ieri, când revin la viaţă în toată acea căldură şi acel semiîntuneric. Cine îmi poate garanta că, odată ce voi fugi, nu îmi voi da seama că nici asta nu mai e destul? Cine îmi poate spune că nu voi ajunge să simt exact ceea ce simt acum — că nu sunt în siguranță, ci că sunt sufocată, prizonieră? Poate că iar o să vreau să fug şi apoi iar şi, în cele din urmă, voi sfârşi înapoi pe acele şine vechi de cale ferată, pentru că nu mă voi mai putea duce nicăieri în altă parte. Poate. Poate că nu. Trebuie să-ți asumi riscul, nu?

Mă duc jos să-mi iau la revedere, pentru că el pleacă la muncă. Mă cuprinde de mijloc şi mă sărută pe creştet.

— Te iubesc, Megs, îmi şopteşte şi mă simt groaznic, ca şi cum aş fi cea mai odioasă femeie din lume.

Abia aştept să închidă uşa, pentru că ştiu că voi începe să plâng.

Rachel

Vineri, 19 iulie 2013

Dimineața

Trenul de 8.04 e aproape pustiu. Ferestrele sunt deschise şi aerul, după furtuna de ieri, e răcoros. Megan lipseşte deja de aproximativ 133 de ore, iar eu mă simt mai bine decât m-am simțit de luni de zile încoace. Când m-am uitat la mine azi-dimineață, am văzut ce diferență: pielea îmi era mai curată, ochii mai strălucitori. Mă simt mai uşoară. Sunt convinsă că nu am slăbit nici măcar o sută de grame, dar nu mă mai simt împovărată. Parcă sunt eu însămi din nou — eu, cea care eram de obicei.

N-am primit niciun cuvânt de la Scott. Am căutat peste tot pe internet, dar n-am găsit niciun fel de ştire despre o posibilă arestare, aşa că îmi imaginez că a ignorat, pur şi simplu, e-mailul meu. Sunt dezamăgită, dar bănuiesc că era de aşteptat. Gaskill a sunat azi-dimineață, tocmai când dădeam să ies din casă. M-a întrebat dacă n-am cumva timp să vin azi pe la secție. Pe moment, m-am speriat de moarte, dar apoi l-am auzit spunând,

pe tonul acela moale al lui, că nu voia decât să mă uit pe câteva fotografii. L-am întrebat dacă nu cumva l-au arestat pe Scott Hipwell.

— N-a fost arestat nimeni, doamnă Watson, a spus el.

— Dar bărbatul acela, cel pe care l-ați reținut...?

— Nu pot să vă dau niciun fel de informații în acest sens.

Maniera lui de a vorbi era atât de calmă, atât de reconfortantă, încât iar m-a făcut să-l simpatizez.

Mi-am petrecut seara de ieri pe canapea, în pantaloni de trening şi un tricou, întocmind liste cu ce am de făcut, posibile strategii. De exemplu, aş putea să stau prin gară, la Witney, la ora de vârf, să aştept până îl văd pe tipul roşcat de sâmbătă noaptea. L-aş invita să bem ceva, să văd unde duce chestia asta, dacă a văzut ceva, dacă ştie ceva despre seara aceea. Însă aş risca să dau peste Anna sau Tom, ei m-ar raporta la poliție, iar eu aş avea (şi mai multe) probleme cu ei. Celălalt risc pentru mine ar fi că m-ar putea face vulnerabilă. Încă mai am în minte urmele unei altercații — s-ar putea să am dovezi fizice în acest sens, pe cap şi la gură. Dacă el e cel care m-a lovit? Faptul că mi-a zâmbit şi mi-a făcut cu mâna nu înseamnă nimic; ar putea, la fel de bine, să fie un psihopat. Dar nu-l văd în atare postură. Nu pot să explic de ce, dar mi se pare un tip de treabă.

L-aş putea contacta iar pe Scott. Dar trebuie să-i dau un motiv pentru care să vorbească cu mine şi mă tem că, orice i-aş spune, mă va face să par o femeie nebună. Ar putea crede, chiar, că am avut ceva de-a face cu dispariția lui Megan, m-ar putea pârî la poliție. Aş ajunge să am probleme mari.

Aş putea încerca hipnoza. Sunt destul de convinsă că nu m-ar ajuta să-mi aduc aminte nimic, dar, chiar şi aşa, sunt curioasă. Doar n-are ce să strice, nu-i aşa?

Încă mai stăteam pe canapea, luându-mi notițe și trecând în revistă buletinele de știri pe care le scosesem la imprimantă, când Cathy a ajuns acasă. Fusese să ia masa în oraș cu Damien. Era evident mulțumită să vadă că a ajuns acasă și m-a găsit treză, dar era și oarecum stresată că nu mai vorbiserăm de când venise poliția marți. I-am spus că n-am pus gura pe băutură de trei zile și m-a îmbrățișat.

— Mă bucur așa de mult că începi să-ți revii! a ciripit ea veselă, ca și cum avea habar ce înseamnă să-mi revin.

— Chestia cu poliția, i-am zis eu, a fost doar o neînțelegere. Nu e nicio problemă cu mine și cu Tom, și nu știu nimic despre fata care a dispărut. Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta.

Cathy m-a mai îmbrățișat o dată și ne-a făcut amândurora câte o cană de ceai. M-am gândit să profit de bunăvoința pe care mi-o arăta și să-i spun care era situația cu slujba mea, dar n-am vrut să-i stric seara.

Azi-dimineață încă era în toane bune. M-a îmbrățișat din nou când mă pregăteam să ies din casă.

— Mă bucur grozav pentru tine, Rach, mi-a spus. Că te pui pe picioare. Eram așa de îngrijorată!

Apoi mi-a spus că se ducea să-și petreacă weekendul la Damien, și primul lucru la care m-am gândit a fost că în seara asta mă voi duce acasă și voi bea un pahar fără să mă judece cineva.

Seara

Gustul înțepător și amar al chininei, asta îmi place cel mai mult la un gin tonic. Apa tonică ar trebui să fie Schweppes și ar trebui să fie dintr-o sticlă de sticlă, nu dintr-una de plastic. Chestiile astea care vin amestecate

de-a gata nu sunt deloc bune, dar când nevoia te încearcă, merg şi astea. Ştiu că n-ar trebui să beau, dar toată ziua am visat la clipa asta. Totuşi, nu e vorba doar de perspectiva singurătății, ci e exaltarea, adrenalina care mă împinge. Sunt euforică, mă mănâncă pielea de nerăbdare. Am avut o zi bună.

Azi-dimineață, am petrecut o oră singură cu inspectorul Gaskill. Am fost condusă la el imediat ce am ajuns în secție. De data asta, am stat în biroul lui, nu în camera de interogatorii. Mi-a oferit cafea, şi când am acceptat, am fost surprinsă să-mi dau seama că se ridică şi se duce s-o pregătească el însuşi. Avea un fierbător şi nişte Nescafé pe frigiderul din colțul biroului. Şi-a cerut scuze că nu avea zahăr.

Îmi plăcea compania lui. Îmi plăcea să-i privesc mâinile mişcându-se — nu este foarte expresiv, dar mişcă des lucrurile de colo-colo. N-am observat asta înainte, pentru că în camera de interogatoriu nu prea erau lucruri care să poată fi mutate din loc. Acum, în biroul lui, a schimbat poziția cănii de cafea, a capsatorului, a unui borcan cu pixuri, a aranjat hârtiile în teancuri mai ordonate. Are mâini mari şi degete lungi, cu unghii îngrijite. Nu poartă niciun fel de inel.

În dimineața asta, m-am simțit altfel. N-am mai simțit că aş fi suspectată de ceva, că încearcă să mă prindă cu ceva. M-am simțit folositoare. M-am simțit astfel când mi-a pus în față unul dintre dosarele lui, arătându-mi o serie de fotografii. Scott Hipwell, trei bărbați pe care nu i-am văzut niciodată până atunci şi apoi B.

La început, nu eram tocmai sigură. M-am holbat la fotografia aceea, încercând să-mi readuc în memorie bărbatul pe care îl văzusem în ziua respectivă, cu capul aplecat, îmbrățişând-o.

— El e, am spus. Cred că el e.

— Nu sunteți sigură?

— Așa cred, că el e.

Mi-a luat fotografia din față și s-a uitat și el foarte atent, pentru câteva clipe.

— Ne-ați spus că i-ați văzut sărutându-se, nu-i așa? Vinerea trecută? Acum o săptămână?

— Da, așa e. Vineri-dimineață. Erau afară, în grădină.

— Și nu se poate să fi interpretat greșit ce-ați văzut? Să zicem că poate a fost o îmbrățișare sau... un sărut platonic?

— Nu, n-a fost așa. A fost un sărut adevărat. A fost... romantic.

Am văzut, în momentul acela, că buzele încep să-i tremure, ca și cum ar fi vrut să zâmbească.

— Cine e tipul? l-am întrebat pe Gaskill. E cumva... credeți că e cu el? Gaskill nu mi-a răspuns, ci doar a clătinat ușor din cap. A fost... V-am fost de ajutor? Am ajutat cu ceva sau nu?

— Da, doamnă Watson. Ne-ați fost de mare ajutor. Mulțumim că ați venit.

Ne-am strâns mâinile și, pentru o secundă, și-a pus cu blândețe mâna stângă pe umărul meu drept, și am vrut să mă întorc și să i-o sărut. A trecut multă vreme de când m-a atins cineva cu tandrețe. Bine, cineva în afară de Cathy.

Gaskill m-a condus la ușă și apoi în zona principală a birourilor. Acolo erau vreo zece, doisprezece polițiști. Unu sau doi mi-au aruncat câte o privire piezișă, o privire fie plină de interes, fie de dispreț, nu-mi dădeam seama exact. Am străbătut birourile și am ieșit pe coridor, unde l-am văzut venind spre mine, cu Riley lângă el, pe Scott

Hipwell. Tocmai intra în clădire. Mergea cu capul plecat, dar am ştiut imediat că el e. A ridicat privirea şi i-a făcut un gest din cap lui Gaskill, în semn de salut, apoi s-a uitat spre mine. Ochii ni s-au întâlnit pentru o secundă şi aş fi putut să jur că m-a recunoscut. M-am gândit la dimineaţa aceea în care l-am văzut pe terasă, când s-a uitat înspre calea ferată, când l-am simţit cum mă priveşte. Am trecut unul pe lângă celălalt pe coridor. Eram atât de aproape unul de celălalt, încât l-aş fi putut atinge — văzut în carne şi oase, era frumos, însă epuizat şi încordat ca un arc, cu o energie întunecată iradiind parcă din el. Când am ajuns în holul principal, m-am întors spre el, sigură că-l voi vedea uitându-se la mine; dar când m-am întors, n-am văzut-o decât pe Riley uitându-se la mine.

Am luat trenul înapoi spre Londra şi m-am dus la bibliotecă. Am citit toate articolele pe care le-am găsit despre caz, dar n-am aflat nimic nou. Am căutat un hipnoterapeut în Ashbury, dar n-am mers mai departe — e scump şi nu mi-e clar dacă m-ar ajuta să-mi recapăt memoria. Dar, citind poveştile celor care susţin că şi-au recăpătat amintirile prin hipnoterapie, mi-am dat seama că mi-era frică mai mult de succes decât de eşec. Mi-e frică nu doar de ce-aş putea afla despre seara de sâmbătă, ci de mult mai mult de-atât. Nu sunt convinsă că aş putea suporta să retrăiesc acele nebunii, acele lucruri îngrozitoare pe care le-am făcut, nu cred că aş fi în stare să aud iar cuvintele pe care le-am spus la nervi, să-mi amintesc expresia de pe chipul lui Tom în momentul în care le rosteam. Mi-e prea teamă să mă aventurez în acel întuneric.

M-am gândit să-i trimit lui Scott încă un e-mail, dar chiar nu mai e nevoie. Întâlnirea de azi-dimineaţă, de

la secție, cu inspectorul Gaskill, mi-a dovedit că poliția chiar mă ia în serios. Nu mai am niciun alt rol de jucat, trebuie să accept lucrul ăsta acum. Măcar pot să mă gândesc că am ajutat cu ceva, pentru că nu cred că e o coincidență faptul că Megan a dispărut în aceeași zi în care am văzut-o cu bărbatul acela.

Cu un clipocit vesel, fââss, am deschis și a doua cutie de G&T și mi-am dat seama, entuziasmată, că nu m-am gândit la Tom toată ziua. Până acum, cel puțin. M-am gândit la Scott, apoi la Gaskill, la B, la bărbatul din tren. Tom a fost împins pe locul cinci. Iau câte o gură din băutură și simt că, în sfârșit, am ceva de sărbătorit. Știu că mă voi face bine, că voi fi fericită. Nu va mai dura mult.

Sâmbătă, 20 iulie 2013

Dimineața

Nu mă învăț minte niciodată. Mă trezesc cu o senzație zdrobitoare că totul e greșit, cu un sentiment de rușine și îmi dau seama de îndată că am făcut o prostie. Îmi urmez iar ritualul cretin, dureros de familiar de a încerca să-mi aduc aminte mai exact ce am făcut. Am trimis un e-mail. Asta era.

La un moment dat, azi-noapte, Tom a fost promovat din nou pe locul întâi de pe lista bărbaților la care mă gândesc, și i-am trimis un e-mail. Laptopul meu e pe podea, lângă pat; stă acolo, o prezență ghemuită și acuzatoare. Când mă ridic să mă duc la baie, pășesc peste el. Beau apă direct de la robinet și mă uit fugitiv în oglindă.

Nu arăt prea bine. Totuşi, trei zile fără băutură — nu e rău deloc, iar de azi mă las iar. Stau la duş o veşnicie, reducând treptat temperatura apei, făcând-o din ce în ce mai rece, până când e rece de-a binelea. Nu poți să intri direct sub un duş rece, şocul e prea mare, prea brutal, dar poți s-o faci treptat, aproape că nici nu-ți dai seama; e ca şi cum ai fierbe o broască, numai că invers. Apa răcoroasă îmi face bine; îmi anesteziază durerea pe care mi-o dau cucuiul şi tăietura de deasupra ochiului.

Duc laptopul jos şi îmi fac o cană de ceai. Mai există o şansă, una infimă, că am scris e-mailul pentru Tom, dar că nu l-am trimis. Trag adânc aer în piept şi deschid contul de Gmail. Mă bucur să văd că nu am niciun mesaj nou. Dar când dau clic pe folderul cu mesaje trimise, iată-l: i-am trimis e-mailul, doar că el n-a răspuns. Încă. E-mailul a fost trimis după unsprezece, azi-noapte; deja, la momentul acela, aveam la activ câteva ore bune de tras la măsea. Adrenalina şi euforia alcoolului îmi trecuseră de mult timp. Deschid mesajul.

> Ai putea, te rog, să-i spui nevesti-tii să înceteze să mai spună minciuni la poliție despre mine? E destul de patetic, nu crezi, să încerce să mă bage în bucluc? Le-a spus polițiştilor că sunt obsedată de ea şi de plodul ei urât? Trebuie să-şi revină! Spune-i să mă lase dracului în pace!

Închid ochii şi trântesc capacul laptopului, închizându-l. Îmi vine să intru în pământ, pur şi simplu. Vreau să mă fac mică; vreau să dispar. Mi-e şi frică, în acelaşi timp, pentru că, dacă Tom se hotărăşte să arate mesajul la poliție, aş putea intra în rahat până-n gât. Dacă Anna

adună dovezi să arate că sunt răzbunătoare şi obsesivă, atunci e-mailul ăsta ar putea fi piesa de rezistenţă a dosarului ei. Şi de ce am pomenit de fetiţă? Ce fel de om face chestia asta? Ce fel de om gândeşte în felul ăsta? Chiar nu-i doresc copilului niciun rău — n-aş putea gândi urât despre un copil, indiferent de copil, şi mai ales nu despre copilul lui Tom. Nu mă înţeleg; nu ştiu cine e persoana în care m-am transformat. Dumnezeule, cred că el mă urăşte groaznic. *Eu* mă urăsc — mă rog, pe versiunea asta a mea, cea care a scris e-mailul ăsta azi-noapte. Nici măcar nu seamănă cu mine, pentru că eu nu sunt aşa. Eu nu urăsc.

Nu-i aşa? Încerc să nu mă gândesc la zilele mele cele mai negre, dar uneori amintirile dau buluc în mintea mea, ca acum. Încă o ceartă, spre final: mă trezesc, după petrecere, după perioada în care mi-am pierdut cunoştinţa, Tom îmi spune cum am fost în noaptea de dinainte, cum l-am făcut de ruşine, cum am insultat-o pe soţia unui coleg, cum am ţipat la ea pentru că flirta cu soţul meu.

— Nu mai vreau să merg nicăieri cu tine, mi-a spus atunci. Mă întrebi de ce nu mai invit niciun prieten să vină aici, de ce nu-mi mai place să te iau cu mine în pub. Tu chiar nu-ţi dai seama de ce? E din cauza ta. Pentru că mi-e ruşine cu tine.

Pun mâna pe geantă şi pe chei. Mă duc la Londis, la capătul străzii. Nu-mi pasă că e nouă dimineaţa, mi-e frică şi nu vreau să fiu nevoită să mă gândesc. Dacă iau nişte analgezice cu un pahar de ceva acum, pot să mă anesteziez complet şi să dorm toată ziua. O să mă gândesc mai târziu. Ajung la uşa din faţă, pun mâna pe clanţă, apoi mă opresc. Aş putea să-mi cer scuze. Dacă îmi cer scuze în secunda asta, poate că mai pot salva ceva. L-aş

putea convinge să nu-i arate mesajul Annei sau poliției. N-ar fi prima dată când mă protejează împotriva ei.

În ziua aceea, vara trecută, când m-am dus acasă la ei, nu s-a întâmplat chiar aşa cum le-am povestit celor de la poliție. În primul rând, n-am sunat la uşă. Nu ştiu exact ce-am vrut să fac — nici acum nu ştiu ce-am vrut de fapt să fac. M-am dus, într-adevăr, pe cărarea care ducea la gard. Era linişte, n-auzeam nimic. Am urcat înapoi pe cărare până la uşile glisante şi m-am uitat înăuntru. E adevărat că Anna dormea pe canapea. N-am strigat nici după ea, nici după Tom. Nu voiam s-o trezesc. Fetița nu plângea, ba chiar dormea dusă în căruciorul ei, lângă maică-sa. Am luat-o în brațe şi am dus-o afară, cât de repede am putut. Îmi aduc aminte că am început să fug cu ea spre gard, că fetița a început să se foiască şi să scâncească. Nu ştiu ce voiam să fac. N-aveam de gând să-i fac vreun rău. Am ajuns la gard cu ea şi o țineam strâns la piept. Acum plângea de-a binelea, începuse să urle deja. O legănam şi încercam s-o fac să tacă, şi atunci am auzit alt zgomot, un tren venind, şi m-am întors cu spatele la gard şi am văzut-o pe ea — pe Anna — năpustindu-se spre mine, cu gura căscată ca o rană deschisă, cu buzele mişcându-i-se, dar nu auzeam nimic din ce spunea.

Mi-a smuls copilul din brațe şi eu am încercat să fug, dar m-am împiedicat şi am căzut. Ea stătea deasupra mea şi țipa, spunându-mi să nu mă mişc din loc sau cheamă poliția. L-a sunat pe Tom şi el a venit acasă şi a stat cu ea în sufragerie. Ea plângea isteric, voia să sune la poliție, voia să fiu arestată pentru răpire. Tom a calmat-o, a implorat-o s-o lase baltă, să mă lase să plec. M-a salvat de ea. După aceea, m-a condus acasă, şi când m-a lăsat în fața casei, mi-a luat mâna. Am crezut că e un gest de tandrețe,

de reasigurare, dar a început să strângă tare, din ce în ce mai tare, până când am țipat, iar el avea fața roșie când mi-a zis că mă omoară dacă îi fac vreun rău fetiței lui.

Nu știu ce-am vrut să fac în ziua aceea. Nu știu nici acum. La ușă, ezit, degetele mi se crispează pe clanța ușii. Îmi mușc puternic buzele. Știu că, dacă mă apuc acum de băut, o să mă simt mai bine o oră sau două și apoi mai rău pentru vreo șase sau șapte ore. Dau drumul clanței și mă întorc în sufragerie și deschid iar laptopul. Trebuie să-mi cer scuze, să le cer să mă ierte. Intru iar pe contul de Gmail și văd că am un mesaj nou. Nu e de la Tom. E de la Scott Hipwell.

Dragă Rachel,

Îți mulțumesc că mi-ai scris. Nu-mi aduc aminte ca Megan să-mi fi spus vreodată despre tine, dar ea avea o grămadă de vizitatori frecvenți la galerie — iar eu nu rețin foarte ușor numele. Aș vrea să discutăm despre informațiile pe care le deții. Te rog să mă suni la 07583 123657 cât de curând posibil.

O zi bună,
Scott Hipwell

Pentru o clipă, îmi închipui că a trimis e-mailul la o adresă greșită. Acest mesaj este pentru altcineva. Nu durează decât o fracțiune de secundă, apoi îmi aduc aminte. Îmi aduc aminte. Cum stau pe canapea, sunt la jumătatea celei de-a doua sticle, și-mi dau seama că nu vreau ca rolul meu să se încheie. Vreau să fiu în miezul acestei povești.

Așa că i-am scris.

Merg în jos cu cursorul, să găsesc mesajul pe care i l-am trimis.

> Dragă Scott,
>
> Îmi cer scuze că te contactez din nou, dar cred că e important să vorbim. Nu sunt sigură că Megan ți-a vorbit vreodată despre mine — sunt o prietenă de la galerie —, am locuit cândva în Witney. Cred că am informații care te-ar putea interesa. Te rog să-mi răspunzi la e-mail pe această adresă.
>
> Rachel Watson

Simt că obrajii îmi iau foc, iar stomacul mi se face ghem. Ieri — rațională, limpede la cap, corectă în gândire — am decis că trebuie să accept că rolul meu în această poveste s-a terminat. Dar îngerii mei buni au pierdut iar bătălia, înfrânți de băutură, de persoana în care mă transform când beau. Rachel cea beată nu vede niciun fel de consecințe, fie e excesiv de expansivă şi optimistă, fie e cufundată în ură. Nu are trecut, nu are viitor. Ea există, pur şi simplu, în virtutea momentului. Rachel cea beată — dorind să fie parte din această poveste, având nevoie de o modalitate de a-l convinge pe Scott să vorbească cu ea — a mințit. *Eu* am mințit.

Aş vrea să-mi tai carnea cu un cuțit, doar ca să simt şi altceva decât ruşine, dar nu am destul curaj să fac aşa ceva. Mă apuc să-i scriu lui Tom; scriu, şterg, iar scriu, iar şterg, încercând să găsesc o modalitate de a-i cere iertare pentru lucrurile pe care le-am spus azi-noapte. Dacă ar fi să pun pe hârtie fiecare greşeală pentru care ar trebui să-i cer scuze lui Tom, aş umple o carte.

Seara

Acum o săptămână, exact acum o săptămână, Megan Hipwell a ieşit pe uşa casei de la numărul cincisprezece, de pe Blenheim Road, şi a dispărut. De atunci, n-a mai văzut-o nimeni. Nici telefonul şi nici cărțile de credit nu i-au mai fost folosite de sâmbătă. Când am citit despre asta în ziarele de ştiri de azi-dimineață, am început să plâng. Acum mi-e ruşine de gândurile mele. Megan nu e un mister de rezolvat, nu e o siluetă care rătăceşte prin cadrele de început ale unui film, frumoasă, diafană, imaterială. Nu e cod de descifrat. E reală.

Sunt în tren şi mă duc la ea acasă. Mă voi întâlni cu soțul ei.

A trebuit să-i telefonez. Răul a fost făcut. Nu puteam, pur şi simplu, să-i ignor e-mailul — ar fi sunat la poliție. Nu-i aşa? Adică eu, în locul lui, aşa aş fi făcut dacă un străin m-ar fi contactat, pretinzând că are informații, după care ar dispărea. Poate că a şi sunat la poliție; poate că polițiştii mă aşteaptă la el acasă.

Stând aici, în scaunul meu obişnuit, deşi nu e ziua mea obişnuită, mă simt ca şi cum aş fi pe punctul de a mă arunca în prăpastie cu maşină cu tot. M-am simțit la fel şi azi-dimineață, când i-am format numărul de telefon, ca şi cum aş fi căzut într-un abis întunecat, fără să ştiu când voi ajunge la capătul lui. Mi-a vorbit pe un ton jos, ca şi cum ar mai fi fost cineva cu el în încăpere, cineva care nu trebuia să audă conversația de la telefon.

— Putem să vorbim față-n față? m-a întrebat.

— Eu... nu. Nu cred că...

— Te rog!

Am ezitat o clipă, apoi am fost de acord.

— Ai putea veni la noi? Nu acum, am nişte... sunt nişte persoane aici. În seara asta?

Mi-a dat adresa, am notat-o pe ceva.

— Îți mulțumesc pentru că m-ai contactat, mi-a zis el şi a închis.

În clipa în care confirmam că mă duc, am ştiut că nu e o idee bună. Ce ştiu despre Scott, din ziare, e mai nimic. Ceea ce ştiu din propriile mele observații, de fapt *nu ştiu* cu adevărat. Nu ştiu nimic despre Scott. Ştiu câte ceva despre Jason — care, îmi tot aduc aminte, nu există. Tot ce ştiu sigur — absolut sigur — e că soția lui Scott lipseşte de o săptămână. Ştiu că probabil poliția îl suspectează pe el. Şi mai ştiu, pentru că am văzut atunci acel sărut, că avea motiv s-o ucidă. Bine, e posibil ca el să nu ştie că avea un motiv, dar... Oh, mi-am făcut creierii țăndări gândindu-mă la chestiile astea, dar cum aş putea renunța la şansa de a mă apropia de casa aceea, casa pe care am analizat-o de o sută de ori din tren, de pe stradă? Să ajung în fața uşii lor, să intru în casă, să stau în bucătăria aceea, pe terasa lui, unde au stat amândoi, unde i-am văzut de atâtea ori?

Tentația era prea mare. Acum sunt în tren, cu brațele strânse în jurul meu, cu mâinile lipite de trup, poate-poate reuşesc să mă opresc din tremurat, ca un copil entuziasmat, în mijlocul unei aventuri. Eram aşa de fericită că am un țel, încât am uitat de realitate. Am uitat de Megan.

Mă gândesc la ea acum. Trebuie să-l conving pe Scott că o ştiu — puțin, nu foarte bine. În felul acesta, mă va crede când îi voi spune că am văzut-o cu un alt bărbat. Dacă îi spun că l-am mințit, nu va mai avea niciodată încredere în mine. Aşa că încerc să-mi imaginez cum ar fi

fost să intru din când în când în galerie, să stau cu ea de vorbă la o cafea. Oare ea bea cafea? Am fi vorbit despre artă, poate, sau despre yoga, ori despre soții noştri. Eu nu ştiu nimic despre artă, n-am făcut niciodată yoga şi nu am soț. Iar ea l-a înşelat pe al ei.

Mă gândesc la lucrurile pe care prietenii ei reali le-au spus despre ea: *minunată, amuzantă, frumoasă, cu o inimă mare. Iubită.* A făcut o greşeală. Se mai întâmplă. Nimeni nu e perfect.

Anna

Sâmbătă, 20 iulie 2013

Dimineața

EVIE SE TREZEŞTE ÎNAINTE DE ŞASE. Mă dau jos din pat, mă strecor în camera copilului şi o iau din pătuț. Îi dau să mănânce, apoi o iau în pat cu mine.

Când mă trezesc iar, Tom nu mai e lângă mine, dar îi aud paşii pe scări. Cântă ceva, cu voce joasă şi fals, *mulți ani trăiască, mulți ani trăiască*... Nici măcar nu m-am mai gândit la asta, am uitat complet; nu m-am gândit la nimic altceva decât să-mi iau fetița în brațe şi să mă întorc în pat. Acum nici nu m-am trezit bine şi m-a şi umflat râsul. Deschid ochii şi Evie râde şi ea, când mă uit în sus, Tom e la capătul patului, ținând o tavă în mâini. Poartă şorțul meu Orla Kiely şi nimic altceva.

— Micul dejun în pat, sărbătorito, îmi spune el. Pune tava la capătul patului şi se grăbeşte să mă sărute.

Deschid cadourile. Am primit de la Evie o brățară frumoasă de argint cu pietre de onix incrustate şi un neglijeu din mătase neagră cu lenjerie intimă asortată de la

Tom, care nu se mai opreşte din zâmbit. Se urcă înapoi în pat şi stăm aşa, cu Evie între noi. Ea are mânuţa încleştată pe degetul lui arătător, iar eu ţin în mână piciorușul ei rozaliu, perfect, şi simt în piept un foc de artificii. Atâta iubire pare imposibilă.

Mai târziu, când Evie se plictiseşte să stea aşa, întinsă, o ridic din pat şi o duc jos, lăsându-l pe Tom să lenevească. Merită. Eu îmi fac de lucru prin casă, mai strâng una, alta. Îmi beau cafeaua afară, în grădină, uitându-mă la trenurile trecând aproape goale şi mă gândesc că acum e ora prânzului. E cald — e prea cald ca să fac o friptură, dar o fac oricum, pentru că Tom adoră friptura de vită, iar după aceea avem îngheţată ca să ne mai răcorim. Trebuie să ies să iau un Merlot care îi place lui, aşa că o pregătesc pe Evie, o aşez în cărucior, îi pun centura şi plecăm la o plimbare prin magazine.

Toată lumea mi-a zis că-s nebună să mă mut în casa lui Tom. Dar dacă e s-o luăm aşa, toată lumea mi-a spus că sunt nebună să am o aventură cu un bărbat însurat, ca să nu mai zic cu un bărbat a cărui nevastă era complet dusă, dar în privinţa asta le-am dovedit tuturor că am avut dreptate s-o fac. Indiferent cât de multe necazuri ne face Rachel, Tom şi Evie merită efortul. Însă au avut cu toţii dreptate în privinţa casei. În zile ca aceasta, cu soarele strălucind pe cer, când merg la plimbare pe străduţa noastră — curată şi mărginită de copaci, şi nu tocmai o fundătură — este perfect. Trotuarele sunt pline de mămici ca mine, cu câini în lesă şi copii pe trotinete. Ar fi ideal. Ar fi dacă nu s-ar auzi frânele scârţâitoare ale trenurilor. Ar fi atâta vreme cât nu te întorci şi dai peste casa de la numărul cincisprezece.

Când mă întorc, Tom e la masa din sufragerie, uitându-se la ceva pe calculator. Acum are o pereche de pantaloni scurți pe el, dar n-are tricou. Îi văd muşchii pe sub piele mişcându-i-se când se foieşte. Numai când mă uit la el şi simt fluturi în stomac. Îl salut, dar el e într-o lume a lui, şi când îmi trec degetele pe umărul lui, tresare. Închide brusc laptopul.

— Hei, spune el, ridicându-se în picioare.

Zâmbeşte, dar pare obosit, îngrijorat. O ia pe Evie, dar nu se uită în ochii mei.

— Ce? îl întreb. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, zice el şi se întoarce spre fereastră, legănând-o pe Evie pe şold.

— Tom, ce e?

— Nu e nimic. Se întoarce spre mine şi îmi aruncă o asemenea privire, încât ştiu exact care e problema înainte s-o spună el. Rachel, zice el. Mi-a trimis un e-mail.

Clatină din cap şi pare aşa de rănit, de supărat, iar eu urăsc chestia asta, nu suport să-l văd aşa. Câteodată îmi vine s-o omor pe femeia asta.

— Ce-a spus?

El clatină din nou din cap.

— Nu contează. E... sunt aceleaşi chestii. Mizerii.

— Îmi pare rău, îi spun şi nu-l mai întreb care mizerii anume, pentru că ştiu că nu vrea să le aud şi eu. Nu suportă să mă supere cu astfel de chestii.

— Nu-i nimic. Chiar nu e. Balivernele ei obişnuite, de femeie beată.

— Dumnezeule, scăpăm vreodată de ea? O să ne lase vreodată să fim fericiți?

El vine spre mine şi, cu fiica noastră între noi, mă sărută.

— *Suntem* fericiți, spune el. Suntem.

Seara

Chiar *suntem* fericiți. Am mâncat de prânz şi am stat pe iarbă, afară, şi apoi, când s-a făcut prea cald, am intrat în casă şi am mâncat îngheţată în timp ce Tom s-a uitat la Grand Prix. Am făcut plastilină din aluat şi Evie chiar a mâncat o bucăţică. Mă gândesc la ce se întâmplă la numărul cincisprezece şi la cât de norocoasă sunt, pentru că am tot ceea ce mi-am dorit vreodată. Când mă uit la Tom, îi mulţumesc lui Dumnezeu că m-a găsit pe mine, că eu am fost cea care l-a salvat de femeia aceea. În cele din urmă, l-ar fi băgat în spital, chiar cred asta cu tărie — l-ar fi distrus, încetul cu încetul, l-ar fi transformat în ceva ce nu e.

Tom o duce pe Evie sus, să-i facă baie. O aud de aici cum ţipă încântată şi zâmbesc iar — toată ziua am zâmbit. Spăl ce am de spălat, fac puţină curăţenie prin camera de zi şi mă gândesc ce să pregătesc pentru cină. Ceva uşor. E chiar nostim, pentru că acum câţiva ani aş fi urât ideea de a sta acasă de ziua mea şi de a pregăti cina, dar acum e perfect, e aşa cum trebuie să fie. Numai noi trei.

Adun de pe jos jucăriile lui Evie, împrăştiate peste tot pe podeaua camerei de zi, şi le pun înapoi în cufărul lor. Abia aştept s-o adorm în seara asta, să-mi pun neglijeul pe care mi l-a cumpărat Tom. Mai sunt ore bune până se întunecă, dar aşez deja lumânările pe şemineu şi deschid a doua sticlă de Merlot, să respire. Mă sprijin de canapea ca să trag draperiile, când văd o femeie, cu capul în piept, gonind pe trotuarul de pe cealaltă parte a străzii noastre. Nu ridică deloc capul, dar e ea, sunt sigură. Mă aplec mai mult pe fereastră, cu inima bubuindu-mi în piept,

încercând să văd mai bine, dar unghiul din care privesc e prost şi deja n-o mai văd.

Mă întorc, gata s-o iau la goană spre uşa de la intrare, să mă duc după ea pe stradă, dar Tom stătea în faţa uşii, cu Evie în braţe, înfăşurată în prosop.

— Eşti OK? mă întreabă. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, îi răspund, îndesându-mi mâinile în buzunare ca să nu vadă că-mi tremură. Nu s-a întâmplat nimic. Absolut nimic.

Rachel

Duminică, 21 iulie 2013

Dimineața

MĂ TREZESC CU MINTEA PLINĂ DE EL. Nu pare real, nimic din ce s-a întâmplat nu pare real. Pielea mă furnică. Aş vrea să beau ceva, dar nu pot. Trebuie să-mi păstrez capul limpede. Pentru Megan. Pentru Scott.

Ieri am făcut un efort. Mi-am spălat părul şi m-am machiat. Am purtat singurii blugi care încă mă mai cuprind, cu o bluză din bumbac, cu imprimeuri florale şi o pereche de sandale cu toc jos. Arătam OK. Îmi tot spuneam cât e de ridicol să-mi pese de cum arăt, pentru că ultimul lucru la care o să se gândească Scott o să fie dacă îmi stă bine cum sunt îmbrăcată, dar nu m-am putut abține. Era prima dată când îl întâlneam şi conta pentru mine. Mai mult decât ar fi trebuit.

Am luat trenul, plecând din Ashbury pe la şase şi jumătate, şi am ajuns în Witney pe la şapte. Am pornit-o pe Roseberry Avenue, pe lângă pasajul subteran. De data asta, nu m-am uitat, n-am avut inima s-o fac. Am trecut

în grabă pe lângă casa de la numărul douăzeci şi trei, a lui Tom şi Annie, cu bărbia în piept şi cu ochelari de soare la ochi, rugându-mă să nu mă vadă. Era linişte, nu era ţipenie în jur, doar câteva maşini conduse prudent pe mijlocul drumului, printre şirurile de maşini parcate. Era o stradă adormită, curată şi prosperă, pe care locuiau multe familii tinere; pe la şapte seara, mai toţi erau fie la cină, fie pe canapea, mămica şi tăticul şi cei mici înghesuiţi între ei, uitându-se la *X-Factor.*

De la numărul douăzeci şi trei la numărul cincisprezece nu sunt mai mult de cincizeci sau şaizeci de paşi, dar drumul până acolo mi s-a părut mult mai lung, parcă o veşnicie; picioarele îmi erau de plumb, mersul nesigur, ca şi cum aş fi fost beată, ca şi cum mai aveam puţin şi alunecam pe trotuar.

Nici n-am bătut bine la uşă, că Scott mi-a şi deschis, iar când el a apărut în prag, uriaş, umplând tot cadrul uşii, încă nu-mi retrăsesem mâna, tremurându-mi.

— Rachel? a întrebat el, uitându-se în jos la mine, fără să-mi zâmbească.

Am dat din cap că da. Mi-a întins mâna şi i-am strâns-o. Mi-a făcut semn să intru în casă, dar, pentru o clipă, am rămas ţintuită locului. Mi-era frică de el. De aproape, are o statură intimidantă, e înalt, lat în umeri, cu braţele şi pieptul bine definite. Mâinile îi sunt imense. Mi-a trecut prin minte că ar putea să mă zdrobească — gâtul, coastele — fără nici cel mai mic efort.

Am trecut pe lângă el şi am intrat în hol, cu braţul atingându-l pe al lui, moment în care am simţit cum obrajii încep să-mi ardă. Mirosea a transpiraţie stătută, iar părul îi era gras şi lipit de cap, ca şi cum nu s-ar mai fi spălat de ceva vreme.

Când am ajuns în camera de zi, m-a lovit o senzație de déjà-vu atât de puternică, încât era aproape înspăimântătoare. Am recunoscut șemineul de pe peretele din față, flancat de firide, am recunoscut felul în care lumina din stradă se filtra prin jaluzelele orizontale, cu lamele; am știut că în momentul în care mă voi întoarce spre stânga voi vedea ferestrele și apoi grădina, și dincolo de asta, șinele de cale ferată. M-am întors și iată masa de bucătărie, ușile franțuzești în spatele ei, și dincolo de ele, gazonul des și strălucitor. Știam casa asta. Simțeam că amețesc, că vreau să stau jos; m-am gândit la gaura neagră din capul meu din acea sâmbătă seara, la toate acele ore pierdute.

Nu însemnau nimic, evident. Știam casa, dar nu pentru că fusesem acolo. O știam pentru că e exact la fel ca aceea de la numărul douăzeci și trei: un hol care duce spre scări și, în partea dreaptă, camera de zi care dă direct în bucătărie. Veranda și grădina îmi erau la fel de familare, pentru că le văzusem din tren. Nu m-am dus sus, dar știu că, dacă m-aș fi dus, aș fi văzut un palier, cu o fereastră-ghilotină mare, și dacă te urcai pe fereastra aia, ajungeai pe o terasă improvizată. Știu că sunt două dormitoare, cel mare, cu două ferestre imense care dau în stradă, și unul mai mic, în spate, cu fereastră spre grădină. Doar pentru că știu casa asta pe dinăuntru și pe-afară, nu înseamnă că am mai fost vreodată aici.

Totuși, tremuram când Scott m-a condus în bucătărie. Mi-a oferit o cană de ceai. Am stat la masă, în timp ce el trebăluia prin bucătărie: a pus ceainicul la fiert, a pus un plic de ceai într-o cană și a turnat apă fierbinte peste el, mormăind ceva pentru sine. În încăpere se simțea un puternic miros de dezinfectant, însă Scott arăta sub

orice critică, cu pete de transpirație pe spatele tricoului, cu blugii atârnând pe el ca pe gard. M-am întrebat când mâncase ultima dată.

Mi-a pus cana de ceai dinainte şi s-a aşezat la masă, pe scaunul din fața mea, cu mâinile împreunate. Tăcerea dintre noi se prelungea, umplând întreg spațiul, întreaga încăpere; îmi țiuiau urechile, îmi era cald, nu-mi era bine deloc, iar mintea îmi era complet goală. Nu ştiam ce căutam acolo. De ce Dumnezeu venisem? Din depărtare se auzea un huruit prelung — venea trenul. Sunetul acela familiar mă făcea să mă simt mai bine.

— Eşti prietenă cu Megan? a spus el în cele din urmă.

Auzindu-i numele pronunțat de el, mi s-a pus un nod în gât. M-am uitat o vreme la masa din fața mea, înconjurând cana cu palmele.

— Da, i-am răspuns. Ne cunoaştem... oarecum. De la galerie.

S-a uitat la mine, aşteptând. Îi vedeam maxilarele încleştate, când strângea din dinți. Îmi căutam în zadar cuvintele, nu-mi venea nimic în minte. Ar fi trebuit să mă pregătesc mai bine.

— Ai vreo veste? l-am întrebat.

Privirea lui a susținut-o pe-a mea şi, preț de câteva secunde, mi-a fost frică. Am spus ceva ce nu trebuia; nu era treaba mea să-l întreb dacă are sau nu veşti. O să se enerveze, o să-mi ceară să mă car.

— Nu, a spus el. Ce voiai să-mi spui?

Trenul trecea încet şi eu am aruncat o privire spre şine. Simțeam că ameţesc, ca şi cum trăiam experiența ieşirii din propriul corp, ca şi cum mă priveam din afara mea.

— Mi-ai spus în e-mail că ai vrea să-mi zici ceva despre Megan.

Vocea lui era uşor ridicată.

Am tras adânc aer în piept. Mă simţeam îngrozitor. Eram perfect conştientă că ceea ce urma să-i spun avea să înrăutăţească şi mai mult situaţia, avea să-l rănească teribil.

— Am văzut-o cu cineva, i-am spus. De fapt, am rostit cuvintele dintr-un foc, fără menajamente şi destul de tare, fără să-l pregătesc în vreun fel, fără nicio introducere.

S-a holbat la mine.

— Când? Ai văzut-o sâmbătă seară? Ai spus la poliţie?

— Nu, asta a fost vineri-dimineaţă, i-am răspuns, şi umerii i-au căzut.

— Dar... era OK vineri-dimineaţă. De ce e aşa important? A început din nou să strângă din maxilare, începea să se enerveze. Ai văzut-o cu... Cu cine ai văzut-o? Cu un bărbat?

— Da. Eu...

— Cum arăta? S-a ridicat în picioare, întregul lui trup blocând lumina. Ai spus la poliţie? m-a întrebat din nou.

— Le-am spus, dar nu sunt sigură că m-au luat în serios, am răspuns.

— De ce?

— Eu doar... nu ştiu... am zis că ar trebui să ştii şi tu.

S-a aplecat spre mine, a pus mâinile pe masă, şi-a încleştat pumnii.

— Ce vrei să spui, de fapt? Unde ai văzut-o? Ce făcea?

Am tras din nou adânc aer în piept.

— Era... afară, în grădină, am zis. Chiar aici, am făcut eu semn spre grădină. Expresia de şoc de pe chipul lui era de netăgăduit. Iau trenul dintre Ashbury spre Londra în fiecare zi. Trec exact pe aici. Am văzut-o, era cu cineva. Şi... nu erai tu.

— De unde ştii?... Vineri-dimineaţă? Vineri... cu o zi înainte să dispară?

— Da.

— Nu eram aici, a spus el. Eram plecat. Am fost la o conferinţă în Birmingham, m-am întors vineri-seară, a zis şi obrajii au început să i se păteze, scepticismul lui dispărând. Deci ai văzut-o în grădină cu cineva? Şi...?

— Şi l-a sărutat, i-am zis.

Era chestia care trebuia să iasă la iveală în cele din urmă. Trebuia să-i spun.

— Se sărutau, am repetat.

S-a îndreptat de spate, mâinile, încă încleştate, îi atârnau pe lângă corp. Petele de culoare de pe obraji s-au făcut şi mai întunecate, mai ameninţătoare.

— Îmi pare rău, i-am spus. Îmi pare foarte rău. Ştiu că e îngrozitor să auzi aşa ceva...

Mi-a făcut un semn cu mâna, ca şi cum nu contează. Un gest de dispreţ. Nu mai putea el de compasiunea mea.

Ştiu ce înseamnă asta şi cum te face să te simţi. Stând acolo, mi-am adus aminte, cu claritate aproape perfectă, cum m-am simţit când eram în propria-mi bucătărie, la cinci case mai jos, în timp ce Lara, cea mai bună prietenă a mea pe vremea aceea, stătea lângă mine cu odrasla ei dolofană foindu-se în braţele ei. Îmi aduc aminte cum îmi spunea cât de rău îi pare de căsnicia mea distrusă, îmi aduc aminte cum mi-am pierdut cumpătul din cauza platitudinilor ei. Nu ştia nimic despre durerea mea. I-am spus să se ducă dracului, şi ea mi-a zis să nu vorbesc aşa în faţa copilului ei. N-o mai văzusem de-atunci.

— Cum arăta bărbatul pe care l-ai văzut? m-a întrebat Scott.

Stătea cu spatele la mine şi se uita spre grădină.

— Era înalt — poate mai înalt decât tine. Cu pielea închisă la culoare. Cred că era asiatic. Indian — ceva asemănător.

— Şi se sărutau acolo, în grădină?

— Da.

A oftat adânc.

— Dumnezeule, am nevoie de o duşcă. Se întoarse spre mine: Vrei şi tu o bere?

Voiam, voiam cu disperare să beau ceva, dar am zis că nu. Am privit cum şi-a luat o sticlă din frigider, a deschis-o şi a luat o duşcă. Mă uitam la el şi aproape că simţeam lichidul rece prelingându-mi-se pe gâtlej; mâna mă durea de cât de mult simţeam lipsa unui pahar. Scott s-a aplecat peste dulapurile de lângă perete, cu bărbia în piept.

În momentul acela, m-am simţit groaznic. Nu-l ajutam cu nimic, ci doar îl făceam să se simtă şi mai rău, îi alimentam durerea pierderii soţiei. Năvălisem în intimitatea suferinţei lui, şi era greşit. Nu trebuia să vin să-l văd. Nu trebuia să fi minţit. Evident că n-ar fi trebuit niciodată să mint.

M-am ridicat în picioare să plec şi atunci el a început să vorbească.

— Ar fi putut fi... nu ştiu. Poate că e un lucru bun, nu-i aşa? Ar putea însemna că e bine. Că e doar... A râs scurt, apoi: poate că a fugit cu cineva. Şi-a şters o lacrimă de pe obraz cu dosul palmei şi mie mi s-a strâns inima de milă. Dar ideea e că nu pot să cred că nu m-a sunat, a spus, uitându-se la mine de parcă eu deţineam toate răspunsurile, ca şi cum eu aş putea şti. M-ar fi sunat, cu siguranţă, nu-i aşa? Ar şti în ce stare de panică aş fi... cât de disperat aş fi. Nu e aşa răzbunătoare, nu-i aşa?

Vorbea cu mine ca şi cum aş fi fost cineva în care avea încredere — ca şi cum aş fi fost prietena lui Megan — şi ştiam bine că nu e în regulă ce fac, dar mă simţeam bine. A luat încă un gât de bere şi s-a întors spre grădină. I-am urmărit privirea, fixată pe o movilă de pietre de lângă gard, o încercare de înfrumusețare care n-a mai fost niciodată finalizată. A ridicat iar sticla de bere, dar n-a sorbit din ea. S-a întors brusc spre mine.

— Ai văzut-o pe Megan din tren? m-a întrebat. Deci... te uitai pe fereastră şi dintr-odată ai văzut o femeie pe care se întâmpla s-o cunoşti?

Atmosfera din încăpere s-a schimbat. Nu mai ştia ce să creadă, dacă sunt sau nu de partea lui, dacă putea să aibă, cu adevărat, încredere în mine. Sentimentul de îndoială a trecut peste chipul lui ca o umbră.

— Da, ştiu... unde locuieşte, i-am spus şi am regretat cuvintele în momentul în care mi-au ieşit pe gură. Adică, ştiu unde *locuiţi*. Am mai fost aici. Acum multă vreme. Aşa că, uneori, când trece trenul pe-aici, mă mai uit pe fereastră după ea. Scott se uita la mine cu mare atenţie; simţeam cum mi se urcă sângele în cap. Era destul de des pe-afară, am zis.

El a pus sticla goală pe dulap, a făcut câţiva paşi spre mine şi s-a aşezat la masă, pe scaunul cel mai apropiat de al meu.

— Deci, în cazul ăsta, o ştiai bine pe Megan? Adică, destul de bine încât să fi venit aici?

Simţeam cum sângele îmi pulsează în gât, simţeam transpiraţia rece de pe spinare, senzaţia revoltătoare de adrenalină. N-ar fi trebuit să spun asta, n-ar fi trebuit să complic minciuna.

— Am fost o singură dată, dar... ştiu unde e casa, pentru că am locuit cândva în apropiere. A ridicat sprâncenele în semn de întrebare. Mai jos. La numărul douăzeci şi trei.

A dat încet din cap.

— Watson, a spus el. Deci cine eşti, fosta nevastă a lui Tom?

— Da. M-am mutat acum vreo doi ani.

— Totuşi, mergeai să vizitezi galeria lui Megan?

— Câteodată.

— Şi când vă vedeaţi, despre ce... îţi spunea chestii personale, despre mine? Avea vocea aspră. Despre altcineva?

Am scuturat din cap.

— Nu, nu. Erau chestii obişnuite... doar ca să treacă timpul, ştii cum e.

A urmat o pauză lungă. Căldura din cameră părea să fi ajuns, dintr-odată, la punctul de fierbere, mirosul de antiseptic se ridica în aer de pe fiecare suprafaţă. Mă simţeam slăbită. La dreapta mea era o masă împodobită cu fotografii în diverse rame. Megan îmi zâmbea din ele, acuzatoare dincolo de toată acea veselie.

— Ar trebui să plec, i-am zis. Ţi-am răpit deja destul timp.

Am dat să mă ridic, dar el a întins o mână şi m-a prins de încheietură, cu ochii pironiţi asupra mea.

— Nu pleca încă, a zis el molcom. Nu m-am mai ridicat, dar mi-am retras mâna dintr-a lui; mă simţeam ciudat, ca şi cum aş fi fost legată. Acest bărbat, a spus el. Bărbatul cu care ai văzut-o — l-ai mai recunoaşte? Dacă l-ai vedea din nou?

Nu-i puteam spune că *deja* îl identificasem la poliţie. Motivul pentru care îl abordasem era că poliţia nu mă luase în serios. Dacă îi spuneam adevărul, n-ar mai fi avut încredere în mine. Aşa că am minţit din nou.

— Nu ştiu sigur, i-am zis. Dar cred că aş putea. Am aşteptat o clipă, apoi am continuat: În ziare era o mărturie a unuia dintre prietenii lui Megan. Numele lui e Rajesh. Mă întrebam dacă nu cumva...

Scott scutura deja din cap că nu.

— Rajesh Gujral? N-are cum. E unul dintre artiştii care au expus la galeria ei. E un tip destul de OK, dar... E însurat, are copii.

A spus-o ca şi cum asta ar fi însemnat ceva.

— Stai puţin, a continuat el, ridicându-se în picioare. Cred că ar putea fi o fotografie de-a lui pe aici pe undeva.

A dispărut la etaj. Am simţit cum îmi cad umerii şi mi-am dat seama că stătusem încordată, tensionată de când venisem. M-am uitat iar la fotografiile de pe măsuţă: Megan într-o rochie de vară, ochii ei de un albastru surprinzător. Doar Megan. Nicio poză cu ei doi, împreună.

Scott şi-a făcut din nou apariţia, ţinând în mână o broşură pe care mi-a întins-o. Era o reclamă la o expoziţie de la galerie. A întors-o la ultima pagină.

— Uite, a spus el, ăsta e Rajesh.

Bărbatul respectiv stătea lângă o pictură abstractă foarte colorată: era mai în vârstă, cu barbă, mic de statură şi destul de îndesat. Nu era bărbatul pe care îl văzusem, bărbatul pe care îl identificasem la poliţie.

— Nu e el, i-am spus.

Scott a rămas în picioare lângă mine, uitându-se fix la broşură, apoi s-a întors brusc şi a ieşit valvârtej din bucătărie, alergând iar la etaj. Câteva momente mai târziu, s-a întors cu un laptop şi s-a aşezat la masă.

— Cred..., a spus, deschizând calculatorul şi pornindu-l. Cred că aş putea... Rămase tăcut o vreme, concentrându-se puternic, fiecare muşchi al feţei fiind tensionat

la maximum. Megan începuse să vadă un psihoterapeut, a zis el. Numele lui e... Abdic. Kamal Abdic. Nu e asiatic, e din Serbia sau din Bosnia sau de pe-acolo. Totuşi, are pielea închisă la culoare. Ar putea trece drept indian de la distanţă. A bătut ceva pe tastatură: Are un website. Cred. Sunt sigur că e pe undeva. Cred că are şi o poză...

A întors laptopul în aşa fel încât să văd eu ecranul. M-am aplecat spre el, ca să văd mai de-aproape.

— El e, i-am spus. Cu siguranţă el e.

Scott a închis laptopul, trântind capacul. O vreme n-a mai zis nimic. A rămas cu coatele pe masă, cu fruntea sprijinită în palme, cu braţele tremurând.

— Avea atacuri de panică, a început el să vorbească, în cele din urmă. Avea probleme cu somnul, tot felul de probleme de genul ăsta. Începuseră anul trecut. Nu-mi aduc aminte exact când.

Îmi vorbea fără să mă privească, ca şi cum ar fi uitat complet că sunt şi eu acolo.

— Eu am fost cel care i-a sugerat să vorbească cu cineva. Eu am încurajat-o să se ducă, pentru că mi se părea că eu n-aveam cum s-o ajut, a spus, şi vocea îi tremura într-o oarecare măsură. N-am putut s-o ajut. Şi ea mi-a zis că a mai avut astfel de probleme şi în trecut şi că, în cele din urmă, or să dispară, dar eu am forţat-o... Am *convins-o* să se ducă la medic. Tipul i-a fost recomandat, a continuat, tuşind, ca să-şi dreagă vocea. Terapia părea să-i facă bine. Era mai fericită.

A râs scurt şi trist.

— Acum ştiu de ce.

Am întins mâna ca să-l bat uşor cu palma pe spate, într-un gest de alinare. Dar s-a retras brusc, îndepărtându-se şi ridicându-se în picioare.

— Ar trebui să pleci, mi-a zis el aspru. O să vină mama în curând — nu mă lasă singur mai mult de o oră sau două.

La uşă, când eram pe picior de plecare, m-a prins de braț.

— Te-am mai văzut undeva, înainte? m-a întrebat.

Pentru o clipă, m-am gândit să-i zic: *E foarte posibil. E posibil să mă fi văzut la poliție sau pe stradă. Am fost aici sâmbătă-noapte.* Am clătinat însă din cap.

— Nu, nu cred.

Am pornit spre gară, mergând cât de repede am putut. Pe la jumătatea străzii, m-am întors să mă uit în urmă. El era încă în prag, uitându-se după mine.

Seara

Mi-am verificat e-mailul obsesiv, dar n-am primit nimic de la Tom. Cât de bună trebuie să fi fost viața pentru bețivii geloşi înainte să existe e-mailurile şi SMS-urile şi telefoanele mobile, înainte de toate aceste mijloace de comunicare electronică şi de toate urmele pe care le lasă peste tot!

Azi nu mai scria aproape nimic despre Megan în ziare. Deja trec mai departe, la alte subiecte, primele pagini fiind dedicate crizei politice din Turcia, fetiței de patru ani mutilată de câini în Wigan, înfrângerii umilitoare a echipei de fotbal a Angliei în fața echipei Muntenegrului. Megan începe să fie uitată, şi n-a dispărut decât de o săptămână.

Cathy m-a invitat să iau prânzul cu ea. Avea puțin timp liber, pentru că Damien s-a dus să-şi vadă mama în Birmingham. Ea n-a fost invitată. Sunt împreună de

aproape doi ani, şi ea încă n-a cunoscut-o pe mama lui. Ne-am dus la Giraffe, pe High Street, un local pe care îl detest. Ne-am aşezat în mijlocul încăperii, în care se auzeau conversațiile, ca un bâzâit de albine, iar ceilalți parcă erau figuranți într-un film; Cathy a început să mă interogheze despre ce-am mai făcut în ultima vreme. Era curioasă unde fusesem cu o seară înainte.

— Ai cunoscut pe cineva? m-a întrebat, cu ochii aprinşi de speranță.

Era de-a dreptul înduioşător.

Aproape că i-am spus că da, pentru că era adevărat, dar minciuna mi-a venit mult mai uşor. I-am spus că fusesem la o întâlnire a Alcoolicilor Anonimi, în Witney.

— Oh, a făcut ea, părând jenată, uitându-se fix la salata ei grecească ofilită. Am crezut că ai călcat strâmb. Vineri.

— Da. Cathy, n-o să-mi fie uşor să trec peste asta, i-am spus, şi m-am simțit prost, pentru că îmi dau seama că ei chiar îi pasă dacă beau sau nu. Dar încerc din răsputeri.

— Dacă ai nevoie de mine, ştii tu, să vin cu tine...

— Acum nu, i-am spus. Dar îți mulțumesc.

— Păi, poate că facem ceva împreună, poate mergem la sală? m-a întrebat.

Am râs, dar apoi mi-am dat seama că vorbea serios şi i-am răspuns că o să mă gândesc la propunerea ei.

Tocmai a plecat — a sunat Damien să-i spună că s-a întors de la maică-sa, aşa că s-a dus la el. M-am gândit să-i zic ceva — de ce te tot duci să te arunci în brațele lui de câte ori te cheamă? Dar nu sunt în cea mai fericită poziție să-i dau sfaturi despre relația ei — sau orice altfel de sfat — şi, în plus, simt că aş bea ceva. (M-am tot gândit la asta de când am ajuns la Giraffe şi chelnerul ăla fad m-a întrebat dacă n-aş vrea un pahar de vin, iar Cathy a

zis foarte ferm: *Nu, mulțumim frumos.*) Îi fac cu mâna la revedere şi simt cum mă furnică toată pielea în aşteptarea acelui pahar, aşa că încerc să scap de gândurile bune (*nu face chestia asta, ne descurcăm aşa de bine*). Mă încalț ca să mă duc la buticul de băuturi din colțul străzii, când sună telefonul. Tom. Sigur e Tom. Îmi scot telefonul din geantă, mă uit la ecran şi simt că inima îmi bate mai tare.

— Salut! Urmează o tăcere, aşa că îl întreb: Eşti OK?

După o scurtă pauză, Scott spune:

— Da, OK. Sunt OK. Am sunat doar ca să-ți spun mulțumesc pentru ieri. Pentru că ți-ai făcut timp să vii să-mi spui.

— Oh, pentru nimic. Nu trebuia să...

— Te deranjez?

— Nu. E OK. Tăcere la celălalt capăt al liniei, aşa că am zis din nou: E OK. E ceva... s-a întâmplat ceva? Ai vorbit cu cei de la poliție?

— A venit pe-aici ofițerul care ține legătura cu familiile celor dispăruți, a spus el, şi mie inima a început să-mi bată cu putere. O doamnă detectiv-sergent Riley. I-am zis despre Kamal Abdic. I-am zis că n-ar strica să stea de vorbă cu el.

— I-ai zis că... I-ai spus că ai vorbit cu mine?

Îmi simțeam gura complet uscată.

— Nu, nu i-am zis. M-am gândit că poate... Nu ştiu. M-am gândit că e mai bine dacă numele lui vine mai degrabă de la mine. I-am spus... e o minciună, ştii, dar i-am zis că mi-am încordat puterile să mă gândesc la ceva semnificativ şi că am ajuns la concluzia că ar merita să stea de vorbă cu terapeutul ei. I-am zis că am suspiciuni legate de relația lor.

Pot să respir din nou.

— Şi ea ce-a zis? îl întreb.

— Mi-a zis că a vorbit deja cu el, dar că o să vorbească din nou. Mi-a pus multe întrebări legate de motivul pentru care nu am menționat numele lui şi înainte. Tipa... nu ştiu ce să zic. Nu am încredere în ea. Se presupune că e de partea mea, dar tot timpul am senzația că-şi bagă nasul peste tot, că vrea să mă facă să cedez, să divulg ceva.

Sunt ridicol de mulțumită să văd că nici el n-o place; încă un lucru pe care îl avem în comun, încă ceva care ne leagă.

— Oricum, nu voiam decât să-ți mulțumesc. Pentru că ai venit să-mi spui. A fost, de fapt... sună ciudat, dar mi-a făcut bine să vorbesc cu cineva... cu cineva cu care nu sunt atât de apropiat. Ca să pot gândi mai rațional. După ce ai plecat, m-am tot gândit la prima şedință de terapie a lui Megan — la Abdic — m-am gândit la cum era când s-a întors de acolo. Era ceva diferit la ea, o oarecare relaxare. Nu, ştiu, spune el, oftând zgomotos. Poate că îmi imaginez toate astea.

Aveam acelaşi sentiment pe care-l avusesem cu o zi în urmă — că nu mai vorbeşte cu mine, ci că vorbeşte, pur şi simplu. Devenisem un soi de cutie de rezonanță, iar asta mă bucură. Mă bucur să-i fiu de ajutor.

— Mi-am petrecut toată ziua scotocind iar prin lucrurile lui Megan, îmi spune. Am cotrobăit deja de vreo cinci-şase ori prin dormitorul nostru, şi toată casa, căutând ceva, orice care ar putea să-mi dea o idee despre unde ar putea fi. N-a lăsat nici e-mailuri, nici scrisori, nimic. M-am gândit c-aş putea să-l contactez, dar cabinetul lui e închis azi şi nu ştiu unde să găsesc numărul lui de telefon.

— Şi crezi că e o idee bună? îl întreb. Adică, nu crezi totuşi că ar trebui să laşi toate astea pe mâna poliţiei? Nu vreau să fiu eu cea care o spune cu voce tare, dar cred că amândoi gândim acelaşi lucru: tipul e periculos. Sau, cel puţin, ar putea fi periculos.

— Nu ştiu, pur şi simplu, nu ştiu.

Se simţea o oarecare disperare în vocea lui, care mă îndurera, dar nu aveam ce să-i spun ca să-i aduc alinare. Îl aud cum respiră la celălalt capăt al firului; o respiraţie rapidă, scurtă, ca şi cum i-ar fi fost frică. Vreau să-l întreb dacă nu cumva e cineva acolo, cu el, dar nu pot; ar suna prost, ca şi cum m-aş băga în viaţa lui.

— L-am văzut pe fostul tău soţ azi, îmi spune, şi mi se ridică părul în cap.

— Oh?

— Da. Am ieşit să-mi iau nişte ziare şi l-am văzut pe drum. M-a întrebat dacă sunt bine, dacă am vreo veste.

— Oh, repet eu, pentru că nu ştiu ce altceva să spun, cuvintele refuză să iasă. Nu vreau ca el să stea de vorbă cu Tom. Tom ştie că eu n-o cunosc pe Megan Hipwell. Tom ştie că am fost pe Blenheim Road în noaptea în care a dispărut.

— Nu i-am pomenit de tine. N-am... ştii tu. Nu eram sigur că ar trebui să-i spun că te-am întâlnit.

— Nu, nu cred că ar fi bine să-i zici de mine. Nu ştiu. Ar putea fi ciudat.

— OK, mi-a zis.

Urmează o tăcere îndelungată. Aştept ca bătăile inimii să mi se mai potolească. Cred că vrea să termine conversaţia, dar apoi spune:

— Chiar nu ţi-a vorbit niciodată despre mine?

— Sigur... sigur că mi-a vorbit despre tine, îi zic. Adică n-am vorbit chiar aşa de des, dar...

— Dar ai venit pe la noi, pe-acasă. Megan invită foarte rar pe cineva la noi. E o persoană foarte discretă şi ţine foarte mult la spaţiul ei personal.

Încerc să caut un motiv pentru care m-aş fi dus la ei. Îmi doresc să nu-i fi spus niciodată că am fost în casa lor.

— Am venit la voi să împrumut o carte.

— Serios?

Nu mă crede. Nu e o cititoare. Mă gândesc la casă — nu erau cărţi pe rafturile de acolo.

— Ce fel de lucruri spunea? Despre mine?

— Păi, era foarte fericită, îi spun. Cu tine, adică. În relaţia voastră. În timp ce spun toate astea, îmi dau seama ce ciudat sună, dar nu am cum să fiu mai clară de-atât, aşa că încerc să ies din bucluc. Ca să fiu sinceră, eu am avut multe probleme în căsnicia mea, aşa că a fost mai mult un soi de comparaţie şi contrast. Ea se lumina la faţă când vorbea despre tine.

Ce clişeu oribil!

— Serios? Scott nu pare să bage de seamă, în vocea lui simţindu-se o tristeţe profundă. Mă bucur să aud asta. Se opreşte şi îl aud respirând, rapid şi sacadat, la celălalt capăt al firului. Ne-am... ne-am certat groaznic, spune el. În noaptea în care a plecat. Nu pot să suport gândul că era supărată pe mine când..., însă nu mai reuşeşte să spună ceea ce avea de spus.

— Sunt sigură că n-a ţinut supărare, îi zic. Cuplurile se ceartă. Cuplurile se ceartă tot timpul.

— Da, dar asta a fost o ceartă urâtă de tot, a fost teribil şi nu pot... simt că nu pot să spun nimănui, pentru că, dacă aş face-o, aş părea vinovat.

Vocea lui are în ea ceva nou: ceva apăsător, încărcat de vină.

— Nu-mi aduc aminte cum a început, spune el și din start nu cred o iotă din ce zice, dar apoi mă gândesc la toate certurile pe care eu însămi le-am uitat, și-mi mușc limba. Ne-am ambalat teribil, spune el. Am fost... foarte rău cu ea. Am fost un ticălos. Un ticălos absolut. Ea era foarte supărată. S-a dus sus și și-a pus câteva lucruri într-o geantă. Nu știu exact ce, dar am observat că și periuța de dinți dispăruse, așa că am știut că n-avea de gând să se mai întoarcă acasă. Am presupus... m-am gândit că trebuie să se fi dus la Tara, să stea la ea în noaptea aceea. S-a mai întâmplat și altă dată. Doar o singură dată. Vreau să spun că nu făcea chestia asta în mod obișnuit. Nu m-am dus după ea, continuă el, și mi-am dat seama brusc că iar nu vorbește cu mine, ci că se confesează. Că el e de o parte a confesionalului și eu de cealaltă, un om fără chip, nevăzut. Am lăsat-o să plece.

— Asta a fost sâmbătă seara?

— Da. Atunci am văzut-o ultima dată. Exista un martor care a văzut-o — sau, mă rog, a văzut „o femeie ale cărei semnalmente se potrivesc cu ale ei" — mergând spre gara Witney, pe la șapte și un sfert. Asta știu din articolele din ziare. Atunci a fost văzută ultima dată. Nimeni nu-și aduce amite să fi văzut-o pe peron sau în tren. În gară nu există camere de luat vederi și n-a fost înregistrată pe nicio cameră din Corly, deși rapoartele poliției spun că asta nu înseamnă că ea n-a fost acolo, pentru că sunt destule „unghiuri moarte" în gară.

— Cât era ceasul când ai încercat s-o contactezi? îl întreb eu.

Urmează încă o tăcere lungă.

— Păi... m-am dus în pub. The Rose, știi de care vorbesc, chiar după colț, pe Kingly Road? Trebuia să mă răcoresc,

să înțeleg ce era în mintea mea. Am băut câteva halbe, apoi m-am întors acasă. Puțin înainte de zece. Cred că am sperat că a avut timp să se calmeze şi că s-a întors acasă. Dar nu se întorsese.

— Deci, era în jur de zece când ai încercat s-o suni?

— Nu. Vocea lui era aproape o şoaptă acum. Nu, n-am încercat. Am băut câteva beri şi acasă, m-am uitat la televizor. Apoi m-am dus la culcare.

Mă gândesc la toate certurile pe care le-am avut cu Tom, toate lucrurile groaznice pe care le-am spus după ce am băut prea mult, toate ieşirile intempestive în stradă, urlând la el, spunându-i că nu vreau să-l mai văd niciodată. El m-a sunat întotdeauna, a stat de vorbă cu mine să mă calmeze, să mă facă să mă întorc acasă.

— Mi-am imaginat că stătea în bucătăria Tarei, ştii, vorbind despre ce cretin sunt. Aşa că am lăsat-o baltă.

A lăsat-o baltă. Suna atât de crud, de indiferent, şi nu sunt surprinsă că n-a mai spus nimănui altcuiva povestea asta. Sunt surprinsă că mi-a spus şi mie. Acesta nu e Scott cel pe care mi-l imaginasem, Scott cel pe care îl ştiam, cel care stătea în spatele lui Megan, pe terasă, cu mâinile lui mari pe umerii ei osoşi, gata s-o protejeze de orice şi oricine.

Sunt gata să închid telefonul, dar Scott continuă să vorbească.

— M-am trezit devreme. N-aveam niciun mesaj pe telefon. Nu am intrat în panică — am presupus că e cu Tara şi că încă e foarte supărată pe mine. Atunci am sunat-o şi a intrat căsuța vocală, dar tot nu m-am speriat. M-am gândit că poate doarme sau pur şi simplu mă ignoră. N-am reuşit să dau de numărul de telefon al Tarei, dar aveam adresa ei — era pe cartea de vizită de pe

biroul lui Megan. Aşa că m-am ridicat din pat şi m-am dus până la ea.

Mă întreb, dacă nu era îngrijorat, atunci de ce a simțit nevoia să se ducă acasă la Tara, dar nu l-am întrerupt. L-am lăsat să vorbească.

— Am ajuns la Tara puțin după ora nouă. I-a luat ceva vreme să ajungă până la uşă, dar când a ajuns, părea foarte surprinsă să mă vadă acolo. Era clar că eram ultima persoană pe care se aştepta s-o vadă în prag la ora aceea din zi, şi atunci mi-am dat seama... Atunci am ştiut că Megan nu era acolo. Şi am început să mă gândesc... am început să...

Pare că se îneacă de emoție şi eu încep să mă simt prost că m-am îndoit de el.

— Mi-a spus că ultima dată când a văzut-o pe Megan a fost la ora de pilates, vineri seara. Atunci am intrat în panică.

După ce închid telefonul, îmi dă prin minte că, pentru o persoană care nu l-ar cunoaşte, aşa cum îl cunosc eu, care nu l-a văzut cum se comportă cu ea, aşa cum l-am văzut eu, multe dintre chestiile pe care le-a spus acum ar suna fals.

Luni, 22 iulie 2013

Dimineața

Sunt cam amețită. Am dormit buştean, dar am şi visat mult, iar în dimineața asta mă chinui să mă trezesc de-a binelea. S-a reîntors canicula şi în vagon e iar de nerespirat, deşi e pe jumătate gol. Azi m-am trezit târziu

şi n-am avut timp să iau un ziar sau să verific ştirile pe internet înainte să ies din casă, aşa că încerc să accesez site-ul BBC de pe telefon, dar nu ştiu din ce motiv îi ia foarte mult să încarce pagina. La Northcote urcă un tip cu iPad şi ocupă locul de lângă mine. Nu are nicio problemă cu încărcarea paginilor, aşa că se duce direct pe pagina *Daily Telegraph* şi iată, cu litere de-o şchioapă, al treilea titlu: BĂRBAT ARESTAT ÎN LEGĂTURĂ CU DISPARIŢIA LUI MEGAN HIPWELL.

Mă sperii aşa de rău încât uit de mine şi mă las peste el, ca să văd mai bine articolul. El ridică privirea, iritat, aproape scos din fire.

— Îmi cer scuze, îi zic eu. O ştiu pe tipă. Pe tipa dispărută. O ştiu.

— Oh, ce îngrozitor, spune el. E un tip de vârstă mijlocie, care ştie să vorbească şi să se îmbrace. Vreţi să citiţi articolul?

— Dacă se poate? Nu reuşesc să fac să se încarce nimic pe telefon.

Îmi zâmbeşte cu blândeţe şi îmi înmânează tableta. Pun degetul pe titlu şi articolul apare instant.

Un bărbat de treizeci de ani a fost arestat în legătură cu dispariţia lui Megan Hipwell, o femeie de douăzeci şi nouă de ani, din Witney, care a fost declarată dispărută sâmbătă 13 iulie. Poliţia nu a putut să confirme dacă bărbatul arestat este soţul lui Megan Hipwell, Scott Hipwell, care a fost anchetat vineri în legătură cu acest caz. Într-o declaraţie din dimineaţa aceasta a unui purtător de cuvânt al poliţiei, se spune: „Putem să vă confirmăm că am arestat un bărbat în legătură cu dispariţia lui

Megan Hipwell. Bărbatul nu a fost încă pus sub acuzare. Căutările lui Megan Hipwell continuă, iar în momentul de față cercetăm o anumită adresă ca potențială scenă a unei crime".

Acum trecem pe lângă casa lor; pentru prima dată, trenul n-a mai oprit la semnal. Întorc capul, dar e prea târziu. A trecut. Mâinile îmi tremură în momentul în care înmânez iPadul înapoi proprietarului. El clatină compătimitor din cap.

— Îmi pare foarte rău, zice el.

— N-a murit, îi răspund, iar vocea îmi e atât de gâtuită, încât nici eu nu cred ce spun. Lacrimile mi se adună în ochi. Am fost în casa lui. Am fost acolo. Am stat la masă cu el, m-am uitat în ochii lui, am simțit ceva. Mă gândesc la mâinile lui imense şi la faptul că, dacă m-ar putea distruge pe mine, ar putea-o distruge şi pe ea — pe micuța, fragila Megan.

Frânele trenului scrâşnesc când ne apropiem de gară, la Witney, şi eu sar în picioare.

— Trebuie să plec, îi zic tipului de lângă mine, care mă priveşte oarecum surprins, dar dă din cap înțelegător.

— Baftă, îmi spune.

Alerg pe peron şi cobor în fugă scările. Mă izbesc de un zid de oameni şi, când ajung aproape de capătul scărilor, mă împiedic de cineva, care îmi strigă: „Fii atentă, da?". Nu ridic privirea să văd cine e, pentru că sunt atentă la marginea de beton a treptei, penultima pe care o aveam de coborât. Pe ea este o pată de sânge. Mă întreb de când o fi acolo. Poate să fie de o săptămână, oare? Poate să fie sângele meu? Al ei? Mă întreb dacă nu cumva au găsit sângele ei în casă şi de asta l-au arestat. Încerc

să-mi readuc în minte bucătăria, camera de zi. Mirosul: foarte curat, antiseptic. Să fi fost clor? Nu ştiu, nu-mi mai aduc aminte acum, tot ce-mi amintesc cu claritate e transpiraţia de pe spatele lui şi respiraţia mirosind a bere.

Alerg prin pasaj, mă împiedic când să iau colţul spre Blenheim Road. Mergând pe trotuar, îmi ţin respiraţia, las capul în jos, mi-e prea frică să ridic privirea, dar când totuşi o fac, nu e nimic acolo. În faţa casei lui Scott nu sunt dube parcate, nu sunt maşini de poliţie. Oare să fi terminat deja de cercetat toată casa? Dacă ar fi găsit ceva, cu siguranţă că încă ar mai fi acolo, recoltând şi conservând dovezile. Grăbesc pasul. Când ajung în faţa casei lui, trag adânc aer în piept. Draperiile sunt date la o parte, şi la parter, şi la etaj. Draperiile vecinilor se mişcă uşor. Cineva mă urmăreşte. Păşesc în faţa uşii, cu mâna ridicată. N-ar trebui să fiu aici. Nu ştiu ce caut aici. Vreau doar să văd. Vreau să *ştiu*. Sunt blocată, pentru o clipă, între a-mi ignora complet orice instinct şi a bate la uşă, sau să mă întorc de unde am venit. Mă întorc să plec şi, în momentul acesta, uşa se deschide.

Înainte să pot face vreo mişcare, mâinile lui se aruncă spre mine, mă prinde de braţ şi mă trage spre el. Gura lui e crispată, ochii îi sunt sălbatici. E disperat. Deschid gura să ţip, dar e prea târziu, mă trage brusc în casă şi trânteşte uşa în urma mea.

Megan

Joi, 21 martie 2013

Dimineața

Eu nu pierd. Ar trebui să știe asta despre mine. Nu pierd la astfel de jocuri.

Ecranul telefonului meu este inactiv. Încăpățânat, insolent. Nu sunt mesaje scrise, apeluri ratate, nimic. De fiecare dată când mă uit la el, mă simt de parcă m-ar fi pălmuit cineva și mă enervez din ce în ce mai tare. Ce s-a întâmplat cu mine, în camera aceea de hotel? Ce-a fost în mintea mea? Că aveam o legătură, că era ceva real între noi? El nu are nicio intenție să plece undeva cu mine. Dar l-am crezut pentru o secundă — pentru mai mult de o secundă —, și asta a fost chestia care m-a scos cu adevărat din minți. Am fost ridicolă, credulă. În tot acest timp, el râdea de mine.

Dar crede că o să stau să bocesc după el, are mult de așteptat. Pot să trăiesc și fără el, pot să mă descurc foarte bine fără el — dar nu-mi place să pierd. Nu mă caracterizează. Nimic din toate astea nu mă caracterizează. Eu

nu sunt respinsă de nimeni. Eu sunt cea care întoarce spatele şi pleacă.

Mă ambalez singură până ajung în pragul nebuniei, nu mă pot abţine. Nu mă pot opri să nu mă întorc cu gândul la după-amiaza aceea din camera de hotel şi să reiau, iarăşi şi iarăşi, ce mi-a spus, cum m-a făcut să mă simt.

Ticălosul!

Dacă el crede că o să dispar, că o să plec discret, se înşală. Dacă nu răspunde la telefon curând, o să încetez să-l mai sun pe mobil şi o să-l sun acasă. Pur şi simplu, refuz să fiu ignorată.

La micul dejun, Scott mă roagă să anulez programarea la terapeut. Nu spun nimic, mă prefac că nu aud ce-mi cere.

— Dave ne-a invitat la cină, continuă el. N-am mai fost pe la ei de-o veşnicie. Poţi să-ţi reprogramezi şedinţa?

O spune pe un ton calm, ca şi cum ce-mi cere nu e mare lucru, dar simt cum mă priveşte, cum îmi iscodeşte chipul. Suntem pe cale să ne certăm şi trebuie să fiu atentă.

— Nu pot, Scott, e prea târziu s-o fac, îi răspund. De ce nu le zici lui Dave şi Karen să vină ei la noi aici sâmbătă seară?

Numai gândul că ar trebui s-o fac pe gazda cu Dave şi Karen în weekend mă oboseşte, dar trebuie să fac un compromis.

— Nu e prea târziu, zice el, punând cana de cafea pe masă, în faţa mea. Îşi lasă mâna pe umărul meu pentru un moment, spunând: anulează şedinţa, OK?

Şi iese din cameră.

În secunda în care se închide uşa, apuc cana de cafea şi o azvârl în perete.

Seara

Aş putea să-mi spun că nu e tocmai o respingere. Aş putea să mă conving pe mine însămi că el doar încearcă să fie corect din punct de vedere moral şi profesional. Dar ştiu că nu e adevărat. Sau, mă rog, nu e întregul adevăr, pentru că, dacă doreşti pe cineva foarte mult, moralitatea (şi, mai ales, profesionalismul) nu intră în discuţie. Vei face orice ca să fii cu acea persoană. El, pur şi simplu, nu mă doreşte foarte mult.

Am ignorat toată după-amiaza apelurile de la Scott, am ajuns la şedinţa de terapie târziu şi m-am dus direct în biroul lui, fără să-i adresez niciun cuvânt recepţionerei. El stătea la biroul lui, scriind ceva. A ridicat privirea spre mine în momentul în care am intrat, nu mi-a zâmbit şi apoi s-a aplecat iar peste hârtiile lui. Eu am rămas în faţa biroului, aşteptând să se uite la mine. Mi s-a părut că a trecut o veşnicie până când a decis s-o facă.

— Eşti OK? m-a întrebat în cele din urmă. Atunci mi-a zâmbit. Ai întârziat.

Am simţit că mă sufoc, n-am mai putut scoate niciun cuvât. Am ocolit biroul, m-am sprijinit de el, cu picioarele atingându-i coapsa. El s-a retras.

— Megan, a început, te simţi bine?

Am scuturat din cap. I-am întins mâna, iar el a luat-o într-a lui.

— Megan, a zis, clătinând din cap.

N-am spus nimic.

— Nu poţi... Ia loc, te rog, a spus. Să stăm de vorbă.

Am scuturat din cap.

— Megan.

De fiecare dată când îmi pronunța numele, era din ce în ce mai rău.

S-a ridicat în picioare, a dat roată biroului, îndepărtându-se de mine. A rămas în mijlocul încăperii.

— Poftim, mi-a spus, pe un ton foarte oficial — chiar uşor agresiv. Stai jos.

M-am dus după el, în mijlocul camerei, l-am cuprins de talie, i-am pus o mână pe piept. El m-a apucat de încheieturile mâinilor şi s-a îndepărtat de mine.

— Nu, Megan. Nu se poate... nu putem să...

Şi-a întors fața de la mine.

— Kamal, i-am zis, cu respirația întretăiată. Uram sunetul vocii mele în asemenea stare. Te rog.

— Chestia asta... care se întâmplă acum. Nu se cuvine. E normal, crede-mă, dar...

I-am spus că nu voiam decât să fiu cu el.

— E transfer afectiv, Megan, a zis el. Se mai întâmplă din când în când. Mi se întâmplă şi mie. Ar fi trebuit să-ți spun despre asta data trecută. Îmi pare rău.

Atunci, am vrut să urlu. O zicea de parcă era un lucru atât de banal, de comun, de apatic.

— Adică vrei să-mi spui că nu simți nimic? l-am întrebat. Vrei să-mi spui că toate astea sunt doar în mintea mea?

El a clătinat din cap.

— Megan, trebuie să pricepi că n-ar fi trebuit să las lucrurile să ajungă atât de departe.

Am venit şi mai aproape de el, mi-am pus mâinile pe coapsele lui şi l-am întors spre mine. El m-a luat iar de mâini, cu degetele lui lungi ținându-mi strâns încheieturile.

— Mi-aş putea pierde slujba, mi-a spus, şi atunci mi-am pierdut controlul.

M-am retras, supărată, cu violență. A încercat să mă țină, dar n-a putut. Urlam la el, îi spuneam că mi se rupe de *slujba* lui. Încerca să mă facă să tac — îngrijorat, presupun, de ce-ar putea gândi recepționera, de ce-ar putea gândi ceilalți pacienți. M-a apucat de umeri, împlântându-și unghiile în carnea mea și țintuindu-mă în loc, ca să mă calmez, spunându-mi să încetez să mă mai port ca un copil. M-a scuturat, rău de tot; am crezut, pentru un moment, că o să mă pocnească.

L-am sărutat pe gură, l-am mușcat de buza de jos cât de tare am putut; îi simțeam sângele în gură. M-a împins.

În drum spre casă, m-am gândit la tot felul de planuri de răzbunare. M-am gândit la toate problemele pe care aș putea să i le fac. Aș putea să fac în așa fel încât să fie dat afară sau mai rău. Totuși, n-o voi face, pentru că îmi place prea mult. Nu vreau să-l rănesc. Nici măcar nu sunt supărată că m-a respins. Ce mă enervează cel mai tare e că n-am un final la povestea mea și nu pot să încep o alta cu altcineva, e prea greu.

Nu pot să mă duc acasă acum, pentru că nu știu cum aș putea să explic vânătăile de pe brațe.

Rachel

Luni, 22 iulie 2013

Seara

Şi acum aştept. E agonizant să nu ştii, să vezi cum totul trebuie să se mişte cu încetinitorul. Dar nu mai e nimic de făcut.

Am avut dreptate, în dimineața asta, când mi-a fost atât de frică. Doar că nu ştiam de ce trebuia să-mi fie frică.

Nu de Scott. E posibil, când m-a tras în casă, să fi văzut imediat groaza din ochii mei, pentru că mi-a dat drumul imediat. Cu privirea sălbatică şi cu părul ciufulit, a făcut câțiva paşi înapoi, speriat de lumină, şi a închis uşa după noi.

— Ce cauți aici? Sunt fotografi şi jurnalişti peste tot. Nu pot să-mi permit să apară oameni la uşă. Să dea târcoale. O să spună cine ştie ce despre mine... O să încerce să... O să încerce orice, o să facă poze, o să...

— Nu e nimeni afară, i-am spus, deşi, ca să fiu sinceră, nu mă uitasem cu atenție. Poate că erau diverşi indivizi prin maşini, aşteptând să se întâmple ceva.

— Ce cauţi aici? m-a întrebat din nou.

— Am înțeles că... sunt veşti. Voiam doar să... el e? L-au arestat?

A dat din cap că da.

— Da, azi-dimineață. Tipa de la relații cu publicul a fost aici. Ea mi-a zis. Dar n-a putut să... nu vor să-mi spună de ce. Trebuie să fi descoperit ceva, dar nu vor să-mi spună ce. Totuşi, pe ea n-au găsit-o. Ştiu că n-au găsit-o.

Se aşază pe scări şi îşi strânge braţele în jurul corpului. Tremură din toate mădularele.

— Nu mai suport. Nu mai suport să stau să aştept să sune telefonul. Şi când sună telefonul, ce-o să se întâmple? O să primesc cea mai cumplită veste? Va fi... însă şi-a pierdut şirul gândurilor, a ridicat privirea spre mine ca şi cum atunci mă vedea prima dată. De ce-ai venit?

— Am vrut să... M-am gândit că n-ai vrea să fii singur.

S-a uitat la mine ca şi cum aş fi înnebunit complet.

— Nu sunt singur, a spus.

S-a ridicat şi m-a dat la o parte, ca să intre în sufragerie. Pentru o clipă, am rămas acolo unde eram, în picioare. Nu ştiam dacă să mă duc după el sau să ies din casă, dar apoi a strigat către mine:

— Vrei cafea?

Afară, în grădină, era o femeie care fuma. Înaltă, cu părul cărunt, îmbrăcată elegant — în pantaloni negri şi o bluză albă, deschisă la gât. Se plimba de-a lungul şi de-a latul grădinii, dar de îndată ce m-a văzut, s-a oprit, a aruncat ţigara pe dalele de piatră şi a strivit-o cu talpa.

— Poliția? m-a întrebat, nesigură, intrând în bucătărie.

— Nu, eu...

— Mamă, dumneaei e Rachel Watson, a spus Scott. Femeia care m-a contactat ca să-mi spună de Abdic.

A clătinat încet din cap, ca şi cum explicaţia lui Scott n-o ajuta cine ştie ce; m-a analizat, mişcându-şi privirea cu repeziciune, din cap până-n picioare şi apoi de la capăt.

— Oh.

— Eu doar... ăăă...

N-aveam un motiv serios pentru care mă aflam acolo. Nu puteam să-i spun, nu-i aşa, că *vezi, eu voiam doar să ştiu. Voiam doar să înţeleg.*

— Mda, păi Scott îţi e foarte recunoscător că l-ai abordat. Evident că acum aşteptăm să vedem exact ce se întâmplă.

A făcut câţiva paşi spre mine, m-a luat de cot şi m-a îndreptat gentil spre uşa de la intrare. Am aruncat o privire spre Scott, dar el nu se uita la mine; privirea lui era fixată undeva dincolo de fereastră, dincolo de calea ferată.

— Îţi mulţumim că ai trecut pe la noi, doamnă Watson. Vă suntem, cu adevărat, recunoscători.

M-am trezit pe pragul din faţa uşii, cu uşa închisă în spatele meu, şi când am ridicat privirea, i-am văzut: Tom împingând căruciorul şi Anna lângă el. S-au oprit brusc în momentul în care m-au văzut. Anna şi-a dus mâna la gură şi s-a repezit să-şi ia copilul în braţe. Leoaica protejându-şi puiul. Am vrut să-i râd în faţă, să-i spun că nu sunt aici pentru tine, nu mă interesează nici cât negru sub unghie de fiică-ta.

Sunt alungată. Mama lui Scott a fost cât se poate de clară. Sunt alungată şi sunt dezamăgită, dar n-ar trebui să conteze, pentru că l-au arestat pe Kamal Abdic. L-au prins şi eu i-am ajutat s-o facă. Am făcut ce trebuie. L-au prins şi n-o să mai dureze mult până o vor găsi pe Megan şi o vor aduce acasă.

Anna

Luni, 22 iulie 2013

Dimineața

TOM M-A TREZIT DEVREME cu un sărut şi un zâmbet ştrengăresc. În dimineața asta, are o întâlnire mai târziu, aşa că a zis s-o luăm pe Evie şi să mergem la cafeneaua din colț să luăm micul dejun. E un local în care ne întâlneam când am început să ne vedem. Pe vremea aceea, obişnuiam să stăm la masa de la fereastră — ea era la birou, la Londra, aşa că nu exista niciun pericol să treacă pe-acolo şi să ne descopere. Dar exista totuşi senzația aceea palpitantă — dacă totuşi vine acasă mai devreme, pentru un motiv sau altul: poate că i se face rău sau a uitat cine ştie ce documente esențiale. Visam la asta. Îmi doream să vină într-o zi, să înțeleagă într-o secundă că nu-i mai aparține. E greu de crezut acum că a existat vreodată un moment în care mi-am dorit să apară pe neaşteptate.

De când a dispărut Megan, am evitat pe cât posibil să merg prin partea aceea — mi se ridică părul în cap

să trec prin dreptul acelei case — dar nu există alt traseu ca să ajungem la cafenea. Tom merge cu câțiva paşi înaintea mea, impingând căruciorul; îi cântă ceva lui Evie, făcând-o să râdă. Îmi place la nebunie să ieşim aşa, împreună. Văd cum se uită lumea la noi; îi văd cum se gândesc: *Ce familie minunată.* Sunt atât de mândră — mai mândră decât am fost vreodată în viața mea.

Aşa că plutesc în continuare în bula mea de fericire; suntem aproape de numărul cincisprezece, când văd uşa deschizându-se. Pentru un moment, mă gândesc că poate am halucinații, pentru că *ea* tocmai iese pe uşă. Rachel. Iese pe uşa din față şi rămâne acolo o secundă, ne vede și se opreşte în loc. E oribil. Ne aruncă cel mai ciudat zâmbet, aproape o grimasă, şi nu mă pot abține să nu mă năpustesc spre cărucior, s-o iau în brațe pe Evie, care se sperie. Fetița începe să plângă.

Rachel se îndepărtează repede, în direcția gării.

Tom strigă după ea.

— Rachel! Ce cauți aici? Rachel?

Dar ea îşi vede de drum, mergând din ce în ce mai repede, până când aproape că aleargă, iar noi doi rămânem în loc, uitându-ne după ea. Apoi Tom se întoarce spre mine şi, văzând expresia întipărită pe chipul meu, spune:

— Haide! Mergem acasă.

Seara

Când am ajuns acasă, am aflat că au arestat pe cineva în legătură cu dispariția lui Megan Hipwell. Un tip de care n-am auzit niciodată până atunci, un terapeut la care mergea ea. Era o uşurare, cred, pentru că mi-am imaginat tot felul de lucruri.

— Ți-am zis că n-avea cum să fie un străin, a zis Tom. Nu e niciodată un străin, nu-i așa? În orice caz, habar n-avem ce s-a întâmplat cu adevărat. Poate că ea e vie și nevătămată. Probabil că a fugit în lume cu cineva.

— Și atunci de ce să-l aresteze pe tipul ăla?

Tom a ridicat din umeri. Era distrat, în felul în care își trăgea haina pe el, cum își îndrepta cravata, pregătindu-se să plece să se întâlnească cu ultimul client pe ziua asta.

— Ce ne facem? l-am întrebat.

— Cum adică? a zis el, privindu-mă lipsit de expresie.

— Ce ne facem cu ea? Cu Rachel. De ce a venit aici? Ce căuta acasă la Hipwell? Crezi că... crezi că încerca să ajungă la noi în grădină — știi, trecând prin grădinile vecinilor?

Tom a râs disprețuitor.

— Mă îndoiesc. Zău așa, vorbim despre Rachel aici. N-ar fi în stare să-și miște curul ăla imens peste toate gardurile alea. N-am nici cea mai vagă idee ce căuta acolo. Poate că era beată criță și a greșit ușa?

— Cu alte cuvinte, avea de gând să se înființeze aici?

A scuturat din cap.

— Nu știu. Uite care-i faza, n-ai de ce să-ți faci griji, OK? Ține ușile încuiate. O să-i dau un telefon să văd ce pune la cale.

— Eu cred că ar trebui să sunăm la poliție.

— Și să spunem ce? Că doar n-a făcut nimic concret...

— N-a făcut nimic concret *în ultima vreme* — asta dacă nu pui la socoteală faptul că a fost aici în noaptea în care a dispărut Megan Hipwell, i-am zis eu. Ar fi trebuit să le spunem de-atunci celor de la poliție.

— Anna, zău așa, a zis el, cuprinzându-mă de mijloc. Chiar nu cred că Rachel are ceva de-a face cu dispariția lui Megan Hipwell. Dar o să stau de vorbă cu ea, OK?

— Dar asta ai spus şi ultima dată...

— Ştiu, a răspuns el încet. Ştiu ce-am spus. M-a sărutat, strecurându-şi mâna în blugii mei. Hai să nu mergem la poliţie decât dacă nu avem încotro.

Eu cred că nu mai avem încotro. Nu pot să nu mă gândesc la zâmbetul pe care ni l-a aruncat, un rânjet. Era aproape triumfător. Trebuie să plecăm de-aici. Trebuie să plecăm departe de *ea.*

Rachel

Marți, 23 iulie 2013

Dimineața

ÎMI IA O VREME să-mi dau seama ce simt când mă trezesc. O izbucnire de exaltare, domolită de altceva: o frică nedefinită. Știu că suntem aproape de aflarea adevărului. Doar că nu pot să nu mă gândesc că adevărul va fi unul teribil.

Stau în pat, în capul oaselor, și iau laptopul, îl deschid și aștept cu nerăbdare să se încarce, apoi intru pe internet. Întreg procesul pare interminabil. O aud pe Cathy umblând prin casă, spălând vasele după micul dejun, urcând la etaj să se spele pe dinți. Se oprește câteva minute în fața ușii mele. Îmi imaginez cum stă acolo, cu pumnul ridicat, pregătită să bată. Apoi se răzgândește și se grăbește să coboare.

Se încarcă pagina de știri a BBC-ului. Titlul de pe prima pagină anunță reduceri bugetare, iar povestea de dedesubt se referă la încă un star al unui show de televiziune de prin anii 1970 acuzat de comportament sexual

neadecvat. Nimic despre Megan; nimic despre Kamal. Sunt dezamăgită. Ştiu că cei de la poliţie au la dispoziţie douăzeci şi patru de ore pentru a pune sub acuzare un suspect şi acum timpul a expirat. În unele circumstanţe poţi totuşi să reţii un suspect încă douăsprezece ore.

Ştiu, pentru că ieri am stat toată ziua să mă documentez. După ce am fost dată afară din casa lui Scott, m-am întors acasă, am deschis televizorul şi mi-am petrecut aproape toată ziua uitându-mă la ştiri, citind articole online. Aşteptând.

Pe la amiază, poliţia a dezvăluit numele suspectului. La ştiri s-a vorbit despre „dovezile descoperite la reşedinţa doctorului Abdic şi în maşina acestuia", dar n-au menţionat care sunt acelea. Poate sânge? Telefonul ei, pe care, până acum, nu-l găsiseră? Haine, o geantă, periuţa de dinţi? Tot arătau poze cu Kamal, prim-planuri ale chipului lui întunecat şi frumos. Fotografia pe care au folosit-o nu e cea de la poliţie, din timpul arestării, ci un polaroid: e undeva în vacanţă, nu zâmbeşte propriu-zis, dar pe aproape. Pare prea blând, prea frumos ca să fie un criminal, dar aparenţele pot fi înşelătoare — se spunea despre Ted Bundy că arăta precum Cary Grant.

Am aşteptat toată ziua să apară şi alte ştiri, să se facă publică punerea sub acuzare: răpire, cauzare de vătămare corporală sau mai rău de atât. Am aşteptat să aflu unde e, unde a ţinut-o. Au arătat poze de pe Blenheim Road, din gară, din faţa casei lui Scott. Comentatorii au tot vorbit despre implicaţiile posibile ale faptului că nici telefonul lui Megan şi nici cardurile ei de credit n-au mai fost folosite de mai bine de o săptămână.

Tom m-a sunat de mai multe ori. N-am răspuns. Ştiu ce vrea. Vrea să ştie ce am căutat acasă la Scott Hipwell,

ieri-dimineață. Lasă-l să se întrebe. N-are a face cu el. Nu totul are legătură cu el. Oricum, bănuiesc că mă sună la cererea ei expresă. Nu-i datorez nicio explicație acestei tipe.

Am așteptat, și am așteptat, și tot nicio acuzație: în schimb, am aflat mai multe despre Kamal, profesionistul în materie de probleme de sănătate mintală, care i-a ascultat secretele și necazurile lui Megan și care i-a câștigat încrederea, după care a abuzat-o, a sedus-o și apoi cine știe ce a urmat?

Am aflat despre el că e musulman, că e bosniac, unul dintre cei care au supraviețuit conflictelor din Balcani și că, la cincisprezece ani, a venit în Marea Britanie ca refugiat. Un individ care nu e străin de violență, și-a pierdut tatăl și cei doi frați în Srebrenița. A avut o condamnare pentru violență domestică. Cu cât am aflat mai multe despre Kamal, cu atât eram mai convinsă că avusesem dreptate: avusesem dreptate să le spun celor de la poliție despre el; avusesem dreptate să-i spun lui Scott.

Mă ridic din pat, trag un halat pe mine și mă grăbesc să ajung jos, să deschid televizorul. N-am nicio intenție să ies undeva azi. Dacă vine Cathy acasă pe neașteptate, o să-i spun că sunt bolnavă. Îmi fac o cană de cafea, mă așez în fața televizorului și aștept.

Seara

Pe la vreo trei, m-am plictisit. M-am plictisit de ajutoare sociale și de pedofilii anilor șaptezeci din showurile de televiziune, eram enervată că nu spuneau nimic despre Megan, nimic despre Kamal, așa că m-am dus la magazinul cu băuturi alcoolice și am cumpărat două sticle de vin alb.

Sunt aproape de finalul primei sticle când se întâmplă. E altceva la ştiri acum, un film făcut cu camera mişcată, în imagine e o clădire pe jumătate terminată (sau pe jumătate distrusă), în depărtare se aud explozii. Siria sau Egipt, sau poate Sudan? Am dat la minimum sunetul, nu sunt prea atentă. Când, deodată, apare ceva: pe burtiera de pe ecran scrie că guvernul se confruntă cu tăierile de fonduri pentru clinicile legale sociale şi că Fernando Torres va fi scos din joc timp de patru săptămâni, din cauza unei întinderi de tendon la un genunchi şi că suspectul în cazul dispariţiei lui Megan Hipwell nu a fost pus sub acuzare şi că a fost eliberat.

Pun paharul jos şi iau telecomanda, dau sonorul mai tare, mai tare, mai tare. Nu poate fi adevărat. Reportajul de război continuă şi nu se mai termină odată, iar sângele îmi clocoteşte, dar, în cele din urmă, se termină şi transmisiunea revine în studio, iar prezentatorul citeşte:

„Kamal Abdic, bărbatul arestat ieri în legătură cu dispariţia lui Megan Hipwell, a fost pus în libertate fără să fie pus sub acuzare. Abdic, terapeutul doamnei Hipwell, a fost reţinut ieri, dar eliberat în dimineaţa aceasta pentru că poliţia nu are suficiente dovezi împotriva lui."

Nu mai aud ce spune în continuare. Înnebunesc, cu ochii înceţoşaţi, urechile îmi ţiuie puternic, gândindu-mă: *L-au avut în mână. L-au avut în mână şi i-au dat drumul.*

La etaj, mai târziu. Am băut prea mult, nu mai văd cum trebuie ecranul calculatorului, văd dublu, triplu. Reuşesc să citesc doar dacă îmi acopăr un ochi cu palma. Am dureri de cap. Cathy a ajuns acasă, m-a strigat, dar i-am spus că sunt în pat, că nu mă simt bine. Ştie că am băut.

Stomacul îmi e înecat de alcool. Mi-e greaţă. Nu pot să gândesc limpede. Nu trebuia să încep să beau atât de devreme. Nu trebuia să beau deloc. Acum vreo oră l-am sunat pe Scott, şi l-am sunat şi acum câteva minute. N-ar fi trebuit să fac nici asta. Dar voiam să ştiu ce minciuni le-a spus Kamal. Ce minciuni, de au fost atât de nebuni încât să le creadă? Poliţia a stricat tot. Nişte idioţi. Muierea aia, Riley, e numai vina ei. Sunt convinsă de asta.

Ziarele nu ajută cu nimic. Acum spun că n-a existat niciodată o condamnare pentru violenţă domestică. Că a fost o greşeală. Acum îl fac pe *el* să pară o victimă.

Nu mai vreau să beau nimic. Ştiu că ar trebui să arunc restul de vin în chiuvetă, pentru că altfel o să-l beau pe tot mâine-dimineaţă şi, odată pornită, nu o să mă mai opresc. Ar trebui să-l arunc în chiuvetă, dar n-o s-o fac. O să-l caut cu nerăbdare mâine-dimineaţă.

E întuneric şi aud pe cineva că o strigă pe nume. O voce, în şoaptă la început, apoi din ce în ce mai tare. Furioasă, disperată, strigând-o pe Megan. E Scott — e supărat pe ea. O strigă iar şi iar. Cred să visez. Încerc să nu mă trezesc, să rămân în vis, dar, indiferent cât de mult aş încerca, visul se pierde treptat, se spulberă.

Miercuri, 24 iulie 2013

Dimineaţa

Mă trezeşte un ciocănit uşor în uşă. Ploaia bate în ferestre; e trecut de opt, dar afară e încă întuneric. Cathy împinge uşor uşa şi bagă capul în camera mea.

— Rachel? Eşti OK?

Dă cu ochii peste sticla de vin de lângă pat şi umerii îi cad brusc.

— Oh, Rachel. Intră în cameră, vine lângă pat şi ridică sticla de jos. Mi-e prea ruşine să mai spun ceva. Nu te duci la serviciu? mă întreabă ea. Ieri ai fost?

Nu aşteaptă să-i răspund, ci se întoarce să iasă din cameră, aruncându-mi peste umăr:

— În ritmul ăsta, or să te dea afară.

Ar trebui să-i spun acum, pentru că şi aşa e furioasă pe mine. Ar trebui să mă duc după ea şi să-i spun: am fost dată afară acum câteva luni pentru că am venit la birou beată moartă după un prânz de trei ore cu un client, întâlnire în timpul căreia am reuşit să fiu obraznică şi neprofesională, astfel încât a renunțat la noi şi şi-a dus afacerea în altă parte. Când închid ochii, încă mai văd aievea finalul acelei întâlniri, expresia de pe chipul chelneriței când mi-a întins haina, felul în care am intrat în birou, pe şapte cărări, cum întorcea lumea capetele după mine. Martin Miles luându-mă deoparte. *Cred că cel mai bine acum ar fi să te duci acasă, Rachel.*

Afară, tunete şi fulgere. Sar din pat ca arsă. La ce mă gândisem azi-noapte? Îmi verific agenda neagră, dar n-am notat nimic în ea de ieri de la amiază: notițe despre Kamal — vârstă, etnie, condamnarea pentru violență domestică. Iau un pix şi tai ultima mențiune.

Jos, îmi fac o cană de cafea şi deschid televizorul. Azi-noapte, poliția a ţinut o conferință de presă, iar acum arăta imagini pe Sky News. La tribună, detectivul-inspector Gaskill, palid, stors de vlagă, dar calm. Ca un câine bătut. Nu pomeneşte nici măcar o dată numele lui Kamal, ci doar că a fost reținut şi chestionat un suspect,

dar că acesta a fost eliberat fără a fi fost pus sub acuzare şi că ancheta este în curs de desfăşurare. Imaginea se schimbă de pe el pe Scott care stătea cu umerii căzuţi, clipind incomodat de lumina camerelor, cu chipul transfigurat de suferinţă. Mă doare sufletul să-l văd aşa. Vorbeşte calm, cu privirea ţintă în pământ. Spune că n-a renunţat să mai spere şi că, indiferent de ce zic cei de la poliţie, el încă se mai agaţă de ideea că Megan se va întoarce acasă.

Vorbele lui sună a gol, ca un clinchet fals, dar, fără să mă uit în ochii lui, nu pot explica de ce. Nu pot să-mi dau seama dacă îndoiala lui că ea se va întoarce acasă se datorează faptului că speranţa pe care o nutrea la început a fost distrusă de evenimentele ultimelor zile sau faptului că el *ştie* că ea nu se va mai întoarce niciodată acasă.

Şi, în momentul acela, îmi amintesc că am sunat la el acasă ieri. O dată, de două ori? Alerg sus să mă uit pe telefon şi îl găsesc înfundat între cuverturile de pe pat. Am trei apeluri ratate: unu de la Tom şi două de la Scott. Nu am niciun mesaj. Apelul de la Tom a fost aseară, la fel şi primul de la Scott, dar ceva mai târziu, chiar după miezul nopţii. Al doilea apel de la Scott a fost azi-dimineaţă, acum câteva minute.

Inima îmi tresare. Asta înseamnă că e de bine. În ciuda eforturilor maică-sii, în ciuda mesajului subtil pe care încerca să mi-l transmită (*îţi mulţumesc pentru ajutor, dar acum cară-te, naibii*), Scott încă mai voia să stea de vorbă cu mine. Are nevoie de mine. Pentru o clipă mă simt năpădită de un val de afecţiune pentru Cathy, de recunoştinţă pentru că mi-a aruncat restul de vin la chiuvetă. Acum trebuie să-mi păstrez mintea limpede, pentru Scott. El are nevoie de mine să gândesc cum trebuie.

Fac un duş, mă îmbrac şi îmi mai fac o cană de cafea, apoi mă duc în camera de zi, cu agenda mea neagră după mine, şi-l sun pe Scott.

— Trebuia să-mi fi spus, zice el în momentul în care răspunde la telefon, ce eşti. Tonul lui era rece, fără inflexiuni. Îmi simt stomacul făcându-se ghem. Ştie. Doamna detectiv Riley mi-a spus, după ce i-au dat drumul terapeutului. El a negat că ar fi avut o relaţie cu ea. Iar martora care a sugerat că era ceva între ei nu prezintă niciun fel de încredere, din ce zice dumneaei. O alcoolică. Cu posibile probleme psihice. Nu mi-a zis numele martorei, dar să înţeleg că vorbea despre tine, nu?

— Dar... nu, încerc eu să spun. Nu sunt... nu băusem nimic când i-am văzut. Era opt şi jumătate dimineaţa, spun eu, ca şi cum ar însemna ceva chestia asta. Plus că au găsit dovezi, aşa au zis la ştiri. Că au găsit...

— Insuficiente dovezi.

Şi mi-a închis telefonul.

Vineri, 26 iulie 2013

Dimineaţa

Nu mai călătoresc spre biroul meu imaginar. Am renunţat să mă mai prefac. Abia dacă mă deranjez să mă dau jos din pat. Cred că miercuri m-am spălat pe dinţi ultima dată. Încă mă mai prefac că sunt bolnavă, deşi sunt sigură că nu păcălesc pe nimeni.

Nu pot să fac faţă gândului că aş putea să mă ridic din pat, să mă îmbrac, să mă sui în tren, să ajung la

Londra, să umblu aiurea pe străzi. E şi aşa destul de greu când e soare afară, însă pe ploaia asta e imposibil. Azi e a treia zi de ploaie rece, neîntreruptă, de neînvins.

Am probleme cu somnul şi nu doar din cauza băuturii, ci din cauza coşmarurilor. Sunt blocată undeva, ştiu că se apropie cineva şi că există o cale de scăpare, ştiu că există, ştiu că am văzut-o înainte, doar că nu reuşesc să găsesc drumul către ea, şi când bărbatul mă ajunge din urmă, nu pot să strig. Încerc — trag aer în plămâni şi mă chinui să-l dau afară —, dar nu iese niciun sunet, ci doar un hârâit aspru, asemenea unui om care se luptă să respire.

Câteodată, în coşmarurile mele, mă trezesc în pasajul subteran de lângă Blenheim Road, iar calea de întoarcere e blocată şi nu pot să înaintez pentru că e ceva acolo, cineva care mă aşteaptă, şi mă trezesc cuprinsă de o groază pură.

N-o vor găsi niciodată. Cu fiecare zi, cu fiecare oră care trece, sunt din ce în ce mai sigură. Va deveni unul dintre acele nume, cazul ei va fi una dintre acele poveşti: s-a pierdut, a dispărut, cadavrul n-a mai fost găsit niciodată. Iar lui Scott nu i se va face niciodată dreptate, nu va avea niciodată linişte. Nu se va găsi niciodată trupul pe care să-l plângă; nu va şti niciodată ce s-a întâmplat cu ea. Nu va cunoaşte niciodată pacea sfârşitului. Nu există agonie mai mare, nimic nu poate fi mai dureros decât să nu ştii ce s-a întâmplat, o agonie care nu se va termina niciodată.

I-am scris. Am recunoscut că am o problemă, apoi am minţit din nou, spunându-i că totul e sub control, că primesc ajutor. I-am spus că nu am probleme psihice. De fapt, nici nu mai ştiu dacă e adevărat sau nu. I-am

spus că sunt foarte sigură de ce-am văzut şi că nu eram beată când am văzut ce-am văzut. Măcar atâta lucru ştiu că e adevărat. Nu mi-a răspuns. Nici nu mă aşteptam să-mi răspundă. Nu mai am acces la el, nu am voie în preajma lui. Lucrurile pe care vreau să i le spun... nu i le pot spune niciodată. Nu pot să scriu ce am de zis, n-ar ieşi cum trebuie. Vreau să ştie cât de rău îmi pare că n-a fost suficient să-i îndrept spre Kamal, să le spun, *uitați-vă, ăsta e*. Trebuia să fi văzut ceva. Sâmbătă seara ar fi trebuit să am ochii larg deschişi.

Seara

Sunt udă leoarcă, înghețată până în măduva oaselor, cu buricele degetelor albite de frig şi încrețite, iar capul îmi bubuie de mahmureala care m-a lovit pe la vreo cinci şi jumătate. Ceea ce are sens, având în vedere că m-am apucat de băut pe la amiază. Am ieşit să-mi iau încă o sticlă, dar am fost deturnată de un bancomat care mi-a trântit mult-anticipata ripostă: *fonduri insuficiente*.

După asta, m-am plimbat. Am mers în neştire vreo oră, prin ploaia torențială. Centrul pietonal al oraşului Ashbury era acum numai al meu. Decisesem, undeva în timpul plimbării mele, că trebuie să fac ceva. Trebuie să mă revanşez pentru comportamentul meu nepotrivit.

Acum, udă până la piele şi aproape trează, o să-l sun pe Tom. Nu vreau să ştiu ce am făcut sau ce am spus în acea sâmbătă noapte, dar trebuie să aflu. Nu ştiu din care motiv, dar sunt convinsă că e ceva ce nu ştiu, ceva vital. Poate că e doar încă un episod de înşelare de sine, încă o tentativă de a-mi dovedi mie însămi că nu sunt bună de nimic. Dar poate că e ceva real.

— De luni tot încerc să dau de tine, spune Tom, când răspunde la telefon. Am sunat la tine la birou, adaugă el şi lasă tăcerea să-şi facă datoria.

M-a prins pe picior greşit, mi-e ruşine, mi-e jenă de mine.

— Trebuie să vorbim, îi zic, despre sâmbătă-noapte. Acea sâmbătă-noapte.

— Despre ce vorbeşti? *Eu* trebuie să vorbesc *cu tine* despre luni, Rachel. Ce dracu' căutai acasă la Scott Hipwell?

— Asta nu e important, Tom...

— Ba bine că nu, fir-ar să fie. Ce căutai acolo? Tu îţi dai seama sau nu că tipul ar putea fi... Nu ştim nimic cu certitudine, nu-i aşa? Poate că i-a făcut ceva. Ar fi putut s-o facă, nu crezi? Ar fi putut să-i facă ceva soţiei lui.

— Nu i-a făcut nimic soţiei lui, îi spun eu, sigură pe mine. Nu el e vinovatul!

— De unde dracu' ştii tu asta? Rachel, ce se întâmplă?

— Eu doar... Trebuie să mă crezi pe cuvânt. Dar nu de asta te-am sunat. Trebuie să vorbesc cu tine despre sâmbăta aceea. Despre mesajul pe care mi l-ai lăsat pe telefon. Ai spus că am speriat-o pe Anna.

— Păi, ai speriat-o. Te-a văzut împiedicându-te pe stradă, ai urlat la ea şi ai înjurat-o. Era speriată de moarte, după tot ce s-a întâmplat data trecută. Cu Evie.

— Mi-a făcut... mi-a făcut ceva?

— Dacă ţi-a făcut ceva?

— Da, mi-a făcut mie ceva?

— *Ce să-ţi facă?*

— Aveam o rană, Tom. La cap. Sângeram.

— O acuzi pe Anna că te-a atacat? Deja urla la mine de furios ce era. Pe bune, Rachel. Ajunge! Am convins-o pe Anna — şi nu o dată — să nu se ducă la poliţie să depună

plângere, dar dacă mai continui aşa... dacă ne mai hărţuieşti, dacă mai inventezi asemenea poveşti...

— N-o acuz de nimic, Tom. Doar că încerc să înţeleg ce s-a întâmplat. Nu-mi mai...

— Nu-ţi mai aduci aminte! Evident că nu-ţi mai aduci aminte. Rachel nu-şi mai aduce aminte, spune el oftând. Ascultă! Anna te-a văzut — erai beată şi violentă. A venit acasă să-mi spună, era supărată, aşa că am plecat după tine să te caut. Erai pe stradă. Cred că ai căzut sau cam aşa ceva. Erai foarte supărată. Te tăiaseşi la mână.

— Nu mă tăiasem...

— Poate, dar aveai sânge pe mână. Nu ştiu de unde. Ţi-am spus că te duc eu acasă, dar nu voiai să auzi. Îţi pierduseşi controlul, nu se mai înţelegea nimic din ce spuneai. Ai plecat, eu m-am dus după maşină, dar când m-am întors, dispăruseşi. Am dat o tură cu maşina, am trecut de gară, dar nu te-am mai văzut — Anna era îngrijorată că ai rămas pe undeva prin preajmă, că o să te întorci şi o să încerci să intri în casă. Eu eram îngrijorat că o să cazi sau că o să intri în vreun bucluc... Am condus până în Ashbury. Am sunat la uşă, dar nu erai acasă. Am sunat de câteva ori. Ţi-am lăsat un mesaj. Şi da, eram furios. În momentul ăla, mă scosesei din sărite.

— Îmi pare rău, Tom. Chiar îmi pare rău.

— Ştiu, zice el. Ţie întotdeauna îţi pare rău.

— Mi-ai zis că am ţipat la Anna, continui eu, chircindu-mă la gândul că făcusem asta. Ce i-am spus?

— Nu ştiu, se stropşeşte el la mine. Ai vrea să mă duc s-o chem la telefon, cumva? Poate că ai vrea să schimbaţi o vorbă, două, aşa, ca între fete?

— Tom...

— Păi, zău aşa... ce importanţă mai are acum?

— Ai văzut-o pe Megan Hipwell în seara aceea?

— Nu! Deja pare îngrijorat. De ce? Tu ai văzut-o? Doar nu i-ai făcut ceva, nu?

— Nu, evident că nu.

El a rămas tăcut un moment.

— Păi, atunci de ce mă întrebi despre asta? Rachel, dacă ştii ceva...

— Nu ştiu nimic, îi răspund. N-am văzut nimic.

— De ce te-ai dus luni acasă la familia Hipwell? Te rog, spune-mi — ca să pot s-o liniştesc pe Anna. E îngrijorată.

— Aveam ceva să-i spun. Ceva ce am crezut că i-ar putea fi de folos.

— N-ai văzut-o, dar aveai ceva de spus care i-ar fi putut fi de folos?

Ezit un moment. Nu prea ştiu cât ar trebui să divulg, sau dacă nu cumva ar trebui să păstrez ce ştiu doar pentru Scott.

— E vorba de Megan, zic eu. Avea o aventură.

— Ia stai — o cunoşteai?

— Puţin, zic eu.

— De unde?

— De la galerie.

— Oh, zice el. Şi cine e tipul?

— Terapeutul ei, răspund. Kamal Abdic. I-am văzut împreună.

— Nu, zău? Tipul pe care l-au arestat? Credeam că i-au dat drumul.

— I-au dat. Şi e numai vina mea, pentru că nu sunt un martor de încredere.

Tom râde. E un râs blând, prietenesc, fără răutate.

— Rachel, pe bune. Ai făcut ce trebuia, că le-ai zis despre el. Sunt sigur că nu e vina ta.

În fundal, aud gângurit de copil, şi Tom spune ceva departe de telefon, ceva ce nu aud.

– Trebuie să închid, spune el.

Mi-l şi imaginez lăsând telefonul jos, luându-şi fetiţa în braţe, sărutând-o, îmbrăţişându-şi soţia. Pumnalul din inima mea se răsuceşte, iar şi iar, şi iar.

Luni, 29 iulie 2013

Dimineaţa

E 8.07 şi sunt în tren. Înapoi la biroul meu închipuit. Cathy a fost la Damien tot weekendul, şi când ne-am văzut azi-noapte, nu i-am dat ocazia să mă apostrofeze. Am început imediat să-mi cer scuze pentru comportamentul meu, i-am spus că m-am simţit rău, dar că sunt pe punctul de a mă pune pe picioare, de a începe un nou capitol în viaţa mea. Ea a acceptat sau s-a prefăcut că acceptă scuzele mele. M-a îmbrăţişat. Bunăvoinţă la cele mai înalte cote.

Ştirile despre Megan au dispărut aproape de tot. Era un articol de analiză în *Sunday Times* despre incompetenţa poliţiei, cu trimiteri scurte şi la acest caz, o sursă anonimă de la Serviciul Regal de Procuratură afirmând că „acesta este doar unul dintr-o serie de cazuri în care poliţia a arestat rapid pe cineva, doar pe baza unor dovezi nefondate sau greşite".

Ajungem la semnal. Simt smucitura obişnuită, împreună cu scrâşnetul familiar, iar trenul încetineşte; privesc pe fereastră, pentru că trebuie, pentru că nu pot să

suport gândul să n-o fac, dar nu mai e nimic de văzut acolo. Uşile sunt închise şi draperiile trase peste ferestre. Nu se mai vede nimic, doar ploaia în rafale şi apa noroioasă adunându-se în bălţi mari în capătul grădinii.

Dintr-un impuls, cobor din tren la Witney. Tom nu avea cum să mă ajute, dar poate că bărbatul celălalt ar reuşi s-o facă — tipul roşcat. Aştept să coboare pasagerii şi să dispară în pasaj, apoi mă aşez pe singura bancă acoperită de pe platformă. Poate am noroc. Poate îl văd coborând din tren. L-aş putea urmări, să stau de vorbă cu el. Singura şansă care mi-a mai rămas, singura carte pe care o mai pot juca. Dacă nu merge nici asta, trebuie să las totul baltă. Trebuie să renunţ.

Trece o jumătate de oră. De fiecare dată când aud paşi pe scări, inima îmi sare din piept. De fiecare dată când aud clinchet de tocuri, sunt cuprinsă de trepidaţii. Dacă Anna mă vede aici, aş avea probleme serioase. Tom m-a avertizat. A convins-o să nu implice poliţia, dar dacă mai continui în felul ăsta...

Nouă şi un sfert. Dacă nu începe lucrul mai târziu, înseamnă că l-am ratat. Deja plouă foarte rău şi nu sunt în stare să mă gândesc că aş putea petrece încă o zi aiurea la Londra. Ultimii bani pe care îi mai am sunt cele zece lire împrumutate de la Cathy şi trebuie să mă ţină până îmi adun suficient curaj cât să-i cer maică-mii un împrumut. Cobor scările, intenţionând să trec pe dedesubt, pe celălalt peron şi să mă întorc în Ashbury, când, dintr-odată, îl văd pe Scott ieşind grăbit din chioşcul de presă din faţa intrării în gară, cu haina trasă peste urechi.

Alerg după el şi-l prind la colţ, chiar vizavi de pasajul subteran. Îl apuc de braţ şi el se întoarce brusc, surprins.

— Te rog, îi zic, putem să vorbim?

- Dumnezeule mare, mârâie el nemulțumit. Ce dracu' vrei de la mine?

Mă dau câțiva pași mai în spate, ridicând mâinile defensiv.

– Îmi cer scuze, zic eu. Îmi cer scuze. Voiam doar să-ți spun că-mi pare rău, să-ți explic că...

Ploaia torențială a devenit deja potop. Suntem singurii oameni de pe stradă, amândoi uzi până la piele. Scott începe să râdă. Își aruncă mâinile în aer și râde în hohote.

— Hai la mine, spune el. Altfel o să ne înecăm aici.

Scott se duce sus să-mi aducă un prosop, după ce a pus ceainicul la fiert. Casa e mai puțin îngrijită decât acum o săptămână, iar mirosul de dezinfectant a fost înlocuit de ceva mai aspru, mai natural. Într-un colț al camerei de zi zac niște ziare; pe măsuța de cafea și pe șemineu, căni murdare.

Scott se înființează lângă mine, înmânându-mi un prosop.

— Da, e mizerie mare, știu. Maică-mea mă înnebunește de cap, face curățenie întruna, strânge după mine permanent. Ne-am cam certat. N-a mai venit pe-aici de câteva zile.

Mobilul începe să-i sune, iar el aruncă o privire spre ecran și-l pune înapoi în buzunar.

— Vorbești de lup. Nu se potolește nicio clipă, fir-ar al naibii.

Mă duc după el în bucătărie.

— Îmi pare tare rău de ce s-a întâmplat, îi zic.

El ridică din umeri.

— Știu. Oricum, nu e vina ta. Adică vreau să zic că s-ar fi putut întâmpla și dacă nu erai...

— Dacă nu eram beată?

E întors cu spatele la mine, toarnă cafeaua.

— Păi, da. Dar, oricum, nu aveau nimic în baza căruia să-l poată acuza.

Îmi întinde cana de cafea şi ne aşezăm la masă. Bag de seamă că una dintre fotografiile de pe măsuța de lângă perete e întoarsă cu fața în jos. Scott vorbeşte în continuare:

— Au găsit unele chestii — păr, papile dermice — în casa lui, dar el nu neagă că ea ar fi fost acolo. Bine, a negat la început, dar apoi a recunoscut că a fost acolo.

— De ce-a mințit?

— Exact. A recunoscut că a fost pe la el pe-acasă de două ori, doar ca să stea de vorbă. Nu vrea să spună despre ce — toată chestia aia cu confidențialitatea. Părul şi papilele dermice au fost găsite la parter. N-au găsit nimic în dormitor. Se jură pe ce are mai sfânt că nu au avut o relație amoroasă. Dar e un mincinos, aşa că...

Se freacă la ochi. Chipul lui arată de parcă ar fi gata-gata să se descompună, iar umerii îi sunt căzuți. Ca şi cum s-ar fi micşorat între timp.

— În maşină au găsit urme de sânge, continuă el.

— Dumnezeule!

— Mda. Tipul de sânge se potriveşte cu al ei. Dar poliția nu ştie dacă o să poată să determine ADN-ul dintr-o probă de sânge aşa de mică. Ni se tot spune că ar putea să nu fie nimic. Dar cum să nu fie nimic, când au descoperit sângele ei la el în maşină? întreabă el clătinând din cap. Ai avut dreptate. Cu cât aud mai multe despre tipul ăsta, cu atât sunt mai sigur. Se uită la mine, mă priveşte fix, pentru prima dată de când am ajuns aici: I-o trăgea, şi ea voia să pună capăt relației, aşa că el... i-a făcut ceva. Asta a fost tot. Sunt sigur de asta.

Şi-a pierdut orice speranţă şi nu-l condamn. Au trecut mai bine de două săptămâni şi nu şi-a deschis telefonul, n-a folosit cardurile de credit, n-a retras bani de la niciun bancomat. N-a văzut-o nimeni. Megan nu mai e.

— Le-a spus poliţiştilor că e posibil să fi fugit de-acasă, spune Scott.

— Doctorul Abdic a zis asta?

Scott dă din cap afirmativ.

— Le-a spus că nu era fericită cu mine şi că e posibil să fi plecat.

— Încerca să îndrepte suspiciunea spre altcineva, să-i facă să creadă că i-ai făcut tu ceva.

— Ştiu. Dar se pare că poliţia crede tot ce le spune ticălosul ăsta. Tipa aia, Riley... îmi dau seama după felul în care vorbeşte despre el. Îi place de el. Vai, săracul, obiditul refugiat. Îşi lasă capul în jos, chinuit. Poate că are dreptate, continuă el. Am avut cearta aia oribilă. Dar nu pot să cred... Nu era nefericită cu mine. Chiar nu era. Nu era.

Când repetă şi a treia oară, mă întreb dacă nu cumva încearcă să se convingă pe sine.

— Dar dacă avea o relaţie cu altcineva, atunci trebuie să fi fost nefericită, nu-i aşa?

— Nu neapărat, îi răspund. Poate că a fost una dintre chestiile alea — cum le zice? — de transfer afectiv. Asta e expresia pe care o folosesc, nu-i aşa? Când un pacient dezvoltă — sau crede că dezvoltă — sentimente faţă de un psihoterapeut. Numai că, se presupune că terapeutul trebuie să reziste, să-i arate pacientului că sentimentele respective nu sunt reale.

Scott mă priveşte, dar am senzaţia că nu ascultă cu adevărat ce-i spun.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă. Cu tine. Ți-ai părăsit soțul. Aveai pe altcineva?

Am scuturat din cap.

— A fost taman invers. Anna s-a întâmplat.

— Îmi pare rău, spune el şi se opreşte.

Ştiu ce urmează să mă întrebe, aşa că, înainte să apuce s-o facă, îi spun:

— Au început de dinainte. Eram căsătoriți încă. Episoadele mele de beție. Asta voiai să ştii, nu-i aşa?

El dă din cap că da.

— Încercam să avem un copil, continui eu, însă vocea începe să-mi tremure.

Şi acum, după atâta timp, de fiecare dată când vorbesc despre asta mă năpădesc lacrimile.

— Scuză-mă.

— Nu-i nimic, mă linişteşte el şi se ridică în picioare, se duce la chiuvetă şi îmi pune un pahar de apă.

Îl aşază pe masă, în fața mea.

Îmi dreg vocea, încerc să par cât mai indiferentă posibil.

— Încercam să avem un copil şi n-am reuşit. Am intrat într-o depresie urâtă şi am început să beau. Era greu să stai prin preajma mea, şi Tom a căutat refugiu în altă parte. Iar ea a fost mai mult decât fericită să i-l ofere.

— Chiar îmi pare foarte rău, e îngrozitor. Ştiu cum... Eu am vrut copii. Megan tot spunea că nu e pregătită încă.

Acum e rândul lui să-şi şteargă lacrimile.

— E unul dintre lucrurile... pentru care ne certam câteodată.

— Din cauza asta v-ați certat în ziua în care a plecat?

El oftează, împingându-şi scaunul şi ridicându-se în picioare.

— Nu, spune el şi îmi întoarce spatele. A fost altceva.

Seara

Când ajung acasă, Cathy mă aşteaptă. E în bucătărie, în picioare, bea nervoasă dintr-un pahar de apă.

— Ai avut o zi bună la birou? mă întreabă ea, cu buzele strânse, nemulțumită.

Ştie...

— Cathy...

— Damien a avut o întâlnire azi, lângă Euston. La plecare, a dat nas în nas cu Martin Miles. Dacă ţii tu bine minte, ei se ştiu oarecum, de pe vremea când Damien lucra la Laing Fund Management. Martin a fost PR la ei.

— Cathy...

Ia încă o înghițitură de apă.

— N-ai mai lucrat acolo de *luni bune*! *Luni de zile*! Ai idee cam cât de prost mă simt? Cât de prost s-a simțit Damien? Spune-mi, te rog, *te rog din suflet*, că ai o altă slujbă de care nu mi-ai zis până acum. Spune-mi că nu te-ai prefăcut că te-ai dus la muncă. Că nu m-ai mințit în halul ăsta — zi după zi după zi — în tot acest timp.

— N-am ştiut cum să-ţi spun...

— N-ai ştiut cum să-mi spui? Ce-ai zice de: *Cathy, am fost dată afară pentru că m-am dus beată la muncă?* Ce zici de asta?

Tresar şi Cathy se înmoaie puțin.

— Îmi pare rău, dar, pe bune, Rachel, spune ea şi chiar e prea bună cu mine. Ce-ai făcut în tot acest timp? mă întreabă. Unde ai fost? Ce-ai făcut toată ziua?

— Mă plimb. Mă duc la bibliotecă. Iar câteodată...

— Te duci în pub?

— Câteodată. Dar...

— De ce nu mi-ai spus? Se apropie de mine şi-şi pune mâinile pe umerii mei. Ar fi trebuit să-mi spui.

— Mi-a fost ruşine, îi zic şi încep să plâng.

E urât şi umilitor, dar încep să bocesc de-a binelea. Şi suspin, şi oftez, şi biata Cathy mă ţine în braţe şi mă mângâie pe păr şi-mi spune că totul o să fie OK. Mă simt mizerabil. Mă urăsc mai mult ca niciodată.

Mai târziu, pe canapea, cu Cathy lângă mine, bând ceai, îmi spune ce o să urmeze. O să termin cu băutura, o să-mi actualizez CV-ul, o să-l contactez pe Martin Miles şi o să-l implor să-mi dea o recomandare. O să încetez să mai arunc banii pe fereastră pe drumurile dus-întors, la Londra, pe călătoriile cu trenul care n-au niciun sens.

— Pe bune, Rachel, nu înţeleg cum ai reuşit să faci chestia asta atâta vreme.

Ridic din umeri.

— Dimineaţa iau trenul de 8.04, iar seara mă întorc cu cel de 17.56. Ăsta e trenul meu. Cel cu care merg mereu. Asta fac.

Joi, 1 august 2013

Dimineaţa

Ceva îmi acoperă faţa şi nu pot să respir, mă sufoc. Când reuşesc, în cele din urmă, să mă smulg din vis, mă lupt să trag aer în plămâni şi simt că mă doare în piept. Mă ridic în capul oaselor, cu ochii mari cât cepele şi văd ceva mişcându-se într-un colţ al camerei, o întunecime

densă care creşte întruna, încât aproape că îmi vine să urlu — şi apoi mă trezesc, şi în colţ nu mai e nimic, însă eu chiar *stau* în capul oaselor, iar obrajii îmi sunt scăldaţi de lacrimi.

Aproape că a răsărit soarele, lumina de-afară abia începe să se dezmorţească în tonuri de cenuşiu, iar ploaia care ţine de câteva zile bune continuă să bată în fereastră. Nu mă mai culc la loc, nu mai am cum, pentru că inima îmi bubuie atât de tare, că mă doare.

Cred, deşi nu sunt convinsă, că mai am nişte vin, jos. Nu-mi amintesc să fi terminat a doua sticlă. E cald, probabil, pentru că n-am băgat vinul în frigider; dacă fac asta, Cathy îl varsă în chiuvetă. Vrea foarte mult să-mi revin, dar deocamdată lucrurile nu merg conform cu planurile ei. În hol e un dulăpior în care e ascuns aparatul de măsurat gazele. Dacă mai e vin pe undeva prin casă, acolo trebuie să-l fi pus.

Mă strecor pe palier şi merg în vârful picioarelor, prin semiîntuneric. Deschid dulăpiorul şi scot de-acolo sticla; e dezamăgitor de uşoară, n-a rămas mai mult de un pahar. Dar tot e mai bun decât nimic. Torn vinul într-o cană (în cazul în care Cathy apare de la etaj, pot să mă prefac că beau ceai) şi pun sticla în coşul de gunoi (o ascund bine sub o cutie de lapte şi o pungă de chipsuri). Ajunsă în camera de zi, deschid televizorul, opresc sunetul şi mă aşez pe canapea.

Trec în revistă canalele — nu sunt decât programe pentru copii şi reclame — şi, brusc, am în faţa ochilor pădurea de la Corly, care e la mică distanţă de aici: poţi s-o vezi din tren. Pădurea de la Corly, ploaia torenţială, câmpurile dintre linia copacilor şi şinele de tren complet inundate...

Nu ştiu de ce îmi ia aşa de mult timp să-mi dau seama ce se întâmplă. Timp de zece secunde, cincisprezece, douăzeci, mă uit la maşini şi la banda albastră cu alb, şi la cortul alb din fundal şi simt că respiraţia mi-e din ce în ce mai sacadată, până când realizez că nu mai respir deloc.

Ea e. A fost în pădure în tot acest timp, dincolo de calea ferată, foarte aproape de-aici. Am trecut pe lângă acele câmpuri în fiecare zi, dimineaţa şi seara, călătorind cu trenul, neştiind nimic.

În pădure. Îmi imaginez un mormânt săpat sub tufişurile pitice şi acoperit în grabă. Îmi imaginez cele mai urâte lucruri, nişte orori imposibile — trupul ei atârnând în ştreang, undeva în adâncul pădurii, unde nimeni nu intră niciodată.

Poate că nu e ea. Poate că e altcineva. Dar ştiu că nu e altcineva.

Acum, pe ecran e un reporter, un brunet cu părul lins, dat pe spate. Dau sonorul mai tare şi-l ascult: relatează ceea ce ştiu deja, ceea ce simt deja — că nu eu eram cea care nu putea respira, era Megan.

— Aşa e, spune reporterul, vorbind cu cineva din studio, cu mâna lipită de ureche. Poliţia tocmai a confirmat că a fost descoperit cadavrul unei femei sub apele care inundă câmpul de la poalele pădurii Corly, care se află la mai puţin de zece kilometri de casa lui Megan Hipwell. Doamna Hipwell, după cum ştiţi, a dispărut la începutul lunii iulie — mai exact, pe treisprezece iulie — şi de atunci nu se mai ştie nimic de ea. Detectivii susţin că trupul neînsufleţit, care a fost descoperit de câinii poliţiei la primele ore ale dimineţii, trebuie să fie identificat conform protocolului; cu toate acestea, poliţia e de

părere că e vorba de Megan. Soţul doamnei Hipwell a fost informat.

Tace o vreme. Reporterul din studio îl întreabă ceva, dar nu aud din cauza sângelui care îmi pulsează în vene. Duc cana la gură şi beau tot pe nerăsuflate.

Reporterul de pe teren începe să vorbească iar.

— Da, Kay, aşa e. S-ar părea că trupul a fost îngropat în pădure, probabil de ceva timp, şi că a fost scos la suprafaţă de ploaia torenţială de care am avut parte în ultima vreme.

E mult mai rău, infinit mai rău decât mi-am imaginat. O văd acum, cu chipul distrus, acoperit de noroi, cu braţele palide, întinzându-le, ridicându-le ca şi cum ar fi săpat pământul cu unghiile, ca să iasă din mormânt. Simt în gură un lichid fierbinte — fierea şi vinul amar — şi alerg sus, să vomit.

Seara

Am rămas în pat tot restul zilei. Am încercat să-mi fac ordine în gânduri. M-am străduit să pun cap la cap, din amintiri, din bucăţi de vise, tot ce s-a întâmplat în acea sâmbătă noaptea. În încercarea de a înţelege, de a vedea totul clar, am pus pe hârtie tot ce ştiam. Scârţâitul peniţei pe coală îmi părea ca o şoaptă străină la ureche; îmi ridica părul pe ceafă, îmi dădea senzaţia că mai era cineva în apartament, chiar dincolo de uşă; pur şi simplu, nu reuşeam să scap de imaginea ei.

Aproape că mi-era frică să deschid uşa de la dormitor, dar când am deschis-o, nu era nimeni acolo, evident. Am coborât iar şi am deschis televizorul. Aceleaşi imagini: pădurea inundată, maşinile de poliţie pe drumul noroios,

cortul alb, îngrozitor, totul învăluit într-o ceață cenușie și apoi, dintr-odată, Megan, zâmbind camerei, încă frumoasă, neatinsă. Apoi Scott, cu capul plecat, ferindu-se de fotografi, încercând să ajungă până la ușa casei lui, cu Riley lângă el. Apoi, biroul lui Kamal. Totuși, nici urmă de el.

Nu voiam să aud comentariile, dar trebuia să dau mai tare, să fac orice, numai să nu mai aud țiuitul acela în urechi. Poliția zicea că femeia, încă neidentificată oficial, e moartă de ceva timp, posibil de câteva săptămâni. De asemenea, spunea că încă nu s-a stabilit cauza decesului. Că nu sunt dovezi că mobilul crimei ar fi fost unul sexual.

Mi se pare o prostie să declari așa ceva. Știu ce vor să spună — vor să spună că nu cred că a fost violată, ceea ce e o binecuvântare, evident, dar asta nu înseamnă că mobilul crimei n-a fost unul sexual. Mie mi se pare că doctorul Kamal o dorea și că n-o putea avea, probabil că ea a încercat să pună punct și el n-a putut suporta ideea. Ăsta e un mobil sexual, nu-i așa?

Nu mai suport să mă uit la știri, așa că mă duc sus și mă ghemuiesc sub pătură. Îmi golesc geanta pe pat, răscolesc notițele pe care le-am mâzgălit pe bucăți de hârtie, toate detaliile care îmi veniseră în minte, toate amintirile care se foiau în mintea mea ca niște umbre, și mă întreb de ce fac toate astea? Cu ce scop anume?

Megan

Joi, 13 iunie 2013

Dimineața

Nu pot să dorm în căldura asta. Simt târându-se pe pielea mea tot felul de gândaci invizibili, pe piept am o iritație, nu reușesc să mă relaxez. Iar Scott pare să radieze căldură; a sta lângă el e ca și cum ai sta la gura sobei. Nu am cum să stau suficient de departe de el și mă trezesc pe marginea patului, cu cearșafurile aruncate de pe mine. E insuportabil. M-am gândit să mă duc pe salteaua japoneză din camera de oaspeți, dar el nu poate să accepte ideea să se trezească și să nu fiu lângă el, ceea ce duce, întotdeauna, la o ceartă oarecare. De obicei, e vorba de transformarea camerei de oaspeți în altceva sau la cine mă gândeam în timp ce stăteam întinsă acolo, singură. Câteodată vreau să țip la el, *lasă-mă-n pace! Lasă-mă! Lasă-mă să respir!* Așa că nu pot să dorm și sunt furioasă. Mă simt de parcă deja ne certăm, deși cearta n-a început decât în imaginația mea.

Iar în mintea mea, gândurile sunt într-un iureș continuu.

Simt că mă sufoc.

Când a devenit casa aşa de afurisit de mică? Când a devenit viaţa mea atât de plicticoasă? Asta e tot ce-am vrut de la mine? Nu-mi mai aduc aminte. Tot ce ştiu e că acum câteva luni începusem să mă simt mai bine, iar acum nu pot să gândesc şi nu pot să dorm şi nu pot să pictez, iar nevoia de a fugi devine copleşitoare. Noaptea, cu ochii pe pereţi, pot s-o aud, tăcută şi totuşi neînduplecată, de netăgăduit, o şoaptă a minţii mele: *Strecoară-te, fugi!* Când închid ochii îmi vin în minte imagini ale vieţilor trecute şi viitoare, ale lucrurilor pe care le-am visat şi le-am dorit, pe care le-am avut, dar cărora le-am dat cu piciorul. Nu reuşesc să mă simt bine în pielea mea, pentru că oriunde mă îndrept, dau numai de ziduri: galeria închisă, casele de pe drumul ăsta, atenţia sufocantă a femeilor anoste de la ora de pilates, cărarea din fundul grădinii, şinele de tren care duc întotdeauna pe cineva undeva, reamintindu-mi, iarăşi şi iarăşi, de câteva zeci de ori pe zi, că eu nu mă duc nicăieri.

Simt că înnebunesc.

Şi totuşi, cu doar câteva luni în urmă mă simţeam mai bine, mă făcusem mai bine. Eram bine. Dormeam. Nu trăiam cu teama coşmarurilor. Puteam să respir. Da, voiam să fug departe. Câteodată. Dar nu în fiecare zi.

Faptul că stăteam de vorbă cu Kamal mă ajuta, n-am cum să neg chestia asta. Îmi plăcea să vorbesc cu el. Îmi plăcea de el. Mă făcea mai fericită. Iar acum am senzaţia că totul a rămas în aer — fără să trăim profund. E numai vina mea, evident, pentru că m-am purtat atât de stupid, ca un copil, pentru că nu aveam chef să fiu respinsă. Trebuie să învăţ să pierd mai uşor. Acum mă simt prost, mi-e ruşine. Îmi ard obrajii numai când mă gândesc la asta. Nu

vreau să rămână ultima impresie pe care şi-o face despre mine. Vreau să mă înţeleagă din nou, să mă înţeleagă mai bine. Şi simt că, dacă m-aş duce la el, m-ar ajuta.

Trebuie să ajung la finalul acestei poveşti. Trebuie să spun cuiva, doar o dată. Să rostesc cuvintele cu voce tare. Dacă nu dau răul afară din mine, o să mă devoreze. Golul din mine, pe care mi l-au lăsat, se face din ce în ce mai mare, până când o să mă înghită de tot.

Trebuie să-mi calc pe mândrie, să nu-mi fie ruşine şi să mă duc să-l văd. O să mă asculte. O să-l fac să mă asculte.

Seara

Scott crede că sunt la cinema cu Tara. Stau în faţa apartamentului lui Kamal de cincisprezece minute, încercând să mă conving să bat la uşă. Mi-e atât de frică de felul în care se va uita la mine, după tot ce s-a întâmplat ultima dată! Trebuie să-i demonstrez că îmi pare rău, aşa că m-am pregătit anume pentru acest moment: haine simple, blugi şi tricou, aproape fără niciun machiaj. Trebuie să înţeleagă că nu încerc să-l seduc.

Simt inima cum stă să-mi sară din piept când urc treptele spre uşa de la intrare şi apăs butonul soneriei. Nu-mi răspunde nimeni. Luminile sunt aprinse, dar nu vine nimeni să-mi deschidă. Poate că m-a văzut afară, dând târcoale; poate că e sus, sperând că, dacă mă ignoră, plec. Dar nu plec nicăieri. El nu ştie cât de hotărâtă pot să fiu. Odată ce îmi pun ceva în minte, nu-mi poate sta nimeni în cale.

Sun din nou, şi apoi a treia oară şi, în cele din urmă, aud paşi pe scări şi uşa se deschide. E îmbrăcat în

pantaloni de trening şi un tricou alb. E desculţ, cu părul ud, cu faţa roşie şi transpirată.

— Megan. E surprins, dar nu mânios, ceea ce e un început bun. Eşti OK? E totul în regulă?

— Îmi pare rău, îi spun eu, şi el îmi face loc să trec.

Îi sunt atât de recunoscătoare, încât aproape că-l iubesc.

Mă conduce în bucătărie. Încăperea e într-un hal fără de hal: grămezi de veselă murdară pe masă şi pe chiuvetă, cutii de carton de la mâncare livrată, dând pe-afară din coşul de gunoi. Mă întreb dacă nu cumva e deprimat. Rămân în uşă; el se reazemă de dulapurile din faţa mea şi-şi încrucişează braţele la piept.

— Cu ce te pot ajuta? mă întreabă. Chipul lui are o expresie căutată, perfect neutră, chipul terapeutului. Îmi vine să mă duc să-l ciupesc, să-l fac să zâmbească.

— Trebuie să-ţi spun că..., încep eu şi apoi mă opresc, pentru că nu pot să intru, chiar aşa, în miezul problemei, am nevoie de un preambul. Aşa că schimb tactica. Vreau să-mi cer scuze, îi zic, pentru ce s-a întâmplat. Ultima dată.

— Nu-i nimic, spune el. Nu-ţi face griji în privinţa asta. Dacă ai nevoie să stai de vorbă cu cineva, te pot recomanda cuiva, însă eu...

— Kamal, te rog.

— Megan, nu-ţi mai pot oferi consiliere de azi înainte.

— Ştiu. Ştiu asta. Dar nu pot să o iau de la capăt cu altcineva. Nu pot. Am ajuns atât de departe! Eram atât de aproape. Trebuie doar să-ţi spun. O singură dată. Şi apoi voi dispărea, îţi promit. N-o să te mai deranjez.

El îşi lasă capul într-o parte. Nu mă crede, îmi dau seama că nu mă crede. Se gândeşte că, dacă mă primeşte înapoi acum, n-o să mai scape de mine niciodată.

— Te rog, ascultă-mă. Chestia asta n-o să dureze o veşnicie; am nevoie doar să mă asculte cineva.

— Soțul tău? mă întreabă el, şi eu scutur din cap.

— Nu pot... lui nu-i pot spune. Nu după atâta timp. El n-ar... N-ar putea să se mai uite la mine dacă-i spun. Aş fi o cu totul altă persoană pentru el. N-ar fi în stare să mă ierte. Te implor, Kamal. Dacă nu elimin otrava asta, n-o să mai dorm niciodată. Te rog să mă asculți, ca prieten, nu ca psihoterapeutul meu.

Se întoarce cu spatele la mine, cu umerii uşor lăsați şi se gândeşte. Simt că voința mă părăseşte. Apoi, el deschide un dulap şi scoate două pahare fără picior.

— Ca prieten, atunci. Bei un vin?

Mă conduce în sufragerie. Slab luminată de lămpi standard, are acelaşi aer de neglijență domestică, asemenea bucătăriei. Ne aşezăm față în față la măsuța de sticlă pe care se află, claie peste grămadă, teancuri de reviste şi meniuri pentru comandat mâncare acasă. Țin strâns paharul, cu amândouă mâinile. Iau o gură de vin. E roşu, e rece şi aspru. Înghit, mai iau încă o gură. El aşteaptă să încep eu, dar e greu, mai greu decât am crezut că o să fie. Am ținut secretul atâta vreme — un deceniu, mai mult de o treime din viața mea. Nu e atât de uşor să renunț la el acum. Tot ce ştiu e că trebuie să încep să vorbesc. Dacă n-o fac acum, s-ar putea să nu mai am niciodată curajul să spun cuvintele astea cu voce tare, s-ar putea să le pierd, pur şi simplu, s-ar putea să-mi rămână lipite de cerul gurii şi să mă sugrume în somn.

— După ce am plecat din Ispwich, m-am mutat cu Mac, în cabana lui, la marginea oraşului Holkham, la capătul liniei. Ți-am mai spus asta, nu-i aşa? Era un loc izolat de lume, cel mai apropiat vecin era la câțiva

kilometri şi cel mai apropiat magazin la încă vreo câțiva kilometri. La început, dădeam multe petreceri, erau mulți oameni care veneau şi rămâneau la noi peste noapte, pe canapea sau în hamacul din curte, dacă era vară. Dar ne săturaserăm de asta şi, în cele din urmă, Mac a reuşit să se certe cu toată lumea, aşa că oamenii au încetat să mai apară şi am rămas numai noi doi. Treceau zile întregi şi nu vedeam țipenie de om. Când mă gândesc acum la chestia asta, mi se pare ciudat, dar atunci aveam nevoie de asta, după toate câte se întâmplaseră — după Ipswich, după toți acei bărbați, toate chestiile pe care le făcusem. Îmi plăcea aşa, doar eu şi Mac, şi bătrânele şine de cale ferată, şi iarba şi dunele de nisip, şi marea neliniştită şi cenuşie.

Kamal îşi lasă capul spre umăr şi îmi zâmbeşte. Simt că iau foc.

— Sună frumos. Dar nu crezi că e prea romantic? Marea neliniştită şi cenuşie?

— Lasă asta, îi spun, făcându-i semn s-o lase baltă. Şi nu, în niciun caz. Ai fost vreodată în nordul Norfolkului? Nu e ca în Marea Adriatică. Acolo, marea e neliniştită şi perpetuu cenuşie.

Îşi ridică mâinile, zâmbind.

— OK.

Brusc, mă simt mult mai bine, gâtul şi umerii mi se relaxează. Iau încă o gură de vin; e mai puțin amar acum.

— Am fost fericită cu Mac. Ştiu că nu pare genul de loc care să-mi placă mie, genul de viață care să mă încânte, dar după moartea lui Ben şi după tot ce-a urmat, chiar a fost. Mac m-a salvat. M-a luat la el, m-a iubit, m-a făcut să mă simt în siguranță. Şi nu era plicticos. Şi, ca să fiu perfect cinstită, luam amândoi foarte multe droguri, aşa

că e greu să fii plictisit când eşti permanent luat de val. Eram fericită. Eram cu adevărat fericită.

Kamal dă din cap afirmativ.

— Înţeleg, deşi nu sunt convins că era chiar fericire, spune el. Nu genul de fericire care să reziste în timp, care să te hrănească.

— Aveam şaptesprezece ani, râd eu. Eram cu un bărbat care mă făcea să mă simt în al nouălea cer, care mă adora. Scăpasem de părinţi, scăpasem de casa în care totul, *absolut totul* îmi amintea de fratele meu mort. Nu aveam nevoie ca fericirea să reziste în timp, să mă hrănească. Aveam nevoie să fiu fericită, acolo şi atunci.

— Şi ce s-a întâmplat?

În momentul acela, am avut senzaţia că s-a întunecat în cameră. Iată-ne, am ajuns la momentul despre care nu vorbesc niciodată.

— Am rămas însărcinată.

El îmi face semn din cap să continui. O parte din mine vrea ca el să mă oprească, să-mi pună mai multe întrebări, dar n-o face, ci doar aşteaptă. Întunericul devine mai dens.

— Când mi-am dat seama, era prea târziu să... să scap de el. De ea. Asta aş fi făcut dacă n-aş fi fost atât de cretină, atât de *oarbă* la tot ce se petrecea. Adevărul e că niciunul din noi nu şi-a dorit un copil.

Kamal se ridică în picioare, se duce spre bucătărie şi revine cu câteva şerveţele de hârtie cu care să-mi şterg ochii. Mi le întinde şi se aşază. Durează însă până reuşesc să vorbesc iar. Kamal stă pe scaun, la fel ca în timpul şedinţelor noastre, cu ochii ţintă la mine, cu mâinile împreunate în poală, răbdător, nemişcat. Nemişcarea, pasivitatea aceea a lui trebuie să-i ceară

un extraordinar autocontrol; trebuie să fie epuizant să fii aşa.

Picioarele îmi tremură, genunchii îmi zvâcnesc, ca şi cum aş fi o marionetă mânuită de un păpuşar. Mă ridic în picioare ca să nu mai tremur. Merg până la uşa de la bucătărie şi înapoi, scărpinându-mi palmele.

— Eram amândoi atât de proşti, îi spun. Nu eram conştienţi de ce se întâmpla, noi continuam să trăim la fel. Nu m-am dus la doctor, n-am mâncat ce trebuia, n-am luat suplimentele necesare, n-am făcut nimic din ce trebuia să fac. Am continuat să ne trăim vieţile. M-am îngrăşat din ce în ce mai mult, am devenit din ce în ce mai greoaie şi mai obosită, eram amândoi nervoşi şi ne certam întruna, dar, până în momentul în care a apărut pe lume copila, nu s-a schimbat nimic esenţial.

Mă lasă să plâng. În timp ce eu plâng, el mută scaunul mai aproape şi se aşază lângă mine, astfel încât genunchii lui aproape că îmi ating coapsa. Se apleacă spre mine. Nu mă atinge, dar trupurile noastre sunt aproape. Îi simt parfumul, curat, în încăperea asta murdară, puternic şi astringent.

Vocea mea e acum doar o şoaptă, pentru că nu mi se pare corect să spun cuvintele astea cu voce tare.

— Am născut-o acasă, continui. Era stupid, dar mi-era frică de spitale la vremea aceea, pentru că ultima dată când intrasem într-unul fusese când a murit Ben. Plus că nu m-am dus la nicio ecografie. Am fumat, am şi băut un pic şi nu eram în stare să fac faţă predicilor. Nu puteam face faţă la nimic, de altfel. Cred că... chiar până la sfârşit, nu mi se părea că era real, că se întâmpla ceea ce era pe punctul de a se întâmpla. Mac avea o prietenă, asistentă, care făcuse nişte cursuri de moaşă sau cam aşa

ceva. A venit pe la noi şi a fost bine. N-a fost chiar aşa de rău. Adică a fost oribil, evident, am avut dureri, am fost speriată, dar... fetiţa a venit pe lume. Era atât de mică! Nu-mi amintesc exact ce greutate avea. E groaznic, nu-i aşa? Kamal nu mai zice nimic, nici nu se mişcă. Era frumoasă, continui eu. Avea ochii închişi la culoare şi părul blond. Nu plângea foarte mult, dormea bine, chiar de la bun început. Era un copil bun. O fetiţă bună. M-am oprit o clipă, apoi: M-am aşteptat ca totul să fie îngrozitor de greu, dar n-a fost aşa.

E încă şi mai întuneric, sunt convinsă, dar când ridic ochii, Kamal e acolo, cu ochii aţintiţi la mine, cu privirea blândă. Mă ascultă. Vrea să-i spun. Mi s-a uscat gura, aşa că mai iau o înghiţitură de vin. Mă doare când înghit.

— I-am pus numele Elisabeth. Libby.

E atât de ciudat să-i spun numele cu voce tare, după atâta vreme!

— Libby, îi pronunţ din nou numele, bucurându-mă de felul în care sună.

Vreau să-i spun numele iarăşi şi iarăşi. Kamal se întinde spre mine, îmi ia mâna într-a lui, cu degetul mare pe încheietură, simţindu-mi pulsul.

— Într-o zi, m-am certat cu Mac. Nu-mi aduc aminte despre ce. Ne mai certam din când în când — mici şicane care se transformau în certuri mari, nimic fizic, nimic atât de grav, dar urlam unul la celălalt şi eu îl ameninţam că plec, sau pleca el pur şi simplu şi nu-l mai vedeam două zile. Era prima dată când se întâmpla de când se născuse Libby — prima dată când a plecat şi m-a lăsat singură. Ea avea doar câteva luni. Prin acoperiş picura. Îmi aduc aminte chestia asta: sunetul picăturilor de apă căzând în găleţile din bucătărie. Era îngrozitor de frig,

vântul bătea în rafale dinspre mare; ploua de zile întregi. Am aprins focul în camera de zi, dar nu rezista, se tot stingea. Eram atât de obosită! Am băut ca să mă încălzesc, dar n-am reuşit nici asta, aşa că m-am hotărât să fac o baie fierbinte. Am luat-o pe Libby cu mine, am pus-o pe pieptul meu, cu capul sub bărbia mea.

Camera se întunecă din ce în ce mai mult, până când sunt iar acolo, întinsă în apă, cu trupul ei apăsând pe al meu, cu o lumânare licărind chiar lângă capul meu. Auzeam ceara scurgându-se, îi simțeam mirosul, iar în jurul meu aerul era rece. Îmi simt trupul greu, scufundat în apa caldă. Sunt epuizată. Şi, dintr-odată, lumânarea se stinge şi mi se face frig. Mi-e foarte frig, dinții îmi clănțăne, întreg corpul mi se scutură în spasme. Până şi casa pare că se cutremură, vântul urlă, smulgând şindrila de pe casă.

— Am adormit, spun eu, şi nu mai pot continua pentru că retrăiesc senzația de atunci: ea nu mai e pe pieptul meu, ci prinsă între brațul meu şi marginea căzii, cu fața în apă. Amândouă eram înghețate.

Pentru un moment, niciunul dintre noi nu se mişcă. Nici măcar nu pot să mă uit la el, dar când o fac totuşi, el nu îşi fereşte privirea. Nu rosteşte niciun cuvânt. Mă cuprinde de după umăr şi mă trage spre el, iar eu îmi îngrop fața la pieptul lui. Mă umplu de mirosul lui şi aştept să mă simt altfel, să mă simt mai uşoară, să mă simt mai bine sau mai rău, acum, că mai există cineva care ştie. Mă simt uşurată, cred, pentru că ştiu, din reacția lui, că am făcut ce trebuia. Nu e furios pe mine, nu crede că sunt un monstru. Mă simt în siguranță aici, complet în siguranță cu el.

Nu ştiu cât timp am stat aşa, în brațele lui, dar când îmi revin, îmi sună telefonul. Nu răspund, dar un

moment mai târziu mă anunță că a sosit un mesaj. De la Scott. *Unde ești?* Și, la câteva secunde după aceea, telefonul începe să sune din nou. De data asta, e Tara. Mă desprind din îmbrățișarea lui Kamal și răspund.

— Megan, nu știu care-i faza, dar trebuie să-l suni pe Scott. M-a sunat de patru ori. I-am spus că ai ieșit din casă câteva minute, să te duci să iei niște vin, dar nu mă crede. Zice că nu răspunzi la telefon.

E nervoasă și știu că ar trebui să o calmez, dar nu am energia necesară.

— OK, îi zic. Mersi, o să-l sun acum.

— Megan..., încearcă ea să mai spună ceva, dar îi închid telefonul înainte să apuce s-o facă.

E trecut de zece. Sunt aici de mai bine de două ore. Îmi închid telefonul și mă întorc spre Kamal.

— Nu vreau să mă duc acasă, îi spun.

El îmi face semn din cap că înțelege, dar nu mă invită să rămân. În schimb, mă asigură:

— Poți să te întorci aici dacă vrei. Altă dată.

Fac un pas în față, micșorând distanța dintre trupurile noastre, mă ridic pe vârfuri și-l sărut pe buze. Iar el nu mă respinge.

Rachel

Sâmbătă, 3 august 2013

Dimineața

Am visat azi-noapte că eram în pădure, mă plimbam. Era asfințitul sau poate în zori, nu sunt sigură, şi mai era cineva cu mine. Nu puteam să văd cine, dar ştiam că e acolo, că mă ajunge din urmă. Nu voiam să fiu văzută, voiam să fug, dar nu puteam, picioarele îmi erau prea grele, şi când am încercat să țip, nu am reuşit să scot niciun sunet.

Mă trezesc şi văd raze albe de lumină strecurându-se prin jaluzele. În sfârşit, s-a oprit şi ploaia, şi-a făcut destul damblaua. E cald în cameră; miroase îngrozitor, a stătut şi a acru — n-am mai ieşit afară de joi. Aud dincolo de uşă vuietul aspiratorului. Cathy face curat. O să plece mai târziu; de-abia după aceea o să mă aventurez şi eu afară din dormitor. Nu ştiu exact ce-o să fac, nu reuşesc să mă pun pe picioare. Poate încă o zi în care o să beau şi, de mâine, o să-mi bag mințile în cap.

Telefonul bâzâie scurt, anunțându-mă că se termină bateria. Îl iau să-l pun la încărcat și observ că am două apeluri ratate. Accesez căsuța vocală. Am un mesaj.

„Rachel, salut. Mama la telefon. Ascultă, mâine vin la Londra. Sâmbătă. Am de făcut niște cumpărături. Am putea să ne întâlnim la o cafea? Scumpa mea, nu e un moment potrivit să vii să stai la mine acum. Ideea e că... ei bine, am un iubit și știi cum e la începutul unei relații noi. Oricum, spune ea, după ezitări, sunt de acord să-ți dau un împrumut pentru câteva săptămâni, până îți revii. Vorbim mai multe mâine. OK, scumpo. Pa."

Va trebui să-i spun verde-n față, să-i zic exact cât de rău stau lucrurile. Și asta nu e o conversație pe care s-o port trează. Mă chinui să mă urnesc din pat: pot să mă duc la magazin acum și apoi să beau câteva pahare, după care să plec la Londra. Să nu mai fiu atât de agitată. Mă uit iar la telefon, să văd de la cine am apelurile pierdute. Numai unu e de la mama — celălalt e de la Scott. La unu fără un sfert, azi-noapte. Rămân pironită locului, cu telefonul în mână, încercând să mă hotărăsc dacă să îl sun sau nu înapoi. Nu, nu acum, e prea devreme. Poate mai târziu? După un pahar totuși, nu după două.

Pun telefonul la încărcat, trag jaluzelele și deschid fereastra, apoi mă duc la baie și fac un duș rece. Îmi frec bine pielea și părul și încerc să nu dau atenție vocii din cap care îmi spune cât de ciudat e să suni o femeie în mijlocul nopții, la mai puțin de patruzeci și opt de ore de când a fost descoperit cadavrul soției tale.

Seara

Pământul încă nu s-a uscat de tot, dar soarele dă să iasă printre norii denşi. Mi-am cumpărat o sticlă mică de vin — numai una. N-ar fi trebuit, dar prânzul cu mama ar pune la încercare şi nervii celui mai fervent antialcoolic din lumea asta. Totuşi, mi-a promis un transfer bancar de 300 de lire, aşa că n-a fost o pierdere de vreme totală.

N-am recunoscut faţă de ea cât de prost stau. Nu i-am spus că n-am mai muncit de câteva luni bune sau că am fost dată afară (ea crede că banii sunt ca să mă ajute până când primesc salariile compensatorii pentru reducerea de post). Nu i-am spus nici cât de prost stau la capitolul alcool, iar ea nu şi-a dat seama singură. Cathy, în schimb, a înţeles. M-am întâlnit cu ea azi-dimineaţă, când mă pregăteam să ies pe uşă, şi mi-a aruncat o privire urâtă, zicându-mi: „Pentru numele lui Dumnezeu! De la ora asta?". Nu pot să înţeleg de unde ştie, dar ştie de fiecare dată. Chiar şi când beau doar o jumătate de pahar, e de ajuns să se uite o clipă la mine şi ştie.

— Îmi dau seama după ochi, spune ea, dar când mă uit eu în oglindă, mi se pare că arăt exact la fel.

E la capătul răbdării şi nici prea mare simpatie pentru mine nu mai are. Trebuie să mă opresc. Doar că nu de azi. Azi nu pot. Azi e prea greu.

Trebuia să mă fi pregătit, trebuia să mă fi aşteptat la asta, dar cumva n-am reuşit. M-am urcat în tren şi ea era pretutindeni, chipul ei radia din fiecare ziar: Megan cea frumoasă şi blondă, şi fericită, uitându-se direct în obiectiv, direct în ochii mei.

Cineva a lăsat un exemplar din *The Times*, aşa că am citit articolul despre ea. Azi-noapte a fost dată publicităţii

identitatea oficială a cadavrului, iar azi a apărut şi raportul autopsiei. Un reprezentant al poliţiei a declarat pentru ziar următoarele: „Cauza morţii doamnei Hipwell poate fi mai greu de stabilit, din cauza faptului că trupul ei a stat în aer liber multă vreme şi a fost sub ape cel puţin câteva zile la rând". Mi-e teribil de greu să mă gândesc la asta, cu fotografia ei în faţa ochilor mei. Cum arăta atunci, cum arată acum.

Se face o referire scurtă la Kamal, la arestarea şi punerea lui în libertate şi apoi e citată o declaraţie dată de detectivul Gaskill, care spune că „se cercetează mai multe posibilităţi", ceea ce îmi imaginez că înseamnă că nu au nici cea mai vagă idee de unde să pornească. Închid ziarul şi-l pun pe podea, la picioare. Nu mai suport să mă uit la ea. Nu vreau să mai citesc acele cuvinte goale, lipsite de speranţă.

Îmi sprijin capul de fereastră. În curând, vom trece prin dreptul casei de la numărul douăzeci şi trei. Arunc o privire într-acolo, doar pentru o clipă, dar e prea departe ca să disting ceva. Mă gândesc la ziua în care l-am văzut pe Kamal, la felul în care a sărutat-o, la cât de nervoasă eram şi la cum am vrut să mă duc să-i spun ce cred. Ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi făcut-o? Ce s-ar fi întâmplat dacă m-aş fi dus la ei acasă, aş fi bătut la uşă şi aş fi întrebat-o ce dracului face şi ce are de gând? Ar fi acum acolo, pe terasa ei?

Închid ochii. La Northcote cineva urcă şi se aşază pe scaunul de lângă mine. Nu deschid ochii să văd cine e, dar mi se pare ciudat, pentru că trenul e pe jumătate gol. Mi se ridică părul în cap. Simt miros de aftershave şi fum de ţigară, şi mi se pare cunoscut.

— Salut!

Mă întorc şi dau cu ochii de tipul cu păr roşcat, cel de atunci, din gară, din *acea* sâmbătă. Îmi zâmbeşte, îmi întinde mâna. Sunt atât de surprinsă, încât dau mâna cu el. Palma lui pare aspră şi plină de bătături.

— Îți aduci aminte de mine?

— Da, îi răspund, dând din cap în acelaşi timp. Da, acum câteva săptămâni, în gară.

El mă aprobă din cap şi zâmbeşte iar.

— Eram cam beat, spune el şi râde. Pe de altă parte, nici tu nu erai tocmai trează, nu-i aşa, păpuşă?

E mai tânăr decât am crezut la început, poate între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani. Are trăsături plăcute, dar nu e frumos, ci doar OK. Un zâmbet larg, deschis. Accentul e cockney sau estuar, ceva de genul ăsta. Se uită la mine ca şi cum ar şti ceva despre mine, ca şi cum ar vrea să mă necăjească puțin, prieteneşte, ca şi cum ştim amândoi aceeaşi poantă. Nu e cazul. Îmi întorc privirea. Ar trebui să-i spun ceva, să-l întreb: *Ce-ai văzut?*

— Eşti OK? mă întreabă el.

— Da, sunt OK. Mă uit iar pe fereastră, dar îl simt cum mă priveşte fix, şi am un impuls ciudat să mă întorc spre el, să-i adulmec hainele şi respirația. Îmi place mirosul de țigări. Tom fuma când ne-am cunoscut. Mai fumam şi eu din când în când câte o țigară cu el, când ieşeam în oraş sau după câte o partidă de sex. Mirosul acesta e exotic pentru mine; îmi aduce aminte cum era când eram fericită. Îmi muşc buza de jos, întrebându-mă pentru o clipă ce-ar face dacă m-aş întoarce spre el şi l-aş săruta? Îl simt foindu-se. Se apleacă spre mine, ia ziarul de la picioarele mele.

— Naşpa rău, nu-i aşa? Biata fată! E ciudat rău, pen' că eram fix acolo în noaptea aia. În noaptea aia s-a întâmplat, nu-i aşa? Atunci a dispărut?

E ca şi cum mi-ar fi citit gândurile şi sunt şocată. Mă întorc brusc spre el. Vreau să-i văd privirea.

— Poftim?

— Noaptea în care ne-am întâlnit în tren... Atunci a dispărut tipa aia pe care tocmai au găsit-o. Şi ăştia zic că ultima dată a fost văzută la ieşirea din gară. Şi mă tot gândesc, ştii, că poate am văzut-o. Totuşi, nu-mi amintesc. Eram pulbere, spune el, ridicând din umeri. Nu-mi aduc aminte de nimic. Tu?

E ciudat felul în care mă face să mă simt când spune chestiile astea. Nu ţin minte să mă mai fi simţit vreodată aşa. Nu-i pot răspunde, pentru că deja gândurile mi-au zburat într-un cu totul alt loc şi nu e vorba de cuvintele pe care le rosteşte, ci de aftershave-ul lui. Sub mirosul de ţigară, parfumul acela — proaspăt, aromat, de lămâie — îmi aduce în memorie o imagine a mea, lângă el, în tren, aşa cum suntem acum, numai că mergând în cealaltă direcţie, iar cineva râde foarte, foarte tare. El are mâna pe braţul meu, mă întreabă dacă nu aş vrea să ies cu el la un pahar, dar, dintr-odată, ceva nu e în regulă. Sunt speriată, confuză. Cineva încearcă să mă lovească. Văd pumnul venind spre mine şi mă feresc, ridicând mâinile la cap ca să mă apăr. Nu mai sunt în tren, sunt pe stradă. Aud iar râsete sau ţipete. Sunt pe scări, pe ciment, şi totul e aşa de confuz, inima îmi bate nebuneşte în piept. Nu vreau să fiu în preajma acestui individ. Vreau să plec de lângă el.

Mă ridic nesigură, îi spun tare „scuză-mă", astfel încât să mă audă şi ceilalţi pasageri, dar nu prea sunt călători în vagon, iar cine e prin preajmă nu se uită. Tipul mă priveşte surprins şi-şi mută picioarele într-o parte.ca să mă lase să trec.

— Scuze, drăguţă, spune el. N-am vrut să te deranjez.

Mă îndepărtez cât de repede pot, dar trenul se oprește și se leagănă, și mai că îmi pierd echilibrul. Mă proptesc într-un spătar de scaun, ca să nu cad. Oamenii se holbează la mine. Mă grăbesc să trec dintr-un vagon în altul și apoi în celălalt; continui să merg prin tren până când ajung la capătul lui. Am rămas fără suflare și mi-e frică. Nu pot să explic de ce, nu-mi aduc aminte ce s-a întâmplat, dar simt frica și starea de confuzie de atunci. Mă așez cu fața spre direcția din care am venit, astfel încât să pot să-l văd dacă vine după mine.

Încerc să mă concentrez, mă frec la ochi cu palmele. Încerc să recuperez amintirea, să văd din nou ce am văzut și mai înainte. Îmi blestem zilele pentru că nu mă pot abține de la băutură. Dacă aș fi avut capul limpede... dar iată, am regăsit-o. E întuneric și văd un bărbat care se îndepărtează. O femeie care se îndepărtează? O femeie, într-o rochie albastră. Anna.

Sângele îmi pulsează în cap, inima îmi bate ca un ciocan în piept. Nu știu dacă e ceva și dacă ce simt e real sau nu, dacă e imaginație sau amintire. Închid ochii strâns și încerc să simt din nou, să văd din nou, dar imaginea a dispărut.

Anna

Sâmbătă, 3 august 2013

Seara

Tom se întâlneşte cu câţiva foşti colegi de armată într-un pub, iar Evie doarme. Eu sunt în bucătărie, cu uşile şi ferestrele închise, în ciuda căldurii. În sfârşit, ploaia din ultima săptămână s-a oprit; acum e cumplit de cald şi greu de respirat.

M-am plictisit. Nu ştiu ce-aş putea să fac. Mă gândesc că aş putea să mă duc la cumpărături, să cheltuiesc nişte bani şi pentru mine, dar n-am cum să fac chestia asta cu Evie. Ea se enervează şi eu mă stresez. Aşa că îmi fac de lucru prin casă. Nu pot să mă uit la televizor sau să citesc vreun ziar. Nu vreau să citesc despre asta, nu vreau să-i văd chipul lui Megan, nu vreau să mă gândesc la asta.

Cum aş putea să nu mă gândesc totuşi, când sunt aici, la doar patru case distanţă?

Sun şi eu lumea să văd cine e disponibil să iasă într-un parc, pe undeva, dar toţi au planuri. Am

sunat-o pe soră-mea, dar evident că trebuie să-ți faci programare la ea cu o săptămână înainte. Și oricum mi-a zis că e mult prea mahmură ca să petreacă timp cu Evie. În momentul acela am simțit invidie, un dor profund după sâmbetele acelea petrecute pe canapea, citind ziare, și o amintire vagă despre cum plecam din club cu o seară înainte.

E stupid, de fapt, pentru că eu am acum ceva ce e de un milion de ori mai prețios și am făcut sacrificii ca să fie totul în regulă. Acum nu trebuie decât să am grijă de ceea ce am. Așa că, iată-mă aici, în casa asta înăbușitoare, încercând să nu mă gândesc la Megan. Încerc să nu mă gândesc la *ea*, dar tresar de fiecare dată când aud un zgomot, mă înfior de fiecare dată când trece o umbră pe sub fereastră. E insuportabil.

Chestia la care nu pot să nu mă gândesc e faptul că în noaptea în care Megan a dispărut Rachel a fost aici, abia ținându-se pe picioare, beată criță, și apoi, pur și simplu, *a dispărut* ca și cum n-ar fi fost. Tom a căutat-o ore în șir, dar n-a reușit să dea de ea. Nu pot să nu mă întreb obsesiv ce căuta aici.

Nu există nicio legătură între Rachel și Megan Hipwell. Am vorbit cu o polițistă, detectiv-sergent Riley, despre chestia asta după ce am văzut-o pe Rachel acasă la soții Hipwell, iar ea mi-a zis că nu am de ce să-mi fac griji.

— Tipa e o băgăcioasă, mi-a zis ea. E o femeie singură, disperată într-o oarecare măsură. Vrea și ea să fie implicată în ceva.

Probabil că avea dreptate. Dar apoi îmi aduc aminte cum a venit în casa mea, cum mi-a luat copilul, îmi aduc aminte groaza pe care am simțit-o când am văzut-o

ducându-se cu Evie spre gardul grădinii. Mă gândesc la zâmbetul acela oribil, înghețat, care îmi dă fiori pe șira spinării, zâmbetul pe care mi l-a aruncat când eram în fața casei Hipwell. Riley nu știe cât de periculoasă poate să fie Rachel.

Rachel

Duminică, 4 august 2013

Dimineața

E diferit coşmarul din care m-am trezit azi-dimineață. În vis, făceam ceva greşit, dar nu ştiu ce anume; tot ce ştiu e că răul nu are cum să fie îndreptat. Tot ce ştiu e că Tom mă urăşte acum, nu mai vorbeşte cu mine deloc şi a spus tuturor ce lucru îngrozitor am făcut, iar acum toată lumea s-a întors împotriva mea: foştii colegi, prietenii mei, până şi mama. Se uită toți la mine cu scârbă, cu dispreț şi nimeni nu vrea să mă asculte, nimeni nu vrea să mă lase să spun cât de rău îmi pare. Mă simt cumplit, îngrozitor de vinovată, numai că nu-mi dau seama ce-am făcut. Mă trezesc şi ştiu că visul vine dintr-o amintire mai veche, vreun păcat de demult — nu mai contează care dintre ele.

După ce am coborât din tren ieri, am rămas o vreme în gară, la Ashbury, cincisprezece, douăzeci de minute. M-am uitat să văd dacă şi tipul cu păr roşcat s-a dat jos tot aici, dar nu era nici urmă de el. Mă tot gândeam că poate

l-am ratat, că era pe undeva pe acolo, aşteptând doar să mă îndrept spre casă ca să mă poată urmări. Mă gândeam cât de mult mi-ar plăcea să mă năpustesc spre casă şi Tom să mă aştepte. Să fie cineva care să mă aştepte.

M-am dus acasă pe jos, dar nu înainte să trec pe la magazinul cu băuturi alcoolice.

Apartamentul era gol când am ajuns eu şi îmi dădea senzaţia că cineva plecase chiar acum de-aici, ca şi cum tocmai am ratat-o pe Cathy, dar în biletul de pe masă îmi scria că s-a dus să ia prânzul cu Damien în Henley şi că se întoarce seara târziu. Nu aveam stare şi mi-era frică. Mergeam din încăpere în încăpere, ridicând lucruri, punându-le la loc. Ceva nu era cum trebuie, dar mi-am dat seama, în cele din urmă, că eu eram problema.

Totuşi, tăcerea care îmi ţiuia în urechi fusese înlocuită de voci, aşa că mi-am pus un pahar de vin şi apoi încă unul şi apoi l-am sunat pe Scott. Apelul s-a dus direct în căsuţa vocală: mesajul lui dintr-o altă viaţă, vocea unui om ocupat, sigur de sine, cu o soţie superbă acasă. După câteva minute, l-am sunat din nou. Cineva a răspuns la telefon, dar nu s-a auzit nicio voce.

— Alo?

— Cine e?

— Rachel la telefon, i-am zis eu. Rachel Watson.

— Oh!

Apoi s-a auzit un zgomot pe fundal, voci, o femeie. Mama lui, poate.

— M-ai... Am ratat apelul de la tine, i-am zis din nou.

— Nu... Nu. Te-am sunat? Oh! Din greşeală. Îmi părea jenat. Nu, pur şi simplu am lăsat-o acolo, a zis el şi mi-a luat un moment să-mi dau seama că nu vorbea cu mine.

— Îmi pare tare rău, i-am spus.

— Da, a zis, iar vocea lui era lipsită de intonație, de expresie.
— Îmi pare tare rău.
— Mulțumesc.
— Ai vrut să... Voiai să-mi spui ceva?
— Nu, cred că te-am sunat din greşeală, a repetat el, de data asta cu mai multă convingere.
— Oh!
Îmi dădeam seama că era nerăbdător să scape de mine, să închidă telefonul. Ştiam că ar fi trebuit să-l las în pace cu familia lui, cu durerea lui. Ştiam că aşa ar fi trebuit, dar n-am făcut asta.
— O cunoşti pe Anna? l-am întrebat. Anna Watson.
— Pe cine? Vrei să zici pe nevasta fostului tău soț?
— Da.
— Nu. Adică, nu prea. Megan... Megan a stat câtva timp cu copilul lor anul trecut. De ce mă întrebi?
Nu ştiu de ce îl întrebam chestia asta. Chiar nu ştiu.
— Putem să ne vedem? l-am întrebat. Aş vrea să vorbim despre ceva anume.
— Despre ce? Părea iritat. Chiar nu e cel mai potrivit moment.
Jignită de sarcasmul lui, eram pregătită să-i închid în nas, când a adăugat:
— Casa mea e plină de oameni. Mâine? Vino mâine pe aici.

Seara

S-a tăiat când s-a bărbierit: are sânge pe obraz şi pe guler. Părul îi e ud, iar el miroase a săpun şi a aftershave. Îmi face semn din cap şi se dă la o parte din uşă, ca să intru în casă, fără să spună nimic. Casa e întunecoasă,

neaerisită, draperiile din camera de zi încă sunt trase peste uşile franţuzeşti care dau în grădină. Pe dulapul din bucătărie sunt împrăştiate multe cutii din plastic, cu capac.

— Toată lumea îmi aduce mâncare, spune Scott. Îmi face semn să mă aşez la masă, dar el rămâne în picioare, cu braţele atârnând fără vlagă pe lângă corp. Vrei să-mi spui ceva anume?

E pe pilot automat. Nu se uită în ochii mei. E un om sfârşit.

— Voiam să te întreb de Anna Watson, dacă... nu ştiu. Cum era relaţia ei cu Megan? Se împăcau bine?

El se încruntă, îşi pune mâinile pe spătarul scaunului din faţa lui.

— Nu. Adică... ce vreau să spun e că nu se displăceau. Nu se cunoşteau foarte bine. Nu aveau *o relaţie* de prietenie, spune el şi umerii i se lasă şi mai grei; e epuizat. De ce mă întrebi asta?

Trebuie să-i spun adevărul.

— Am văzut-o. Cred că am văzut-o la ieşirea din pasajul de lângă gară. Am văzut-o în noaptea aceea... noaptea în care a dispărut Megan.

El clatină uşor din cap, încercând să înţeleagă ce vreau să-i spun.

— Poftim? Ai văzut-o. Şi tu erai... unde, mai exact?

— Eram aici. Mă duceam la... să-l văd pe Tom, pe fostul meu soţ, dar am...

El închide ochii strâns, se freacă pe frunte.

— Ia stai puţin... tu erai aici... şi ai văzut-o pe Anna Watson? Şi? Ştiu că Anna era aici. Locuieşte la câteva case distanţă. A spus la poliţie că s-a dus la gară pe la şapte, dar că nu-şi aduce aminte să fi văzut-o pe Megan. Apucă

spătarul scaunului cu ceva mai multă putere şi îmi dau seama că îşi pierde răbdarea. Deci, ce vrei să spui, mai exact?

— Eram beată, îi spun eu, înroşindu-mă la faţă, având acelaşi familiar sentiment de vină. Nu-mi amintesc exact ce s-a întâmplat, spun eu, dar e ceva ce simt...

Scott îşi ridică mâinile în sus exasperat.

— Ajunge! Nu mai vreau să aud! Tu ai probleme cu fostul soţ, cu actuala nevastă, asta e clar ca lumina zilei. N-are nimic de-a face cu mine, nimic de-a face cu Megan, corect? Doamne, nu-ţi e ruşine? Ai idee prin ce trec eu acum? Ştii că azi-dimineaţă m-au chemat cei de la poliţie la interogatorii?

Se lasă atât de tare în scaun, că mă tem că o să-l rupă, şi mă pregătesc să-l aud pocnind.

— Şi tu vii aici cu rahaturile astea. Îmi pare rău că viaţa ta s-a dus dracului, dar crede-mă când îţi zic că e o grădină de trandafiri faţă de a mea. Aşa că, dacă nu te superi... şi-mi face un semn agresiv cu capul spre uşa din faţă.

Mă ridic în picioare. Mă simt prost, ridicol. Şi da, mi-e ruşine.

— Voiam doar să te ajut. Voiam...

— Nu poţi să mă ajuţi, OK? Nu ai cum să mă ajuţi. Nimeni nu mă poate ajuta. Soţia mea a murit, şi poliţia crede că am omorât-o eu. A ridicat vocea la mine, iar pe obraji i-au apărut pete roşii. Ei cred că am omorât-o eu.

— Dar... Kamal Abdic...

Scaunul se izbeşte de peretele bucătăriei cu asemenea forţă, încât unul dintre picioare se face fărâme. Sar un pas în lături de spaimă, dar Scott nici măcar nu a tresărit. Stă cu braţele pe lângă corp, cu pumnii strânşi. I se văd venele pulsând pe sub piele.

— Kamal Abdic, spune el scrâşnind din dinţi, nu mai e suspect.

Tonul vocii lui e foarte calm, dar e clar că se chinuie să se controleze. Simt furia vibrând în el. Aş vrea să ajung la uşa de la intrare, dar nu pot, pentru că-mi stă în cale, blocând lumina şi aşa slabă din încăpere.

— Tu ai idee ce a spus la poliţie? mă întreabă el, întorcându-se să ia scaunul de unde căzuse.

Evident că nu ştiu şi încep să mă gândesc, dar îmi dau seama, încă o dată, că nu vorbeşte de fapt cu mine.

— Kamal are tot felul de istorisiri de relatat. Spune că Megan era nefericită, că eram un soţ gelos, manipulator, un — care era termenul? — *un individ predispus la abuz emoţional*, continuă el, scuipând cuvintele în scârbă. Kamal zice că lui Megan îi era frică de mine.

— Dar el...

— El nu e singurul care o spune. Prietena aceea, Tara — şi ea zice că Megan a rugat-o să o acopere uneori faţă de mine, că Megan o ruga să nu-mi spună nici unde era, nici ce făcea.

Pune scaunul înapoi la masă, dar nu reuşeşte să-l facă să stea în picioare. Fac un pas înapoi spre hol, când îşi ridică ochii spre mine.

— Sunt vinovat, spune el, cu chipul contorsionat de suferinţă. Sunt deja condamnat.

Loveşte cu piciorul scaunul rupt şi se aşază pe unul dintre cele trei rămase în picioare. Eu nu ştiu ce să fac, aşa că zăbovesc acolo unde sunt. Ce să fac? Să stau sau să mă car? El începe iar să vorbească, încet şi calm, atât de încet, că nici nu aud bine ce zice.

— Avea telefonul în buzunar, spune el. Fac un pas mai aproape de el. Avea un mesaj de la mine. Ultimul lucru

pe care i l-am spus, ultimele cuvinte pe care le-a citit au fost: *Să te duci dracului, curvă mincinoasă.*

Îşi lăsase bărbia în piept, iar umerii începură să i se scuture. Acum sunt suficient de aproape de el, încât îl pot atinge. Ridic mâna şi, tremurând, îl ating cu degetele uşor pe ceafă. El nu mă îndepărtează.

— Îmi pare rău, îi spun şi o fac cu convingere, pentru că, deşi sunt şocată să aud aceste cuvinte, să-mi imaginez că el i-ar fi putut vorbi aşa, totuşi ştiu ce înseamnă să iubeşti pe cineva şi să-i spui cele mai cumplite lucruri, fie de furie, fie de frică. E un mesaj, îl asigur eu. Nu e destul. Dacă asta e tot ce au, atunci...

— Nu, nu e destul, nu-i aşa?

Se îndreaptă de spate, îmi dă mâna la o parte. Eu mă duc înapoi la masă şi mă aşez în faţa lui. Nu ridică privirea spre mine.

— Am de ce să fiu bănuit, spune el. Nu m-am comportat... nu am reacţionat când a plecat de-acasă. Am stat liniştit prea multă vreme. N-am sunat-o suficient de repede. Râde amar. Şi corespund tiparului de comportament abuziv, conform spuselor lui Kamal Abdic.

Şi abia acum ridică privirea spre mine, abia acum mă vede cu adevărat, abia acum se aprinde o lumină în ochii lui. Speranţa.

— Tu... zice el, ai putea vorbi cu poliţia. Le-ai putea spune poliţiştilor că totul e o minciună, că terapeutul minte. Cel puţin, le poţi oferi o altă perspectivă asupra problemei, să le spui că am iubit-o, că eram fericiţi.

Simt că intru în panică. Crede că eu îl pot ajuta. Îşi pune toate speranţele în mine şi tot ce pot să-i ofer e o minciună, o minciună nenorocită.

— Nu mă vor crede, îi spun încet. Nu mă cred pe mine. Nu sunt un martor credibil.

Tăcerea dintre noi se prelungeşte şi umple încăperea; o muscă bâzâie nervoasă pe geamurile uşilor franţuzeşti dinspre grădină. Scott îşi cojeşte sângele uscat de pe obraz; îl aud cum îşi râcâie pielea cu unghiile. Împing scaunul mai în spate, hârşâindu-l de gresie, iar el ridică privirea spre mine.

— Ai fost aici, spune el, ca şi cum informaţia pe care i-am pus-o la dispoziţie acum cincisprezece minute abia acum a fost procesată. Ai fost în Witney în noaptea în care a dispărut Megan?

Abia dacă îl mai aud, căci sângele îmi zvâcneşte în urechi. Dau doar din cap că da.

— De ce n-ai spus asta la poliţie? întreabă el.

Îl văd cum strânge din maxilare.

— Le-am spus. Chiar le-am spus că am fost aici. Dar n-am... n-am văzut nimic. Nu-mi aduc aminte nimic.

Se ridică în picioare, merge spre ferestre şi trage draperiile. Lumina soarelui ne orbeşte, pe moment, pe amândoi. Scott rămâne în picioare, cu spatele la mine, cu braţele încrucişate.

— Erai beată, spune el, ca şi cum era o chestie bine-cunoscută. Dar *nu se poate* să nu-ţi aduci aminte ceva. Nu se poate — altfel nu ai tot reveni aici, nu-i aşa? Se întoarce cu faţa spre mine. Asta e, nu-i aşa? De asta tot vii şi mă cauţi. Ştii ceva.

Spune chestia asta ca şi cum e un fapt: nu e o întrebare, nu e o acuzaţie, nu e o teorie.

— I-ai văzut maşina? mă întreabă. Gândeşte-te! O Corsa Vauxhall albastră? Ai văzut-o? Scutur din cap că nu, iar el îşi azvârle mâinile în sus, frustrat. Nu spune nu, pur

şi simplu. Gândeşte-te bine! Ce-ai văzut? Ai văzut-o pe Anna Watson, dar asta nu înseamnă nimic. Ai văzut... haide! Pe cine ai văzut?

Clipind din cauza luminii soarelui, încerc cu disperare să pun cap la cap ce-am văzut atunci, dar nu-mi vine nimic. Nimic real, nimic care să-mi fie de ajutor. Nimic ce poate fi declarat. Mă certam cu cineva. Sau poate că eram de faţă la o ceartă a altcuiva. M-am împiedicat pe scările de la gară, un individ cu părul roşcat m-a ajutat — cred că a fost de treabă în ce mă priveşte, cu toate că prezenţa lui mă sperie. Ştiu că am avut o tăietură la cap, încă una pe buză, vânătăi pe braţe. Parcă îmi aduc aminte că eram în pasaj. Era întuneric. Mi-era frică, eram confuză. Auzeam voci. Am auzit pe cineva strigând-o pe Megan. Nu, visam. Nu se întâmpla în realitate. Îmi aduc aminte sânge. Aveam sânge pe cap, sânge pe mâini. Îmi aduc aminte de Anna. Nu mi-l aduc aminte pe Tom. Nu mi-i aduc aminte nici pe Kamal, Scott sau Megan.

Scott mă priveşte, aşteptând să-mi amintesc ceva, să-i ofer măcar o firimitură de speranţă, dar nu am nimic de oferit.

— Noaptea aceea, spune el, e cheia întregii poveşti.

Se aşază iar la masă, mai aproape de mine de data asta, cu spatele la fereastră. Fruntea îi e plină de broboane de transpiraţie, la fel şi deasupra buzei de sus, iar el tremură ca şi cum ar fi cuprins de febră.

— Atunci s-a întâmplat, spune el. Poliţia aşa zice, că atunci s-a întâmplat. Nu sunt siguri, nu au cum... ezită el. Nu au cum să fie siguri. Din cauza stării în care au găsit... cadavrul. Apoi, trăgând aer în piept, continuă: Dar ei aşa zic, că s-a întâmplat în noaptea aceea. Sau imediat după.

A revenit pe pilot automat, vorbind pereţilor, nu mie. Ascult în tăcere cum le povesteşte pereţilor cum decesul a avut loc în urma unei lovituri la cap, craniul fiindu-i fracturat în mai multe locuri. N-a fost nicio urmă de agresiune sexuală sau, oricum, nicio urmă care să poată fi descoperită, dată fiind starea cadavrului. Felul în care arăta, total descompus.

Când şi-a venit în fire, când şi-a adus aminte că eram şi eu acolo, în privire i-am citit frică şi disperare.

— Dacă-ţi aduci aminte ceva, spune el, trebuie să mă ajuţi. Te rog, încearcă să-ţi aduci aminte, Rachel.

Numele meu pe buzele lui mi-a dat fiori pe şira spinării, şi mă simt foarte vinovată.

În tren, pe drum spre casă, mă gândesc la ce mi-a zis şi mă întreb dacă e adevărat. Oare motivul pentru care nu reuşesc să trec peste chestiile astea se află doar în mintea mea? Deţin vreo informaţie pe care vreau cu disperare s-o spun cuiva? Ştiu că simt ceva pentru el, am un sentiment căruia nu pot să-i spun pe nume şi pe care n-ar trebui să-l am. Dar e oare mai mult de-atât? Dacă e ceva în mintea mea, atunci poate mă ajută cineva să-mi dau seama ce. Un psihiatru. Un psihanalist. Cineva precum Kamal Abdic.

Marti, 6 august 2013

Dimineaţa

De-abia am putut să dorm un pic. Am stat şi m-am gândit toată noaptea la asta, întorcând-o pe toate părţile.

E o prostie, e lipsit de sens, e nechibzuinţă din partea mea? E periculos? Nu ştiu ce fac. Ieri-dimineaţă am făcut o programare la doctorul Kamal Abdic. Am sunat la el la clinică, mi-a răspuns o recepţioneră şi am cerut cu el. Poate că mi s-a părut mie, dar am avut senzaţia că femeia era surprinsă. Mi-a zis că mă poate primi azi, la patru şi jumătate. Atât de curând? Inima îmi bătea nebuneşte, aveam gura uscată, dar i-am zis că e bine aşa. Şedinţa costa 75 de lire. Cele 300 de lire de la mama n-aveau să ţină foarte mult.

Din momentul în care am făcut programarea, n-am mai reuşit să mă gândesc la nimic altceva. Mi-e şi frică, dar sunt şi entuziasmată. Nu pot să neg faptul că o parte din mine tresaltă de încântare la ideea că îl întâlnesc pe Kamal. Pentru că tot ce s-a întâmplat a început cu el: l-am văzut pentru o clipă doar şi viaţa mea a luat un alt curs, a deraiat de pe şine. În momentul în care l-am văzut sărutând-o pe Megan, totul s-a schimbat.

Şi trebuie să-l văd. Trebuie să fac ceva, pentru că poliţiştii sunt concentraţi doar asupra lui Scott. Ieri l-au interogat la secţie. Evident că ei nu vor să confirme chestia asta oficial, dar există nişte imagini pe internet: Scott intrând în secţia de poliţie cu mama lui după el. Avea cravata prea strânsă la gât, părea sugrumat.

Toată lumea speculează. Ziarele susţin că poliţia e ceva mai precaută de data asta, că nu-şi mai permite să aresteze încă o dată pe cineva fără să aibă suficiente probe. Se zvoneşte că s-ar fi făcut greşeli în anchetă, că se discută necesitatea unor schimbări de personal. Pe internet se vorbeşte oribil despre Scott, ipotezele vehiculate sunt aberante, dezgustătoare. Au pus imagini cu el în care, înlăcrimat, îi cerea lui Megan să se întoarcă acasă,

apoi, imediat, imagini cu criminali care fuseseră şi ei la televizor, suspinând, aparent înnebuniţi la ideea că ceva oribil s-a întâmplat cu cei dragi. E îngrozitor, e inuman. Nu pot decât să mă rog ca el să nu se uite la aşa ceva. L-ar distruge.

Aşa că, oricât de prosteşte şi nechibzuit este, mă duc să-l văd pe Kamal Abdic, pentru că, spre deosebire de toţi cei care fac speculaţii, eu l-am văzut pe Scott. Am fost atât de aproape de el, că aş fi putut să-l ating, ştiu cine e şi nu e un criminal.

Seara

Picioarele încă îmi tremură când urc scările din gara Corly. Aşa tremur de ore întregi, poate din cauza adrenalinei, iar inima pur şi simplu nu mi se mai domoleşte. Trenul e ticsit — n-am nicio şansă să găsesc un loc aici, nu e ca atunci când pornesc spre Euston, ci trebuie să stau în mijlocul vagonului. E ca o saună aici. Încerc să respir calm, cu capul în jos, uitându-mă la picioare. Mă chinui să-mi controlez sentimentele.

Exaltare, confuzie, frică şi vină. Mai ales vină.

N-a fost cum mă aşteptam.

Când am ajuns la cabinet, eram deja într-o stare autoindusă de absolută şi totală groază: eram convinsă că o să se uite la mine o dată şi o să-şi dea seama, n-am idee cum, că ştiu despre el, că o să mă considere o ameninţare. Mi-era teamă că o să spun ce nu trebuie, că n-o să mă pot controla să nu pronunţ numele lui Megan. Apoi am intrat în sala de aşteptare a doctorului, o încăpere plicticoasă şi lipsită de personalitate, şi am vorbit cu o recepţioneră de vârstă mijlocie, care şi-a notat datele

mele personale în agendă fără măcar să se uite la mine. M-am aşezat şi am luat de pe masă un exemplar din *Vogue*; am răsfoit-o cu degetele tremurând, încercând să mă concentrez la ceea ce aveam de făcut şi, în acelaşi timp, să par suficient de plictisită încât să nu mă bage nimeni în seamă, ci să fiu văzută ca o pacientă oarecare.

Mai erau încă două persoane în încăpere: un tânăr de douăzeci şi ceva de ani care citea ceva pe telefon şi o femeie mai în vârstă care îşi privea, mohorâtă, picioarele, fără să ridice măcar o dată capul, nici în momentul în care recepţionera a strigat-o pe nume. S-a ridicat şi s-a îndreptat spre cabinet, ştia exact unde trebuie să meargă. Am aşteptat cinci minute, zece. Respiram din ce în ce mai sacadat. Sala de aşteptare era neaerisită şi îmbâcsită, şi nu reuşeam să trag suficient aer în plămâni. Mă temeam că o să leşin.

Apoi o uşă se deschise brusc şi ieşi un bărbat; nici n-am apucat să-l văd cum trebuie, că am ştiut că el e. Am ştiut, tot aşa cum am ştiut şi prima dată când l-am văzut că nu e Scott, atunci când nu era decât o umbră mişcându-se spre ea — fusese doar umbra unei staturi înalte, o mişcare vagă, lentă. Îmi intinse mâna.

— Doamna Watson?

Am ridicat privirea spre el şi l-am privit în ochi; am simţit fiori pe şira spinării. I-am strâns mâna. Era imensă şi caldă, înghiţind-o complet pe a mea.

— Vă rog, a spus el, făcându-mi semn să-l urmez în cabinet, ceea ce am şi făcut, deja ameţită, simţind că mi se face rău. Mergeam pe urmele paşilor ei. Şi ea făcuse tot ce fac eu acum. Şi ea se aşezase în faţa lui, pe scaunul pe care Kamal mi-a zis să mă aşez, iar el probabil că îşi încrucişase mâinile, aşezându-şi bărbia pe ele, aşa cum a

făcut-o şi în după-amiaza asta, probabil că îi făcuse semn din cap în acelaşi fel, spunând:

— Bun, despre ce ai vrea să vorbim azi?

Totul la el emană căldură: mâna pe care am strâns-o; ochii; tonul vocii. M-am uitat la chipul lui să caut semne ale unei brute, care să-i sfărâme capul lui Megan, semne ale refugiatului traumatizat care şi-a pierdut familia. N-am găsit niciunul. Apoi, după o vreme, am uitat de mine. Am uitat că trebuie să-mi fie frică de el. Stăteam acolo, pur şi simplu, fără să mai fiu speriată. Am înghiţit din greu şi am încercat să-mi aduc aminte ce trebuia să spun şi am spus. I-am spus că de patru ani am probleme cu alcoolul, că băutura m-a costat căsnicia şi slujba, că mă costă sănătatea, evident, şi că mă tem că mă va costa şi sănătatea mintală.

— Nu-mi aduc aminte diverse lucruri, i-am spus eu. Pierd contactul cu realitatea şi nu-mi mai amintesc unde am fost sau ce am făcut. Câteodată mă întreb dacă n-am făcut lucruri rele sau n-am spus chestii urâte, dar nu-mi aduc aminte dacă am făcut-o sau nu. Şi... şi dacă cineva îmi spune ce am făcut, nu mi se pare că sunt eu aceea. Nu mi se pare că eu aş putea fi omul care să facă aşa ceva. Şi mi-e foarte greu să mă simt responsabilă pentru ceva ce nu-mi amintesc. Aşa că niciodată nu-mi pare rău suficient de tare. Adică mă simt prost, dar chestia pe care am făcut-o — nu-mi aparţine. E ca şi cum n-ar avea nimic de-a face cu mine.

Am spus toate astea, toate adevărurile astea, pur şi simplu, i le-am mărturisit în primele minute. Eram atât de pregătită s-o fac, aşteptasem atâta timp! Dar n-ar fi trebuit să fie el. M-a ascultat, cu ochii lui chihlimbarii, senini, aţintiţi asupra mea, cu mâinile împreunate,

nemişcate. Nu se uita în jur şi nu lua notițe. Asculta. Şi, în cele din urmă, a dat din cap imperceptibil şi mi-a spus:

— Vrei să-ți asumi răspunderea pentru ce ai făcut şi ți-e greu s-o faci, e greu să fii răspunzătoare până la capăt pentru ce nu-ți poți aminti?

— Da, asta e, exact asta e problema.

— Aşadar, cum ne asumăm răspunderea? Ai putea să-ți ceri scuze — şi, chiar dacă nu-ți aduci aminte să fi făcut ceva rău, asta nu înseamnă că gestul tău de a-ți cere iertare nu e real, la fel cum nu înseamnă că sentimentul din spatele gestului nu e de asemenea real.

— Dar vreau să *simt*. Vreau să mă simt prost, *mai prost* decât mă simt cu adevărat.

E ciudat să spui aşa ceva, dar, pe de altă parte, tot timpul gândesc asta. Nu mă simt destul de prost. Ştiu pentru ce sunt răspunzătoare, ştiu toate chestiile oribile pe care le-am făcut, chiar dacă nu-mi amintesc detaliile — dar simt că toate aceste acțiuni sunt departe de mine. Simt că nu îmi aparțin.

— Crezi că ar trebui să te simți mai prost decât te simți de fapt? Crezi că nu te simți suficient de prost pentru greşelile tale?

— Da.

Kamal a clătinat din cap.

— Rachel, mi-ai zis că ți-ai pierdut căsnicia, slujba — nu crezi că pedeapsa e suficientă?

Scutur cu putere din cap.

El se lasă pe spate în scaun.

— Cred că eşti cam dură cu tine.

— Nu-i adevărat.

— Bine. OK. Putem să ne întoarcem o clipă? Să ne întoarcem la momentul în care a apărut problema. Mi-ai

spus că a fost... acum patru ani? Poţi să-mi povesteşti despre perioada aceea?

Am rezistat. Nu eram complet fermecată de căldura vocii lui, de blândeţea din ochi. Nu eram chiar aşa disperată. N-o să mă apuc să-i spun tot adevărul. N-aveam de gând să-i spun cât de mult mi-am dorit un copil. I-am spus că eram deprimată, căsnicia mea se terminase şi că mi-a plăcut întotdeauna să beau mult, dar că lucrurile mi-au scăpat de sub control.

— Deci căsnicia ta se terminase, aşa că... ţi-ai părăsit soţul sau el te-a părăsit pe tine sau... v-aţi părăsit unul pe celălalt?

— El a avut o aventură, i-am spus. A cunoscut o femeie şi s-a îndrăgostit de ea.

El a dat din cap cu înţelegere şi mi-a făcut semn să continui.

— Totuşi, n-a fost vina lui. A fost vina mea.

— De ce spui chestia asta?

— Păi, m-am apucat de băut înainte...

— Deci nu aventura soţului tău a fost factorul declanşator?

— Nu, începusem deja, beţiile mele l-au îndepărtat, din cauza asta a încetat...

Kamal a aşteptat, nu m-a îndemnat să continui, ci m-a lăsat să stau aşa, până când am putut spune cuvintele cu voce tare.

— Din cauza asta a încetat să mă mai iubească, am reuşit eu să îngaim.

Uram să plâng în faţa lui. Nu înţeleg de ce n-am reuşit să ţin garda sus. N-ar fi trebuit să vorbesc despre chestii reale, ar fi trebuit să mă duc la el cu nişte probleme inventate cap-coadă, cu o cu totul altă personalitate, complet închipuită. Trebuia să mă fi pregătit mai bine.

Nu pot să sufăr gândul că m-am uitat la el şi am crezut, pentru un moment, că îmi simte durerea. Şi asta pentru că s-a uitat la mine în felul în care a făcut-o, nu ca şi cum i-ar fi fost milă de mine, ci ca şi cum m-ar fi înțeles, ca şi cum eram o persoană pe care ar fi vrut s-o ajute.

— Aşadar, Rachel, tu ai început să bei *înainte* de începutul declinului căsniciei voastre. Crezi că ştii care este cauza? Nu oricine îşi dă seama. Unii oameni cad, pur şi simplu, într-o stare depresivă sau de dependență. Cum a fost la tine? Poate ai pierdut pe cineva drag sau altceva asemenea?

Am scuturat din cap, am ridicat din umeri. Doar n-aveam de gând să-i spun aşa ceva. Refuz să-i spun.

A aşteptat câteva momente şi apoi s-a uitat scurt la ceasul de pe birou.

— Reluăm data viitoare, poate? a spus el şi apoi a zâmbit, iar eu am înghețat.

Totul la el emana căldură — mâinile, ochii, vocea —, totul, cu excepția zâmbetului. Când îşi arată dinții, poți să vezi criminalul din el. Cu stomacul de plumb, cu pulsul luând-o razna total, am părăsit cabinetul fără să mai strâng mâna întinsă. N-aş fi putut să-l ating.

Înțeleg, chiar înțeleg. Pricep ce-a văzut Megan la el şi nu doar că e frumos de-ți stă mintea-n loc. Este şi calm, în acelaşi timp, te calmează, iradiază multă bunăvoință față de pacienții lui. O persoană nevinovată sau care are prea multă încredere, sau care, pur şi simplu, nu e în toate mințile, s-ar putea să nu vadă dincolo de toate astea, s-ar putea să nu vadă că sub tot acest înveliş calm zace o fiară. Înțeleg chestia asta. Timp de aproape o oră am fost captivată. Mi-am permis să mă deschid față de

el. Am uitat cine e. L-am trădat pe Scott şi am trădat-o pe Megan şi mă simt vinovată pentru asta.

Dar, mai mult de atât, mă simt vinovată pentru că vreau să mă întorc aici.

Miercuri, 7 august 2013

Dimineața

Am avut iar acel vis în care am greşit ceva, în care toată lumea e împotriva mea şi e de partea lui Tom. Visul în care nu pot să explic ce am făcut şi nici nu pot să-mi cer scuze, pentru că nu ştiu cu ce am greşit. În spațiul dintre visare şi trezire, îmi vine în minte una dintre certurile noastre, acum mult timp în urmă — patru ani, chiar —, după primul şi ultimul tratament de fertilizare *in vitro*, care a şi eşuat, şi după care eu voiam să mai încerc. Tom mi-a zis că nu avem bani pentru asta şi eu nu am pus la îndoială cuvintele lui. Ştiam că nu avem bani — ne luaserăm un credit mare, cu ipotecă, el avea nişte datorii dintr-o afacere proastă în care îl băgase taică-său — şi eu nu aveam încotro decât să accept chestia asta. Nu aveam ce să fac decât să sper că într-o bună zi vom avea banii necesari şi că, între timp, o să strâng din dinți de fiecare dată când o să văd o necunoscută însărcinată, de fiecare dată când aud pe cineva că a primit vestea cea mare.

Abia la câteva luni după ce am aflat că fertilizarea *in vitro* a eşuat, mi-a zis de călătoria în Las Vegas, de cele patru nopți petrecute acolo ca să se uite la meciul cel mare şi ca să se mai răcorească. Doar el şi câțiva amici

din vremurile bune, oameni pe care nu i-am cunoscut niciodată. L-a costat o avere; ştiu asta pentru că am văzut în e-mailul lui factura de la rezervarea zborului şi a camerei de hotel. Habar n-aveam cât erau biletele la meciul de box, dar îmi imaginez că n-au fost ieftine. Nu ar fi fost de-ajuns pentru o sesiune de fertilizare *in vitro*, dar ar fi fost un început. Ne-am certat îngrozitor pe tema asta. Nu-mi amintesc detaliile, pentru că băusem toată după-amiaza aceea, pregătindu-mă psihic de o confruntare cu el, aşa că, în momentul în care ne-am aflat faţă în faţă, ne-am certat în cel mai urât mod posibil. Îmi aduc aminte răceala lui de a doua zi, refuzul de a discuta despre ce s-a întâmplat. Îmi aduc aminte că mi-a reproşat, pe tonul acela dezamăgit, ce am făcut şi ce am zis, cum am spart fotografiile noastre de nuntă, frumos înrămate, cum am urlat la el pentru că a fost atât de egoist, că i-am zis că e un soţ de nimic, un ratat. Îmi aduc aminte cât de mult m-am urât în ziua aceea.

Am greşit, sigur că am greşit, când i-am zis toate câte i-am zis, dar ştiu acum că nu mi-am ieşit din minţi fără un motiv. Aveam toate motivele să fiu supărată, nu-i aşa? Încercam să avem un copil — n-ar fi trebuit să fim pregătiţi să facem sacrificii în acest sens? Eu mi-aş fi tăiat un picior sau o mână dacă asta ar fi însemnat că aş fi putut avea un copil. Adică el n-ar fi putut renunţa la un weekend în Vegas?

Mai stau în pat o vreme, gândindu-mă la toate astea, şi apoi mă scol şi mă gândesc să fac o plimbare, pentru că dacă nu fac ceva, o să vreau iar să mă duc la magazinul din colţ. N-am mai pus picătură de alcool în gură de duminică şi mă lupt cu mine, cu dorinţa de a simţi iar fiorul acela, cu nevoia imperioasă de a nu mă mai gândi atât de

mult; şi nu vreau să alung vaga senzaţie că am reuşit ceva şi că ar fi păcat să-i dau cu piciorul.

Ashbury nu e tocmai un loc potrivit pentru plimbări, sunt numai magazine şi periferie; nu e niciun parc decent. Mă îndrept spre centrul oraşului, ceea ce nu e chiar aşa de rău, de vreme ce nu prea e nimeni pe stradă. Şmecheria e să te păcăleşti că te duci undeva cu un scop anume: alegi un loc şi porneşti spre el. Eu am ales biserica de pe Pleasance Road, din capătul său, care e cam la patru kilometri de apartamentul lui Cathy. Fusesem aici la o întâlnire a Alcoolicilor Anonimi. N-am vrut să mă duc la o întâlnire în cartier, pentru că nu voiam să dau de vreun cunoscut, pe care aş putea să-l văd apoi pe stradă, la supermarket sau în tren.

Când ajung la biserică, mă întorc şi pornesc înapoi, cu paşi mari, spre casă, ca orice femeie care are multe de făcut, care are unde să meargă. Ca o femeie normală. Mă uit la oamenii care trec — la cei doi bărbaţi care aleargă, cu rucsacurile în spate, antrenându-se pentru maraton, la tânăra cu fustă neagră şi tenişi albi, cu pantofii cu toc în geantă, în drum spre muncă — şi mă întreb ce au de ascuns. Se mişcă anume ca să nu bea, aleargă ca să nu cadă iar în capcană? Se gândesc la criminalul pe care l-au cunoscut ieri, cel pe care vor să-l mai vadă încă o dată?

Nu sunt normală.

Aproape că ajunsesem acasă când l-am văzut. Căzusem pe gânduri, reflectam la ce-ar trebui să reprezinte aceste şedinţe cu Kamal, la ce îmi folosesc de fapt: chiar am de gând să mă apuc să-i răscolesc prin sertarele biroului dacă se întâmplă să iasă din cameră? Să încerc să-l păcălesc să spună ceva incriminator, să-l aduc pe terenuri mişcătoare? Probabil că tipul e mai deştept decât mine,

probabil că o să-şi dea seama rapid ce am de gând. În cele din urmă, omul ştie foarte bine că i-a apărut numele în ziare — probabil că se aşteaptă să apară cineva care să scrie vreun articol despre el sau să-i smulgă informaţii.

Mergeam cu capul în jos, gândindu-mă la toate astea, cu ochii înfipţi în trotuar, treceam pe lângă un magazin Londis, pe partea dreaptă, şi încercam să nu îl văd, pentru că mi-ar fi venit alte idei în cap, când, cu coada ochiului, îi văd numele. Ridic privirea şi era acolo, cu litere de-o şchioapă pe prima pagină a unui tabloid: MEGAN ŞI-A UCIS COPILUL?

Anna

Miercuri, 7 august 2013

Dimineața

Eram la Starbucks cu fetele de la NCT[1] când s-a întâmplat. Stăteam la masa noastră obişnuită, lângă fereastră, copiii împrăştiaseră piese de Lego pe jos, peste tot, Beth încerca (pentru a nu ştiu câta oară) să mă convingă să vin la clubul lor de lectură, când a apărut Diane. Avea o expresie anume pe chip, aceea când îți dai importanță pentru că ai aflat nişte bârfe foarte suculente. Abia putea să se abțină să nu plesnească de bucurie, în timp ce se chinuia să intre pe uşă cu căruciorul ei dublu.

— Anna, a început ea, cu mutra gravă, tu ai văzut chestia asta? şi a ridicat spre noi un ziar cu titlul mare: MEGAN ŞI-A UCIS COPILUL? Am rămas fără grai. Mă holbam la ziar şi, în mod absurd, am izbucnit în lacrimi. Evie era îngrozită. A început *să urle,* pur şi simplu. A fost îngrozitor.

---

[1] NCT — organizație caritabilă din Marea Britanie, pentru persoanele care au copii.

M-am dus la baie ca să mă spăl pe faţă (şi s-o spăl şi pe Evie), şi când m-am întors, şuşoteau toate. Diane mi-a aruncat o privire şireată şi m-a întrebat:

— Eşti OK, scumpa mea?

Se bucura, îmi dădeam seama de asta.

A trebuit să plec, nu mai puteam sta. Toţi erau teribil de îngrijoraţi, spunând ce îngrozitor trebuie să fie pentru mine, dar vedeam pe chipurile lor o dezaprobare foarte prost ascunsă. Cum ai putut să-ţi laşi copilul pe mâinile unui monstru? Probabil că eşti cea mai îngrozitoare mamă din lume.

În drum spre casă, am încercat să dau de Tom la telefon, dar a intrat direct căsuţa vocală. I-am lăsat un mesaj, să mă sune înapoi de urgenţă — am încercat să-mi păstrez calmul, dar tremuram şi picioarele mi se înmuiaseră de la genunchi.

N-am cumpărat ziarul, dar n-am putut rezista tentaţiei de a citi întreg articolul pe internet. Totul era atât de vag! „Surse apropiate anchetei în cazul Hipwell" susţin că Megan „ar fi putut fi vinovată de moartea propriului ei copil", acum zece ani. „Sursele" speculează, de asemenea, că acesta ar putea fi şi motivul pentru care a fost omorâtă. Detectivul care se ocupă de caz — Gaskill, cel care a venit să discute cu noi după ce Megan a dispărut — nu a dat nicio declaraţie.

Tom m-a sunat înapoi — era între două şedinţe, n-avea cum să vină acasă. A încercat să mă calmeze, a spus tot ce era de spus, mi-a zis că probabil totul e o minciună sfruntată.

— Ştii că nu ai cum să crezi nici măcar jumătate din prostiile care se scriu în ziare.

Nu am vrut să fac o mare agitaţie din chestia asta, pentru că el fusese cel care sugerase s-o aduc să mă ajute cu Evie. Probabil că se simţea îngrozitor.

Şi are dreptate. S-ar putea ca nici măcar să nu fie adevărat. Dar cine să inventeze o asemenea poveste? De ce să facă aşa ceva? Şi nu pot să nu mă gândesc că *am ştiut*. Am ştiut dintotdeauna că femeia aia nu era întreagă la minte. La început mi-am zis că e cam imatură, dar era mai mult de atât, era mai degrabă *absentă*. Foarte preocupată de sine. Şi n-am de gând să mint. Mă bucur că a dispărut. Călătorie sprâncenată!

Seara

Sunt sus, în dormitor. Tom se uită la televizor cu Evie. Nu ne vorbim. E vina mea. Apăruse în uşă şi eu m-am şi năpustit pe el.

Toată ziua am clocotit. Nu mă puteam abţine, nu mă puteam ascunde după deget, ea era pretutindeni, oriunde îmi aruncam privirea. Aici, în casa mea, ţinându-mi copilul, dându-i de mâncare, schimbându-i scutecele, jucându-se cu ea în timp ce eu mai trăgeam un pui de somn. M-am gândit toată ziua că am lăsat-o cândva pe Evie numai cu ea, şi mi se făcea rău.

Şi apoi m-a lovit paranoia, sentimentul acela cu care am trăit tot timpul în casa asta, senzaţia că sunt constant urmărită. La început, o puneam pe seama trenurilor. Toate acele persoane fără chip holbându-se pe ferestrele trenului, uitându-se direct la noi, îmi dădeau fiori pe şira spinării. Ăsta era unul dintre motivele pentru care nu acceptasem de la bun început să mă mut aici, dar Tom nu voia să plece. Zicea că o să pierdem bani la vânzarea casei.

La început au fost trenurile, apoi Rachel. Rachel privindu-ne, apărând din senin pe stradă, sunându-ne tot timpul. Şi apoi Megan, când era aici, cu Evie: tot timpul

aveam senzația că se uita la mine, ca şi cum mă analiza, ca şi cum îmi evalua capacitățile materne, judecându-mă pentru că nu eram în stare să mă descurc singură. Ştiu că sună ridicol. Apoi mă gândesc la ziua aceea când Rachel a venit aici şi a luat-o pe Evie, şi sunt înmărmurită şi-mi dau seama că nu, nu sunt deloc ridicolă.

Aşa că în momentul în care Tom a ajuns acasă eram pregătită de ceartă. I-am dat un ultimatum: trebuie să plecăm, nu mai am cum să stau în casa asta, pe strada asta, ştiind tot ce s-a petrecut aici. Oriunde îmi întorc privirea acum, o văd nu numai pe Rachel, ci şi pe Megan. Trebuie să mă gândesc la tot ce a atins. E prea mult. I-am zis că puțin îmi pasă dacă luăm sau nu un preț bun pe casa asta.

— Ba o să-ți pese când o să fim nevoiți să stăm într-un loc mult mai rău ca ăsta, când n-om mai putea plăti ratele la bancă, mi-a zis el, pe un ton perfect rezonabil.

L-am întrebat dacă n-ar putea să-i roage pe părinții lui să ne ajute — că au destui bani —, dar el mi-a zis că n-are de gând să le ceară, că n-o să le mai ceară nimic niciodată, apoi s-a enervat şi mi-a zis că despre asta nu mai vrea să vorbească. Asta din cauza felului în care părinții lui s-au purtat cu el când a părăsit-o pe Rachel pentru mine. N-ar fi trebuit să zic nimic de ei, se enervează de fiecare dată.

Dar n-aveam cum să mă abțin. Sunt disperată, pentru că de fiecare dată când închid ochii o văd stând la masa din bucătărie cu Evie în brațe. Se juca frumos cu ea şi zâmbea, şi sporovăia vrute şi nevrute, dar niciodată nu mi s-a părut că-şi dorea cu adevărat să se afle aici. Întotdeauna aveam senzația că e fericită când mi-o dă înapoi în brațe, în momentul în care trebuia să plece. Arăta de parcă nu-i plăcea să țină un copil în brațe.

Rachel

Miercuri, 7 august 2013

Seara

Căldura e insuportabilă şi temperaturile sunt din ce în ce mai ridicate. Dacă deschizi ferestrele, poţi să simţi pe limbă monoxidul de carbon care vine din stradă. Mă usturã în gât. Fac al doilea duş pe ziua de azi, când sună telefonul. Îl las să sune, dar nu se opreşte. Sună iar, şi iar. Când ies de la duş, deja sună a patra oară, şi răspund.

Are vocea sugrumată de panică, respiraţia sacadată. Îl aud gâfâind.

— Nu mă pot duce acasă, îmi zice. Sunt camere de luat vederi peste tot.

— Scott?

— Ştiu că... e ciudat din partea mea, foarte ciudat, dar trebuie să mă duc undeva, undeva unde nu mă aşteaptă niciun jurnalist. Nu pot să mă duc la mama, la prieteni. Mă tot învârt... cu maşina. Asta fac de când am plecat de la poliţie... Vocea îi tremură. Am nevoie de o oră sau

două. Să stau undeva, să mă gândesc. Fără ăştia pe cap, fără poliţie, fără oameni care să-mi tot pună întrebări aiurea. Îmi pare rău, pot veni la tine?

Evident că am zis da. Nu pentru că era îngrozit, disperat, ci pentru că voiam să-l văd. Voiam să-l ajut. I-am dat adresa şi el mi-a zis că o să fie la mine în cincisprezece minute.

Zece minute mai târziu, s-a auzit soneria: scurt, strident, disperat.

— Îmi cer scuze, zice el, când deschid uşa. Nu ştiam unde să mă duc în altă parte.

Are o privire hăituită: tremură din cap până-n picioare, e palid, e ud de transpiraţie.

— Nu e nimic, îi zic şi mă dau la o parte ca să-i fac loc să intre.

Îl conduc în sufragerie, îl îndemn să ia loc. Mă duc la bucătărie să-i aduc un pahar de apă. Îl bea, aproape dintr-o înghiţitură, apoi se aşază, îşi pune coatele pe genunchi şi ţine capul plecat.

Stau în preajma lui, neştiind dacă să spun ceva sau să-mi ţin gura. Îi iau paharul şi-l umplu din nou, fără să spun ceva. În cele din urmă, el e cel care vorbeşte:

— Ai zice că s-a întâmplat ce era mai rău. Adică asta ar fi normal să gândeşti, nu-i aşa? Îşi ridică privirea spre mine. Nevastă-mea e moartă şi poliţia crede că eu am omorât-o. Ce-ar putea fi mai rău de atât?

Vorbeşte despre ce s-a spus la ştiri, despre zvonurile cu privire la ea. Despre povestea din ziarele de scandal, care — se presupune — a fost răspândită de cineva de la poliţie, că Megan era implicată în moartea unui copil. Nişte speculaţii ordinare, o campanie murdară despre o femeie moartă. E dezgustător!

— Dar nu e adevărat, îi zic. Nu poate fi adevărat.

Chipul lui e lipsit de expresie, nu pare că înțelege ce-i spun.

— Mi-a zis azi-dimineață Riley, tipa de la poliție, continuă Scott. Tuşeşte, îşi drege vocea. Vestea la care am sperat întotdeauna. Nu-ți poți imagina, şopteşte el, cât de mult mi-am dorit chestia asta. Visam cu ochii deschişi, îmi imaginam cum o să arate, cum o să-mi zâmbească, timidă, tainică, visam cum o să-mi ia mâna şi o să mi-o sărute...

S-a pierdut în gânduri, visează, n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşte.

— Azi, spune el, azi am primit vestea că Megan era însărcinată.

Începe să plângă, mă umflă şi pe mine plânsul, lacrimi pentru un copil care n-a existat niciodată, copilul unei femei pe care n-o cunoscusem niciodată. Dar groaza faptului în sine era insuportabilă. Nu pricep cum de Scott încă mai trăieşte. Ar fi trebuit să-l omoare o astfel de veste, ar fi trebuit să-l sece de viață. Şi totuşi, cumva, e încă aici.

Nu pot să vorbesc, nu pot să mă mişc. În camera de zi e foarte cald, aerul e irespirabil, deşi toate ferestrele sunt deschise. Aud zgomote din stradă: sirena maşinii de poliție, fete tinere care țipă şi râd, boxe care duduie dintr-o maşină în mers. O viață normală. Pe când aici lumea s-a sfârşit. Pentru Scott lumea s-a terminat şi eu nu pot să scot un cuvânt. Stau aici, mută, neajutorată, fără niciun sens.

Până când aud paşi pe scările de-afară, clinchetul familiar al lucrurilor din geanta lui Cathy, care se chinuie, din răsputeri să dea de cheile de la casă. Îmi revin brusc

la viață, ca și cum aș fi electrocutată. Trebuie să fac ceva: îl apuc pe Scott de mână, iar el se uită la mine alarmat.

— Vino cu mine, îi spun, trăgând de el să se ridice.

Mă lasă să-l târăsc după mine, iese pe hol, apoi sus, pe scări, înainte să deschidă Cathy ușa. Închid ușa dormitorului după noi.

— Colega mea de apartament, îi explic. E mai... ar putea pune întrebări. Știu că nu asta îți dorești în momentul de față.

El îmi face semn din cap că așa e. Se uită în jurul lui, prin camera micuță, observând patul nefăcut, haine, curate și murdare la un loc, claie peste grămadă pe scaunul de la birou, pereții goi, mobila ieftină. Mi-e jenă. Asta e viața mea: dezordonată, neîngrijită și mică. De neinvidiat. Mă gândesc la toate astea și-mi dau seama ce ridicolă sunt să-mi închipui că lui Scott ar putea să-i pese vreun pic de viața mea.

Îi fac semn să se așeze pe pat. El se supune, își șterge ochii cu dosul palmei. Respiră greu.

— Pot să-ți aduc ceva? îl întreb.

— O bere?

— Nu țin alcool în casă, îi zic, și mă fac roșie ca racul. Scott însă nu observă, nici măcar nu se uită la mine. Aș putea să-ți fac o cană de ceai? El îmi face iar semn din cap că da. Întinde-te, îi zic. Odihnește-te.

Face cum îi spun, își dă pantofii jos și se întinde pe pat, pe spate, docil ca un copil bolnav.

În bucătărie, pun ibricul pe foc și fac conversație cu Cathy, o ascult cum povestește despre noul restaurant pe care l-a descoperit în Northcote, unde își va savura prânzul („au niște salate foarte bune"), și cât de enervantă e tipa nouă de la firmă. Îi zâmbesc și dau din cap, dar

abia dacă o aud. Întregul meu corp e încordat: e setat să-l audă pe el, e concentrat pe scârţâituri şi paşi. Pare ireal faptul că e aici, în patul meu, sus, la etaj. Numai când mă gândesc la asta şi simt că ameţesc, ca şi cum aş visa.

În cele din urmă, Cathy se opreşte din vorbit şi se uită la mine, încruntată.

— Eşti OK? mă întreabă. Nu prea pari... în apele tale.

— Sunt doar puţin obosită, îi răspund. Nu mă simt grozav. Cred că o să mă duc să mă bag în pat.

Îmi aruncă o privire. Ştie că n-am băut (ştie întotdeauna), dar probabil că se gândeşte că am de gând să mă apuc. Nu-mi pasă, nu mă pot gândi la asta acum; iau cana de ceai pentru Scott şi-i zic că ne vedem dimineaţă.

Mă opresc în faţa uşii dormitorului meu şi ascult. E linişte. Cu grijă, apăs pe clanţă şi împing uşa. Scott e întins pe pat, exact în poziţia în care l-am lăsat, cu mâinile pe lângă corp, cu ochii închişi. Îl aud respirând încet şi chinuit. Trupul lui ocupă jumătate din pat şi sunt tentată să mă aşez în spaţiul de lângă el, să-mi las mâna peste pieptul lui, să-i alin durerea. În schimb, tuşesc uşor şi îi întind cana de ceai.

El se ridică în capul oaselor.

— Mulţumesc, spune morocănos, luând cana. Îţi mulţumesc... că mi-ai oferit un loc de refugiu. A fost — nu pot să-ţi spun în cuvinte cum a fost de când a ieşit la iveală toată povestea asta.

— Povestea de acum câţiva ani?

— Da, exact.

Se discută intens despre modul prin care ziarele au aflat despre povestea asta. Speculaţii din belşug, degete îndreptate spre poliţie, spre Kamal Abdic, spre Scott.

— E o minciună, îi spun. Nu-i aşa?

— Evident că e o minciună, dar îi oferă cuiva un motiv pentru crimă, nu-i aşa? Asta se spune — că Megan şi-a ucis copilul —, ceea ce i-ar da cuiva — tatălui copilului, chipurile — un motiv s-o ucidă. Ani şi ani mai târziu.

— E ridicol.

— Dar ştii ce spune toată lumea? Că am inventat eu povestea asta, nu ca s-o pun pe ea într-o lumină proastă, ci ca să îndrept suspiciunea de la mine asupra unui necunoscut. Un tip din trecutul ei, de care nimeni nu ştie nimic.

Mă aşez lângă el pe pat. Coapsele aproape că ni se ating.

— Şi poliţia ce zice?

Ridică din umeri.

— Nu mare lucru. M-a întrebat ce ştiu. Ştiu că a avut un copil? Ştiu ce s-a întâmplat? Ştiu cine era tatăl copilului? Le-am zis că nu, că toate astea erau nişte porcării, că ea n-a mai fost niciodată însărcinată... Vocea i se îneacă din nou. Se opreşte, bea o gură de ceai. I-am întrebat pe poliţişti de unde a apărut povestea asta, zice el, cum a ajuns în ziare? Mi-au zis că nu au cum să-mi divulge sursa. Bănuiesc că de la el. De la Abdic. Se opreşte, oftează adânc, cutremurător. Nu pricep de ce. Nu pricep de ce ar spune asemenea chestii despre ea. Nu pricep ce intenţii are. E evident că tipul e al dracului de nebun.

Mă gândesc la bărbatul pe care l-am cunoscut deunăzi: la atitudinea lui calmă, la vocea plăcută, domoală, la căldura din privire. Nici nu se putea mai calm şi mai normal de-atât. Totuşi, zâmbetul acela...

— E strigător la cer că s-a publicat aşa ceva. Ar trebui să fie nişte reguli, ceva...

— Nu poţi să-i calomniezi pe morţi, spune el şi rămâne pe gânduri o vreme. M-au asigurat că n-or să dea

publicității vestea că... era însărcinată. Nu încă. Poate că n-o vor da deloc. Dar, cu siguranță, nu până nu sunt ei siguri.

— Până sunt siguri de ce?

— Că nu e copilul lui Abdic, zice el.

— Au făcut un test ADN?

Scutură din cap.

— Nu, dar eu știu adevărul. Nu pot să-ți spun cum de știu, ci doar că *știu*. Copilul acela este — era — al meu.

— Dacă el a considerat că e al lui, înseamnă că are un motiv pentru crimă, nu-i așa?

N-ar fi primul bărbat care să scape de o sarcină nedorită descotorosindu-se de mama copilului — deși nu pot să spun asta cu voce tare. Și — nu spun nici asta cu voce tare — chestia asta îi dă și lui Scott un motiv s-o ucidă. Dacă a crezut că nevastă-sa era însărcinată cu alt bărbat... Numai că el n-ar fi putut s-o omoare. Șocul lui, disperarea în care se află — nu se poate să nu fie reale. Nimeni nu e un actor atât de bun.

Scott nu pare să mă mai asculte. Privirea lui fixată pe ușa de la dormitor e încețoșată, oarbă și pare să se scufunde în pat ca în nisipuri mișcătoare.

— Ar trebui să rămâi aici o vreme, i-am zis. Încearcă să dormi.

Se uită la mine și aproape că îmi zâmbește.

— Nu te deranjez? mă întreabă. Ar fi... ți-aș fi recunoscător. Mi-ar fi greu să mă duc acasă să dorm. Nu e o problemă doar cu oamenii care mă așteaptă afară, senzația că toată lumea încearcă să mă prindă la cotitură. Nu e doar asta. E vorba despre ea. E peste tot, nu știu cum să fac să n-o mai văd. Cobor scările și nu mă uit, mă forțez să nu mă uit, dar când trec pe lângă fereastră, trebuie să mă uit înapoi și să mă conving că nu e acolo, pe terasă.

Simt că mă apucă iar plânsul.

— Vezi tu, îi plăcea să stea acolo — pe micuța noastră terasă. Îi plăcea să stea acolo şi să privească trenurile.

— Ştiu, îi răspund, punându-mi mâna peste a lui. O vedeam acolo câteodată.

— Îi tot aud vocea, zice el. O tot aud strigându-mă. Zac în pat şi o aud cum mă strigă de-afară. Mă tot gândesc că e acolo.

Tremură.

— Întinde-te, îi zic, luându-i cana de ceai din mână. Odihneşte-te.

Când sunt sigură că a adormit, mă întind la spatele lui, cu fața la câțiva centimetri de omoplatul lui. Închid ochii şi-mi ascult inima bătând, sângele zvâcnindu-mi. Inhalez izul tristeții şi al trupului neîngrijit.

Când mă trezesc, câteva ceasuri mai târziu, el plecase.

Joi, 8 august 2013

Dimineața

Mă simt ca o trădătoare. A plecat acum câteva ore, iar eu ce fac? Sunt în drum spre Kamal, să mă văd încă o dată cu bărbatul care se presupune că i-a omorât soția. Şi copilul. Simt că mi se face rău. Mă întreb dacă nu cumva ar fi trebuit să-i spun despre planul meu, să-i explic că eu pentru el fac toate chestiile astea. Numai că nu sunt sigură că fac chestiile astea *doar* pentru el şi, în plus, nu am un plan propriu-zis.

Totuşi, astăzi îi voi dezvălui ceva despre mine. Ăsta e planul meu pe ziua de azi. Să-i vorbesc despre ceva real.

() să-i spun că vreau un copil. Să văd dacă asta provoacă vreo reacție în el — un răspuns nefiresc, orice formă de reacție. Să văd unde ajung cu toate astea.

Ei bine, nu ajung la niciun rezultat.

Începe prin a mă întreba cum mă simt, când am băut ultima dată.

— Duminică, îi zic.

— Bun. Asta e bine. Își împreunează mâinile. Arăți bine, spune el.

Îmi zâmbește și nu văd criminalul în el. Îmi pun problema dacă e real ce-am văzut acum câteva zile. Oare nu cumva mi-am închipuit?

— Data trecută m-ai întrebat cum am început să beau, încep eu și el îmi face semn din cap să continui. Eram deprimată, îi spun. Noi încercam... eu încercam să rămân însărcinată. Nu puteam și am căzut în depresie. Atunci a început.

Nu durează mult și iar încep să plâng. E imposibil să rezist când cineva e blând cu mine. Cineva care se uită la tine, care nu te cunoaște, care îți spune că e OK, indiferent ce ai făcut, indiferent ce a fost: ai suferit, te doare, meriți să fi iertat. Mă încred în el, îi spun tot și uit, încă o dată, ce caut aici. Nu mă uit la el să văd ce reacții are, nu-i cercetez privirea să disting semne de vinovăție sau suspiciune. Îl las să îmi spună vorbe de alinare.

E blând, rațional. Vorbește despre strategii de control asupra propriei realități, îmi amintește că am tinerețea de partea mea.

Așa că nu ajung la niciun rezultat, pentru că plec din biroul lui Kamal Abdic simțindu-mă mai ușoară, mai plină de speranță. M-a ajutat. Stau în tren și încerc să mă gândesc iar la imaginea aceea a criminalului pe care am

văzut-o în el. Mă chinui să-l văd ca pe un bărbat capabil să lovească o femeie, să-i facă zob craniul.

Îmi vine în minte o imagine îngrozitoare, ruşinoasă: Kamal, cu mâinile lui delicate, cu atitudinea lui plină de compasiune, cu felul acela inteligent şi articulat de a vorbi, contrasta cu Scott, puternic, sălbatic, disperat. Trebuie să-mi tot amintesc mie însămi că Scott nu e aşa de fapt, că el e altfel. Trebuie să-mi amintesc întruna de felul în care era el înainte de toate astea. Şi apoi trebuie să recunosc, faţă de mine, că habar n-am cum era Scott înainte de toate astea.

Vineri, 9 august 2013

Seara

Trenul opreşte la semnal. Iau o gură din cutia de gin tonic rece şi mă uit spre casa lui, spre terasa ei. Eram aşa de cuminte, dar chiar am nevoie de ginul ăsta. Curaj olandez. Mă duc să-l văd pe Scott şi, ca să ajung la el, va trebui să înfrunt toate obstacolele pe care mi le pune în cale Blenheim Road: Tom, Anna, poliţia, jurnaliştii. Tunelul, cu toate amintirile de groază, pline de sânge. Dar el mi-a cerut să vin şi n-am putut să-i spun nu.

Ieri-noapte au găsit fetiţa. Sau ce-a mai rămas din ea. Îngropată în curtea unei ferme lângă coasta de est a Angliei, unde au fost îndreptaţi de cineva anume. A apărut în ziarele de dimineaţă:

> Poliţia a deschis o anchetă în cazul morţii unui copil după ce rămăşiţele pământeşti au fost

descoperite îngropate în grădina unei case de lângă Holkham, în partea de nord a provinciei Norfolk. Descoperirea a fost făcută în urma unui telefon anonim despre o posibilă crimă, telefon primit în timpul anchetei în cazul dispariției lui Megan Hipwell, din Witney, al cărei trup a fost găsit săptămâna trecută în pădurea de la Corly.

L-am sunat pe Scott azi-dimineață, de îndată ce am văzut știrile. Nu mi-a răspuns, așa că i-am lăsat un mesaj, spunându-i cât de rău îmi pare. M-a sunat înapoi în după-amiaza asta.

— Ești OK? l-am întrebat.

— Nu prea.

Vocea îi era îngroșată de băutură.

— Îmi pare rău... ai nevoie de ceva?

— Am nevoie de cineva care să nu-mi zică: *Ți-am spus eu că așa va fi.*

— Poftim?

— Maică-mea a fost aici toată după-masa. Se pare că ea a știut de la bun început — *ceva nu era în regulă cu fătuca aia, ceva era greșit la ea, n-avea familie, n-avea prieteni, a venit de nicăieri.* Mă întreb de ce nu mi-a zis și mie până acum.

Aud zgomotul unui pahar care se sparge, apoi înjurături.

— Ești bine? îl întreb din nou.

— Poți să vii până la mine? m-a întrebat.

— La tine acasă?

— Da.

— Păi eu... poliția, jurnaliștii... nu sunt sigură că...

— Te rog. Am nevoie să fie cineva aici, cu mine. Cineva care a cunoscut-o pe Mags, care a îndrăgit-o. Cineva care nu crede toate chestiile astea...

Era beat, ştiam asta foarte bine şi, totuşi am spus da.

Acum, în tren, beau şi eu şi mă gândesc la ce mi-a zis. *Cineva care a cunoscut-o pe Mags, care a îndrăgit-o.* N-am cunoscut-o şi nu mai sunt sigură că-mi plăcea de ea. Beau cât pot de repede cutia şi mai deschid una.

Cobor la Witney. Mă amestec în nesfârşita îmbulzeală de navetişti de vineri seara: încă un sclav pe plantație, în toată mulțimea aceea de oameni epuizați, înfierbântați, aşteptând cu disperare să ajungă acasă şi să se aşeze pe verandă, cu o bere rece în mână, să ia cina cu copiii, să se ducă la culcare mai devreme. Poate că ginul e de vină, dar mi-e incredibil de bine să mă las purtată de masele de oameni, toată lumea uitându-se la telefon, pescuind de prin buzunare cartelele de intrare. Mă las purtată de memorie, demult de tot, la prima vară pe Blenheim Road, când mă grăbeam acasă în fiecare zi, disperată să cobor scările acelea, să ies rapid din gară, mai-mai să alerg pe stradă. Tom lucra de acasă şi eu nici nu intram bine pe uşă, că el şi scotea hainele de pe mine. Chiar şi acum îmi vine să zâmbesc la gândul, la sentimentul acela de anticipare: obrajii mi se îmbujorează în timp ce merg cu pas grăbit, muşcându-mi buza ca să-mi rețin rânjetul, respirația mi se accelerează, gândindu-mă la el şi ştiind că şi el numără minutele până ajung acasă.

Mintea îmi e atât de plină de acele zile, încât uit să-mi mai fac griji că risc să fiu văzută de Tom şi de Anna, de poliție şi de fotografi şi, fără măcar să conştientizez, sunt la uşa lui Scott, apăs butonul soneriei şi uşa se deschide, iar eu sunt entuziasmată, deşi n-ar trebui să fiu, dar nu mă simt vinovată din cauza asta, pentru că Megan oricum nu e ce-am crezut eu că este.

Nu era fata aceea frumoasă şi lipsită de griji pe care o văzusem eu pe terasă. Nu era o soție iubitoare. Nici măcar nu era o femeie cumsecade. Era o mincinoasă şi o adulterină.

Era o criminală.

Megan

Joi, 20 iunie 2013

Seara

Stau pe canapeaua din camera de zi, cu un pahar de vin în mână. Casa e, în continuare, o mare învălmăşeală. Mă întreb, la el chiar e aşa tot timpul, ca în camera unui adolescent? Şi mă gândesc cum şi-a pierdut familia când era adolescent, aşa că poate da, poate că aşa trăieşte. Mă întristează. Vine din bucătărie şi se aşază lângă mine, foarte aproape, ceea ce mă face să mă simt bine. Dacă aş putea, aş veni aici în fiecare zi, pentru o oră sau două. Aş sta aici, pur şi simplu, şi aş bea vin, simțindu-i mâna mângâind-o pe a mea.

Dar nu pot. Toate astea au un sens, iar el vrea ca eu să-l aflu.

— OK, Megan, spune el. Acum eşti gata? Să termini de spus ce-mi povesteai data trecută?

Mă las uşor pe el, mă sprijin de trupul lui cald. Îmi dă voie. Închid ochii şi nu-mi ia mult până ajung cu gândul acolo, în baia aceea. E ciudat, pentru că am încercat atât

de mult timp să nu mă gândesc la asta, să nu mai ştiu nimic de acele zile, acele nopţi, dar acum închid ochii şi amintirea vine aproape instantaneu, ca şi cum aş adormi, ca şi cum m-aş trezi în miezul unui vis.

Era întuneric şi foarte rece. Nu mai eram în cadă.

— Nu ştiu exact ce s-a întâmplat. Îmi amintesc că m-am trezit cu sentimentul clar că nu era bine ceva şi apoi, următorul lucru pe care mi-l amintesc, Mac venise acasă. Mă striga. Îl auzeam, era jos, îl auzeam strigându-mi numele, dar nu mă puteam mişca. Stăteam pe podeaua băii, cu ea în braţe. Ploua puternic, grinzile acoperişului scârţâiau. Îmi era atât de frig! Mac a urcat scările, strigându-mă întruna. A ajuns în uşa de la baie şi a aprins lumina.

O simt acum, lumina străpungându-mi retina, totul alb şi foarte clar, terifiant.

— Îmi aduc aminte că am urlat la el să stingă lumina. Nu voiam să văd, nu voiam să mă uit la ea şi s-o văd aşa. Nu ştiu — nu ştiu ce s-a întâmplat apoi. El ţipa la mine, urla direct în faţa mea. I-am dat-o şi am fugit. Am ieşit din casă în fugă şi am alergat prin ploaie, spre plajă. Nu-mi aduc aminte ce a urmat. A durat mult timp până a venit după mine. Încă ploua. Eu eram pe dune, cred. M-am gândit să intru în apă, dar eram prea speriată. În cele din urmă, el a venit să mă caute. M-a luat acasă. Dimineaţă am îngropat-o. Am înfăşat-o într-un cearşaf şi Mac i-a săpat mormântul. Am pus-o în pământ la marginea proprietăţii, lângă linia de cale ferată abandonată. Am pus pietre la cap, ca să-i marcăm mormântul. N-am vorbit nimic despre ce s-a întâmplat, n-am mai vorbit despre nimic, nu ne-am mai uitat unul la celălalt. În noaptea aceea, Mac a ieşit. A zis că se duce să se întâlnească cu cineva. M-am gândit

că poate s-a dus la poliţie. Nu ştiam ce să fac. Aşa că l-am aşteptat, am aşteptat să vină cineva, *oricine*. Numai că el nu s-a mai întors. Nu s-a mai întors niciodată.

Sunt în sufrageria lui Kamal, e cald şi am lângă mine trupul lui fierbinte, însă eu tremur.

— Încă mă simt aşa, îi spun. Noaptea, încă mă simt aşa. Asta mă îngrozea cel mai tare, mă ţinea trează noaptea: sentimentul că eram singură în casă. Mi-era atât de frică — mi-era prea frică să pot să mai adorm. N-aş fi făcut decât să umblu mereu prin încăperile goale, s-o aud plângând, să-i simt mirosul pielii. Vedeam pe cineva. Mă trezeam în miez de noapte şi eram convinsă că e cineva în casă — cineva era acolo cu mine. Am crezut că o iau razna. Am crezut că o să mor. Am crezut că aş putea să rămân acolo şi, într-o bună zi, cineva o să mă găsească. Măcar, în felul ăsta, n-o părăseam.

Îmi curge nasul, mă întind să iau un şerveţel de pe masă. Kamal mă mângâie pe spate de sus în jos şi apoi rămâne cu mâna pe mijlocul meu.

— Dar, în cele din urmă, n-am avut curajul să rămân. Cred că am aşteptat vreo zece zile, apoi n-a mai rămas nimic de mâncare — nici măcar o cutie de fasole, nimic. Mi-am strâns lucrurile şi am plecat.

— L-ai mai văzut pe Mac?

— Nu, niciodată. Ultima dată când l-am văzut a fost în noaptea aceea. Nu m-a sărutat, nici măcar nu mi-a zis la revedere. Doar mi-a spus că trebuie să iasă puţin. Asta a fost tot, îi zic, ridicând din umeri.

— Ai încercat să iei legătura cu el?

Clatin din cap.

— Nu. La început, mi-a fost prea frică. Nu ştiam ce era în stare să-mi facă dacă aş fi luat legătura cu el. Nu ştiam

unde e — nici măcar nu avea mobil. Am pierdut legătura cu oamenii care îl ştiau. Prietenii lui erau tot felul de nomazi. Hipioți, țigani. Acum câteva luni, după ce-am vorbit despre el, l-am căutat pe Google. Dar nu l-am mai găsit. E ciudat...

— Ce e ciudat?

— Înainte vreme, pe la început, îl vedeam tot timpul. Adică aşa, pe stradă, sau vedeam un bărbat într-un bar şi eram atât de convinsă că e el, încât inima mi-o lua razna. Îi auzeam vocea în mulțime. Dar apoi, acum multă vreme, toate astea au încetat. Acum... mă gândesc că s-ar putea să fie mort.

— De ce crezi asta?

— Nu ştiu. Pur şi simplu... simt că e mort.

Kamal îşi îndreaptă spatele şi se îndepărtează încet de lângă mine. Se întoarce cu fața la mine.

— Cred, cel mai probabil, că toate astea sunt în imaginația ta, Megan. E normal să crezi că vezi peste tot oamenii care au reprezentat o mare parte din viața ta, mai ales după ce nu mai fac parte din ea. Când eram mai tânăr, obişnuiam să îi văd tot timpul pe frații mei. Cât despre faptul că „simți că e mort", asta probabil că e doar o consecință a faptului că el nu mai face parte din viața ta de atâta vreme. În multe privințe, el nu ți se mai pare real.

A intrat iar în pielea psihoterapeutului, nu mai suntem doar doi prieteni care discută, şezând pe o canapea. Vreau să ajung la el şi să-l trag spre mine, să se întoarcă lângă mine, dar nu vreau să mai depăşesc limita. Mă gândesc la ultima dată când l-am sărutat înainte să plec — la expresia de pe chipul lui: dorință şi frustrare, şi mânie.

— Mă întreb, acum, că am vorbit despre asta, acum, că mi-ai spus povestea ta, dacă te-ar ajuta să iei legătura cu

Mac. Ca să pui punct, să închei, o dată pentru totdeauna acest capitol din viața ta.

Mă gândisem că s-ar putea să-mi sugereze ceva de genul ăsta.

— Nu pot, îi răspund. Nu pot.

— Gândeşte-te un moment.

— Nu pot. Dacă mă urăşte încă? Dacă toată povestea asta va ieşi la iveală sau dacă se duce la poliție?

Dacă — nu pot să spun chestia asta cu voce tare, nici măcar nu pot s-o spun pe şoptite — dacă îi spune lui Scott cine sunt de fapt.

Kamal clatină din cap.

— Poate că nu te urăşte deloc, Megan. Poate că nu te-a urât niciodată. Poate că şi lui îi e frică. Poate că se simte vinovat. Din câte mi-ai zis, e o persoană responsabilă. A primit în casa lui, în viața lui o fată foarte tânără şi vulnerabilă şi a lăsat-o singură când avea mai multă nevoie de ajutor. Poate ştie că tot ce s-a întâmplat e o responsabilitate pe care amândoi o purtați în aceeaşi măsură. Poate din cauza asta a fugit.

Nu ştiu dacă el chiar crede asta sau doar încearcă să mă facă să mă simt mai bine. Ştiu doar că nu e adevărat. Nu pot să dau vine pe el. Doar eu sunt vinovată pentru ce s-a întâmplat.

— Nu vreau să te împing spre ceva ce nu vrei să faci, spune Kamal. Dar vreau să iei în considerare posibilitatea că ți-ar putea fi de ajutor să iei legătura cu Mac. Şi nu pentru că aş fi de părere că-i datorezi ceva. Înțelegi chestia asta? Sunt de părere că dacă cineva datorează ceva, atunci acela este el. Îți înțeleg sentimentul de vină, să ştii. Dar el te-a abandonat. Ai rămas singură, îngrozită, îndurerată. Te-a lăsat singură în casa aceea. Nu e de mirare că

nu poți să dormi. Evident că ideea de a adormi te sperie de moarte. Şi persoana care ar fi trebuit să te ajute te-a lăsat singură.

În momentul în care Kamal îmi spune toate astea, nu sună chiar aşa de rău. Cuvintele alunecă seducător de pe buzele lui, calde, înmiresmate, şi eu aproape că îl cred. Aproape că accept că există posibilitatea să las totul în urmă, să uit trecutul, să mă duc acasă la Scott şi să-mi trăiesc viața aşa cum o fac oamenii normali, fără să mai privesc pe furiş, peste umăr, nici să mai aştept cu disperare să mi se întâmple ceva mai bun. Asta fac oamenii normali?

— O să te gândeşti la asta? mă întreabă, atingându-mi mâna în acelaşi timp.

Îi răspund cu un zâmbet strălucitor şi îi spun că da, o să mă gândesc. Poate chiar cred că o să fac cum zice el. Nu ştiu. Mă conduce la uşă, mă ține de umeri, iar eu vreau să mă întorc, să-l sărut din nou, dar n-o fac.

În schimb, îl întreb:

— E ultima dată când ne mai vedem? şi el încuviințează. N-am putea să mai...?

— Nu, Megan. Nu mai putem. Trebuie să facem ce e corect.

Îi zâmbesc.

— Nu mă pricep foarte bine să fac ce e corect, îi spun. Nu m-am priceput niciodată.

— O să vină şi vremea aceea. O să poți. Acum du-te acasă. Du-te acasă la soțul tău.

După ce-a închis uşa în urma mea, rămân multă vreme pe trotuarul din fața casei lui. Mă simt mai uşurată, cred, mai liberă — dar şi mai tristă şi, dintr-odată, nu vreau altceva decât să mă duc acasă, la Scott.

Fac cale întoarsă, să mă duc spre gară, când văd un bărbat alergând, cu căştile în urechi şi capul în pământ. Vine direct spre mine, şi când fac un pas înapoi, încercând să mă dau la o parte din calea lui, alunec pe bordură şi cad.

Tipul nu-şi cere scuze, nici măcar nu se uită înapoi la mine, iar eu sunt mult prea şocată ca să ţip după el. Mă ridic în picioare şi rămân aşa, rezemată de o maşină, încercând să-mi recapăt suflul. Toată liniştea pe care o câştigasem acasă la Kamal s-a evaporat dintr-odată.

Abia când ajung acasă îmi dau seama că, în cădere, m-am tăiat la mână şi, la un moment dat după aceea, trebuie să fi dus mâna la gură. Buzele îmi erau mânjite de sânge.

Rachel

Sâmbătă, 10 august 2013

Dimineața

Mă trezesc devreme. Aud mașina de gunoi înaintând pe stradă cu un zgomot infernal, aud răpăitul domol al ploii în fereastră. Jaluzele sunt pe jumătate ridicate — am uitat să le tragem peste ferestre azi-noapte. Zâmbesc în sinea mea. Îl simt în spatele meu, cald și adormit, tare. Îmi mișc șoldurile, mă apropii de el și mai mult. Nu-i ia mult să se foiască, să mă atingă, să mă întoarcă pe-o parte.

— Rachel, nu, îi aud vocea și mă ia cu frisoane. Nu sunt acasă la mine, îmi zice, aici nu e acasă la mine. E greșit...

Mă întorc pe partea cealaltă. Scott se ridică. Își lasă picioarele să atârne pe marginea patului, cu spatele la mine. Închid ochii strâns și încerc să-mi aduc aminte, dar totul e în ceață. Când deschid ochii, pot să gândesc clar, pentru că asta e camera în care m-am trezit de mii de ori până acum: aici e patul, iar situația se prezintă exact așa — dacă mă ridic acum, voi fi în stare să văd vârfurile

stejarilor de pe partea cealaltă a străzii; acolo, în stânga, este baia şi la dreapta dulapurile din perete. E exact aceeaşi cameră pe care am împărţit-o cu Tom.

— Rachel, spune el din nou, şi întind mâna să-i ating spatele, dar el se ridică repede şi se întoarce spre mine.

Arată pustiit, ca prima dată când l-am văzut de aproape, la poliţie — ca şi cum cineva i-a smuls măruntaiele, lăsând în urmă doar o carcasă goală. Camera asta e asemenea celei în care am stat cu Tom, dar este cea în care au stat el şi Megan. Camera asta, patul ăsta...

— Ştiu, îi spun. Îmi pare rău. Îmi pare tare rău. Am greşit.

— Da, am greşit, răspunde el, fără să se uite în ochii mei.

Se duce în baie şi închide uşa.

Mă las pe spate, închid ochii şi simt cum mă cuprinde groaza, simt neliniştea aceea din adâncurile mele. Ce-am făcut? Îmi aduc amine că vorbea mult când am ajuns aici, că totul era un şuvoi de cuvinte. Era mânios — mânios pe maică-sa, care n-o înghiţise niciodată pe Megan; mânios pe reporteri pentru ceea ce scriau despre ea, insinuările că ea ar fi primit ce meritase; mânios pe poliţie pentru că au distrus totul, pentru că nu i-au făcut dreptate lui Megan, pentru că nu i-au făcut dreptate lui. Am stat în bucătărie, bând bere şi ascultându-l vorbind, şi când berea s-a terminat, ne-am dus afară, în grădină, şi atunci furia lui a încetat. Am băut şi am privit trenurile trecând şi am început să vorbim despre nimicuri: despre ce era la televizor, despre muncă şi despre unde a făcut şcoala, exact ca oamenii normali. Am uitat să simt ce trebuia să simt, amândoi am uitat, pentru că acum îmi aduc aminte exact cum a fost. Îmi aduc aminte cum mi-a zâmbit şi cum mi-a atins părul.

M-a lovit ca un val, am simțit cum mi s-a urcat sângele în cap. Îmi aduc aminte că am recunoscut față de mine însămi ce simțeam. Am gândit-o şi nu mi-am negat gândul, ci l-am acceptat întru totul. Voiam să se întâmple. Voiam să fiu cu Jason. Voiam să simt ce a simțit Jess când stătea afară cu el, bând vin cu el în serile acelea. Am uitat ce ar fi trebuit de fapt să simt. Am ignorat faptul că, în cel mai bun caz, Jess nu era decât produsul imaginației mele şi, în cel mai rău caz, Jess nu era nimic, Jess era Megan — Megan a murit, un cadavru descompus, lăsat să putrezească. Ba mai rău de-atât: n-am uitat. Nu mi-a păsat. Nu mi-a păsat pentru că începusem să cred ceea ce se spunea despre ea. Oare am crezut, fie şi pentru o secundă, că Megan a primit ce-a meritat?

Scott a ieşit din baie. A făcut un duş, s-a spălat de mine. Arată mai bine aşa, dar nu se uită în ochii mei când mă întreabă dacă nu vreau o cafea. Nu asta mi-am dorit să se întâmple: nimic din toate astea nu e normal. Nu vreau să fac chestia asta. Nu vreau să-mi pierd iar controlul.

Mă îmbrac rapid şi mă duc la baie. Îmi dau cu apă rece pe față. Rimelul s-a scurs, s-a întins spre colțurile ochilor, iar buzele îmi sunt vinete. Muşcate. Fața şi gâtul îmi sunt roşii, acolo unde barba lui s-a frecat de pielea mea. Îmi vin în minte imagini fulgerătoare, mâinile lui pe mine, şi simt că stomacul mi se întoarce pe dos. Mă ia cu amețeală şi trebuie să mă las pe marginea căzii. Baia e mai mizerabilă decât restul casei: mizerie adunată pe chiuvetă, pastă de dinți întinsă pe oglindă. O cană cu doar o periuță de dinți în ea. Nu e niciun parfum, nicio cremă hidratantă, nicio trusă de machiaj. Mă întreb dacă le-a luat ea când a plecat sau dacă el le-a aruncat.

Înapoi în dormitor, mă uit în jur după urme ale existenței ei — un halat pe ușă, o perie de păr pe comodă, o cutiuță cu balsam de buze, o pereche de cercei — dar nu e nimic. Mă duc spre capătul celălalt al camerei, la şifonier şi, cu mâna pe clanță, dau să-l deschid, când îl aud pe el strigând de jos „e gata cafeaua!" şi sar în sus ca arsă.

Îmi întinde cana fără să se uite la mine, apoi se întoarce şi rămâne cu spatele la mine, cu privirea fixată pe şinele de cale ferată sau pe ceva dincolo de ele. Mă uit la dreapta mea şi observ că şi fotografiile au dispărut, toate. Simt cum mi se ridică părul pe ceafă, că mi se face pielea de găină. Sorb din cafea şi mă chinui să înghit. Nimic din ce se întâmplă aici nu e normal.

Poate că maică-sa a făcut-o: a curățat totul, a aruncat totul, a luat fotografiile. Maică-sa n-o suferea pe Megan, asta mi-a tot spus Scott, iar şi iar. Totuşi, ce fel de om face ce a făcut el azi-noapte? Cine i-o trage unei femei străine în patul conjugal, când nevastă-sa nu e moartă nici de o lună? În momentul acela, el se întoarce spre mine, mă priveşte şi am senzația că îmi citeşte gândurile, pentru că are o expresie ciudată pe chip — dispreț, scârbă — şi mi-e şi mie scârbă de el. Las cana jos.

— Ar fi timpul să plec, îi spun, şi el nu încearcă să mă oprească.

Ploaia s-a oprit. Afară e senin, şi eu mă chinui să văd ceva în lumina strălucitoare a dimineții. Un bărbat se apropie de mine — e în fața mea în momentul în care ajung pe trotuar. Ridic mâinile să mă apăr, mă dau într-o parte şi-l împing cu umărul să-l înlătur din calea mea. El zice ceva, dar nu aud ce. Rămân cu mâinile ridicate, capul în pământ, şi ridic privirea abia când sunt la cinci paşi de Anna şi numai atunci o văd, stând lângă maşină, cu

mâinile în şolduri, privindu-mă. Când îmi surprinde privirea, clatină din cap, se întoarce şi merge repede spre uşa de la intrare, grăbind pasul, aproape rupând-o la fugă. Rămân ţintuită locului preţ de o clipă, privindu-i silueta subţire, în pantaloni negri, mulaţi şi un tricou roşu. Am un sentiment acut de déjà-vu. Am mai văzut-o fugind aşa şi altă dată.

S-a întâmplat după ce m-am mutat de acasă. Am venit să-l văd pe Tom, să-mi iau ceva ce uitasem acolo. Nu-mi aduc aminte exact ce, nu era important, dar voiam pur şi simplu să mă duc acasă, să-l văd. Cred că era duminică, iar eu mă mutasem vineri, aşa că nu fusesem plecată mai mult de patruzeci şi opt de ore. Eram în stradă şi o priveam cum îşi duce lucrurile dintr-o maşină în casă. Se muta deja, la nici două zile după ce plecasem, când nici patul nu apucase încă să se răcească. Totul, într-o goană absolut neverosimilă. M-a văzut, iar eu m-am îndreptat spre ea. N-am nici cea mai vagă idee ce aveam de gând să-i zic — nimic raţional, sunt convinsă. Plângeam, asta îmi aduc aminte. Şi ea, ca acum, a fugit. N-am ştiut atunci că era mult mai rău decât îmi închipuiam — încă nu se vedea că era gravidă. Slavă cerului! Cred că m-ar fi omorât chestia asta.

Stând pe peron în picioare, aşteptând trenul, simt cum mă ia ameţeala. Mă aşez pe o bancă şi-mi spun că nu e altceva decât mahmureala — n-am băut nimic cinci zile la rând şi apoi am făcut-o lată, aşa că nu e de mirare. Dar ştiu că e mai mult de-atât. E din cauza Annei — imaginea ei şi sentimentul pe care l-am avut când am mai văzut-o fugind aşa. Frică.

Anna

Sâmbătă, 10 august 2013

Dimineața

M-am dus cu mașina în Northcote, la sală, pentru ora de ciclism, iar la întoarcere am trecut pe la Matches, ca să-mi fac un cadou binemeritat: o foarte drăguță rochie mini de la Max Mara (Tom o să mă ierte de îndată ce mă va vedea în ea). Dimineața fusese foarte plăcută, dar, parcându-mi mașina, am văzut că era agitație în fața casei soților Hipwell — fotografii sunt prezenți acolo non-stop — și, iat-o. Din nou! Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Rachel, arătând oribil, încercând să scape cu forța de un fotograf. Sunt sigură că tocmai ieșise din casa lui Scott.

Nici măcar nu m-am supărat cine știe ce. Eram doar uimită. Și când i-am zis lui Tom — calm, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic ieșit din comun — a fost și el la fel de uimit ca și mine.

— O să iau legătura cu ea, a zis el. O să aflu ce se întâmplă.

— Ai mai încercat chestia asta, i-am răspuns, cât mai blând cu putinţă. N-a contat nici cât negru sub unghie.

I-am sugerat că poate ar fi cazul să ia măsuri legale împotriva ei, să obţină un ordin de restricţie sau ceva.

— Totuşi, nu ne hărţuieşte pe noi, nu-i aşa? Nu ne-a mai sunat şi nici nu s-a mai apropiat de noi, nici n-a mai venit pe la noi pe-acasă. Nu-ţi face griji, iubito. Rezolv eu tot.

Are dreptate, evident, în legătură cu hărţuirea. Dar nu-mi pasă. Ceva se întâmplă şi eu nu sunt pregătită să ignor chestia asta, pur şi simplu. M-am săturat să mi se tot spună că o să rezolve el totul, că o să vorbească el cu ea, că în cele din urmă tipa o să dispară. Cred că a venit vremea să iau eu măsurile necesare, de una singură. Data viitoare când o mai văd, o s-o sun pe poliţista aceea — detectiv-sergent Riley. Părea de treabă, înţelegătoare. Ştiu că lui Tom îi pare rău de Rachel, dar, sincer, cred că a venit vremea să rezolv problema acestei ticăloase o dată pentru totdeauna.

Rachel

Luni, 12 august 2013

Dimineața

SUNTEM ÎN PARCAREA de la Lacul Wilton. Obişnuiam să venim aici uneori, să înotăm în zilele foarte călduroase. Astăzi stăm unul lângă altul în maşina lui Tom, cu ferestrele maşinii coborâte, lăsând aerul să circule. Vreau să-mi las capul pe spate şi închid ochii, să adulmec mireasma pinilor şi să ascult cântecul păsărilor. Vreau să-l țin de mână şi să stăm aşa toată ziua.

M-a sunat azi-noapte şi m-a întrebat dacă putem să ne întâlnim. L-am întrebat dacă e vorba despre Anna, de faptul că m-a văzut pe Blenheim Road. I-am zis că n-are nicio legătură cu ei — n-am fost acolo ca să-i agasez pe ei. El m-a crezut sau cel puțin asta a zis, totuşi părea oarecum preocupat, agitat şi nervos. Mi-a zis că trebuie să vorbim.

— Te rog, Rach, mi-a zis, şi asta a fost totul pentru mine — felul în care a zis-o, ca în vremurile noastre bune, de-am crezut că o să-mi plesnească inima-n piept. Vin să te iau, OK?

M-am trezit înainte de a se miji de ziuă şi pe la cinci eram deja în bucătărie, să-mi fac o cafea. M-am spălat pe cap şi m-am ras pe picioare, m-am machiat şi m-am schimbat de patru ori. Şi m-am simţit vinovată. O prostie, ştiu, dar m-am gândit la Scott — la ce-a fost între noi şi la cum m-am simţit — şi mi-aş fi dorit să nu se fi întâmplat, pentru că am resimţit-o ca pe-o trădare. A lui Tom. Bărbatul care mă lăsase pentru o altă femeie cu doi ani în urmă. Dar nu pot să nu simt ceea ce simt.

Tom a ajuns cu puţin înainte de nouă. M-am dus jos şi l-am găsit rezemat de maşină, în blugi şi un tricou cenuşiu, vechi — destul de vechi încât să-mi aduc aminte exact cum simţeam ţesătura pe obraz când mă strângea la pieptul lui.

— Mi-am luat liber în dimineaţa asta, mi-a zis, de cum m-a văzut. M-am gândit că am putea să mergem undeva cu maşina.

Nu ne-am spus prea multe în drum spre lac. M-a întrebat ce mai fac şi mi-a zis că arătam bine. N-a pomenit de Anna până n-am ajuns în parcare, iar eu mă gândeam că aş vrea să-l ţin de mână.

— Mda, ăă, Anna mi-a zis că te-a văzut... şi crede că ai ieşit din casa lui Scott Hipwell? E adevărat?

S-a întors cu faţa spre mine, fără să mă privească în ochi. Părea jenat să mă întrebe chestia asta.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, i-am zis. Mă văd cu Scott... Bine, nu mă văd cu el în sensul ăla, adică nu suntem *împreună*. Am devenit amici. Atâta tot. E greu de explicat. L-am ajutat cu nişte chestii. Ştii — evident că ştii —, a trecut prin clipe grele.

Tom încuviinţează tăcut, dar tot nu se uită la mine. În schimb, îşi roade unghia de la arătător, un semn sigur că e îngrijorat.

— Dar, Rach...

Aş vrea să nu-mi mai spună aşa, pentru că simt că ameţesc, că îmi vine să zâmbesc. A trecut atâta vreme de când nu l-am mai auzit spunându-mi numele aşa şi asta îmi dă speranţe. Poate că lucrurile nu merg aşa de bine cu Anna, poate că îşi aduce aminte câteva lucruri bune din relaţia noastră, poate că o parte din el îmi duce dorul.

— Eu... sunt foarte îngrijorat din cauza asta.

În fine, se uită la mine, ochii aceia căprui şi mari se înfing într-ai mei şi-şi mişcă mâna o clipă, ca şi cum ar vrea s-o prindă pe-a mea, dar apoi se răzgândeşte şi se retrage.

— Ştiu — bine, nu ştiu chiar aşa multe despre ce s-a întâmplat, dar Scott... ştiu că pare un tip absolut decent, dar nu ai de unde să ştii sigur, nu-i aşa?

— Crezi că el e vinovatul?

Tom scutură din cap, înghite cu greutate.

— Nu, nu. Nu asta vreau să spun. Ştiu că... Ei bine, Anna spune că se certau tot timpul. Că Megan părea câteodată să se teamă de el.

— Anna spune asta?

Instinctul îmi zicea să nu iau în seamă ce spune curviştina aia, dar nu pot să nu mă gândesc la sentimentul pe care l-am avut acasă la Scott, sâmbătă, că nu era ceva cum trebuie, că era în neregulă ceva.

— Megan a avut grijă de copil pentru noi o vreme, când Evie era foarte mică. Doamne, nici nu pot să mă gândesc la asta acum, după tot ce s-a scris în ziare în ultima vreme. Asta arată că nu cunoşti niciodată pe cineva cu adevărat, nu? oftează el adânc. Nu vreau să ţi se întâmple ceva rău, continuă, şi-mi zâmbeşte, ridicând uşor din umeri. Încă ţin la tine, Rach, zice el, şi sunt nevoită să-mi

feresc privirea, pentru că nu vreau să vadă că am lacrimi în ochi.

El ştie, evident, şi-mi pune o mână pe umeri şi adaugă:

— Îmi pare rău.

Stăm aşa o vreme, într-o tăcere confortabilă. Îmi muşc până la sânge buzele, ca să nu plâng. Nu vreau să-i fie şi mai greu decât îi e deja, chiar nu vreau.

— Sunt OK, Tom. Sunt mai bine. Chiar sunt.

— Mă bucur să aud asta. Nu mai...

— Dacă mai beau? Beau mai puţin. Din ce în ce mai puţin.

— Asta e bine. Arăţi bine. Eşti... frumoasă. Îmi zâmbeşte şi simt că roşesc. El îşi fereşte privirea repede. Eşti... ăăă... bine, adică... financiar, eşti bine?

— Sunt bine.

— Pe bune? Chiar eşti OK, Rachel? Pentru că nu vreau să...

— Sunt OK.

— Vrei să-ţi dau nişte bani? La dracu', nu vreau să par un cretin, dar pot să-ţi dau nişte bani. Până o să te pui pe picioare...

— Pe bune, mă descurc.

Se apleacă înspre mine şi abia mai pot respira, vreau cu disperare să-l ating. Vreau să-i adulmec gâtul, să-mi îngrop faţa în acea scobitură puternică, musculoasă, dintre omoplaţi. El deschide torpedoul.

— Lasă-mă să-ţi scriu un cec, pentru orice eventualitate, înţelegi? Nu trebuie să-l încasezi dacă nu vrei.

Încep să râd.

— Încă mai ţii un carnet de cecuri în torpedou?

Începe şi el să râdă.

— Păi, nu ştii niciodată, zice el.

— Nu ştii niciodată când trebuie s-o scoţi din bucluc pe fosta ta nevastă care a înnebunit de tot!

El mă mângâie pe obraz. Îi iau mâna într-a mea şi i-o sărut.

— Promite-mi, îmi spune el aspru, că o să stai departe de Scott Hipwell. Promite-mi, Rach.

— Îţi promit, îi zic eu şi vorbesc serios, iar în acelaşi timp nu mai pot de fericire, pentru că-mi dau seama că nu numai că e îngrijorat pentru mine, dar e şi gelos.

Marţi, 13 august 2013

Dis-de-dimineaţă

Sunt în tren, privesc din nou spre grămăjoara de haine de pe marginea şinelor de cale ferată. Nişte ţesături albastru-închis. O rochie, cred, cu o curea neagră. Nu-mi imaginez cum a ajuns acolo. Asta *cu siguranţă* n-a fost lăsată acolo de ingineri. Ne mişcăm, deşi încet, aşa că am timp berechet să mă uit, şi mi se pare că am mai văzut rochia asta undeva, că am văzut-o pe cineva. Nu-mi aduc aminte unde. Însă e foarte frig. Prea frig pentru o rochie ca asta. Cred că o să ningă în curând.

Abia aştept să văd casa lui Tom — casa mea. Ştiu că o să fie acolo, stând afară. Ştiu că va fi singur, aşteptându-mă pe mine. Se va ridica în picioare în momentul în care voi trece, îmi va face cu mâna şi-mi va zâmbi. Ştiu bine toate astea.

Mai întâi, totuşi ne oprim în faţa casei de la numărul cincisprezece. Jason şi Jess sunt acolo, beau vin pe terasă,

ceea ce e ciudat, pentru că încă nu e opt şi jumătate. Jess poartă o rochie roşie cu imprimeuri florale, are în urechi cercei mici, din argint, cu păsări pe ei — îi văd mişcându-se în timp ce ea vorbeşte. Jason stă în spatele ei, cu mâinile pe umerii săi. Le zâmbesc, vreau să le fac cu mâna, dar nu vreau să creadă lumea că sunt o ciudată. Vreau doar să mă uit şi îmi doresc să am şi eu un pahar cu vin.

Stăm aici de-o veşnicie şi trenul încă nu se mişcă din loc. Vreau să pornească, pentru că, dacă nu porneşte, Tom n-o să mai fie acolo şi o să-mi fie dor de el. Acum o văd pe Jess, mai clar ca de obicei — are legătură cu felul în care cade lumina, mult mai strălucitoare acum, direct pe ea, ca un reflector. Jason e în continuare în spatele ei, dar de data asta mâinile nu-i mai sunt pe umerii ei, ci în jurul gâtului ei, iar ea pare stânjenită, tulburată. O strânge de gât. Văd cum faţa i se face roşie. Plânge. Mă ridic în picioare, bat cu pumnii în geamul trenului şi urlu la el să se oprească, dar el nu mă aude. Cineva mă prinde de braţ — tipul cu părul roşu. Îmi spune să stau jos, îmi spune că nu mai e mult până la următoarea oprire.

„Va fi deja prea târziu" îi spun, şi el îmi spune: „Deja e prea târziu, Rachel", şi când mă uit înapoi spre terasă, Jess e în picioare şi Jason ţine în pumn un smoc din părul ei blond şi o va izbi cu capul de perete până i-l va sfărâma.

Dimineaţa

Sunt trează de câteva ore bune, dar tot nu mi-am revenit; stau pe scaun, dar picioarele încă îmi tremură de la genunchi. M-am trezit din vis cu un sentiment de groază,

convinsă că tot ceea ce ştiam era greşit, că tot ceea ce am văzut — fie că era vorba despre Scott, fie despre Megan — am ticluit în mintea mea, că nimic nu era adevărat. Dar dacă mintea îmi juca feste, atunci nu cumva visul meu era cel care îmi dădea senzația de iluzoriu? Lucrurile pe care mi le-a spus Tom în maşină, amestecate cu sentimentul de vină pentru ceea ce s-a întâmplat cu Scott în noaptea de dinainte: visul nu era altceva decât modul prin care creierul meu încerca să facă puțină lumină în toate câte se petrecuseră.

Totuşi, sentimentul acela familiar de groază creşte în momentul în care trenul opreşte la semnal şi aproape că mi-e frică să-mi ridic privirea. Fereastra e închisă, nu mai e nimic acolo. E linişte, e pace. Sau poate că totul a fost abandonat. Scaunul lui Megan e încă pe terasă, gol. E cald azi, dar eu nu mă pot opri din tremurat.

Trebuie să nu uit faptul că tot ce mi-a zis Tom despre Scott şi Megan vine de la Anna şi nimeni nu ştie mai bine ca mine că nu trebuie să ai încredere în ce spune Anna.

Doctorul Abdic mă întâmpină cam fără tragere de inimă în dimineața asta. Pare adus de spate, ca şi cum l-ar durea ceva, şi când îmi strânge mâna, gestul lui nu mai e aşa de puternic ca până acum. Ştiu că Scott a zis că poliția n-avea de gând să ofere nicio informație în legătură cu sarcina, dar mă întreb dacă lui i-au spus ceva. Mă întreb dacă se gândeşte la copilul lui Megan.

Vreau să-i spun despre vis, dar nu îmi dau seama cam cum ar trebui să-o fac, astfel încât să nu-i dezvălui ce idei am, aşa că, în schimb, îl întreb despre recuperarea amintirilor, despre hipnoză.

— Ei bine, îmi spune el, răsfirându-şi degetele pe masă, în fața lui, sunt terapeuți care cred că hipnoza poate fi

folosită pentru a recupera amintirile reprimate, dar e ceva foarte controversat. Eu unul nu practic hipnoza şi nici nu o recomand pacienţilor mei. Nu sunt convins că ajută şi, în unele circumstanţe, cred că ar putea chiar să fie dăunătoare. Îmi zâmbeşte pe jumătate, apoi: Îmi pare rău. Ştiu că nu asta voiai să auzi. Dar când vine vorba de mintea omenească, nu există scurtături în procesul de vindecare.

— Cunoşti terapeuţi care practică o astfel de tehnică? îl întreb.

El clatină din cap.

— Îmi pare rău, dar nu pot să-ţi recomand pe nimeni. Trebuie să iei în considerare faptul că subiecţii supuşi hipnozei sunt foarte susceptibili. Nu întotdeauna se poate avea încredere în amintirile care sunt „recuperate" — şi ataşează cuvântului ghilimelele de rigoare. Acelea nu sunt deloc nişte amintiri reale.

Nu pot să risc. Nu suport gândul să am alte imagini în cap, alte amintiri în care să nu pot avea încredere, amintiri care se amestecă unele cu celelalte, se contopesc, se metamorfozează şi se dislocă, făcându-mă să cred că ceea ce înţeleg nu este de fapt adevărat, sugerându-mi să merg pe o anumită cale, când de fapt ar trebui să merg pe alta.

— Aşadar, ce-mi sugerezi să fac? îl întreb. Pot să fac ceva ca să recuperez ce-am pierdut?

El îşi trecea degetele lungi peste buze.

— E posibil, da. Vorbind despre o amintire anume, te poate ajuta să clarifici lucrurile, discutând despre asta detaliat, într-o ambianţă în care să te simţi în siguranţă, relaxată...

— Ca aici, de exemplu?

El îmi zâmbeşte.

— Ca aici, dacă într-adevăr te simţi relaxată şi în siguranţă aici...

Ridică tonul, îmi pune o întrebare la care nu răspund. Zâmbetul îi piere.

— Ajută dacă te concentrezi mai degrabă pe ceea ce simţi decât pe ceea ce vezi. Sunete, felul în care lucrurile se simt... mirosul este un foarte puternic stimul pentru memorie. Muzica poate fi şi ea foarte puternică. Dacă te gândeşti la o situaţie anume, la o zi anume, ai putea să refaci traseul, să te întorci la locul unei crime, aşa cum era el atunci când s-a petrecut.

O fi o expresie banală, obişnuită, dar în momentul acesta mi se ridică părul în cap.

— Vrei să vorbeşti despre un incident anume, Rachel?

Da, vreau, evident că vreau, dar nu-i pot spune chestia asta, aşa că îi spun despre ce s-a întâmplat atunci, la clubul de golf, când l-am atacat pe Tom după ce ne-am certat.

Îmi aduc aminte că în dimineaţa aceea m-am trezit plină de nelinişte, ştiind într-o clipită că s-a întâmplat ceva îngrozitor. Tom nu mai era în pat, lângă mine, şi m-am simţit uşurată. Stau întinsă pe canapea şi încerc să rememorez scena. Îmi aduc aminte că plângeam şi plângeam şi-i spuneam că-l iubesc. El era furios, îmi spunea să mă duc să mă culc; nu voia să mă mai audă.

Am încercat să mă gândesc la un alt moment al serii respective, înainte să înceapă cearta aceea. Ne simţeam atât de bine! Tocmai terminasem de prăjit creveţii cu mult chilli şi coriandru şi beam o sticlă de Chenin Blanc delicios, primit de la un client foarte recunoscător. Suntem afară, în grădină, ascultăm The Killers şi Kings of

Leon, albume pe care le puneam în primele noastre zile împreună.

Îmi aduc aminte cum râdeam şi ne sărutam. Îmi aduc aminte că i-am spus o poveste despre ceva — el nu considera că e chiar atât de nostim precum credeam eu. Îmi aduc aminte că m-am supărat. Apoi îmi vine în minte că ţipam unul la celălalt, apoi eu împiedicându-mă de uşile glisante şi furioasă că n-a sărit să mă ajute.

Dar scena decurge în felul următor:

— Când m-am trezit în acea dimineaţă, m-am dus jos. El nu voia să vorbească deloc cu mine, abia catadicsea să-mi arunce o privire. A trebuit să-l implor să-mi spună ce-am făcut. Îi spuneam întruna cât de rău îmi pare. Mă speriasem îngrozitor. Nu pot să-mi explic de ce, nu ştiu dacă are sens sau nu, dar dacă nu-ţi aminteşti ce ai făcut, mintea ta tinde să umple golurile cu cele mai oribile scenarii...

Kamal dă din cap semnificativ.

— Îmi imaginez. Continuă.

— Aşa că, în cele din urmă, doar ca să mă determine să tac, mi-a zis. Ei bine, m-am simţit ofensată de nu ştiu ce chestie pe care o spusese el şi nu mă lăsam păgubaşă, îl tot urmăream şi-l tot bodogăneam şi nu mai terminam odată, iar el a încercat să mă facă să mă opresc, a încercat să mă sărute şi să ne împăcăm, numai că eu nu voiam să aud de aşa ceva. Şi apoi el s-a hotărât să mă lase în pace şi s-a dus sus, să se culce, moment în care s-a întâmplat. L-am urmărit până sus cu o crosă de golf şi am încercat să-i crăp capul. Din fericire, am ratat. Am spart doar o bucată din peretele din hol.

Expresia de pe chipul lui Kamal nu s-a schimbat. Nu era şocat. Se mulţumeşte doar să dea din cap.

— Bun, deci ştii ce s-a întâmplat, dar nu poţi s-o şi simţi, propriu-zis, nu-i aşa? Vrei să poţi să-ţi aminteşti singură toate astea, să le vezi în mintea ta şi să le simţi iar în amintire, astfel încât — cum i-ai zis chiar tu — să-ţi *aparţină*, nu? Şi astfel te-ai simţi pe deplin responsabilă.

— Păi, da, zic eu, ridicând din umeri. Adică e doar o parte din motivaţia mea. Dar mai e ceva. Şi s-a întâmplat mai târziu, mult mai târziu — săptămâni, poate chiar luni mai târziu. M-am tot gândit la noaptea aceea. De fiecare dată când treceam pe lângă gaura aceea în perete, mă gândeam la ce-am făcut. Tom zicea că o s-o repare, dar n-a făcut-o şi eu nu voiam să-l bat la cap. Într-o zi, stăteam acolo — era seară şi ieşisem din dormitor şi m-am oprit pur şi simplu în loc, pentru că mi-am amintit. Eram pe podea, cu spatele la zid, plângând şi suspinând. Tom stătea deasupra mea, implorându-mă să mă calmez, aveam crosa de golf la picioarele mele şi am simţit-o, în momentul acela am simţit-o. Eram sufocată de un sentiment de *teroare*. Amintirea nu se potriveşte deloc cu realitatea, pentru că nu-mi aduc aminte furia, furia aceea cotropitoare. Dar îmi aduc aminte frica.

Seara

M-am gândit la ce mi-a zis Kamal despre întoarcerea la locul crimei, aşa că nu m-am dus acasă, ci am venit în Witney şi, în loc să mă strecor pe lângă pasajul subteran, m-am dus cu precauţie şi deliberat chiar în buza tunelului. Îmi pun mâinile pe suprafaţa rece şi aspră a intrării şi închid ochii, mângâind cărămida. Nu-mi vine nimic în amintire. Deschid ochii şi privesc în jurul meu. Drumul e cât se poate de liniştit: o singură femeie merge în

direcția mea, undeva la vreo cincizeci de metri depărtare și cam atât. Nu trec mașini, nu țipă niciun copil, nu se aude niciun zgomot, cu excepția unor sirene îndepărtate. Soarele alunecă după un nor și mi-e frig, incapabilă să mă mișc din fața tunelului, incapabilă să înaintez. Mă întorc să plec.

Femeia pe care o văzusem mai înainte venind spre mine trece abia acum de cotitură; e îmbrăcată într-o haină lungă, albastră, înfășurată în jurul ei. Îmi aruncă o privire în timp ce trece pe lângă mine, moment în care am o străfulgerare. O femeie... în albastru... felul acela în care cădea lumina. Îmi aduc aminte: Anna. Ea purta rochia aceea albastră, cu curea neagră și mergea spre mine rapid, aproape cum a făcut-o și deunăzi, numai că de data asta s-*a uitat în urmă,* s-a uitat peste umăr și apoi s-a oprit. O mașină trage lângă ea — o mașină roșie. Mașina lui Tom. Ea se apleacă să stea de vorbă cu el prin geamul lăsat și apoi deschide portiera și se urcă în mașină, iar Tom pleacă.

Îmi amintesc. În noaptea aceea de sâmbătă, stăteam acolo, la intrarea în tunel și m-am uitat la Anna cum se urcă în mașina lui Tom. Numai că nu-mi aduc aminte totul, pentru că nu are sens. Tom venise să mă caute pe mine cu mașina. Anna nu era în mașină cu el — era acasă. Asta mi-au zis cei de la poliție. Nu are sens și simțeam că-mi vine să urlu de frustrare că nu știu, că am o minte complet inutilă.

Traversez strada și pornesc pe trotuarul stâng de pe Blenheim Road. Stau o vreme sub copaci, vizavi de numărul douăzeci și trei. Au revopsit ușa. Era verde-închis pe vremea când trăiam eu acolo; acum e neagră. Nu-mi amintesc s-o fi remarcat până acum. Preferam verdele. Mă întreb ce-au schimbat înăuntru. Camera copilului,

evident, dar mă întreb dacă de dormit dorm în patul meu, dacă ea îşi dă cu ruj uitându-se în oglinda pe care eu am fixat-o în perete. Mă întreb dacă au zugrăvit bucătăria sau au reparat gaura aceea în peretele din coridorul de la etaj.

Vreau să traversez şi să bat la uşa aceea neagră. Vreau să vorbesc cu Tom, să-l întreb de noaptea în care a dispărut Megan. Vreau să-l întreb de ziua de ieri, când eram amândoi în maşină şi eu i-am sărutat mâna, vreau să-l întreb ce a simţit în momentul acela. În schimb, mai rămân câteva clipe în loc, uitându-mă spre fereastra fostului meu dormitor, până când simt că îmi vin lacrimi în ochi şi atunci ştiu că e timpul să plec.

Anna

Marți, 13 august 2013

Dimineața

În dimineața asta, îl priveam pe Tom pregătindu-se de lucru, punându-şi cămaşa şi cravata. Părea oarecum distrat, probabil trecând în revistă, în cap, programul pe azi — şedințe, întâlniri, cine, ce, unde. Eram invidioasă. Pentru prima dată de când ne ştim, chiar îl invidiam pentru luxul de a se îmbrăca dimineața şi de a ieşi din casă şi de a se grăbi să ajungă în diverse locuri de-a lungul unei zile, cu un scop anume, şi toate în slujba unui salariu la sfârşitul lunii.

Nu mi-e dor de munca în sine — am fost agent imobiliar, nu neurochirurg, adică nu tocmai genul de slujbă la care visezi cu ochii deschişi când eşti copil —, dar îmi plăcea să mă plimb prin casele foarte scumpe puse în vânzare, când proprietarii nu erau prin preajmă, trecându-mi vârfurile degetelor peste suprafețele de marmură, aruncând un ochi peste garderobele construite în pereți. Îmi închipuiam, pe vremea aceea, cam ce-ar însemna viața mea dacă aş trăi aşa, ce fel de persoană aş

fi. Sunt perfect conştientă că nu există slujbă mai importantă decât creşterea unui copil, dar problema e că nu e apreciată ca atare. Nu în sensul în care contează pentru mine în acest moment, adică cel financiar. Vreau să avem mai mulți bani, ca să putem pleca din casa asta, de pe strada asta. E cât se poate de simplu ce vreau.

Bine, poate nu chiar aşa de simplu. După ce a plecat Tom la muncă, m-am aşezat la masa din bucătărie ca să mă lupt cu Evie să-şi ia micul dejun. Acum două luni, jur că mânca orice îi dădeam. Acum, dacă nu e iaurt cu căpşune, nu bagă în gură. Ştiu că e normal. Îmi tot spun chestia asta în timp ce încerc să-mi scot gălbenuş de ou din păr, în timp ce mă plimb în genunchi prin casă, adunând linguri şi castroane răsturnate. Îmi tot spun întruna că toate astea sunt normale.

Totuşi, când am terminat în cele din urmă şi ea se juca fericită de una singură, mi-am permis să bocesc câteva minute. Îmi permit rareori aceste clipe de plâns, şi asta numai când Tom nu este aici şi numai pentru câteva momente, ca să mă descarc. Abia când m-am dus să mă spăl pe față, mi-am dat seama cât de obosită arătam, cât de buhăită eram, cât de distrusă şi de terminată eram, aşa că m-a apucat iar — nevoia aceea de a pune o rochie pe mine şi tocuri înalte, de a-mi usca şi înfoia părul cu uscătorul şi de a mă machia atent, de a ieşi pe stradă, să văd cum întorc bărbații capul după mine.

Mi-e dor să mă duc la muncă, dar mi-e dor şi de ce însemna munca pentru mine, mai ales în ultimii mei ani de carieră profitabilă, când l-am cunoscut pe Tom. Mi-e dor să fiu amantă.

Mi-a plăcut. De fapt, am adorat perioada aia. Nu m-am simțit vinovată nicio clipă. M-am prefăcut doar.

Eram nevoită, cu toate prietenele mele măritate, cele care trăiau cu groaza vreunei dădace *au-pair* sau a fătucii drăguțe și amuzante de la birou care știa să vorbească despre fotbal și care își petrecea jumătate din viață la sală. Trebuia să le spun că *evident* mă simțeam prost din cauza asta. Mă simțeam prost din cauza nevesti-sii, n-am vrut niciodată să se întâmple chestia asta, ne-am îndrăgostit, ce puteam face?

Adevărul e că nu mi-a părut niciodată rău pentru Rachel, chiar înainte să aflu despre problemele ei cu băutura și cât de dificilă era ca persoană, cum îi făcea viața un coșmar. Tipa pur și simplu nu era reală pentru mine și, oricum, eu mă simțeam mult prea bine. Să fiu cealaltă femeie era incredibil de excitant și n-are niciun sens să neg asta față de mine însămi: tu ești cea pentru care el își trădează nevasta pentru că nu se poate abține, chiar dacă o iubește. Atât de irezistibilă ești.

Vindeam o casă. Casa de la numărul treizeci și patru, pe Cranham Street. Se dovedise o vânzare dificilă, pentru că ultimii interesați s-o cumpere nu primiseră aprobarea de la bancă pentru credit. Ceva legat de o evaluare de risc a cumpărătorului. Așa că am aranjat să aducem noi pe cineva să ne facă o evaluare de risc independentă, doar ca să ne asigurăm că totul e în regulă. Cei care vindeau deja se mutaseră și casa era liberă, așa că trebuia să fiu eu de față ca să le deschid, să le arăt casa.

Mi-era clar, din momentul în care i-am deschis ușa, că o să se întâmple. N-am mai făcut niciodată ceva asemănător, niciodată, nici măcar n-am visat la asta, dar era ceva în felul în care s-a uitat la mine, în felul în care mi-a zâmbit. N-aveam de gând să ne controlăm — am făcut-o acolo, pe loc, în bucătărie, rezemați de dulapuri. Era o

nebunie, dar asta şi eram. Asta îmi spunea. *Nu te aştepta să fiu sănătos la cap, Anna. Nu cu tine.*

O iau pe Evie de jos şi mergem în grădină. Ea împinge căruciorul de jucărie în sus şi în jos, chicotind, uitând complet de criza de nervi de dimineaţă. De fiecare dată când zâmbeşte, simt că-mi explodează inima de fericire. Indiferent de cât de mult mi-e dor să lucrez, mi-ar fi infinit mai dor să fiu cu ea. Şi, oricum, nu am de ales. Sub nicio formă n-o mai las vreodată cu vreo îngrijitoare, indiferent cât de calificată e sau cine mi-o recomandă. N-o mai las niciodată cu altcineva, nu după toată treaba cu Megan.

Seara

Tom mi-a trimis un mesaj că o să întârzie puţin în seara asta, că trebuie să scoată un client la un pahar. O pregăteam pe Evie pentru plimbarea de seară. Eram în dormitor — camera mea şi a lui Tom — şi o schimbam. Lumina era superbă, o revărsare de strălucire portocalie umplea întreaga casă, transformându-se dintr-odată într-un cenuşiu-albăstriu în momentul în care soarele a intrat după un nor. Aveam jaluzelele trase pe jumătate ca să nu las căldura să intre în casă, aşa că m-am dus să le dau la o parte şi atunci am văzut-o pe Rachel stând de partea cealaltă a străzii, uitându-se spre casa noastră. Apoi a luat-o la picior, îndreptându-se spre gară.

Mă aşez pe pat şi tremur de furie, înfigându-mi unghiile în carne. Evie loveşte aerul cu picioruşele, iar eu sunt atât de nervoasă, că nu vreau s-o iau în braţe de frică să n-o strivesc.

Mi-a zis că se ocupă de ea. Mi-a zis că i-a dat telefon duminică, mi-a zis că au stat de vorbă şi că ea a recunoscut că are un soi de prietenie cu Scott Hipwell, dar că nu

intenționează să-l mai vadă, că n-o să mai dea târcoale pe aici. Tom mi-a zis că ea a promis toate astea și că el a crezut-o. Tom mi-a zis că a fost rațională, că nu părea beată, că nu era isterică în niciun fel, că nu l-a amenințat sau implorat să se întoarcă la ea. Mi-a zis că e de părere că e mai bine acum.

Trag aer adânc în piept și o iau pe Evie în poală, o întind pe genunchi și o țin de mâini.

— Eu zic că ne-a ajuns, nu-i așa, scumpete?

E așa de obositoare toată situația: de fiecare dată când mă gândesc că lucrurile sunt mai OK, că scăpăm odată de toată problema Rachel, tipa apare din nou în peisaj. Câteodată am senzația că nu o să dispară niciodată din viața mea.

Adânc în sinea mea, a fost plantată o sământă putredă. Când Tom îmi spune că e OK, că totul e așa cum trebuie să fie, că n-o să ne mai deranjeze de acum încolo și apoi se întâmplă exact opusul, nu pot să nu mă întreb dacă el chiar se chinuie așa de tare să scape de ea sau dacă nu cumva, undeva în adâncurile lui, îi place faptul că ea nu reușește să-și continue viața.

Mă duc jos și scotocesc prin sertarele din bucătărie după cartea de vizită pe care mi-a lăsat-o Riley, polițista. Îi formez numărul rapid, înainte să mă răzgândesc.

Miercuri, 14 august 2013

Dimineața

În pat, cu mâinile lui pe șoldurile mele, cu respirația lui fierbinte pe gâtul meu, cu pielea lui umedă de transpirație lipită de-a mea, îmi spune:

— Nu mai facem chestia asta suficient de des.

— Ştiu.

— Trebuie să ne mai facem timp şi pentru noi.

— Da, trebuie.

— Mi-e dor de tine, îmi zice. Mi-e dor de noi. Vreau să fim mai des aşa.

Îl trag spre mine şi-l sărut pe buze, ţinându-mi ochii închişi strâns, încercând să-mi suprim sentimentul de vinovăţie că m-am dus la poliţie fără ca el să ştie.

— Cred că ar trebui să mergem undeva, mormăie el, doar noi doi. Să plecăm departe pentru o vreme.

Şi s-o las pe Evie cu cine, mă rog, îmi vine să-l întreb. Cu părinţii tăi, poate, cu care nu vorbeşti? Sau cu mama, care e atât de fragilă, că abia îşi poartă ei de grijă?

Dar nu spun asta, nu spun nimic, ci doar îl sărut din nou, mai profund. Mâna îi alunecă pe coapsă şi mă prinde, trăgându-mă spre el cu toată forţa.

— Ce zici? Unde am merge? În Insulele Mauritius? În Bali?

Încep să râd.

— Vorbesc serios, zice el, dându-se înapoi, uitându-se în ochii mei. Merităm, Anna. Tu meriţi. A fost un an greu, nu-i aşa?

— Dar...

— Dar ce? Îmi aruncă zâmbetul lui perfect. O să vedem ce facem cu Evie, nu-ţi face griji.

— Tom, e vorba de bani.

— O să fie OK.

— Dar..., nu vreau să-i spun chestia asta, dar nu am încotro. Nu avem destui bani să ne mutăm de-aici, dar avem destui bani ca să-i dăm pe o vacanţă în Mauritius sau în Bali?

El îşi umflă obrajii, apoi expiră încet, plecând de lângă mine. N-ar fi trebuit să spun asta. Aparatul de monitorizare prinde viaţă: Evie s-a trezit.

— Mă duc eu, zice el, se ridică şi iese din încăpere.

La micul dejun, Evie repetă scena de ieri. E noul ei joc acum: refuză mâncarea, scutură din cap, ridică bărbia, închide strâns gura, împingând cu pumnişorii ei castronul din faţă. Tom îşi pierde repede răbdarea.

— N-am timp de aşa ceva, îmi zice. Va trebui s-o faci tu.

Se ridică în picioare, îmi întinde lingura, cu o mutră suferindă.

Trag adânc aer în piept.

E OK, e obosit, are multe de făcut, e nervos că nu m-am alăturat visului lui fantezist de azi-dimineaţă, cu vacanţa.

Dar nu e OK, pentru că şi eu sunt obosită şi aş vrea să discutăm despre bani şi situaţia noastră de-aici, fără ca el să iasă pur şi simplu din cameră. Evident, nu spun nici asta. În schimb, nu-mi ţin promisiunea pe care mi-am făcut-o mie însămi şi pomenesc de Rachel.

— Iar a venit pe-aici, să dea târcoale, îi zic, aşa că indiferent ce i-ai zis deunăzi, n-a funcţionat.

Îmi aruncă o privire cruntă.

— Cum adică dă târcoale iar?

— A fost aici, azi-noapte, stătea pe trotuarul de vizavi, în faţa casei noastre.

— Era cu cineva?

— Nu. Era singură. De ce întrebi?

— Pentru numele lui Dumnezeu! îmi răspunde, iar chipul i se întunecă aşa cum i se întâmplă când devine foarte nervos. I-am spus să stea departe de noi. De ce nu mi-ai zis nimic azi-noapte?

— N-am vrut să te stresez, îi zic calm, regretând deja că am deschis vorba despre ea. N-am vrut să te îngrijorez.

— Hristoase! zice el și trântește cana de cafea în chiuvetă. Zgomotul o sperie pe Evie, care începe să plângă. Asta nu face decât să înrăutățească lucrurile. Nu știu ce să-ți zic, zău nu știu. Când am vorbit cu ea, era OK. A ascultat ce-i ziceam și mi-a promis că nu mai vine pe aici. Arăta bine. Ba, de fapt, arăta sănătoasă — își revenise la normal...

— *Arăta bine*? l-am întrebat și, înainte să-și întoarcă privirea, îmi dau seama că știe că l-am prins cu minciuna. Parcă ziceai că ai vorbit cu ea la telefon, nu?

Trage adânc aer în piept, oftează puternic, apoi se întoarce spre mine, cu chipul lipsit de expresie.

— Da, dragă, asta ți-am zis, pentru că știam că o să te enervezi dacă-ți spun că m-am văzut cu ea. Așa că, mâinile sus, mă predau — am mințit. Fac orice ca să am liniște acasă.

— Glumești?

Îmi zâmbește, clatină din cap și se apropie de mine, cu mâinile încă ridicate, într-un gest de implorare.

— Îmi pare rău, pe bune, îmi pare rău. A vrut să vorbim față în față și m-am gândit că așa ar fi cel mai bine. Îmi pare rău. OK? Doar am stat de vorbă. Ne-am întâlnit într-o cafenea mizerabilă în Ashbury și am vorbit vreo douăzeci de minute — poate o jumătate de oră, nu mai mult. OK?

Mă ia în brațe și mă trage la pieptul lui. Încerc să-i rezist, dar e mai puternic decât mine și, oricum, miroase nemaipomenit și nu vreau să mă cert cu el. Vreau să fim de aceeași parte a baricadei.

— Îmi pare rău, mormăie iar, cu nasul în părul meu.

— Nu-i nimic, îi răspund.

Îl las să scape doar cu-atât, pentru că acum eu sunt cea care se ocupă de problema asta. Am discutat aseară cu detectiv-sergent Riley şi, din momentul în care am început să vorbim, ştiu că am procedat corect sunând-o, pentru că atunci când i-am spus că am văzut-o pe Rachel ieşind din casa lui Scott Hipwell „de câteva ori" (o uşoară exagerare), ea a părut deosebit de interesată. Voia să ştie ziua şi ora când o făcuse de fiecare dată (am reuşit să scap doar cu două precizări; m-am referit vag la celelalte situaţii), dacă au avut vreo legătură înainte de dispariţia lui Megan Hipwell, dacă eram de părere că relaţia lor e amoroasă. Trebuie să recunosc că nu mi-a trecut prin cap aşa ceva — nu mi-l imaginez trecând de la Megan la una ca Rachel. În orice caz, nevastă-sa nici măcar nu s-a răcit bine în mormânt.

I-am adus aminte şi de chestia legată de Evie — tentativa de răpire — în cazul în care uitase deja.

— E labilă psihic, i-am zis. Poate credeţi că exagerez, dar nu-mi pot asuma niciun risc când vine vorba de familia mea.

— Ba nu cred că exageraţi deloc. Vă mulţumesc foarte frumos că mă contactaţi. Dacă vedeţi ceva ieşit din comun, daţi-mi de ştire.

N-am nici cea mai vagă idee ce-or să-i facă — poate că doar or să-i dea un avertisment? Oricum, ne va fi de ajutor, dacă va fi nevoie să luăm şi alte măsuri, cum ar fi un ordin de restricţie. Sper să nu se ajungă la aşa ceva, de dragul lui Tom.

După ce Tom pleacă la muncă, o duc pe Evie în parc, ne jucăm în leagăne şi pe căluţii din lemn, apoi o pun înapoi în cărucior, iar ea adoarme aproape instantaneu,

semn că e momentul să mă duc la cumpărături. O luăm pe străduțe lăturalnice care duc spre Sainsbury. E o rută ocolitoare, dar e mai liniştită, cu mai puțin trafic şi, în orice caz, trecem prin fața casei de la numărul treizeci şi patru, de pe Cranham Street.

Când trec pe lângă casa asta simt un mic frison, chiar şi după tot acest timp — dintr-odată stomacul mi se strânge şi un zâmbet îmi înfloreşte pe buze, iar sângele îmi năvăleşte în obraji. Îmi aduc aminte cum mă grăbeam să urc scările din fața casei, sperând ca niciunul dintre vecini să nu mă vadă descuind uşa, cum mă găteam în baie, cum îmi dădeam cu parfum, cum îmi puneam pe mine acea lenjerie intimă pe care o îmbraci doar pentru a fi dezbrăcată. Apoi primeam un mesaj şi el ajungea la uşă şi aveam la dispoziție o oră sau două, în dormitorul de la etaj.

Îi spunea lui Rachel că era cu un client sau că se întâlnea cu prietenii la o bere.

„Nu-ți faci griji că o să te verifice?" îl întrebam atunci, şi el scutura din cap, alungând ideea. „Mă pricep să mint", mi-a zis odată, rânjind. Altă dată, mi-a zis: „Chiar dacă ar verifica să vadă unde sunt, ideea cu Rachel e că ea oricum n-o să-şi amintească nimic a doua zi". Abia atunci am început să înțeleg cam cât de rea era situația pentru el.

Totuşi, gândindu-mă la acele conversații, zâmbetul îmi piere de pe buze. Gândindu-mă cum Tom îmi zâmbea complice, în timp ce degetele lui îmi urmăreau conturul abdomenului, coborând tot mai mult, zâmbindu-mi, spunându-mi: „Mă pricep să mint". Da, *se pricepe* să mintă, are vocație. L-am văzut în astfel de ipostaze: de exemplu, convingând personalul de la recepția vreunui hotel că suntem în luna de miere sau scăpând de orele

suplimentare de la birou prin invocarea vreunei urgențe în familie. Toată lumea face chestia asta, evident, numai că atunci când o face Tom, chiar îl crezi pe cuvânt.

Mă gândesc la micul dejun de azi — dar ideea e că eu l-am prins cu minciuna şi el a recunoscut imediat. Nu am de ce să-mi fac griji. Nu se vede cu Rachel pe la spatele meu! Ce idee ridicolă! Poate că a fost ea frumoasă cândva — când a cunoscut-o, era chiar impresionantă, am văzut poze: ochi negri, imenşi şi rotunjimi apetisante —, dar acum e chiar grasă. Şi, în orice caz, el nu s-ar întoarce la ea, nu după tot ce i-a făcut, după tot ce *ne*-a făcut — toată hărțuiala, toate acele telefoane din miez de noapte, toate mesajele.

Stau lângă standurile cu conserve, cu Evie, slavă cerului, încă adormită în căruciorul ei, şi încep să mă gândesc la acele telefoane şi la momentul — sau momentele? — când m-am trezit şi lumina era aprinsă la baie. Îi auzeam vocea, şoptită şi blajină, în spatele uşii închise. O calma, ştiu că asta făcea. Mi-a zis că uneori ea avea pusee de furie, şi amenința să vină acasă, să se ducă la el la serviciu, să se arunce în fața trenului. Poate că se pricepe să mintă, dar *eu* îmi dau seama când nu spune adevărul. Pe mine nu mă păcăleşte.

Seara

Numai că, dacă stau bine şi mă gândesc, *m-a păcălit* şi pe mine, nu-i aşa? Când mi-a zis că a vorbit cu Rachel la telefon, că părea OK, că se simțea mai bine, că era aproape fericită, nu m-am îndoit nicio clipă. Şi când a venit acasă luni seara şi l-am întrebat despre cum a fost ziua şi el mi-a vorbit de nu ştiu ce întâlnire plicticoasă

pe care o avusese în dimineața aia, iar eu am ascultat cu înțelegere, fără să-mi treacă prin minte că n-a existat nicio întâlnire, că în tot timpul ăsta el era într-o cafenea în Ashbury cu fosta nevastă.

La asta mă gândesc în timp ce scot vasele din mașină, cu mare grijă şi precizie, pentru că Evie a ațipit şi zdrăngănitul vaselor şi al tacâmurilor ar putea-o trezi. Da, mă păcăleşte *şi pe mine*. Ştiu că nu e tot timpul cinstit cu mine până la capăt. Mă gândesc la istoria cu părinții lui — cum i-a invitat la nuntă, dar ei au refuzat să vină pentru că erau supărați fiindcă o părăsise pe Rachel. Întotdeauna m-am gândit că faza asta e ciudată, pentru că am stat de vorbă în două rânduri cu mama lui şi mi s-a părut foarte fericită că vorbeşte cu mine. Era cumsecade, interesată de mine, de Evie.

— Sper că ne vom putea vedea în curând, mi-a zis ea atunci, dar când i-am spus lui Tom despre asta, a respins ideea.

— Încearcă să mă determine să-i invit să vină pe aici, doar ca să mă poată refuza. Jocuri de manipulare.

Dar mie nu mi s-a părut o femeie înclinată spre jocuri de putere, însă nu mi-am exprimat punctul de vedere. Felul în care funcționează orice familie, alta decât a mea, este întotdeauna impenetrabil. Sigur are motivele lui pentru care îşi ține familia la distanță, sunt convinsă de asta, iar scopul lui principal este acela de a ne proteja pe mine şi pe Evie.

Şi atunci de ce îmi pun întrebarea dacă e sau nu adevărat? Oare casa asta, situația asta în care ne găsim, toate lucrurile care s-au întâmplat în jurul nostru m-au făcut să mă îndoiesc de mine, de noi? Dacă nu sunt atentă, o să mă înnebunească şi pe mine şi o să ajung ca ea. Ca Rachel.

Stau în picioare, în bucătărie, aşteptând să scot rufele din uscător. Mă gândesc să dau drumul la televizor, poate dau de un episod din *Friends* pe care nu l-am văzut încă de vreo trei sute de ori, mă gândesc să fac câteva exerciţii de yoga şi la romanul de pe noptieră din care am citit douăsprezece pagini în două săptămâni. Mă gândesc la laptopul lui Tom, pe care l-a lăsat în camera de zi, pe măsuţa de cafea.

Şi apoi fac lucrurile pe care n-am crezut vreodată că le voi face. Iau o sticlă de vin roşu pe care a deschis-o el ieri-seară, la cină şi îmi torn un pahar. Apoi pun mâna pe laptop, îl deschid şi încerc să ghicesc parola.

Fac lucrurile pe care le-a făcut şi ea: beau singură şi îl spionez. Lucrurile pe care ea le făcea şi el le ura. Dar, în ultima vreme — de fapt, începând din această dimineaţă — lucrurile s-au schimbat. Dacă are de gând să mă mintă, atunci o să-l verific. Eu zic că e o afacere destul de cinstită, nu-i aşa? Cred că mi se cuvine puţină onestitate. Aşa că încerc să-i sparg parola. Încerc nume, în diferite combinaţii: al meu şi al lui, al lui şi al lui Evie, al meu şi al lui Evie, toate trei împreună, de la cap la coadă şi de la coadă la cap. Zilele noastre de naştere, în diferite combinaţii. Aniversările noastre: prima dată când ne-am văzut, prima dată când am făcut sex. Numărul treizeci şi patru, casa de pe Cranham Street, numărul douăzeci şi trei, casa asta. Încerc să mă gândesc dincolo de toate astea — aş zice că cei mai mulţi bărbaţi folosesc numele echipelor de fotbal ca parole la calculatoare, dar lui Tom îi place cricketul, aşa că încerc Boycott şi Botham şi Ashes. Nu ştiu nume mai recente de atât. Golesc paharul de vin şi-mi mai pun jumătate. Chiar mă simt bine încercând să rezolv acest puzzle. Mă gândesc la ce trupe îi plac, la

ce filme se uită cu plăcere, la ce actrițe visează. Încerc și „password" și „1234".

Trenul de Londra oprește la semnal, într-un scrâșnet puternic, ca niște unghii zgâriind tabla într-o școală. Îmi încleștez maxilarele și apoi mai iau o gură mare de vin și, în timp ce beau, mă uit la ceas — Dumnezeule, e aproape șapte și Evie încă doarme, iar el o să ajungă acasă dintr-un minut într-altul. Și gândindu-mă exact la asta, că nu o să dureze mai mult de un minut până ajunge acasă, aud zăngănitul cheilor în ușă și inima îmi stă în loc.

Închid laptopul brusc, trântindu-l, și sar în picioare, răsturnând scaunul. Evie se trezește și începe să plângă. Pun laptopul înapoi pe masă, înainte să intre el în cameră, dar își dă seama că ceva s-a întâmplat, se uită la mine fix și zice:

— Ce se întâmplă?

— Nimic, îi zic, nimic. Am dat peste scaun, din greșeală, și l-am răsturnat.

El o ia pe Evie din cărucior ca s-o îmbrățișeze, iar eu reușesc să mă surprind în oglinda de pe hol — sunt palidă și am buzele vinete, pătate de vin.

Rachel

Joi, 15 august 2013

Dimineața

CATHY A OBȚINUT un interviu pentru un post, pentru mine. O prietenă de-a ei şi-a făcut propria firmă de relații publice şi are nevoie de o asistentă. Practic, e o slujbă de secretară, iar salariul e o mizerie, dar nu-mi pasă. Femeia asta e pregătită să mă ia fără niciun fel de referințe — Cathy i-a spus o poveste despre cum am avut eu o cădere nervoasă, dar acum mi-am revenit complet. Interviul e mâine după-amiază, acasă la tipa respectivă — îşi administrează afacerea dintr-un birou micuț amenajat în grădina din spatele casei ei care, se pare, se află chiar în Witney. Aşa că ar trebui să-mi petrec ziua refăcându-mi CV-ul şi pregătindu-mă pentru un interviu. Adică asta plănuiam — însă m-a sunat Scott.

— Speram să putem vorbi, mi-a zis.

— Nu e nevoie să... adică, nu trebuie să spui nimic. A fost... amândoi ştim că a fost o greşeală.

— Ştiu, mi-a răspuns şi părea atât de trist, diferit de acel Scott furibund din visele mele; era mai curând disperat şi distrus, ca atunci când a stat lângă mine pe pat şi mi-a povestit despre copilul lui nenăscut. Dar vreau neapărat să vorbesc cu tine.

— Desigur, i-am zis. Evident că putem sta de vorbă.

— Față-n fată?

— Oh, am răspuns. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să mă întorc în casa aia. Îmi pare rău. Nu pot azi.

— Rachel, te rog? E important.

Părea disperat şi, în ciuda intuiției mele, îmi părea rău pentru el. Mă chinuiam să găsesc o scuză, când mă roagă din nou. I-am răspuns că sunt de acord şi am regretat în secunda în care mi-au ieşit cuvintele pe gură.

În ziare a apărut un articol despre copilul lui Megan — primul ei copil mort. De fapt, e despre tatăl copilului. L-au descoperit. Numele lui era Craig McKenzie şi a murit în Spania acum câțiva ani, din cauza unei supradoze de heroină. Deci asta îl exclude de pe lista de suspecți. Oricum, nu mi s-a părut nicio clipă un potențial motiv pentru crimă — dacă cineva ar fi vrut s-o pedepsească pentru ce a făcut, ar fi făcut-o acum mulți ani.

Şi atunci cine rămâne? Rămân suspecții de serviciu: soțul şi amantul. Scott şi Kamal. Sau vreun ins oarecare, unul care a pus mâna pe ea în stradă — un criminal în serie care era la prima încercare? Oare Megan e prima dintr-o serie de crime, o Wilma McCann sau o Pauline Reade[1]? Şi cine zice, la urma-urmei, că ucigaşul e bărbat?

[1] Victime ale unor criminali în serie — prima ucisă de Peter Sutcliffe, supranumit Spintecătorul din Yorkshire; a doua, de cuplul de criminali Ian Brady şi Myra Hinalley, supranumiți Criminalii din Mlaştini.

Megan Hipwell era o femeie mică. Minionă, ca o păsărică. Nu era nevoie de cine ştie ce forţă să-i facă cineva felul.

După-amiaza

Când a deschis uşa, primul lucru pe care l-am observat a fost mirosul. Transpiraţie şi duhoare de bere, un miros acru şi rânced, iar sub el, altceva, ceva mult mai rău. Ceva putred. Poartă o pereche de pantaloni de trening şi un tricou cenuşiu, pătat, părul îi e gras, nespălat, pielea cu un luciu slinos, ca şi cum tipul ar fi avut febră.

— Eşti bine? îl întreb şi el îmi aruncă un rânjet.

A băut.

— Sunt OK, intră, intră, te rog.

Nu vreau să intru, dar o fac totuşi.

Draperiile la ferestrele dinspre stradă sunt trase, iar camera de zi e cufundată într-o pâclă roşiatică ce pare să se potrivească de minune cu căldura şi cu mirosul.

Scott se duce, clătinându-se, spre bucătărie, deschide frigiderul şi scoate o bere.

— Vino, stai jos, îmi zice el. Ia o bere.

Rânjetul de pe faţă îi e fix, lipsit de orice bucurie, întunecat. Ceva neplăcut, duhnind a ură, s-a aşezat pe chipul lui. Dispreţul pe care l-am văzut sâmbătă seara, după ce m-am culcat cu el, e încă pe chipul lui.

— Nu pot sta mult, îi răspund. Am un interviu mâine şi trebuie să mă pregătesc.

— Zău? zice el, ridicând din sprâncene. Se aşază şi îmi împinge un scaun cu piciorul. Ia loc şi bea ceva, îmi repetă, mai mult un ordin decât o invitaţie. Mă aşez în faţa lui şi-mi împinge cu piciorul o sticlă de bere. O iau şi trag

o duşcă. Afară, aud ţipete ascuţite — copii care se joacă undeva într-o grădină — şi, dincolo de asta, huruitul îndepărtat şi familiar al trenului.

— Au ieşit testele ADN ieri, îmi zice Scott. Doamna detectiv-sergent Riley a venit azi-noapte pe aici.

Aşteaptă să zic eu ceva, dar mi-e frică să nu spun o prostie, aşa că tac din gură.

— Nu e al meu. Nu era al meu. Ciudăţenia este că nu era nici al lui Kamal, zice el şi râde. Deci avea pe altcineva. Îţi vine să crezi aşa ceva? Îmi aruncă iar rânjetul ăla sinistru. Nu ştiai nimic despre asta, nu-i aşa? Despre celălalt individ cu care se vedea? Nu ţi-a făcut *confidenţe* despre existenţa unui alt tip, nu-i aşa?

Zâmbetul îi dispare încet de pe faţă şi chestia asta îmi provoacă un presentiment, ceva foarte urât. Mă ridic în picioare şi fac un pas spre uşă, dar el e deja în faţa mea, cu mâinile ţinându-mi braţele în prinsoare puternică, împingându-mă înapoi în scaun.

— Stai dracului jos!

Îmi smulge geanta de pe umăr şi mi-o aruncă într-un colţ al încăperii.

— Scott, nu ştiu ce se întâmplă...

— Ei, hai! ţipă el, aplecându-se spre mine. Tu şi Megan eraţi aşa bune prietene! Trebuie să fi ştiut despre amanţii ei!

Ştie. Şi, în momentul în care gândul mi-a trecut prin minte, el a văzut pe chipul meu schimbarea şi a venit şi mai aproape; îi simţeam respiraţia acră.

— Hai, Rachel. Spune-mi.

Scutur din cap şi el îmi trânteşte cu o mână sticla de bere din faţa mea. Berea se rostogoleşte pe masă şi se sparge de dalele podelei.

— La dracu', n-ai întâlnit-o niciodată! urlă el. Tot ce mi-ai zis — totul a fost o minciună.

Îmi feresc capul, mă ridic în picioare, mormăind în neştire:

— Îmi pare rău, îmi pare rău.

Încerc să mă duc de partea cealaltă a mesei, să-mi recuperez geanta, telefonul, dar el mă prinde iar de braţ.

— De ce-ai făcut chestia asta? mă întreabă. Ce te-a îndemnat să faci una ca asta? Ce e în neregulă cu tine?

Se uită la mine, mă priveşte ţintă şi sunt îngrozită de el, dar, în acelaşi timp, ştiu că întrebarea lui nu e lipsită de sens. Îi datorez o explicaţie. Aşa că nu încerc să-mi retrag braţul, îl las să-şi înfingă degetele în carnea mea şi încerc să-i vorbesc calm şi clar. Încerc să nu plâng. Să nu mă sperii.

— Voiam să ştii despre Kamal, îi zic. Ţi-am zis, i-am văzut împreună, dar nu m-ai fi luat în serios dacă eram o tipă oarecare dintr-un tren. Aveam nevoie să...

— *Aveai nevoie!* Îmi dă drumul şi se întoarce cu spatele. Ia spune-mi de ce aveai tu nevoie... Vocea îi este mai calmă acum, s-a domolit. Respir adânc, încerc să-mi potolesc bătăile inimii.

— Voiam să te ajut, continui. Ştiam că poliţia suspectează întotdeauna soţul şi voiam să ştii că... să ştii că mai era cineva...

— Aşa că ai inventat o poveste că o cunoşteai pe nevastă-mea? Ai idee cât de nebună pari?

— Am idee.

Mă duc spre dulapurile din bucătărie, să iau o cârpă de vase, apoi mă las în genunchi să şterg berea vărsată pe jos. Scott se aşază, cu coatele pe genunchi, cu capul atârnând greu.

— Nu era cine credeam eu că e, zice el. N-am idee cine era femeia asta.

Storc cârpa deasupra chiuvetei şi mă spăl cu apă rece pe mâini. Geanta mea e la câţiva paşi mai încolo, în colţ. Mă îndrept spre ea, dar Scott ridică iar privirea spre mine, aşa că mă opresc. Rămân pe loc, cu spatele la dulapuri, cu mâinile prinse de marginea tejghelei. Ca să am un punct de sprijin.

— Doamna detectiv-sergent Riley mi-a zis. M-a întrebat de tine. Dacă avem o *relaţie*, spune el şi râde. Dacă am o relaţie cu tine! Dumnezeule mare! Am întrebat-o, dumneata ai văzut cum arăta nevastă-mea? Nu cobor standardele aşa de repede.

Îmi simţeam obrajii fierbinţi, picături de sudoare rece mi se preling pe spinare şi la subsuori.

— Se pare că Anna s-a tot plâns de tine. Te-a văzut dând târcoale pe aici. Şi, uite-aşa, totul a ieşit la iveală. I-am zis nu, nu avem o relaţie, e doar e prietenă de-a lui Megan, şi mă ajută... Râde din nou, pe un ton grav, ameninţător, lipsit de umor. Ea îmi zice, păi, n-o cunoştea pe Megan. E doar o mincinoasă obosită şi disperată, fără o viaţă personală, continuă el şi zâmbetul îi dispare de pe chip. Toate sunteţi nişte mincinoase, toate, până la ultima.

Îmi sună telefonul. Fac un pas spre geantă, dar Scott ajunge la ea înaintea mea.

— Stai pe loc, spune el, ridicând geanta de jos. N-am terminat. Îmi răstoarnă conţinutul genţii pe masă: telefonul, portofelul, cheile, un ruj, tampoane, chitanţe de la cărţile de credit. Vreau să ştiu cât din ce mi-ai zis e o minciună sfruntată, îmi zice şi ia de jos, cu gesturi vădite, telefonul şi se uită pe ecran. Ridică privirea spre mine, cu o expresie de gheaţă. Citeşte cu voce tare: Vă

contactăm în legătură cu programarea dumneavoastră la dr. Abdic, de luni 19 august, ora 4.30. Dacă nu puteți veni, vă rugăm să ne comunicați acest fapt cu 24 de ore înainte de data programării.

— Scott...

— Ce dracului se întâmplă? întreabă el, iar vocea îi e acum o şoaptă răguşită. Ce-ai făcut? Ce i-ai spus?

— Nu i-am spus nimic...

El lasă telefonul să cadă pe masă şi vine spre mine, cu mâinile strânse în pumni amenințători. Fac un pas înapoi, apoi încă unu şi mă îndrept spre colțul încăperii, lipindu-mă de perete, lângă uşa de sticlă.

— Am încercat să aflu... Nu voiam decât să te ajut.

El ridică pumnul şi eu mă crispez, aşteptând lovitura, durerea, şi în momentul acela ştiu că mi s-a mai întâmplat asta o dată, că am mai simțit asta şi înainte, dar nu-mi aduc aminte când şi nu am timp să mă gândesc acum, pentru că, deşi nu m-a lovit, şi-a pus mâinile pe umerii mei şi strânge atât de rău, încât degetele îmi intră în claviculă; mă doare aşa de tare, că încep să urlu.

— În tot acest timp, spune el, scrâşnind din dinți, am crezut că eşti de partea mea, dar tu erai împotriva mea. I-ai oferit informații, nu-i aşa? I-ai spus lucruri despre mine, despre Mags. Tu ai făcut asta, tu ai pus poliția pe urmele mele. Tu...

— Nu, te rog, nu face asta. N-a fost aşa. Am vrut să te ajut.

Mâna îi alunecă de pe umărul meu, mă apucă de păr şi răsuceşte.

— Scott, te rog, nu. Te rog. Mă doare. Te rog.

Mă trage de păr şi mă duce spre uşa de la intrare. Sunt copleşită de un sentiment de uşurare. O să mă arunce în stradă. Slavă cerului!

Numai că nu mă dă pe uşă afară, ci continuă să mă târască de păr, scuipând şi înjurând. Mă duce sus şi eu încerc să rezist, dar e prea puternic şi nu pot. Strig către el: „Te rog, nu, te rog" şi ştiu că mi se va întâmpla ceva îngrozitor. Încerc să țip, dar nu pot, vocea mi-a pierit.

Sunt orbită de lacrimi şi groază. Mă împinge într-o cameră şi închide uşa în urma mea. Răsuceşte cheia în broască. Mi-e greață şi vomit pe covor. Aştept, ascult. Nu se întâmplă nimic şi nu vine nimeni.

Sunt în camera de oaspeți. În casa mea, camera asta urma să fie biroul lui Tom. Acum e camera copilului lor, cea cu jaluzele roz. Încăperea aceasta e de fapt o debara, plină cu hârtii şi dosare, o bandă de alergat strânsă şi un străvechi laptop Apple Mac. O cutie cu hârtii pline de cifre — probabil documente contabile, care poate țin de afacerea lui Scott — şi o alta plină cu cărți poştale — mare parte din ele nescrise, cu lipici pe spate, ca şi cum ar fi fost smulse de pe un perete: acoperişurile din Paris, copii pe skateboarduri, pe o alee, cuşete vechi de tren, acoperite de muşchi, o vedere cu marea văzută dinăutrul unei peşteri. Răsfoiesc aceste cărți poştale — nu ştiu de ce şi nici ce anume caut, încerc doar să nu mă las copleşită de panică. Încerc să nu mă gândesc la acel articol de ziar, la trupul lui Megan scos din noroi. Încerc să nu mă gândesc la rănile ei, la cât de înspăimântată trebuie să fi fost când a înțeles ce i se întâmplă şi ce urmează.

Caut printre cărțile poştale când ceva mă ciupeşte de deget şi cad pe spate, urlând. Vârful degetului aproape că mi-e tăiat de tot, iar sângele îmi curge în picături mari pe blugi. Opresc sângerarea cu tivul tricoului de pe mine şi caut mai departe printre vederi. Găsesc vinovatul imediat: o fotografie înrămată, cu geamul crăpat şi cu o

bucată de sticlă lipsă, iar marginile mânjite cu propriul meu sânge.

Nu e o fotografie pe care s-o mai fi văzut înainte. E o fotografie a lui Megan, cu Scott, cu chipurile foarte aproape de obiectiv. Ea râde şi el se uită la ea cu drag. Gelozie? Sticla e spartă, formând o stea din crăpături deasupra ochiului lui Scott, aşa că mi-e greu să-i citesc expresia feţei. Mă aşez pe jos, cu fotografia în mână, şi mă gândesc cum se sparg lucrurile tot timpul, dintr-un accident şi cum, câteodată, nu le mai vine rândul să fie reparate. Mă gândesc la toate farfuriile pe care le-am spart când mă certam cu Tom, la gaura din peretele din holul de la etaj.

Undeva, de partea cealaltă a uşii încuiate, îl aud pe Scott râzând şi îngheţ. Mă ridic greu pe picioare şi mă duc la fereastră, o deschid şi mă aplec în afară, apoi, pe vârfuri, înălţându-mă cât pot de mult, strig după ajutor. Îl strig pe Tom. Nu are sens. E patetic. Chiar dacă ar fi, printr-o minune, în grădină, la doar câteva case distanţă, n-ar avea cum să mă audă, e prea departe. Mă uit în jos şi-mi pierd echilibrul, mă trag înapoi în casă, simţind că-mi pierd controlul, încep să plâng cu sughiţuri.

— Scott, te implor! strig eu prin uşă. Te rog... urăsc timbrul propriei mele voci, nuanţa de linguşire, disperarea. Mă uit în jos, la tricoul meu pătat de sânge, şi-mi dau seama că nu mai am alte opţiuni. Iau de jos fotografia înrămată şi o răstorn pe covor. Iau cea mai lungă bucată de sticlă şi o strecor cu atenţie în buzunarul din spate al blugilor.

Aud paşi pe scări. Mă dau cu spatele la peretele din faţa uşii. Aud cheia în broască.

Scott apare cu geanta mea într-o mână şi mi-o aruncă la picioare. În cealaltă mână ţine o bucată de hârtie.

— Ia te uite, unde stătea Nancy Drew[1]! spune el, zâmbind. Cu o voce schimonosită, să sune ca a unei fetiţe, citeşte cu voce tare: *„Megan a fugit cu iubitul ei, la care mă voi referi de acum înainte ca fiind B". Chicoteşte amuzat. „B a rănit-o... Scott a rănit-o..."* Face hârtia ghem şi mi-o aruncă la picioare. Doamne, Dumnezeule! Tu chiar eşti patetică, nu-i aşa? Se uită de jur împrejur, observând voma de pe podea, sângele de pe tricou. Ce dracului ai făcut aici? Ai încercat să-ţi faci felul? Ai de gând să-mi rezolvi tu problema, în locul meu? Râde din nou. Ar trebui să-ţi rup dracului gâtul, dar ştii care-i faza, nu meriţi osteneala, spune el şi se dă la o parte. Ieşi afară din casa mea!

Îmi iau geanta şi mă îndrept spre uşă, dar el se postează în faţa mea când dau să ies, adoptând o postură de boxer şi, pentru o clipă, sunt încredinţată că iar o să mă oprească, iar o să pună mâinile pe mine. Probabil că pe chipul meu se citeşte groaza suficient de bine, pentru că începe să râdă şi râde în hohote. Când, în sfârşit, trântesc uşa de la intrare în urma mea, încă îl mai aud râzând.

Vineri, 16 august 2013

Dimineaţa

Am dormit ca pe ace. Am băut o sticlă şi jumătate de vin, în încercarea de a adormi, de a-mi opri mâinile din

[1] Nancy Drew, o fetiţă de 16 ani cu veleităţi de detectiv amator, este un personaj ficţional creat de Edward Stratemeyer în 1930.

tremurat, de a-mi potoli reflexul de a nu mă mai speria la fiecare zgomot, dar n-a funcționat cine știe ce. De fiecare dată când eram gata să adorm, tresăream şi mă trezeam. Eram convinsă că îl simt în cameră cu mine. Am aprins lumina şi am rămas în picioare, atentă la zgomotele de afară, de pe stradă, la oamenii care se mişcau prin clădire. Abia când a început să se lumineze de ziuă, am reuşit să mă relaxez suficient încât să adorm. Am visat iar că eram în pădure. Tom era cu mine, dar tot îmi era frică.

I-am lăsat azi-noapte un mesaj lui Tom. După ce am ieşit de la Scott, am fugit la numărul douăzeci şi trei şi am bătut la uşă. Eram atât de speriată, că nu-mi păsa dacă Anna era sau nu acasă, dacă o să fie furioasă că apar din senin la uşa ei. N-a venit nimeni să-mi deschidă, aşa că am scris în fugă pe o bucată de hârtie un mesaj şi am băgat biletul în cutia poştală. Nu-mi pasă dacă îl găseşte ea. Am păstrat un ton ambiguu — i-am zis că trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat alaltăieri. Nu l-am pomenit pe Scott, pentru că nu voiam ca Tom să se ducă la el acasă să-l ia la întrebări — Dumnezeu ştie ce s-ar putea întâmpla.

Am sunat la poliție aproape imediat ce am ajuns acasă. Am băut întâi câteva pahare cu vin, ca să mă calmez. Am cerut să vorbesc cu inspectorul Gaskill, dar mi s-a zis că nu e disponibil, aşa că am sfârşit prin a vorbi cu Riley. Nu voiam chestia asta — ştiam că Gaskill este mai cumsecade cu mine.

— M-a sechestrat la el în casă, i-am zis. M-a amenințat.

Ea m-a întrebat pentru cât timp am fost „sechestrată". Îi simțeam ghilimelele prin telefon.

— Nu ştiu, i-am zis. Poate vreo jumătate de oră.

A urmat o tăcere lungă.

— Şi v-a ameninţat. Îmi puteţi spune exact despre ce fel de ameninţare vorbim?

— Mi-a zis că o să-mi rupă gâtul. Mi-a zis că... mi-a zis că ar trebui să-mi rupă gâtul.

— Că ar trebui să vă rupă gâtul?

— Mi-a zis că ar face-o dacă i s-ar părea că merită.

Tăcere. Apoi:

— V-a lovit? V-a rănit în vreun fel?

— M-a învineţit. Am doar nişte vânătăi.

— V-a lovit?

— Nu. M-a apucat de păr.

Altă tăcere.

Apoi:

— Doamnă Watson, ce căutaţi acasă la Scott Hipwell?

— M-a rugat să mă duc până la el.

A oftat adânc.

— Aţi fost avertizată să nu vă mai implicaţi. L-aţi minţit, i-aţi spus că aţi fost prietenă cu soţia lui, i-aţi îndrugat tot felul de poveşti şi — lăsaţi-mă să termin ce am de zis — dumnealui e, în momentul de faţă, o persoană supusă unui stres considerabil, trece printr-o traumă. În cel mai bun caz. În cel mai rău, ar putea fi un individ periculos.

— *Este* periculos, asta tot încerc să vă spun, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu mă ajutaţi în niciun fel — v-aţi tot dus pe-acolo, l-aţi minţit, l-aţi provocat. Noi anchetăm un caz de crimă. Trebuie să pricepeţi chestia asta. Aţi putea să ne puneţi în pericol investigaţia, aţi putea să...

— Care investigaţie? am sărit în sus. N-aţi făcut nicio investigaţie, nimic. Şi-a omorât nevasta, vă spun eu. Am găsit o fotografie, o poză cu ei doi — şi e spartă. Tipul e furios, e labil psihic...

— Da, am văzut fotografia. Casa a fost cercetată. Asta nu e o dovadă de crimă.

— Adică n-aveți de gând să-l arestați?

A oftat din nou, îndelung.

— Veniți mâine la secție. Dați o declarație. Apoi ne ocupăm noi. Şi... doamnă Watson? Stați departe de Scott Hipwell.

Cathy a venit acasă şi m-a găsit cu băutura în față. N-a fost fericită. Ce puteam să-i spun? Nu aveam cum să-i explic de ce. I-am zis doar că îmi pare rău şi m-am dus sus, în camera mea, ca o adolescentă îmbufnată. Apoi am rămas aşa, cu ochii pe pereți, încercând să dorm, aşteptându-l pe Tom să sune. Nu m-a sunat.

M-am trezit devreme, îmi verific telefonul (niciun apel ratat), mă spăl pe cap şi mă îmbrac de interviu, cu mâinile tremurânde, cu stomacul făcut ghem. Plec devreme ca să mă pot opri întâi la poliție, să dau declarația. Nu că mă aştept să aibă vreun efect pozitiv. Ăştia nu mă iau niciodată în serios şi, cu siguranță, n-or să înceapă acum. Mă întreb ce ar trebui să fac ca să nu mă mai considere doar o persoană cu multă imaginație.

În drum spre gară nu pot să mă abțin să nu mă uit peste umăr; urletul brusc al unei sirene m-a făcut, la propriu, să sar în sus de groază. În gară, mă țin cât mai aproape de balustradă, pipăind constant cu degetele gardul de fier, pentru cazul în care voi fi nevoită să mă țin strâns. Îmi dau seama că sunt caraghioasă, dar mă simt oribil de vulnerabilă, acum, că am înțeles cine e Scott; acum, că n-au mai rămas secrete între noi.

După-amiaza

Acum ar trebui ca afacerea asta să fie încheiată pentru mine. În tot acest timp, m-am gândit obsesiv că mai e ceva ce trebuie să-mi amintesc, ceva ce am ratat, ceva ce-mi lipseşte. Dar nu mai e nimic. N-am văzut nimic important şi nici n-am făcut ceva îngrozitor. S-a întâmplat doar să fiu pe aceeaşi stradă. Ştiu asta acum, datorită tipului cu părul roşcat. Şi totuşi, undeva în ascunzişurile minţii mai e ceva, ceva la care nu pot ajunge.

Nici Gaskill şi nici Riley nu erau la poliţie; am dat declaraţia unui poliţist în uniformă, cu o mină plictisită. Bănuiesc că va fi pusă într-un dosar şi că vor uita complet de ea, cu excepţia cazului în care vor da peste mine moartă, aruncată într-un şanţ, undeva. Interviul pe care urma să-l dau avea loc în partea cealaltă a oraşului faţă de casa lui Scott, aşa că am luat un taxi de la secţia de poliţie. Nu vreau să risc nimic. Lucrurile merg bine, atât cât se poate în situaţia asta: slujba în sine este complet sub ceea ce pot eu să fac, dar dacă e să mă gândesc, în ultimii doi ani şi eu am decăzut. Trebuie să-mi resetez scara de valori. Marele dezavantaj (altul decât salariul de rahat şi singurătatea slujbei în sine) ar fi faptul că ar trebui să vin în Witney tot timpul, să merg pe străzile astea şi să risc să dau peste Scott sau Anna cu puştoaica ei.

Pentru că se pare că îmi reuşeşte de minune să tot dau peste cunoscuţi în colţul ăsta uitat de lume. Era unul dintre lucrurile care îmi plăceau înainte vreme aici: sentimentul că te afli într-un sătuc la marginea Londrei. Poate că nu ajungi să cunoşti chiar pe toată lumea, dar chipurile îţi devin familiare.

Sunt aproape de gară, tocmai am trecut pe lângă pub, când simt o mână pe braţul meu şi mă întorc atât de brusc pe călcâie, încât alunec pe trotuar şi cad pe stradă.

— Hei, hei, îmi pare rău, îmi pare rău.

Roşcatul, iar, cu o bere în mână şi cu cealaltă ridicată implorându-mi iertare.

— Da' ştiu că eşti sperioasă, nu te joci, rânjeşte el. Cred că arăt înfricoşată rău, pentru că rânjetul îi piere. Eşti bine? mă întreabă. N-am vrut să te bag în sperieţi.

Zice că a terminat programul mai devreme şi că mă invită să beau ceva cu el. Întâi îi zic că nu, apoi mă răzgândesc.

— Îţi datorez scuze, îi spun eu când el — Andy, se pare că îl cheamă — îmi aduce un gin tonic, pentru felul în care m-am comportat în tren. Mă refer la data trecută când ne-am întâlnit. Aveam o zi foarte proastă.

— Nu-i bai, zice Andy.

Zâmbetul lui e leneş, greoi. Nu cred că e la prima halbă de bere. Stăm în grădina din spatele pubului, unul în faţa celuilalt; mi se pare că sunt mai în siguranţă aici decât la mesele din stradă. Poate că e tocmai sentimentul de siguranţă care mă îmboldeşte. Aşa că profit de situaţie.

— Voiam să te întreb despre ce s-a întâmplat, încep eu. În noaptea în care te-am întâlnit. În noaptea în care Meg... în noaptea în care a dispărut femeia aceea.

— Ah! Da. De ce? La ce te referi?

Trag adânc aer în piept. Simt cum mă înroşesc la faţă. Nu contează de câte ori trebuie să recunosc chestia asta, e întotdeauna jenant şi întotdeauna îmi vine să intru în pământ de ruşine.

— Eram foarte beată şi nu-mi aduc aminte. Trebuie să-mi pun gândurile în ordine. Voiam doar să ştiu dacă

ai văzut ceva, dacă m-ai văzut pe mine vorbind cu cineva, dacă...

Îmi las privirea în pământ; nu sunt în stare să mă uit în ochii lui.

El îmi face semn cu piciorul pe sub masă.

— Stai liniştită, n-ai făcut nimic rău, îmi răspunde, iar eu ridic privirea spre el şi-l văd zâmbind. Şi eu eram criţă. Am vorbit puţin în tren, da' nu-mi aduc aminte despre ce. Apoi am coborât amândoi aici, la Witney, tu te cam clătinai pe picioare. Ai alunecat pe scări. Îţi aduci aminte? Te-am ajutat şi te jenaseşi toată, erai roşie la faţă, cam ca acum, zice el şi râde. Am făcut câţiva paşi împreună şi te-am întrebat dacă nu vrei să mergem în pub. Dar mi-ai zis că trebuie să pleci, că te întâlneşti cu soţul tău.

— Asta-i tot?

— Nu. Chiar nu-ţi aduci aminte? Mai târziu — nu ştiu, poate jumătate de oră mai târziu? Băusem până atunci la Crown, dar m-a sunat un amic şi mi-a zis că el e într-un bar, undeva dincolo de calea ferată, aşa că m-am îndreptat spre pasaj. Tu erai căzută pe jos. Erai deja într-o stare deplorabilă. Te tăiaseşi. Eram puţin îngrijorat, ţi-am zis că te duc acasă dacă voiai, dar nici n-ai vrut să auzi. Erai... ei bine, erai foarte supărată. Cred că avuseseşi o ceartă cu bărbatu-tău. El se îndepărta deja, ajunsese în stradă şi am zis că mă duc după el dacă voiai, dar mi-ai zis să nu. El s-a urcat în maşină şi a plecat. Era cu... ăăă... era cu cineva.

— O femeie.

El dă din cap afirmativ.

— S-au suit amândoi în maşină şi s-au cărat. Bănuiesc că de-asta v-aţi certat.

— Şi apoi?

— Apoi ai plecat. Păreai uşor... confuză sau nu ştiu, şi ai plecat. Ziceai întruna că nu ai nevoie de ajutor. Cum îţi spuneam, şi eu eram criţă, aşa că te-am lăsat în pace. Am traversat pasajul şi m-am întâlnit cu amicul meu în pub. Asta a fost tot.

Urcând scările până la apartament, sunt convinsă că văd umbre deasupra mea, că aud paşi dedesubt. Că cineva mă aşteaptă pe palier. Nu e nimeni acolo, evident, şi nici în apartament nu e nimeni: nu pare să fie ceva mişcat de la locul lui, nu simt mirosul nimănui străin, dar asta nu înseamnă că nu verific fiecare colţişor — sub patul meu şi al lui Cathy, în dulapurile cu haine şi în cele din bucătărie, în care n-ar fi încăput nici măcar un copil.

În cele din urma, după ce am dat de trei ori roată prin apartament, m-am oprit. N-am avut nicio revelaţie majoră: m-am certat cu Tom pe stradă, am alunecat şi m-am lovit, el s-a cărat rapid, a urcat în maşină cu Anna. Mai târziu, a venit să mă caute, dar eu plecasem deja. Bănuisc că m-am urcat într-un taxi sau că m-am urcat iar în tren.

Stau pe pat şi mă uit pe fereastră, şi mă întreb de ce oare nu mă simt mai bine. Poate pentru că încă nu am răspunsurile de care am nevoie. Poate că, chiar dacă ceea ce-mi amintesc se potriveşte cu ce-şi amintesc şi ceilalţi, ceva tot nu e în regulă. Apoi, am o revelaţie: Anna. Nu doar faptul că Tom n-a spus nicio clipă că s-a dus undeva cu ea în maşină, ci şi faptul că atunci când am văzut-o îndepărtându-se, urcând în maşină, nu avea copilul cu ea. Unde era Evie în tot timpul ăsta?

Sâmbătă, 17 august 2013

Seara

Trebuie să vorbesc cu Tom, să-mi pun amintirile în ordine; cu cât mă gândesc mai obsesiv şi le învârt în minte, cu atât au mai puţin sens şi nu pot să nu le tot reiau. Şi, oricum, sunt îngrijorată, căci sunt două zile acum de când i-am lăsat biletul acela şi el încă nu m-a contactat. Nici n-a răspuns la telefon azi-noapte, n-a răspuns azi toată ziua. Ceva nu e în regulă şi nu pot să scap de senzaţia că are legătură cu Anna.

Şi ştiu că şi el vrea să vorbească cu mine, mai ales după ce o să afle ce mi-a făcut Scott. Ştiu că o să vrea să mă ajute. Nu pot să mă abţin să nu mă gândesc la felul în care s-a purtat atunci, în maşină, la felul în care au rămas lucrurile între noi. Aşa că pun mâna pe telefon şi formez numărul lui, cu stomacul strâns, exact aşa cum mi s-a întâmplat întotdeauna; anticipând că o să-i aud vocea la celălalt capăt al firului îmi dă un sentiment la fel de acut ca acum mulţi ani.

— Dap?

— Tom, eu sunt.

— Da.

Anna trebuie să fie cu el, că nu vrea să-mi rostească numele. Aştept un moment, îi dau timp să se ducă în altă cameră, să scape de ea. Îl aud oftând.

— Ce e?

— Păi, voiam să vorbesc cu tine... Aşa cum am zis şi în biletul meu, aş...

— Poftim?

Pare iritat.

— Ți-am lăsat un mesaj acum două zile. M-am gândit că ar trebui să vorbim...

— N-am primit niciun bilet. Încă un oftat adânc. Pentru Dumnezeu. De-aia e aşa întoarsă pe dos?

Probabil că l-a luat Anna şi n-a vrut să i-l dea.

— Ce vrei? mă întreabă.

Vreau să închid, să formez din nou numărul, să o luăm de la capăt. Să-i spun ce bine a fost când ne-am văzut luni, când am mers amândoi la lac.

— Voiam să te întreb ceva.

— Ce? se răsteşte.

Pare de-a dreptul scos din sărite.

— E totul OK?

— Ce vrei, Rachel?

S-a dus toată tandrețea dintre noi de acum o săptămână. Îmi vine să înnebunesc că i-am lăsat biletul acela, pentru că e evident că i-am făcut probleme acasă.

— Voiam să te întreb de noaptea aceea — noaptea în care a dispărut Megan Hipwell.

— Oh, Dumnezeule. Am mai vorbit despre asta — ai uitat?

— Eu doar...

— Erai beată, spune el, pe un ton puternic, dur. Ți-am zis să te duci acasă. Nu voiai să asculți. Ai plecat aiurea. Am umblat peste tot cu maşina să te găsesc, dar n-am reuşit.

— Unde era Anna?

— Era acasă.

— Cu copilul?

— Cu Evie, da.

— Nu era în maşină cu tine?

— Nu.

— Dar...

— Pentru Dumnezeu! Ea plănuise să iasă în oraş în seara aia, şi eu trebuia să stau cu fata. Apoi ai apărut tu, aşa că a venit ea acasă, şi-a anulat toate planurile. Apoi am mai pierdut nişte ore din viaţă umblând aiurea după tine.

Mi-aş dori să nu fi sunat. Mi-am făcut speranţe care s-au spulberat iar; ca o lamă rece de oţel răsucindu-se în mine.

— OK, îi spun. Doar că eu îmi aduc aminte altfel... Tom, când m-ai văzut, eram rănită? Eram... aveam o tăietură la cap?

Încă un oftat greu.

— Sunt uimit că îţi mai aminteşti ceva, Rachel. Erai beată moartă. Murdară, miroseai a băutură. Te clătinai pe picioare.

Simt că nu mai am aer când îl aud spunând asemenea cuvinte. Mi-a mai vorbit şi altă dată aşa, în vremurile noastre rele, în cele mai rele zile ale căsniciei noastre, când era sătul de mine, scârbit de mine, când îi era silă să mă vadă în faţa ochilor. Sătul de mine, continuă totuşi să-mi vorbească.

— Ai căzut în stradă, plângeai, erai în ultimul hal. Nu înţeleg ce e aşa de important?

Nu-mi găsesc cuvintele, îmi ia prea mult timp să-i răspund. El continuă:

— Auzi? Trebuie să plec. Nu mă mai suna, te rog. Am mai trecut o dată prin asta. De câte ori să te rog? Nu mă mai suna, nu-mi mai lăsa bileţele, nu mai veni pe-aici! O deranjezi pe Anna. Ne-am înţeles?

Apoi, linie moartă.

Duminică, 18 august 2013

Dis-de-dimineață

Am stat în camera de zi toată noaptea, cu televizorul pe post de companie, trecând prin crize de spaimă. Intensitatea lor creşte şi scade ca valurile mării. E ca şi cum m-aş întoarce în timp, iar rana căpătată cu atâția ani în urmă se deschide iar, proaspătă şi nouă. E stupid, ştiu. Am fost o proastă să cred că am iar o şansă cu el, doar pentru că am stat de vorbă, că am avut câteva momente de tandrețe, care probabil n-au fost altceva decât nostalgie şi culpabilitate. Doare, totuşi. Şi trebuie să mă las în voia durerii, pentru că dacă n-o fac, dacă o tot amorțesc, nu va dispărea niciodată.

Şi am fost o proastă şi pentru că mi-am permis să cred că eu şi Scott avem o legătură specială, că aş putea să-l ajut. Aşa că, sunt o fraieră. Sunt obişnuită cu chestia asta. Dar nu trebuie să mai fiu o fraieră. Nu este cazul. Am stat aici, pe canapea, toată noaptea şi mi-am promis că o să-mi recapăt controlul asupra vieții. O să mă mut de aici, departe. O să-mi găsesc o slujbă. O să-mi iau din nou numele meu de fată, o să întrerup orice legătură cu Tom, o să fac în aşa fel încât să nu fiu uşor de găsit. Asta dacă e să mă caute cineva.

N-am dormit aproape deloc. Am zăcut aici, pe canapea, făcând planuri; de fiecare dată când ațipeam, îi auzeam vocea lui Tom, ca şi cum ar fi fost cu mine, ca şi cum ar fi stat chiar lângă mine, cu buzele lipite de urechea mea — *erai beată moartă. Murdară, miroseai a băutură* — şi tresăream violent, scăldată în valuri de ruşine.

Ruşine, dar şi un sentiment puternic de déjà-vu, pentru că am mai auzit cuvintele astea, exact aceleaşi cuvinte.

Şi apoi am tot revăzut în minte scenele petrecute: momentul în care m-am trezit cu sânge pe pernă, cu durere în gură, ca şi cum mi-aş fi muşcat obrazul pe interior, cu unghiile murdare, cu o durere oribilă de cap, cu Tom ieşind din baie, cu expresia aceea pe chip — pe jumătate rănit, pe jumătate furios —, groaza urcând în mine ca o viitură.

— Ce s-a întâmplat?

Tom îmi arată vânătăile de pe braţ, de pe piept, unde l-am lovit.

— Nu pot să cred aşa ceva, Tom. Nu te-aş lovi niciodată. N-am lovit pe nimeni în viaţa mea.

— Erai beată moartă, Rachel. Chiar nu-ţi aduci aminte nimic din ce s-a întâmplat azi-noapte? Nimic din ce mi-ai zis?

Şi apoi mi-a povestit, şi mie tot nu-mi venea să cred, pentru că nimic din ce-mi spunea nu semăna cu ce sunt eu, absolut nimic. Şi chestia cu crosa de golf, gaura aceea din perete, cenuşie şi oarbă ca un ochi înceţoşat aţintit asupra mea de fiecare dată când treceam pe acolo, nereuşind să fac legătura dintre violenţa de care îmi vorbea el şi frica pe care mi-o aminteam eu.

Sau pe care credeam că mi-o amintesc. După o vreme, am învăţat să nu-l mai întreb ce-am făcut sau să mă cert cu el când îmi spunea el de bunăvoie, pentru că nu voiam să ştiu toate amănuntele, nu voiam să aud cât de rău a fost, nu voiam să ştiu lucrurile pe care le-am spus şi pe care le-am făcut când eram beată moartă, obscenă. Câteodată mă ameninţa că mă înregistrează, mi-a zis că o să văd cu ochii mei. Dar n-a făcut-o niciodată. Slavă cerului că mai sunt şi mici minuni!

După o vreme, am învățat că, atunci când te trezești așa, nu mai întrebi ce s-a întâmplat, ci doar îți ceri scuze: îți ceri scuze pentru ce ai făcut și pentru ceea ce ești și n-o să te mai porți niciodată, în viața ta, în halul în care te-ai purtat.

Și acum, nu mă mai port așa, chiar nu mă mai port așa deloc. Pot să-i mulțumesc lui Scott pentru asta: acum îmi este mult prea frică să mai ies din casă în miezul nopții, să cumpăr băutură. Mi-e prea frică să mă mai las dusă de val, pentru că atunci devin foarte vulnerabilă.

Nu am de ales, va trebui să devin puternică.

Mi se închid pleoapele și capul îmi cade în piept. Dau televizorul mai încet, astfel încât nu se mai aude aproape nimic, mă întorc cu fața la spătarul canapelei, trag pătura peste mine și cad în amorțire, simt, o să dorm și apoi... pac, îmi fuge iar pământul de sub picioare și tresar violent, cu inima la gât. Mi-am amintit! Mi-am amintit!

Eram în pasaj și el venea spre mine, mi-a tras o palmă peste gură și apoi a ridicat pumnul, cu cheile în mână, iar durerea a țâșnit în mine când metalul zimțat m-a izbit în cap.

Anna

Sâmbătă, 17 august 2013

Seara

Mă detest pentru că am plâns, e atât de patetic! Dar sunt epuizată, săptămânile din urmă au fost foarte dificile pentru mine. Şi iar m-am certat cu Tom dimineaţă — în mod inevitabil — din pricina lui Rachel.

Bănuiesc că o coceam de mult. M-am chinuit singură gândindu-mă la biletul acela, la faptul că m-a minţit despre întâlnirea lor. Îmi tot spuneam că e prosteşte din partea mea, dar nu puteam să nu iau în considerare impresia că e ceva între ei. M-am învârtit în jurul cozii: după tot ce i-a făcut lui Tom — după tot ce ne-a făcut nouă —, cum poate el să-mi facă una ca asta? Cum poate să ia în considerare ideea de a fi din nou cu ea? Adică, dacă e să te uiţi la noi două, puse una lângă alta, nu e niciun bărbat în lumea asta care să nu mă aleagă pe mine. Şi asta fără să iau în considerare toate problemele ei.

Dar apoi mă gândesc că s-au mai văzut şi astfel de chestii, nu-i aşa? Nu poţi să renunţi pentru totdeauna

la o persoană cu care ai un trecut în comun şi, oricât ai încerca, nu poţi să te împaci cu tine, nu te poţi elibera. Poate că după o vreme pur şi simplu nu mai încerci să te eliberezi.

Joi, Rachel a venit pe-aici, a bătut cu pumnii în uşă şi l-a strigat pe Tom. Eram furioasă, dar nu am îndrăznit să deschid uşa. Când ai un copil în casă cu tine, devii vulnerabilă, devii slabă. Dacă eram singură, aş fi înfruntat-o, n-aş fi avut nicio ezitare să-mi rezolv problemele cu ea. Dar cu Evie aici, pur şi simplu n-am putut să risc. N-am idee de ce e în stare tipa.

Ştiu de ce a venit. Era supărată că am fost la poliţie şi le-am spus despre ea. Pun pariu că a venit să i se plângă lui Tom şi să-l pună să-mi ceară s-o las în pace. A lăsat un bilet — „trebuie să vorbim, te rog să mă suni cât poţi de repede, este *important*" („important" subliniat de trei ori) —, bilet pe care l-am aruncat în coşul de gunoi fără să mai stau pe gânduri. Mai târziu, l-am pescuit din gunoi şi l-am pus în sertarul de la noptieră împreună cu o foaie scoasă la imprimantă cu e-mailul acela oribil şi crud pe care l-a trimis şi cu jurnalul în care îmi notez de fiecare dată când sună şi când apare în zonă. Jurnalul hărţuirii. E dovada mea, în cazul în care voi avea vreodată nevoie de aşa ceva. Am sunat-o pe doamna sergent Riley şi i-am lăsat un mesaj spunându-i că Rachel iar a fost pe aici. Încă nu m-a sunat înapoi.

Ar fi trebuit să-i spun lui Tom despre bilet, ştiu că ar fi trebuit, dar nu voiam să se enerveze pe mine pentru că am fost la poliţie, aşa că l-am lăsat în sertar, în speranţa că ea o să uite de el. Evident că n-a uitat. L-a sunat în seara asta. Când a terminat de vorbit cu ea, Tom spumega de furie.

— Ce dracului e povestea asta cu biletul? s-a răstit la mine.

I-am zis că l-am aruncat.

— Nu m-am gândit că vrei să-l citeşti, i-am răspuns. M-am gândit că vrei la fel de mult ca mine ca Rachel să dispară din viaţa noastră.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Nu despre asta e vorba şi ştii foarte bine. Evident că vreau să ne lase în pace. Ce nu vreau e să te apuci să-mi asculţi telefoanele şi să-mi arunci corespondenţa. Eşti... a oftat el.

— Sunt ce?

— Nimic. Doar că... astea sunt genul de lucruri pe care obişnuia *ea* să le facă.

A fost ca un pumn în stomac, ca o lovitură sub centură. În mod absolut ridicol, am început să plâng şi am fugit sus, în baie. Am aşteptat ca el să vină după mine, să mă liniştească, să mă sărute şi să mă împace, aşa cum face de obicei, dar, după o jumătate de oră, a strigat la mine de jos:

— O să mă duc la sală vreo două ore! Şi, înainte să apuc să-i răspund, a trântit uşa după el.

Şi acum îmi dau seama că am ajuns să mă comport exact ca ea: am ras o jumătate de sticlă de vin roşu rămas de la cina de ieri şi umblu în calculatorul lui. Mi-e mai uşor să înţeleg acum comportamentul lui Rachel, când şi eu mă simt aşa cum mă simt în momentul de faţă. Nimic nu e mai dureros şi mai distructiv decât suspiciunea.

În cele din urmă, am reuşit să-i sparg parola: era Blenheim. Exact aşa, o parolă plicticoasă şi lipsită de sens — numele străzii pe care locuim. Nu am găsit niciun fel de e-mail dubios, nicio fotografie pornografică sau

scrisoare înflăcărată, de amor. Mi-am petrecut jumătate de oră citindu-i e-mailurile de serviciu — nişte compoziţii atât de obositoare, că te adormeau şi îţi amorţeau până şi durerea provocată de gelozie, apoi am închis laptopul şi l-am pus la loc. Sunt foarte bucuroasă, graţie vinului şi faptului că n-am găsit decât chestii plictisitoare în calculatorul lui Tom. M-am convins singură că suspiciunile mele sunt ridicole.

Mă duc sus să mă spăl pe dinţi — nu vreau să ştie că am băut iar —, apoi mă hotărăsc să scot lenjeria de pe pat şi să pun alta curată în loc, să dau cu puţină Acqua di Parma pe perne şi să mă îmbrac în neglijeul de mătase neagră pe care mi l-a cumpărat anul trecut, iar când vine acasă, să mă revanşez faţă de el.

Cum trag eu cearşafurile de pe pat, aproape că mă împiedic de o geantă neagră vârâtă sub pat: geanta cu echipamentul pentru sală. Şi-a uitat geanta cu echipamentul acasă. E plecat de mai bine de o oră şi nu s-a întors după ea. Simt că mi se face rău de la stomac. Poate s-a gândit s-o ia naiba de geantă şi a decis să se ducă în pub. Poate că are echipament de rezervă în vestiarul de la sală. Sau poate că e în pat cu ea chiar acum.

Mi se face rău. Mă aşez în genunchi şi caut prin geantă. Toate lucrurile lui sunt acolo, la locul lor, spălate şi pregătite pentru sală, iPod-ul, singurii adidaşi în care aleargă. Şi încă ceva. Un telefon mobil. Un telefon mobil pe care nu l-am mai văzut până acum.

Mă aşez pe pat, cu telefonul în mână, cu inima bătându-mi sălbatic. O să-l deschid, nu am cum să rezist tentaţiei şi, cu toate acestea, sunt convinsă că dacă o fac, o să regret amarnic, pentru că nu poate să însemne decât ceva rău. Nu ai un mobil de rezervă dosit undeva decât

dacă ai ceva de ascuns. O voce în cap îmi spune *pune-l înapoi de unde l-ai luat, uită de el*, dar nu pot. Apăs îndelung butonul de pornire şi aştept să se lumineze ecranul. Şi aştept. Şi aştept. E mort. Uşurarea mă inundă ca o doză de morfină.

Sunt uşurată pentru că acum nu pot afla, dar şi pentru că un telefon mort înseamnă un telefon nefolosit, un telefon nedorit, nu un telefon al unui bărbat implicat într-o aventură pasională. Pentru că un astfel de bărbat ar vrea să-şi ţină telefonul aproape în toate circumstanţele. Poate că e un telefon mai vechi, poate că e în geanta de sală de mai multe luni şi n-a apucat să-l arunce. Poate nici măcar nu e al lui: poate l-a găsit la sală şi voia să-l înapoieze, dar a uitat s-o facă?

Las patul pe jumătate nefăcut şi cobor în camera de zi. Măsuţa de cafea are câteva sertare sub ea, pline cu tot felul de porcărioare domestice care se acumulează de-a lungul timpului: role de bandă izolatoare, adaptoare pentru priză pentru călătoriile în afara ţării, rulete, truse de cusut, încărcătoare vechi de mobil. Iau toate cele trei încărcătoare vechi. Al doilea se potriveşte. Îl bag în priză pe partea mea de pat, telefon şi încărcător ascunse de noptieră. Apoi aştept.

Ore şi date, în mare parte. Nu, nu date, zile. *Luni la 3? Vineri, 4.30.* Câteodată, un refuz. *Nu pot mâine. Nu mierc.* Altceva nu mai e: nu sunt declaraţii de dragoste, nicio sugestie explicită. Doar mesaje, mai bine de zece, toate de la un număr ascuns. În agendă nu sunt contacte, iar arhiva de apeluri a fost ştearsă.

Nu am nevoie de date, pentru că telefonul le înregistrează singur. Întâlnirile se petrec de luni de zile. Aproape de un an. Când mi-am dat seama de chestia asta, când

am văzut că primul era din septembrie anul trecut, mi s-a pus un nod în gât. Septembrie! Evie avea şase luni. Eu eram încă grasă, epuizată, nesuferită, refuzam să fac sex. Dar apoi am început să râd, pentru că ştiu că e ridicol, nu poate fi adevărat. Eram ireal de fericiți în septembrie, îndrăgostiți unul de celălalt şi de copilul nostru. Nu e posibil ca el să fi umblat cu ea, nu e posibil ca el să fi fost şi cu ea în tot timpul ăsta. Aş fi ştiut. Nu poate fi adevărat. Telefonul nu e al lui.

Totuşi. Iau din sertar jurnalul şi mă uit la datele apelurilor lui Rachel, le compar cu întâlnirile aranjate prin telefonul ăsta. Unele dintre ele coincid. Unele sunt cu o zi sau două mai devreme, unele cu o zi sau două după. Unele nu se corelează deloc.

Oare chiar să se fi văzut cu ea în tot timpul ăsta, spunându-mi mie că îl hărțuieşte, când în realitate ei îşi făceau planuri să se întâlnească pe la spatele meu? Dar atunci de ce l-ar fi sunat ea pe fix dacă avea numărul ăsta? Nu are sens. Doar dacă Rachel *voia* ca eu să aflu. Numai dacă voia cu tot dinadinsul să ne facă necazuri.

Tom e plecat de vreo două ore, o să se întoarcă în curând. Fac patul, pun jurnalul împreună cu telefonul în sertarul de la noptieră, mă duc jos, îmi torn un ultim pahar de vin şi îl beau repede. Aş putea s-o sun. Aş putea să-i spun pe şleau ce şi cum. Dar ce să-i spun? Nu am cum să mă dau drept o persoană morală în toată povestea asta. Şi nu sunt convinsă că aş putea îndura încântarea cu care mi-ar spune că, în tot acest timp, *eu* am fost fraiera. Dacă Tom mi-a făcut-o, o să ți-o facă şi ție.

Aud paşi pe trotuarul din fața casei şi ştiu că el e, îi cunosc mersul. Pun paharul de vin în chiuvetă şi rămân

în picioare, rezemată de dulapul din bucătărie, simțind cum îmi pulsează sângele în urechi.

— Bună, îmi spune, cum mă vede.

Arată cam şifonat şi nu e tocmai sigur pe picioare.

— Mai nou servesc şi bere la sală?

Îmi rânjeşte.

— Mi-am uitat echipamentul acasă. M-am dus în pub.

Exact cum m-am gândit. Sau exact cum vrea el să mă gândesc?

Vine mai aproape de mine.

— Ce-ai mai făcut? mă întreabă, cu un zâmbet pe buze. Arăți vinovată. Mă cuprinde de mijloc şi mă trage şi mai aproape. Simt miros de bere în respirație. N-ai fost cuminte?

— Tom...

— Şşşş, spune el şi mă sărută, începe să-mi descheie blugii.

Mă întoarce. Nu am chef, dar nu ştiu cum să-i spun nu, aşa că închid ochii şi încerc să nu mă gândesc la el cu ea, încerc să mă gândesc la zilele noastre de început, la felul cum ne hârjoneam în casa aceea goală de pe Cranham Street, epuizați, disperați, plini de dorință.

Duminică, 18 august 2013

Dis-de-dimineață

Mă trezesc speriată; e încă întuneric. Mi se pare că o aud pe Evie plângând, dar când mă duc la ea, doarme adânc, ținând păturica strâns cu pumnişorii. Mă duc

înapoi în pat, dar nu mai reuşesc să adorm. Nu pot să mă gândesc la altceva decât la telefonul din sertarul de la noptiera mea. Mă uit spre Tom, care doarme cu braţul stâng atârnând din pat, cu capul pe spate. Îmi dau seama după ritmul respiraţiei că doarme adânc. Mă strecor afară din pat, deschid sertarul şi scot telefonul.

Ajunsă în bucătărie, îl învârt în mână la nesfârşit, pregătindu-mă. Vreau să ştiu, şi nu vreau să ştiu. Vreau să fiu sigură, dar vreau cu disperare să greşesc. Îl deschid. Apăs pe „unu" şi ţin apăsat, până aud mesajul de întâmpinare al mesageriei vocale. Nu sunt mesaje noi şi nu sunt nici mesaje salvate. Mă întreabă dacă vreau să-mi schimb mesajul de întâmpinare. Închid apelul către mesagerie, dar dintr-odată sunt cuprinsă de frica iraţională că telefonul ar putea suna, că Tom ar auzi de sus, aşa că deschid uşile care dau în grădină şi ies afară.

Iarba e udă sub picioare, aerul rece şi impregnat cu un miros puternic de ploaie şi trandafiri. Aud un tren în depărtare, un huruit domol, semn că e deja foarte departe. Mă duc aproape de gard, înainte să sun iar la mesageria vocală: doriţi să vă schimbaţi mesajul de întâmpinare? Da, aş vrea. Urmează un ţiuit, apoi o pauză şi apoi îi aud vocea. Vocea ei, nu a lui. *Bună, eu sunt, lasă un mesaj.*

Inima mi se opreşte în loc.

Nu e telefonul lui, e al ei.

Mai ascult încă o dată mesajul.

Bună, eu sunt, lasă un mesaj.

E vocea *ei*.

Nu pot să mă mişc, nu pot să respir. Ascult mesajul iarăşi şi iarăşi. Nu mai pot respira, simt că o să leşin şi apoi văd lumină venind de la etaj.

Rachel

Duminică, 18 august 2013

Dis-de-dimineață

O amintire m-a condus către o alta. E ca şi cum aş fi rătăcit prin întuneric zile la rând, săptămâni, luni şi în final am reuşit să prind ceva. Ca şi cum aş fi bâjbâit cu mâna pe un zid, ca să găsesc drumul de la o cameră la cealaltă. Umbrele schimbătoare au început, în cele din urmă, să se suprapună şi, după o vreme, ochii mei s-au obişnuit cu obscuritatea, iar acum pot să văd.

Nu de la început. La început, deşi părea o amintire, am crezut că e un vis. Am stat acolo, pe canapea, aproape paralizată de şoc, spunându-mi că nu ar fi prima dată când nu-mi aduc aminte ceva cum trebuie, că n-ar fi prima dată când cred că lucrurile sunt într-un anumit fel, când de fapt ele sunt cu totul altfel.

Ca atunci când am mers la o petrecere dată de un coleg de-ai lui Tom şi eu eram destul de beată, dar am avut o seară plăcută. Îmi aduc aminte că am pupat-o pe Clara de rămas-bun. Clara era soția colegului, o femeie

foarte de treabă, caldă şi blândă. Îmi aduc aminte că mi-a zis că ar trebui să ne mai întâlnim şi cu altă ocazie; îmi aduc aminte că îmi ținea mâna într-a ei.

Îmi aduc aminte de asta, dar nu poate fi adevărat. Ştiam că nu poate fi adevărat, chiar în dimineața următoare, când Tom mi-a întors spatele când am încercat să vorbesc cu el. Ştiu că nu e adevărat, pentru că mi-a zis cât de dezamăgit şi de jenat era, că am acuzat-o pe Clara că flirta cu el, că am fost isterică şi că am insultat-o.

Când am închis ochii, i-am simțit mâna caldă în mâna mea, dar asta nu s-a întâmplat cu adevărat. Ce s-a întâmplat în realitate a fost că Tom a trebuit să mă care aproape până acasă, eu plângând şi țipând tot drumul, în timp ce biata Clara, înjosită, a rămas în bucătărie.

Aşa că, atunci când am închis ochii, când am adormit şi m-am lăsat purtată de visare şi m-am trezit în pasajul subteran, poate că am putut să simt frigul şi mirosul de rânced, de aer stătut, poate că am putut să văd acea siluetă îndreptându-se spre mine, mustind de ură, cu pumnii ridicați, dar nu era adevărat. Teroarea pe care am simțit-o nu era reală. Şi când umbra aceea a venit asupra mea cu toată forța, lăsându-mă la pământ, plângând şi sângerând, nici asta nu era real.

Numai că era, şi eu am fost acolo şi am văzut. E atât de şocant, încât nu-mi vine a crede, dar, privind cum răsare soarele, am sentimentul clar că mi se ridică ceața de pe ochi. Nu mi l-am imaginat lovindu-mă. Mi-am amintit. Aşa cum îmi aduc aminte şi că i-am spus la revedere Clarei după petrecere şi că ea mi-a ținut mâna într-a ei. Aşa cum îmi amintesc şi frica pe care am simțit-o când m-am trezit deodată pe podea, lângă crosa de golf — şi acum ştiu, ştiu sigur că nu eu am fost cea care a mânuit-o.

—

Nu ştiu ce să fac. Fug sus, trag pe mine o pereche de blugi şi nişte adidaşi în picioare, o iau la fugă în jos pe scări. Îi sun acasă, sun pe fix, las să sune de vreo câteva ori, apoi închid. Nu ştiu ce să fac. Îmi fac o cafea, o las să se răcească, sun la numărul pe care mi l-a dat sergentul Riley şi închid imediat ce am format. N-o să mă creadă. Ştiu că n-o să mă creadă.

Mă îndrept spre gară. E ruta de duminică, iar primul tren n-o să ajungă în stație decât peste o jumătate de oră, aşa că nu am încotro şi mă aşez pe o bancă, oscilând, la nesfârşit, între disperare şi îndoială.

Totul e o minciună. Nu mi l-am imaginat cum mă lovea. Nu mi l-am imaginat îndepărtându-se de mine cu paşi rapizi, cu pumnii încleştați. L-am văzut cum se întoarce, cum urlă. L-am văzut plecând cu o femeie, l-am văzut urcând în maşină cu ea. Nu mi-am imaginat toate astea. Şi mi-am dat seama în momentul acela că totul e foarte simplu, atât de simplu! Da, *îmi amintesc*, doar că am confundat două amintiri. Am inserat imaginea Annei, mergând spre mine în rochia ei albastră, într-un alt scenariu: Tom şi femeia aceea, urcându-se în maşină. Pentru că, evident, femeia aceea nu era îmbrăcată în rochie albastră, ci purta blugi şi un tricou roşu. Femeia aceea era Megan.

Anna

Duminică, 18 august 2013

Dis-de-dimineață

Azvârl telefonul peste gard cât pot de departe; aterizează undeva pe marginea unui grohotiş, pe vârful colinei. Cred că-l aud cum a alunecat pe şine. Am senzația că încă îi mai aud vocea. *Bună, eu sunt, lasă un mesaj.* Cred că o să-i aud vocea multă vreme de acum înainte.

Când ajung în casă, îl găsesc jos, la baza scărilor. Mă priveşte, clipind, cu ochii încețoşați, încercând să se trezească de-a binelea.

— Ce se întâmplă?

— Nimic, îi răspund, dar îmi surprind un tremur în voce.

— Ce făceai afară?

— Am crezut că am auzit pe cineva, îi zic. M-a trezit ceva. N-am mai putut să adorm la loc.

— A sunat telefonul, zice el, frecându-se la ochi.

Îmi împreunez mâinile, ca să le opresc din tremurat.

— Poftim? Care telefon?

— Telefonul, repetă el, uitându-se la mine de parcă aş fi nebună. A sunat telefonul. A sunat cineva şi a închis.

— Oh. Nu ştiu. Nu ştiu cine a fost.

— Evident că nu ştii cine a fost, spune el, râzând. Eşti OK? Vine spre mine şi mă cuprinde de talie. Eşti ciudată. Mă ține în brațe o vreme, cu capul aplecat pe pieptul meu. Ar fi trebuit să mă trezeşti dacă ai auzit ceva, spune el. N-ar trebui să ieşi afară de una singură. Pentru asta sunt eu aici.

— Sunt OK, răspund eu, dar sunt nevoită să-mi încleştez maxilarul ca să nu-mi clănțăne dinții.

El mă sărută pe buze, îşi împinge limba în gura mea.

— Hai să ne întoarcem în pat, îmi zice.

— Cred că o să-mi fac o cafea, îi răspund şi încerc să scap din îmbrățişarea lui.

El nu-mi dă drumul. Mă strânge cu putere, mă apucă de ceafă.

— Haide, zice el. Vino cu mine. Nu accept un refuz.

Rachel

Duminică, 18 august 2013

Dimineața

Nu prea știu ce să fac, așa că sun la ușă, pur și simplu. Mă întreb dacă n-ar fi trebuit să dau telefon mai întâi. Nu e politicos să apari la ușa omului duminică dimineața, fără să suni înainte, nu-i așa? Încep să chicotesc. Simt că mă apucă isteria. Nu prea știu ce fac.

Nu vine nimeni să-mi deschidă. Sentimentul de isterie se intensifică pe măsură ce înaintez pe lângă casă; trec pe poteca îngustă. Am o senzație puternică de déjà-vu. În acea dimineață, când am venit aici, când am luat fetița în brațe. N-am vrut nicio clipă să-i fac vreun rău. Sunt convinsă de asta acum.

Înaintez pe potecă, la adăpostul umbrei răcoroase a casei; o aud sporovăind și mă întreb dacă nu cumva mi se pare. Dar nu, iat-o acolo, cu Anna, stând pe terasa din fața casei. O strig și mă ridic peste gard. Ea se uită la mine. Mă aștept la șoc sau furie, dar nu pare surprinsă.

— Bună, Rachel, îmi spune.

Se ridică în picioare, îşi ia fetiţa de mână, trăgând-o spre ea. Se uită la mine, fără să-mi zâmbească, calmă. Are ochii roşii, faţa palidă, curată, fără nicio urmă de machiaj.

— Ce vrei? mă întreabă.

— Am sunat la uşă, îi răspund.

— N-am auzit, zice ea, ridicând fetiţa şi aşezându-o pe şold.

E întoarsă pe jumătate cu spatele şi se pregăteşte să intre în casă, dar apoi se opreşte. Nu înţeleg de ce nu urlă la mine.

— Anna, unde e Tom?

— A ieşit. Are întâlnire cu băieţii din armată.

— Anna, trebuie să plecăm amândouă de-aici, îi spun, iar ea începe să râdă.

Anna

Duminică, 18 august 2013

Dimineața

Din nu știu ce motiv, toată treaba asta mi se pare dintr-odată foarte amuzantă. Biata, grăsanca Rachel, la mine în grădină, toată roșie și transpirată, spunându-mi că trebuie să plecăm amândouă de-aici. Că trebuie să plecăm *amândouă*.

— Și unde să mergem, o întreb, când mă opresc din râs, iar ea se uită la mine, fără expresie, mută. Nu merg nicăieri cu tine.

Evie se tot sucește și mormăie nemulțumită, și o pun jos. Îmi simt pielea fierbinte și dureroasă la atingere după ce m-am frecat la duș azi-dimineață; gura, obrajii, limba, le simt de parcă aș avea mușcături.

— Când se întoarce? mă întreabă.

— O să mai stea o vreme, cred.

De fapt, n-am nici cea mai vagă idee când o să se întoarcă. Câteodată, stă o zi întreagă la cățărat. Sau așa m-am gândit, că acolo este. Acum nu mai știu.

Ştiu doar că şi-a luat echipamentul cu el; n-o să dureze mult până o să-şi dea seama că a dispărut telefonul.

Mă gândeam s-o iau pe Evie şi să mă duc la soră-mea o vreme, dar telefonul nu-mi dă pace. Dacă îl găseşte cineva? Pe porţiunea asta de şine sunt tot timpul muncitori: unul dintre ei ar putea să dea peste el şi să-l ducă la poliţie. Are amprentele mele pe el.

Pe urmă m-am gândit că poate nu e chiar aşa de greu să mă duc să-l recuperez, dar va trebui să aştept până la noapte, să nu mă vadă nimeni.

Sunt conştientă că Rachel încă vorbeşte cu mine, că-mi pune întrebări. N-am ascultat-o. Sunt obosită.

— Anna, spune ea, venind mai aproape, ochii aceia întunecaţi şi intenşi căutându-mi privirea. L-ai cunoscut pe vreunul dintre ei?

— Pe cine să cunosc?

— Pe vreunul dintre amicii lui din armată? Ţi-a făcut vreodată cunoştinţă cu ei?

Scutur din cap că nu.

— Şi nu crezi că e ciudat?

În momentul acesta mă gândesc că e cu adevărat ciudat faptul că ea a apărut în grădina mea duminică dimineaţă.

— Nu chiar, îi zic. Fac parte dintr-o altă viaţă. Una dintre vieţile lui. Aşa cum eşti şi tu. Sau aşa cum trebuia să fii şi tu, dar se pare că nu mai scăpăm de tine.

Rachel face o grimasă, e jignită.

— Ce cauţi aici, Rachel?

— Ştii de ce sunt aici, zice ea. Şi tu ştii ceva... ştii că se întâmplă ceva.

Se uită la mine cu o privire deschisă, ca şi cum ar fi îngrijorată pentru mine. În alte circumstanţe, ar putea fi înduioşător.

— N-ai chef de o cafea? o întreb, şi ea îmi face semn că da.

Fac cafeaua şi ne aşezăm una lângă cealaltă, pe terasă, fără să spunem un cuvânt, ceea ce e aproape plăcut, ca şi cum am fi prietene.

— Ce voiai să spui? o întreb. Că prietenii din armată ai lui Tom nu există de-adevăratelea? Că, de fapt, e plecat cu o femeie?

— Nu ştiu, îmi zice.

— Rachel? Ridică privirea spre mine şi văd în ochii ei că îi e frică. Vrei să-mi spui ceva?

— I-ai cunoscut vreodată familia lui Tom? mă întreabă. Pe părinţii lui?

— Nu. Nu-şi vorbesc. Au încetat să-şi mai vorbească după ce te-a părăsit pentru mine.

Ea scutură din cap.

— Nu-i adevărat, îmi zice. Nici eu nu i-am cunoscut. Ei nu mă cunosc, aşa că de ce le-ar păsa că Tom m-a părăsit?

În mintea mea e întuneric, undeva, în profunzime. Din momentul în care i-am auzit vocea la telefon, am încercat să-l ţin la distanţă, dar acum începe să se umfle, să dea pe-afară, să înflorească.

— Nu te cred, îi răspund. De ce m-ar minţi?

— Pentru că minte tot timpul.

Mă ridic în picioare şi mă îndepărtez de ea. Mă enervează că îmi zice chestiile astea. Mă enervează şi că o cred. Bănuiesc că am ştiut dintotdeauna că Tom minte. Doar că, în trecut, minciunile lui îmi conveneau.

— Se pricepe să mintă, îi zic. Tu n-ai avut nici cea mai vagă idee, multă vreme, nu-i aşa? Toate lunile alea în care ne întâlneam, ne-o trăgeam în casa aceea de pe Cranham Street şi tu nu bănuiai nimic.

Înghite cu greutate şi-şi muşcă tare buza de sus.

— Megan, spune ea. Cum rămâne cu Megan?

— Da, ştiu. Au avut o aventură.

Cuvintele îmi răsună ciudat în urechi — e prima dată când le-am spus cu voce tare. M-a înşelat. M-a înşelat *pe mine*.

— Sunt sigură că te amuză situaţia, îi zic, dar Megan a murit, aşa că nu mai contează, nu-i aşa?

— Anna...

Întunericul se întinde şi mai mult, ameninţă să mă cuprindă cu totul, să mă orbească. O apuc pe Evie de mână şi o trag după mine în casă. Protestează zgomotos.

— Anna...

— Au avut o aventură. Atât. Nimic mai mult. Asta nu înseamnă neapărat că...

— Că a omorât-o?

— Nu spune asta! Îmi dau seama că ţip la ea: Nu spune asta în faţa copilului meu!

Îi dau lui Evie gustarea de dimineaţă, pe care ea o acceptă pentru prima dată fără proteste, după săptămâni întregi. E ca şi cum ar şti că am alte lucruri la care să mă gândesc, şi o ador pentru asta. Când mă întorc în grădină, mă simt cu mult mai calmă, chiar dacă Rachel e acolo, la capătul grădinii, lângă gard, uitându-se la trenurile care trec. După o vreme, când îşi dă seama că m-am întors, vine spre mine.

— Îţi plac, nu-i aşa? o întreb. Trenurile. Eu le urăsc. Le detest, pur şi simplu.

Îmi zâmbeşte. Observ că în partea stângă face o gropiță adâncă. N-am văzut asta la ea până acum. Bănuiesc că n-am văzut-o zâmbind prea des. De fapt, niciodată.

— Încă un lucru despre care a mințit. Mie mi-a zis că iubeşti casa asta, că adori totul la ea, chiar şi trenurile. Mi-a zis că nici prin gând nu ți-ar trece să găsiți un alt loc, că ai vrut să te muți cu el aici, chiar dacă eu am fost aici prima.

Scutur din cap.

— De ce naiba ți-ar spune aşa ceva? o întreb. E o prostie. Am încercat doi ani de zile să-l conving să vândă casa asta.

Ridică din umeri.

— Pentru că minte, Anna. Tot timpul.

Întunericul se întinde şi mai mult. O trag pe Evie pe genunchi şi ea stă cuminte, mulțumită şi deja somnoroasă din cauza căldurii soarelui.

— Deci toate acele telefoane... spun eu şi, în sfârşit, lucrurile încep să se lege. Nu erau de la tine? Adică, ştiu că unele dintre ele erau, dar altele...

— Erau de la Megan? Da, îmi imaginez că da.

E ciudat, pentru că acum ştiu că în tot timpul ăsta am urât altă femeie decât trebuia şi totuşi, înțelegând asta, Rachel nu-mi displăcea mai puțin. Ba dimpotrivă, văzând-o aşa, calmă, îngrijorată, trează, încep s-o văd pe femeia de altădată şi o urăsc şi mai mult, pentru că încep să văd ce-a văzut el la ea. Ce a iubit la ea, probabil.

Mă uit la ceas. E trecut de unsprezece. El a plecat pe la opt, cred. Poate chiar mai devreme. Trebuie să fi aflat de telefon până acum. Ba chiar trebuie să-şi fi dat seama deja de ceva timp. Poate crede că i-a căzut din geantă. Poate îşi imaginează că e sus, sub pat.

— De câtă vreme ştii? o întreb. Despre aventura lor.

— N-am ştiut, îmi răspunde ea. Până azi. Adică nu ştiu exact ce s-a întâmplat. Ştiu doar că...

Slavă cerului că s-a oprit, pentru că nu ştiu dacă aş putea suporta să aud despre infidelitatea soţului meu. Gândul că ea şi cu mine — grasa, jalnica Rachel şi cu mine — suntem acum în aceeaşi oală mi se pare de neîndurat.

— Crezi că era al lui? mă întreabă. Crezi că era copilul lui?

Mă uit la ea, dar nu o mai văd bine, nu mai văd nimic altceva în afara întunericului, nu mai aud altceva decât un vuiet intens în urechi, ca acela al mării sau al unui avion care trece chiar pe deasupra capului meu.

— Ce-ai spus?

— Co... îmi pare rău. Rachel e roşie la faţă, tulburată. N-ar fi trebuit să... Era însărcinată când a murit. Megan era însărcinată. Îmi pare tare rău.

Dar nu îi pare rău deloc, sunt convinsă de asta şi nu vreau să mă prăbuşesc în faţa ei. Şi, în momentul acela, mă uit în jos, mă uit la Evie şi simt o tristeţe cum n-am mai simţit niciodată în viaţa mea, o tristeţe care se izbeşte de mine ca un val, lăsându-mă fără suflare. Fratele lui Evie, sora lui Evie. Ucisă. Rachel se aşază lângă mine şi mă cuprinde pe după umeri.

— Îmi pare rău, îmi spune din nou, şi eu nu vreau decât s-o pocnesc.

Senzaţia atingerii pielii ei mă face să vomit. Vreau s-o împing, vreau să urlu la ea, dar nu pot. Mă lasă să plâng o vreme şi apoi îmi spune, pe tonul acela hotărât şi concis:

— Anna, cred că ar trebui să plecăm. Cred că ar trebui să-ţi faci bagajul, numai câte ceva de trebuinţă pentru

tine şi Evie şi apoi ar trebui să plecăm. Poţi să vii la mine pentru moment. Până când... până când o să ne lămurim ce avem de făcut.

Îmi şterg ochii şi mă îndepărtez de ea.

— Nu-l părăsesc, Rachel. A avut o aventură, a... Doar nu e prima dată, nu-i aşa?

Încep să râd şi râde şi Evie cu mine.

Rachel oftează şi se ridică în picioare.

— Doar ştii că nu e vorba de o aventură, Anna. Ştiu că înţelegi chestia asta.

— Ba nu ştiu nimic, o reped eu, dar sună mai mult a şoaptă.

— S-a urcat în maşină cu el. În noaptea aceea. Am văzut-o. Nu mi-am adus aminte — la început am crezut că erai tu, spune ea. Dar acum îmi amintesc. Îmi amintesc.

— Nu.

Mânuţa lipicioasă a lui Evie mi se lipeşte de gură.

— Anna, trebuie să mergem la poliţie, spune ea şi face un pas spre mine. Te rog. Nu poţi rămâne aici, cu el.

În ciuda căldurii soarelui, tremur. Încerc să mă gândesc la ultima dată când Megan a venit în casa asta, la expresia de pe chipul lui când ea a zis că nu mai poate să lucreze pentru noi. Încerc să-mi aduc aminte dacă părea mulţumit sau dezamăgit. Fără să vreau, îmi vine în minte o altă imagine: una dintre primele dăţi când a venit să aibă grijă de Evie. Eu trebuia să ies în oraş cu fetele, dar eram prea obosită, aşa că m-am dus sus, să mă culc. Tom probabil că a venit acasă cât eu încă eram în dormitor, pentru că erau împreună când am coborât. Ea se sprijinea de dulapul din bucătărie, iar el era puţin cam aproape de ea. Evie era în scăunelul ei, plângea, şi niciunul dintre ei nu se uita spre ea.

Îngheț. Oare să fi știut atunci că voia să se culce cu ea? Megan era blondă și frumoasă — era ca mine. Așa că da, probabil că știam că asta voia, așa cum știu când merg pe stradă și văd bărbați însurați, cu nevestele după ei și cu copiii lor în brațe, care se uită la mine și exact la asta se gândesc. Așa că poate am știut. Voia să se culce cu ea, așa că a făcut-o. Dar n-a făcut și asta. N-a putut face așa ceva.

Nu Tom. Un amant, un soț de două ori. Tată. Un tată bun, un tată care nu s-a plâns niciodată de nimic.

— L-ai iubit, îi aduc eu aminte. Încă îl mai iubești, nu-i așa?

Ea scutură din cap, dar fără niciun fel de convingere.

— Ba da. Și știi... știi că nu e posibil.

Mă ridic, o iau pe Evie în brațe și mă duc mai aproape de ea.

— N-ar fi putut s-o facă, Rachel. Știi foarte bine că n-ar fi putut. N-ai fi putut iubi un om care ar fi în stare să facă așa ceva, nu?

— Dar am iubit un astfel de om, răspunde ea. Amândouă am iubit un astfel de om.

Lacrimile îi curg pe obraji. Le șterge și, ștergându-le, în ea se schimbă ceva și chipul își pierde orice urmă de culoare. Nu se mai uită la mine, ci peste umărul meu și, cum mă întorc ca să-i urmăresc privirea, îl zăresc în geamul de la bucătărie, privindu-ne.

Megan

Vineri, 12 iulie 2013

Dimineața

Ea m-a împins să fac asta. Sau poate că el. Intuiția îmi spune că ea. Sau poate că e inima mea care îmi spune asta. Nu ştiu. O simt, aşa cum am mai simțit-o cândva, cuibărită în mine, o sămânță într-o păstaie, numai că sămânța asta zâmbeşte. Are răbdare. N-o pot urî. Nu mă pot descotorosi de ea. Nu pot. Am crezut că o să pot, am crezut că o să fiu disperată să o smulg din mine, dar când mă gândesc la ea, tot ce văd e fața lui Libby, ochii ei întunecați. Îi simt mirosul pielii. Simt cât de rece era la final. Nu pot să scap de ea. Nu vreau. Vreau s-o iubesc.

Nu pot s-o urăsc, dar mă sperie. Mi-e frică de ce o să-mi facă sau de ce o să-i fac eu. Tocmai frica aceea m-a trezit azi-dimineață la cinci, udă leoarcă, în ciuda ferestrelor deschise şi a faptului că sunt singură. Scott e la o conferință, undeva în Hertfordshire sau în Essex, sau pe undeva. O să se întoarcă în seara asta.

Ce e cu mine de sunt atât de disperată să fiu singură când e aici, cu mine, iar când e plecat, nu pot să îndur singurătatea? Nu suport liniştea. Trebuie să vorbesc cu voce tare, doar ca să spulber tăcerea. Stând în pat, azi-dimineață, mă gândeam: dar dacă s-ar întâmpla din nou? Ce-o să se întâmple când o să fiu iar singură cu ea? Ce-o să se întâmple dacă el n-o să mă vrea, n-o să ne vrea? Ce-o să se întâmple dacă o să-şi dea seama că nu e a lui?

Evident, ar putea foarte bine să fie a lui. Nu ştiu, doar că simt că nu e, totuşi. La fel cum simt că e o *ea*. Dar chiar dacă nu e a lui, de unde ar şti el? N-ar şti. N-ar avea cum. Gândesc prostii. O să fie atât de fericit! O să înnebunească de fericire când o să-i spun. Nici măcar n-o să-i treacă prin minte că nu e copilul lui. Ar fi o cruzime din partea mea să-i spun, i s-ar frânge inima şi nu vreau să-l rănesc. Niciodată n-am vrut să-l rănesc.

Dar nu pot să nu fiu cine sunt.

— Nu, dar poți să alegi ce faci.

Asta îmi spunea Kamal.

După şase, l-am sunat pe Kamal. Tăcerea începea să mă învăluie cu totul şi am intrat în panică. M-am gândit s-o sun pe Tara — ştiam că o să vină într-o suflare —, dar m-am gândit că n-aş putea s-o suport, că e excesiv de protectoare şi are atâta nevoie de afecțiune! Kamal e singurul om la care m-am putut gândi în momentele acelea. L-am sunat acasă. I-am zis că nu mi-e bine, că nu ştiam ce să fac, că începeam s-o iau razna. A venit imediat. Nu chiar fără să crâcnească, dar pe aproape. Poate că am făcut ca lucrurile să sune mai rău decât erau în realitate. Poate se gândea că o să fac o prostie.

Suntem în bucătărie. E încă foarte devreme, abia trecut de şapte şi jumătate. Trebuia să plece în curând dacă

avea de gând să ajungă la prima ședință programată pe ziua de azi. Îl privesc, cum stă așa, în bucătăria noastră, în fața mea, cu mâinile împreunate dinaintea lui, cu ochii lui profunzi, cu privirea aceea de căprioară, și am simțit că îl iubesc. Da, îl iubesc. A fost atât de blând cu mine, în ciuda tuturor prostiilor la care l-am supus.

Tot ce-a fost înainte îmi este iertat, așa cum speram să se întâmple. A șters totul cu buretele, toate păcatele mele. Mi-a zis că, dacă nu mă iert eu pe mine însămi, toate astea se vor repeta la nesfârșit și n-o să fiu niciodată în stare să mă opresc, să nu mai fug. Iar acum nu mai pot să fug, nu? Acum, că ea e aici, eu nu mai pot să fug.

— Mi-e frică, îi spun. Dacă o să greșesc iar? Dacă e ceva în neregulă cu mine? Dacă lucrurile cu Scott n-or să mai meargă? Dacă ajung iar să fiu singură? Nu știu dacă sunt în stare, mi-e frică să fiu iar pe cont propriu — adică de una singură, cu un copil...

El se apleacă spre mine și-și pune mâna peste a mea.

— N-o să greșești cu nimic. N-o să se întâmple. Nu mai ești un copil suferind. Acum ești o cu totul altă persoană. Ești mai puternică. Ești o femeie matură. Nu trebuie să-ți mai fie frică să fii singură. Nu e cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla, nu-i așa?

Nu-i răspund nimic, dar nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva chiar e cel mai rău lucru, pentru că atunci când închid ochii, reușesc să simt iar ce simt de fiecare dată când sunt pe cale să adorm, dar tresar. E sentimentul pe care îl am când sunt singură într-o casă întunecată, ascultând-o cum plânge, așteptând să aud pașii lui Mac pe dușumelele din lemn de la parter, știind foarte bine că niciunul dintre ei n-o să se mai întoarcă niciodată.

— Nu-ţi pot spune ce să faci în legătură cu Scott. Relaţia ta cu el... Eu mi-am exprimat îndoielile în privinţa asta, dar tu trebuie să hotărăşti singură ce vrei să faci. Să te hotărăşti dacă ai încredere în el, dacă *vrei* cu adevărat ca el să aibă grijă de tine şi de copilul tău. Dar trebuie să fie decizia ta, Megan. Poţi avea încredere în tine să faci ce trebuie.

Afară, în grădină, îmi aduce o cană de cafea. O las jos şi-l cuprind cu braţele, trăgându-l mai aproape. În spatele nostru, un tren se opreşte scrâşnind, la semnal. Zgomotul e ca o barieră, ca un zid care ne înconjoară, şi am senzaţia că suntem, cu adevărat, singuri. El mă îmbrăţişează şi mă sărută.

— Îţi mulţumesc, îi spun. Îţi mulţumesc pentru că ai venit, pentru că eşti aici.

Îmi zâmbeşte, se îndepărtează şi mă mângâie pe obraz.

— O să fie bine, Megan.

— N-aş putea să fug în lume cu tine? Tu şi cu mine... n-am putea fugi amândoi?

Râde.

— Nu ai nevoie de mine. Şi nu mai ai nevoie să fugi. O să fie bine. Tu şi copilul tău o să fiţi bine.

Sâmbătă, 13 iulie 2013

Dimineaţa

Ştiu ce am de făcut. Ieri m-am gândit toată ziua şi toată noaptea. Abia dacă am închis un ochi. Scott a venit

acasă epuizat şi într-o dispoziţie îngrozitoare. Nu voia decât să mănânce, să şi-o tragă cu mine şi să se culce, nu avea timp pentru nimic altceva. Cu siguranţă, nu era momentul să vorbim despre asta.

Am stat trează aproape toată noaptea, cu el lângă mine, înfierbântat şi fără stare, şi am ajuns la o hotărâre. O să fac lucrul cel mai cinstit. O să fac totul aşa cum trebuie. Dacă fac totul cum se cuvine, nu poate să iasă nimic rău. Şi, dacă iese rău, nu e vina mea. O să iubesc fetiţa asta şi o s-o cresc ştiind că am făcut, de la bun început, tot ce trebuia să fac. Bine, poate nu chiar de la început, dar din momentul în care am ştiut că ea va veni pe lume. I-o datorez copilului ăstuia şi i-o datorez lui Libby. Îi datorez să fac totul altfel de data asta.

Am stat aşa, trează, şi m-am gândit la ce mi-a zis profesorul acela şi la tot ce am fost până acum: copil, adolescent rebel, fugară, târfă, amantă, mamă denaturată, soţie denaturată. Nu sunt sigură că pot să mă transform într-o soţie model, dar o mamă bună... asta trebuie să încerc să fiu.

O să fie greu. Poate că o să fie cel mai greu lucru pe care o să-l fac vreodată, dar o să spun adevărul. Gata cu minciunile, gata cu ascunzişurile, gata cu fuga, gata cu prostiile. O să pun toate cărţile pe masă şi apoi vom vedea. Dacă el nu mă poate iubi aşa cum sunt, atunci asta este!

Seara

Îmi proptesc mâna în pieptul lui şi împing cu toată forţa de care sunt în stare, dar nu pot respira şi el e mult mai puternic decât mine. Braţul îmi striveşte traheea,

simt cum sângele îmi pulsează în tâmple, privirea mi se încețoșează. Cu spatele lipit de perete, încerc să țip. Îl prind de tricou cu putere și el îmi dă drumul. Se întoarce cu spatele la mine și eu mă preling pe dușumea, în bucătărie.

Tușesc și scuip, iar lacrimile îmi curg râuri pe obraji. El e la doar câțiva pași de mine, și când se întoarce, duc automat mâna la gât, să mi-l protejez. Văd rușinea în privirea lui și îmi vine să-i spun că e OK. Că eu sunt OK. Deschid gura, dar cuvintele refuză să iasă, în schimb tușesc din nou. Durerea este incredibilă. Îmi spune ceva, dar nu-l aud, am senzația că suntem sub apă, sunetul este amortizat, ajunge la mine neclar. Nu reușesc să disting niciun cuvânt.

Cred că spune că-i pare rău.

Mă ridic în picioare, îl împing să-l dau la o parte și fug pe scări, apoi trântesc ușa dormitorului în urma mea și o încui. Mă așez pe pat și aștept, încercând să-i aud pașii, dar nu vine după mine. Sar în picioare și apuc geanta de sub pat, iar când mă duc la comodă să-mi iau câteva haine, îmi surprind imaginea în oglindă. Îmi duc mâna la față: pare incredibil de albă în contrast cu pielea roșie din jurul gâtului, cu buzele vinete și cu ochii injectați.

Sunt șocată, pentru că niciodată n-a ridicat mâna asupra mea ca acum. Pe de altă parte, mă așteptam la asta. Undeva, în sinea mea, am știut întotdeauna că e capabil de așa ceva, că la un moment dat o să se întâmple. Că spre asta îl îndreptam eu. Scot încet lucruri din sertare — lenjerie intimă, câteva tricouri; le îndes în geantă.

Încă nu i-am spus nimic. Doar am început. Am vrut să-i spun înainte ce era mai rău, și după aceea să-i dau vestea cea mare. N-am vrut să-i spun despre copil și apoi

să-l anunț că era posibil să nu fie al lui. Ar fi fost prea crud.

Eram afară, în grădină. El îmi vorbea despre munca lui şi m-a surprins că nu-l ascultam cu atenție.

— Te plictisesc? m-a întrebat.

— Nu. Adică, poate puțin.

Dar Scott n-a râs.

— Nu, am continuat, doar că nu mă pot concentra. Pentru că trebuie să-ți spun ceva. De fapt, sunt unele lucruri pe care trebuie să ți le spun, unele care nu-ți vor plăcea, dar şi altele care...

— Ce nu-mi va plăcea?

Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu era momentul potrivit, că starea lui de spirit nu era bună. A devenit bănuitor imediat, căutând indicii pe chipul meu. Ar fi trebuit să-mi dau seama că e o idee foarte proastă. Probabil că până la urmă mi-am dat seama, dar era prea târziu. Şi, în orice caz, deja mă hotărâsem. Să fac ce trebuie.

M-am aşezat lângă el pe marginea pavajului de beton şi mi-am strecurat mâna într-a lui.

— Ce n-o să-mi placă? m-a întrebat încă o dată, fără să-mi dea drumul la mână.

I-am spus că-l iubesc şi am simțit cum fiecare muşchi din trup i se încordează, ca şi cum ar fi ştiut ce urmează şi se pregătea. Pentru că ceva se întâmplă, nu-i aşa, când cineva îți spune în felul acesta că te iubeşte. Te iubesc, chiar te iubesc, dar... *Dar.*

I-am spus că am făcut nişte greşeli, şi el mi-a eliberat mâna. S-a ridicat în picioare şi a mers câțiva metri în direcția şinelor de cale ferată, înainte să se întoarcă să mă privească.

— Ce fel de greşeli?

Vocea îi era calmă, dar simţeam în ea ceva forţat.

— Vino şi aşază-te lângă mine.

M-a refuzat cu un gest scurt din cap.

— Ce fel de greşeli, Megan?

Vocea îi era ceva mai puternică de data asta.

— Am avut... s-a terminat acum, dar am avut... pe altcineva.

Am rămas cu ochii în pământ, nu m-am putut uita la el.

A înjurat în barbă, însă n-am auzit ce a zis. Mi-am ridicat privirea spre el, dar s-a întors cu spatele la mine şi cu faţa spre şine, cu mâinile ţinându-se de cap. M-am ridicat în picioare şi m-am dus la el, m-am oprit în spatele lui şi mi-am pus mâinile pe şoldurile lui, dar el a sărit ca ars. S-a întors să se ducă în casă şi, fără să se uite la mine, mi-a scuipat printre dinţi:

— Să nu mă atingi, târfă ce eşti!

Ar fi trebuit să-l las în pace în momentul acela, să-i dau timp să se liniştească, dar n-am putut s-o fac. Voiam să trecem peste toată chestia asta urâtă şi să ajungem la ce era frumos în toată povestea asta, aşa că l-am urmat în casă.

— Scott, te rog, ascultă-mă, nu e chiar aşa de îngrozitor precum crezi. S-a terminat. S-a terminat de tot, te rog, ascultă-mă...

A luat fotografia cu noi doi, la care ţine foarte mult — cea pe care am înrămat-o ca să i-o dau cadou la a doua aniversare a căsătoriei noastre —, şi a aruncat-o cu toată forţa spre mine. Fotografia s-a făcut fărâme, izbindu-se de peretele din spatele meu, iar el s-a năpustit asupra mea, luându-mă de umeri şi aruncându-mă în partea cealaltă a camerei, izbindu-mă de perete. M-a dat

cu capul de perete. Apoi s-a aruncat asupra mea, cu braţul apăsându-mi traheea, împingându-mă din ce în ce mai tare, cu din ce în ce mai multă forţă, fără să scoată un cuvânt. A închis ochii, să nu trebuiască să mă privească în timp ce mă sufoca.

De îndată ce termin de împachetat, încep să despachetez, să pun totul iar în sertare. Dacă încerc să ies de-aici cu o geantă, n-o să mă lase să plec. Trebuie să plec cu mâna goală, cu nimic altceva decât o poşetă şi un telefon. Apoi mă răzgândesc şi încep să îndes iar totul în geantă. Nu ştiu unde să mă duc, dar ştiu că aici nu se mai poate sta. Închid ochii şi încă îi mai simt mâinile strângându-mă de gât.

Ştiu ce am hotărât — să nu mai fug, să nu mă mai ascund —, dar nu pot să stau aici în seara asta. Aud paşi pe scări, înceţi, ca de plumb. Îi ia o veşnicie să ajungă până la capătul scărilor — de obicei, le urca şi câte două odată, dar azi se comportă ca un om care merge spre eşafod. Numai că nu ştiu dacă el e condamnatul sau călăul.

— Megan? Nu încearcă să deschidă uşa. Megan, îmi pare rău că te-am rănit. Îmi pare atât de rău că te-am rănit!

Îi aud lacrimile din voce. Mă enervează atât de tare, că îmi vine să zbor prin uşă şi să-l zgârii pe faţă. *Să nu cumva să îndrăzneşti să plângi, nu după tot ce mi-ai făcut.* Sunt furioasă, vreau să urlu la el, să-i spun să se care dracului din uşă, să plece din calea mea, dar îmi muşc limba, nu sunt nebună. El are un motiv să fie furios. Iar eu trebuie să gândesc raţional, trebuie să am mintea limpede. Acum gândesc pentru doi. Confruntarea aceasta mi-a dat putere, m-a făcut şi mai hotărâtă. Îl aud dincolo de uşă,

cerşind iertare, dar nu pot să mă gândesc la asta acum. În momentul de față, am alte lucruri de făcut.

Chiar în fundul dulapului, sub cele trei rânduri de cutii de pantofi frumos etichetate, există o cutie gri-închis, pe care scrie „cizme roşii, cu platformă", iar în acea cutie e un telefon mobil vechi, o relicvă cu cartelă pe care am cumpărat-o acum mulți ani şi pe care am păstrat-o, în caz că voi avea vreodată nevoie. Nu l-am folosit de foarte multă vreme, dar azi a sosit momentul. O să fiu cinstită. O să joc cu toate cărțile pe masă. Gata cu minciunile, gata cu secretele. E timpul ca *tăticul* să-şi asume responsabilitățile.

Mă aşez pe pat şi deschid telefonul, rugându-mă să mai aibă baterie. Se aprinde şi simt cum adrenalina începe să pompeze în vine şi am o uşoară senzație de amețeală, de greață, de euforie, de parcă aş fi luat droguri. Încep să mă simt bine, să mă bucur la gândul că totul se va dezvălui, că îl voi înfrunta — că îi voi înfrunta pe toți şi le voi spune adevărul: cine suntem de fapt şi unde vrem să ajungem. La sfârşitul zilei, toată lumea va şti exact cum stăm şi unde ne este locul.

Îl sun. Evident, aşa cum m-am şi aşteptat, intră căsuța vocală. Închid şi îi trimit un mesaj. *Trebuie să vorbim. URGENT. Sună-mă înapoi.* Apoi rămân aşa, aşteptând.

Mă uit la arhiva de apeluri. Ultima dată am folosit telefonul în aprilie. Multe apeluri, toate fără răspuns, la începutul lui aprilie şi la sfârşitul lui martie. Am sunat şi am sunat şi am sunat şi el m-a ignorat, nu a răspuns nici măcar la amenințările mele — că o să mă duc la ei acasă, că o să vorbesc cu nevastă-sa. Totuşi, cred că acum o să asculte ce am de zis. De data asta, o să-l fac să mă asculte.

Când am început, era doar un joc. O distracție. Îl mai vedeam din când în când. Venea pe la galerie și-mi zâmbea și flirta și totul era inofensiv — erau mulți bărbați care veneau la galerie și-mi zâmbeau și flirtau cu mine. Dar apoi galeria s-a închis și eu eram aici, acasă, zi după zi, plictisită și fără stare. Aveam nevoie de altceva, de ceva diferit. Apoi, într-o zi, când Scott era plecat, am dat de el pe stradă, am început să vorbim și l-am invitat la o cafea. După felul în care se uita la mine, mi-am dat seama exact ce se petrecea în mintea lui, așa că s-a petrecut. Și apoi s-a mai petrecut o dată, și nu aveam în plan să iasă ceva din chestia asta, nu voiam să ducă nicăieri. Îmi plăcea doar să mă simt dorită; îmi plăcea senzația de control. A fost atât de simplu și de prostesc precum pare. Nu voiam să-și părăsească nevasta; voiam doar ca el să *vrea* s-o părăsească. Să mă vrea pe mine într-atât.

Nu-mi aduc aminte când am început să cred că ar putea fi mai mult de atât, că ar trebui să fim mai mult de atât, că ne-am potrivi. Dar în momentul în care am început să cred asta, am simțit cum el începe să se îndepărteze. A încetat să-mi mai scrie, a încetat să-mi mai răspundă la telefoane și niciodată în viața mea nu m-am mai simțit respinsă în asemenea fel. Nu puteam să suport sentimentul. Astfel că, după asta, a devenit altceva: o obsesie. Îmi dau seama acum. În cele din urmă, chiar am crezut că o să pot să ies din starea asta pur și simplu, poate puțin șifonată, dar fără să se fi distrus ceva esențial. Însă acum nu mai e așa de simplu.

Scott e tot afară, la ușă. Nu-l mai aud, dar știu că e acolo. Mă duc în baie și-l sun din nou. Iar căsuța vocală, așa că închid și sun din nou și tot așa. Îi las un mesaj, în șoaptă. „Răspunde la telefon sau vin la tine acasă. De

data asta, vorbesc serios. Trebuie să stăm de vorbă. Nu mă poţi ignora, pur şi simplu."

Stau în baie o vreme, în picioare, cu telefonul pe marginea chiuvetei. Dorindu-mi să mă sune. Ecranul rămâne, mai departe, întunecat, refuzând să se aprindă. Îmi perii părul şi mă spăl pe dinţi, mă machiez discret. Culoarea feţei începe să revină la normal. Ochii îmi sunt încă roşii, gâtul mă mai doare, dar arăt destul de bine. Încep să număr. Dacă telefonul nu sună până când ajung la cincizeci, o să mă duc acolo şi o să bat la uşă. Telefonul nu sună.

Îndes mobilul în buzunarul de la blugi, merg repede prin dormitor şi deschid uşa. Scott e jos, pe palier, cu braţele îmbrăţişându-şi genunchii, cu capul în pământ. Nu ridică privirea spre mine, aşa că trec pe lângă el şi încep să alerg pe scări, cu răsuflarea tăiată. Mi-e frică să nu mă prindă din spate şi să-mi facă vânt pe scări. Îl aud cum se ridică în picioare şi mă strigă:

— Megan! Unde pleci? Te duci la el?

La capătul scărilor, mă întorc.

— Nu mai există niciun *el*, ai înţeles? S-a terminat.

— Te rog, Megan, aşteaptă. Te rog să nu pleci.

Nu vreau să aud cum mă imploră, nu vreau să-i aud smiorcăiala din voce, cum îşi plânge de milă. Nu, când gâtul mă doare încă atât de tare.

— Nu veni după mine, ţip la el. Dacă vii după mine, nu mă mai întorc niciodată. Înţelegi? Dacă întorc acum capul şi te văd în spatele meu, o să fie ultima dată când mă mai vezi.

Când trântesc uşa în spatele meu, încă îl mai aud cum mă strigă.

Aştept pe trotuar o vreme, ca să mă asigur că nu mă urmăreşte, apoi pornesc, mai repede la început, apoi mai

încet şi din ce în ce mai încet, pe Blenheim Road. Ajung la numărul douăzeci şi trei şi îmi piere curajul. Nu sunt pregătită încă pentru scena asta. Am nevoie de un minut să îmi revin. De mai multe minute. Merg mai departe, până când ajung în parc şi acolo îl mai sun încă o dată.

Îi zic că sunt în parc, că o să-l aştept acolo, iar dacă nu vine, asta e, vin la el acasă. E ultima lui şansă.

E o seară foarte plăcută, e abia trecut de şapte, dar e încă destul de cald şi e lumină. Câţiva puşti se dau în leagănele din parc şi pe tobogan, iar părinţii stau pe-aproape, sporovăind cu însufleţire. Pare frumos, normal şi, cum mă uit la ei, am sentimentul oribil că eu şi Scott nu ne vom aduce fiica aici să se joace. Pur şi simplu, nu pot să văd un astfel de viitor — noi, fericiţi şi relaxaţi, aşa cum sunt ceilalţi. Nu acum. Nu după tot ce am făcut.

Sunt atât de convinsă în dimineaţa asta că adevărul e calea cea mai bună pentru mine — nu numai că e cea mai bună cale de urmat, dar e singura cale. Să nu mai mint, să nu mă mai ascund. Iar când a încercat să mă sugrume, am devenit şi mai sigură de lucrul ăsta. Dar acum, stând aici, de una singură, ştiind că Scott nu e doar furios, ci şi rănit de moarte, nu mai cred deloc că a fost cel mai bun lucru. N-am fost puternică, ci doar nechibzuită, şi nici nu se poate spune în cuvinte cât rău am făcut.

Poate curajul de care am nevoie nu are nimic de-a face cu dorinţa de a spune adevărul, ci cu cea de a pleca. Nu doar că n-am stare — e mai mult de atât. Pentru ea şi pentru mine, acum e momentul să plec, să iau distanţă de amândoi, de tot şi de toate. Poate că exact asta ar trebui să fac: să fug şi să mă ascund.

Mă ridic în picioare şi dau o tură în jurul parcului. Iar mă gândesc la telefon, dorindu-mi, pe jumătate doar, să

sune, iar pe jumătate îngrozindu-mă la ideea că ar putea să sune; în cele din urmă, mă bucur că telefonul rămâne mut. O iau ca pe un semn. Mă duc de unde am venit, spre casă.

Trec de gară, când îl văd. Merge repede, grăbind pasul prin pasaj, cu umerii lăsaţi şi cu pumnii strânşi şi, înainte să mă gândesc mai bine, îl strig.

El se întoarce spre mine.

— Megan! Ce dracului...

Expresia de pe chipul lui e furie pură, dar îmi face semn să vin spre el.

— Haide, spune el, când mă apropii. Nu putem vorbi aici. Maşina e mai acolo.

— Vreau doar...

— Nu putem vorbi aici, se răsteşte el. Vino! Mă ia de mână şi mă smuceşte. Apoi, mai blând: O să mergem cu maşina undeva unde e linişte, OK? Undeva unde putem vorbi.

În timp ce mă urc în maşină, arunc o privire peste umăr, spre pasaj. E întuneric, dar am senzaţia că e cineva acolo, în umbră — cineva ne priveşte.

Rachel

Duminică, 18 august 2013

După-amiaza

În secunda în care îl vede, Anna se întoarce şi fuge în casă. Mă duc cu precauţie după ea, cu inima bătându-mi nebuneşte, şi mă opresc în faţa uşilor glisante. Înăuntru, cei doi se îmbrăţişează, braţele lui cuprinzând-o pe de-a-ntregul, iar fetiţa, între ei. Capul Annei e plecat, iar umerii i se cutremură. El o sărută pe frunte, dar ochii îi sunt îndreptaţi spre mine.

— Ce se întâmplă aici? întreabă el, cu o urmă de zâmbet pe buze. Trebuie să recunosc că în momentul în care am ajuns acasă nu m-am aşteptat să vă găsesc pe amândouă, doamnelor, bârfind de zor.

Are un ton glumeţ, dar pe mine nu mă păcăleşte. Nu mă mai păcăleşte. Deschid gura să vorbesc, dar îmi dau seama că am rămas fără cuvinte. Nu ştiu de unde să încep.

— Rachel? Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă?

Îi dă drumul Annei şi face un pas spre mine. Eu fac un pas înapoi şi el începe să râdă.

— Ce Dumnezeu se întâmplă cu tine? Eşti beată? mă întreabă, dar vede bine în ochii mei că sunt trează şi pun pariu că, pentru prima oară în viaţa lui, îşi doreşte să fi fost beată.

Bag mâna în buzunarul de la blugi — acolo am pus telefonul şi îl simt dur şi compact şi îmi dă sentimentul de siguranţă, numai că îmi doresc să fi avut inteligenţa să fi sunat deja la poliţie. Indiferent că m-ar fi crezut sau nu, dacă le ziceam că e vorba de Anna şi de copilul ei, ar fi venit.

Tom e acum la câţiva paşi de mine — e chiar în uşă şi eu sunt exact în faţa ei.

— Te-am văzut, îi spun în cele din urmă, şi simt un soi de euforie vagă, dar inconfundabilă, când aud în sfârşit cuvintele spuse cu voce tare. Crezi că nu-mi aduc aminte nimic, dar îmi aduc aminte. Te-am văzut. După ce m-ai lovit, după ce m-ai lăsat acolo, în pasaj...

El începe să râdă, dar acum pot să-l văd cu claritate şi mă întreb cum de nu l-am citit atât de uşor până acum. Văd panică în ochii lui. Îi aruncă o privire Annei, dar ea nu se uită în ochii lui.

— Despre ce vorbeşti?

— În pasaj. În ziua în care a dispărut Megan Hipwell...

— Ei, rahat! spune el. Nu te-am lovit, ai căzut. O ia pe Anna de mână şi o trage mai aproape de el. Iubito, de asta eşti atât de supărată? N-o asculta, spune numai tâmpenii. N-am lovit-o. Nu m-am atins de ea niciodată. Nu aşa, zice el şi o cuprinde după umeri şi o trage şi mai aproape. Zău aşa! Doar ţi-am zis cum e ea. Nu ştie ce se întâmplă când bea, aşa că inventează...

— Te-ai urcat în maşină cu ea. Te-am văzut cum ai plecat.

Tot mai zâmbeşte, dar fără niciun fel de convingere, de data asta, şi nu ştiu dacă mi se pare sau nu, dar e mai palid la faţă. Slăbeşte prinsoarea în care o ţine pe Anna, apoi îi dă drumul cu totul. Ea se aşază la masă, cu spatele la soţul ei, cu fetiţa ei agitându-i-se în braţe.

Tom îşi trece mâna peste buze şi se reazemă de dulapul din bucătărie, încrucişându-şi braţele la piept.

— M-ai văzut urcându-mă în maşină cu cine?

— Cu Megan.

— Mda, cum să nu! Şi începe să râdă din nou, un hohot puternic, forţat. Ultima dată când am vorbit despre asta, mi-ai zis că m-ai văzut urcându-mă în maşină cu Anna. Acum e Megan? Săptămâna viitoare cine o să mai fie? Prinţesa Diana?

Anna ridică privirea spre mine. Văd pe chipul ei îndoiala, speranţa.

— Nu eşti sigură? mă întreabă ea.

Tom se lasă în genunchi lângă ea.

— Evident că nu e sigură. Fabulează — asta face tot timpul. Iubita mea, te rog. De ce nu te duci sus, hm? Rezolv eu asta cu Rachel. Şi de data asta — spune şi-mi aruncă o privire — îţi promit că mă asigur că nu ne va mai deranja niciodată.

Anna e nesigură, o văd — felul în care se uită la el, căutând adevărul pe chipul lui, privirea lui înfiptă adânc în ochii ei.

— Anna! strig la ea, încercând s-o aduc înapoi. Tu *ştii* foarte bine că minte. Ştii că s-a culcat cu ea.

Pentru o secundă, toată lumea a amuţit. Anna se uită la Tom, la mine şi apoi iar la Tom. Deschide gura să spună ceva, dar nu reuşeşte să scoată niciun cuvânt.

— Anna! Ce vrea să spună? Eu... Nu s-a întâmplat niciodată nimic între mine şi Megan Hipwell.

— Am găsit telefonul, Tom, spune ea, cu vocea atât de mică, încât aproape că nu s-a auzit. Aşa că, te rog, nu minţi! Nu minţi! Pur şi simplu, nu mă minţi!

Copilul începe să mormăie şi să scâncească. Cu foarte mare grijă, Tom o ia din braţele Annei. Se duce spre fereastră, legănându-şi fata, şoptindu-i. Nu aud ce-i spune. Capul Annei este plecat, iar lacrimile îi curg şuvoaie de pe barbă pe masa din bucătărie.

— Unde e? întreabă Tom, întorcându-se cu faţa spre noi, cu chipul golit de orice urmă de zâmbet. Telefonul, Anna. I l-ai dat ei? Şi îşi întoarce brusc capul spre mine: E la tine?

— Nu ştiu nimic de niciun telefon, îi spun eu, şi tare aş fi vrut ca Anna să-mi fi spus ceva mai înainte.

Tom mă ignoră.

— Anna? I l-ai dat ei?

Anna scutură din cap.

— Unde e?

— L-am aruncat, spune ea. Peste gard. Spre şine.

— Bravo. Bravo, spune el, distras.

Încearcă să-şi pună ordine în gânduri, întrebându-se ce-o să facă de acum înainte. Se uită spre mine şi apoi îşi fereşte privirea. Pentru un moment, arată învins.

Se întoarce spre Anna.

— Erai atât de obosită tot timpul, spune el. Pur şi simplu, nu mai erai interesată. Totul se învârtea în jurul copilului. Nu-i aşa? Totul era despre tine, nu-i aşa? Totul numai despre tine!

Şi, ca prin minune, dintr-odată, este iar plin de veselie, făcând mutre amuzante către fetiţă, gâdilând-o pe burtică, făcând-o să râdă.

— Iar Megan era atât de... ei bine, era disponibilă. La început, o făceam la ea acasă. Dar era atât de paranoică să nu afle Scott! Aşa că am început să ne vedem la Lebăda. Era... Păi, tu-ţi aduci aminte cum era, nu-i aşa, Anna? La început, când ne vedeam în casa de pe Cranham Street. Tu înţelegi, zice el şi-mi aruncă o privire peste umăr, şi-mi face cu ochiul. Acolo ne vedeam noi, eu şi Anna, în vremurile noastre bune.

Îşi mută fata de pe un braţ pe celălalt, apoi o pune pe umăr.

— Voi credeţi că sunt crud, dar nu sunt. Vă spun adevărul. Asta îţi doreşti, nu-i aşa, Anna? M-ai rugat să nu te mint.

Anna nu ridică privirea. Ţine strâns cu mâinile de marginea mesei, trupul întreg fiindu-i nemişcat, rigid.

Tom oftează zgomotos.

— Ca să fiu sincer, mă simt uşurat, spune el, de data asta vorbindu-mi mie, direct. N-ai idee cât de obositor e să ai de-a face cu oameni ca tine. Şi, la dracu', am încercat. Am încercat atât de mult să te ajut! Să vă ajut pe amândouă. Amândouă sunteţi... adică v-am iubit pe amândouă, să ştiţi, dar sunteţi amândouă atât de slabe!

— Du-te dracului, Tom, spune Anna, ridicându-se de la masă. Să nu cumva să mă bagi în aceeaşi oală cu *ea*.

Mă uit la ea şi-mi dau seama cât de bine se potrivesc. Pentru el, ea e o pereche mult mai potrivită decât mine, pentru că pe ea asta o deranjează: nu că bărbatul ei e un mincinos şi un criminal, ci că a comparat-o cu mine.

Tom se duce lângă ea şi îi spune liniştitor:

— Îmi pare rău, draga mea. A fost nedrept din partea mea.

Ea îl dă la o parte, iar el îşi întoarce din nou privirea spre mine.

— Am făcut tot posibilul, să ştii. Am fost un soţ bun, Rach. Ţi-am suportat multe — băutura şi depresia. Te-am suportat vreme îndelungată, până când, în sfârşit, am cedat.

— M-ai minţit, îi zic, şi el se uită la mine surprins. Mi-ai spus că totul a fost din vina mea. M-ai făcut să cred că nu sunt bună de nimic. Te-ai uitat la mine cum sufăr, ai...

El doar ridică din umeri.

— Rachel, tu ai idee cât de plictisitoare deveniseşi? Cât de urâtă? Prea tristă ca să te ridici din pat dimineaţa, prea obosită ca să faci un duş sau să te speli dracului pe cap. Dumnezeule! Nu e de mirare că mi-am pierdut răbdarea, nu? Nu e de mirare că a trebuit să caut alte modalităţi să mă distrez. Numai tu eşti de vină pentru toate.

Expresia de pe chip i se schimbă din dispreţ în îngrijorare când se întoarce spre soţia lui.

— Anna, cu tine a fost altfel, îţi jur. Chestia cu Megan a fost aşa... doar o distracţie de moment. Asta ar fi trebuit să fie. Trebuie să recunosc că n-a fost cea mai inteligentă chestie pe care am făcut-o în viaţa mea, dar aveam nevoie de o supapă. Atâta tot. Nu avea să dureze. Nu aveam de gând s-o las să se bage între noi, în familia noastră. Trebuie să înţelegi asta.

— Tu..., Anna încearcă să spună ceva, dar nu poate vorbi.

Tom îi pune mâna pe umăr şi strânge uşor.

— Ce e, iubire?

— Ai adus-o să aibă grijă de Evie, îi aruncă ea în faţă. Ţi-o trăgeai cu ea când venea să lucreze pentru noi aici, acasă? Când trebuia să aibă grijă de copilul nostru?

El îşi retrage mâna, iar pe faţă i se citesc păreri de rău şi ruşine.

— A fost îngrozitor din partea mea. Am zis că... Am zis că o să fie... Sincer, nu ştiu la ce m-am gândit. A fost o greşeală. A fost o mare greşeală din partea mea.

Şi expresia de pe chip i se schimbă din nou — acum, ochii i se deschid mari, plini de inocenţă, rugători.

— N-am ştiut atunci, Anna. Trebuie să înţelegi că n-am ştiut atunci cum era ea de fapt. N-am ştiut despre copilul pe care l-a ucis. N-aş fi lăsat-o să se apropie niciodată de Evie dacă aş fi ştiut. Trebuie să mă crezi.

Fără veste, Anna sare în picioare, împingând scaunul înapoi — scaunul se răstoarnă pe duşumea, trezind fetiţa.

— Dă-mi-o, spune Anna, întinzând mâinile spre fată. Tom face un pas înapoi. Tom, dă-mi-o, acum! *Dă-mi-o!*

Dar Tom nu i-o dă, ci se îndepărtează de ea, legănând copilul, şoptindu-i iar, încercând s-o adoarmă, însă Anna începe să urle. La început, repetă întruna: *Dă-mi-o, dă-mi-o!* dar, în cele din urmă, devine un urlet de furie şi nelinişte, din care cuvintele nu se mai pot distinge. Fetiţa începe să urle şi ea. Tom încearcă s-o liniştească, o ignoră pe Anna, aşa că îmi revine mie sarcina s-o iau în primire. O trag afară şi îi vorbesc cu voce joasă, pe un ton imperios:

— Anna, trebuie să te calmezi. Pricepi ce-ţi spun? Trebuie să te calmezi. Trebuie să vorbeşti cu el, să-i distragi atenţia pentru câteva clipe, ca să pot suna la poliţie. Ai înţeles?

Ea dă din cap — tot corpul îi e scuturat de convulsii. Mă apucă de braţe, îşi înfige unghiile în carnea mea.

— Cum poate să-mi facă una ca asta?

— Anna! Uită-te la mine! Trebuie să-l ţii ocupat un moment.

În cele din urmă, se uită la mine, începe să mă vadă şi dă din cap afirmativ.

— Bine.

— Poate... nu ştiu. Încearcă să-l îndepărtezi de uşă, încearcă să-i reţii atenţia câteva clipe.

Se întoarce în casă. Îmi trag răsuflarea, apoi mă întorc şi fac câţiva paşi de lângă uşile glisante. Nu foarte departe, doar cât să ajung pe iarbă. Mă întorc şi mă uit în casă. Sunt amândoi în bucătărie. Mă îndepărtez şi mai mult. Vântul se intensifică: căldura se va risipi în curând. Norii grei se adună şi simt miros de ploaie în aer. Îmi place mirosul de ploaie.

Bag mâna în buzunar să iau telefonul. Mâinile îmi tremură şi nu reuşesc să-l deblochez din prima, şi nici din a doua încercare — reuşesc din a treia. Pentru o clipă, îmi vine în minte s-o sun pe Riley, să sun pe cineva care mă cunoaşte. Caut în arhiva de apeluri, dar nu dau de numărul ei, aşa că renunţ — apelez, pur şi simplu, 999. Tastez ultimul 9 când simt un picior izbindu-mă cu putere în spate şi mă duc grămadă pe iarbă. Telefonul îmi scapă din mână — ajunge în mâna lui înainte ca eu să mă pot ridica în genunchi, înainte să pot să-mi trag răsuflarea.

— Zău, Rach, spune el, apucându-mă de braţ şi ridicându-mă în picioare, fără să depună niciun efort. Hai să nu facem vreo prostie.

Mă duce în casă şi îl las să mă ducă, pentru că nu are niciun sens acum să mă lupt cu el; în momentul de faţă, nu am cum să scap. Mă împinge pe uşa deschisă, închide uşa după noi şi încuie. Azvârle cheile pe masa din bucătărie. Anna e lângă masă, în picioare. Îmi aruncă un zâmbet şi mă întreb, în momentul acela, dacă nu cumva ea i-a spus că am de gând să sun la poliţie.

Anna se apucă să facă mâncare pentru fetiță, pune şi ibricul la fiert să facă ceai pentru toți trei. În această bizară imitație de realitate, am senzația că le-aş putea spune, pur şi simplu, politicos, la revedere amândurora, să mă duc la uşă şi să ies în stradă, unde aş putea fi în siguranță. E atât de tentant, încât chiar fac câțiva paşi în direcția uşii, dar Tom îmi taie calea. Îmi pune o mână pe umăr, apoi îmi mângâie gâtul, apăsând uşor.

— Ce-o să mă fac eu cu tine, Rach?

Megan

Sâmbătă, 13 iulie 2013

Seara

Abia când mă urc în maşină îmi dau seama că are sânge pe mâini.

— Te-ai tăiat, îi zic.

Nu-mi răspunde; monturile pumnului se albesc pe volan.

— Tom, trebuie să vorbim, îi spun. Încerc să fiu cât se poate de împăciuitoare, să fiu matură, dar presupun că e târziu pentru asta. Îmi pare rău că te hărţuiesc aşa, dar, pentru Dumnezeu! Nu poţi să mă respingi în halul ăsta. Nu...

— E OK, spune el, cu blândeţe în voce. Nu sunt... sunt nervos din alte motive. Nu din cauza ta. Întoarce capul spre mine şi încearcă să-mi zâmbească, dar nu-i reuşeşte. Am probleme cu fosta nevastă, spune el. Ştii cum e.

— Ce-ai păţit la mână? îl întreb.

— Probleme cu fosta nevastă, repetă el, şi ceva în vocea lui devine foarte neplăcut.

Mergem restul drumului până în pădurea de la Corly în tăcere.

Intrăm în parcare, mergem spre capătul ei. E un loc în care n-am mai fost niciodată amândoi. Nu prea vine lumea pe aici seara, oricum — câteodată, doar câțiva adolescenți cu bere la cutie, dar cam atât. În seara asta suntem numai noi.

Tom oprește motorul și se întoarce spre mine.

— Bun. Despre ce voiai să vorbim?

Încă este furios, dar se stăpânește, nu mai dă în clocot. Totuși, după tot ce s-a întâmplat mai înainte, nu prea am chef să stau într-un spațiu mic, închis, cu un ins furios, așa că îi sugerez să facem o mică plimbare. Își dă ochii peste cap și oftează din străfunduri, dar e de acord.

E încă foarte cald; nori de musculițe zboară printre copaci și soarele pătrunde printre frunze, scăldând cărarea într-o ciudată lumină subpământeană. Deasupra capetelor noastre, coțofenele scot sunete mânioase.

O vreme, mergem în tăcere, eu în față și Tom la câțiva pași în spate. Încerc să mă gândesc cum să spun ce am de spus. Nu vreau să înrăutățesc lucrurile. Îmi tot repet că încerc să fiu onestă și să fac lucrurile așa cum trebuie făcute.

Mă opresc în loc și mă întorc spre el — e foarte aproape de mine.

Își pune mâinile pe șolduri.

— Vrei s-o facem aici? mă întreabă. Asta vrei?

Pare plictisit.

— Nu, îi răspund. Nu asta vreau.

Cărarea o ia ușor la vale. Încetinesc, iar el merge în ritmul meu.

— Atunci, ce vrei?

Trag adânc aer în piept. Încă mă doare gâtul.

— Sunt însărcinată.

Nu are nicio reacție — chipul îi este complet lipsit de expresie. Aş fi putut la fel de bine să-i fi spus că trebuie să mă opresc pe la supermarket în drum spre casă sau că mi-am făcut o programare la dentist.

— Felicitări, îmi spune în cele din urmă.

Trag iarăşi aer în piept.

— Tom, îți spun chestia asta pentru că... ei bine, pentru că e posibil ca acest copil să fie al tău.

El se holbează la mine câteva minute, apoi râde.

— Oh! Ce norocos sunt! Şi ce vrei — crezi că o să fugim în lume, noi trei? Tu, eu, şi copilul? Şi unde o să ne ducem? În Spania?

— M-am gândit că ar trebui să ştii, pentru că...

— Avortează-l, zice el. Adică, dacă e al soțului tău, atunci fă ce vrei. Dar dacă e al meu, scapă de el. Vorbesc serios, hai să nu fim tâmpiți. Nu vreau încă un copil, spune el şi mă mângâie uşor pe față. Îmi pare rău, dar nu cred că eşti genul de mămică model, nu-i aşa, Mags?

— Poți să te implici în viața lui cât doreşti...

— Tu ai auzit ce-am spus mai înainte? se răsteşte la mine, întorcându-mi spatele şi pornind înapoi spre maşină. Ai fi o mamă îngrozitoare, Megan. Scapă de el, şi gata!

Mă duc după el, cu paşi repezi la început, apoi alerg, şi când ajung în spatele lui, îl împing. Urlu la el, țip, încercând să-l zgârii pe mutra aia arogantă, dar el râde şi se fereşte de mine cu uşurință. Încep să-l înjur cum îmi vine la gură. Îi insult masculinitatea, nevasta plicticoasă, copilul urât.

Nici măcar nu ştiu de ce sunt atât de furioasă, pentru că, în definitiv, la ce mă aşteptam? Mă aşteptam să fie

furios, poate, îngrijorat, supărat. Dar nu m-am aşteptat la aşa ceva. Nici măcar nu mă respinge, ci pur şi simplu *mă trimite la plimbare*. Nu vrea decât să dispar — şi eu, şi copilul —, aşa că îi spun, urlu de-a dreptul: *N-am de gând să dispar. O să plăteşti pentru asta. Pentru tot restul vieții tale mizerabile o să plăteşti pentru asta.*

Acum nu mai râde.

Vine spre mine. Are ceva în mână.

Am căzut. Cred că am alunecat pe ceva. M-am lovit cu capul de ceva. Simt că mi se face rău. Văd roşu în fața mea. Nu pot să mă ridic de jos.

Una pentru tristețe, două pentru bucurie şi trei pentru o fetiță. Trei pentru o fetiță. M-am blocat la trei, pur şi simplu nu pot să merg mai departe. Capul mi-e plin de sunete, gura mi-e năclăită de sânge. Trei pentru o fetiță. Aud coțofenele cum râd, cum îşi bat joc de mine, chicotind răguşit. Un semn. Semne rele. Le pot vedea acum, negre, întunecând soarele. Nu păsările, altceva. Se apropie cineva. Cineva îmi vorbeşte. *Uite! Uite ce-am făcut din cauza ta!*

Rachel

Duminică, 18 august 2013

După-amiaza

Stăm în camera de zi, aşezaţi într-un mic triunghi: Tom e pe canapea, tată iubitor şi soţ respectuos, cu fiica pe genunchi, cu soţia lângă el. Şi în partea opusă, fosta soţie, sorbind din cana de ceai. Foarte civilizat. Stau pe fotoliul din piele pe care l-am cumpărat noi doi de la Heal, imediat după ce ne-am căsătorit — a fost prima piesă de mobilier pe care am cumpărat-o ca soţ şi soţie: o piele moale, scumpă, luxoasă, de culoarea untului. Îmi aduc aminte ce fericită eram când mi l-au adus acasă. Îmi aduc aminte cum mă cuibăream în el, cât de fericită şi în siguranţă mă simţeam, gândind: *Da, asta înseamnă căsnicia — un loc sigur, cald, confortabil.*

Tom mă priveşte încruntat. Se gândeşte ce să facă acum, cum să rezolve situaţia. Nu e îngrijorat din cauza Annei, îmi dau seama de asta. Eu sunt problema.

— Semăna puţin cu tine, spune el dintr-odată. Se lasă pe spate în canapea, punând-o pe fiică-sa pe genunchi,

într-o poziție mai confortabilă. Bine, semăna şi nu prea. Era într-un fel... distrusă, ştii tu. Nu pot să rezist la aşa ceva, spune şi rânjeşte la mine. Mă ştii doar, sunt un făt-frumos pe cal alb.

— Nu eşti deloc făt-frumos, îi răspund eu, domol.

— Hai, Rach, nu fi aşa. Nu-ţi aminteşti? Tu, foarte tristă, pentru că tăticul a murit, nu voiai decât să vii acasă la cineva care să te iubească? Eu ți-am oferit toate astea. Te-am făcut să te simți în siguranță. Apoi, tu te-ai hotărât să arunci totul la gunoi, dar nu mă poți învinovăți pe mine pentru asta.

— Ba pot să te învinovățesc pe tine pentru multe lucruri, Tom.

— Nu, nu, zice şi îmi face semn din deget. Să nu începem să rescriem istoria. Am fost bun cu tine. Câteodată... ei bine, câteodată mă obligai să fiu altfel. Dar am fost bun cu tine. Am avut grijă de tine, continuă el.

Şi abia atunci îmi dau seama de un lucru: că el se minte pe el aşa cum mă minte pe mine. El chiar *crede* toate astea. El chiar crede că a fost bun cu mine.

Din senin, copilul începe să urle puternic, iar Anna se ridică brusc în picioare.

— Trebuie s-o schimb, zice ea.

— Nu acum.

— E udă, Tom. Trebuie s-o schimb. Nu fi crud!

El îi aruncă Annei o privire urâtă, dar îi dă copilul. Încerc să-i surprind privirea, însă ea nu se uită spre mine. Simt că inima mi-o ia la goană, când o văd că se îndreaptă spre scări, dar apoi speranța mea se spulberă, pentru că Tom e brusc în picioare şi o prinde de mână.

— Schimb-o aici, spune el. Poți s-o schimbi aici.

Anna se duce în bucătărie şi schimbă scutecul fetiței, pe masă. Mirosul de rahat umple încăperea şi mi se întoarce stomacul pe dos.

— Ai de gând să ne spui de ce? îl întreb.

Anna se opreşte din schimbat şi se uită spre noi. În cameră totul e suspendat, totul e tăcere, cu excepția gânguritului copilului.

Tom scutură din cap, aproape nevenindu-i nici lui să creadă.

— Câteodată, prea semăna cu tine, Rach. Nu voia să lase lucrurile aşa cum sunt. Nu şi-a dat seama că s-a terminat. Pur şi simplu... nu voia să *asculte*. Îți aduci aminte cum te certai mereu cu mine, cum voiai întotdeauna să ai ultimul cuvânt? Megan era la fel. Nu voia să asculte.

Se foieşte şi se apleacă în față, cu coatele pe genunchi, ca şi cum mi-ar spune o poveste.

— La început, ne-am distrat, ne-o puneam şi-atât. M-a făcut să cred că şi pentru ea era destul. Dar apoi s-a răzgândit. Nu ştiu de ce. Fata aia nu ştia pe ce lume se află. Dacă avea o zi proastă cu Scott sau dacă era puțin plictisită, începea să vorbească despre cum o să plecăm noi amândoi undeva, despre cum o s-o luăm de la capăt, despre cum o să le părăsesc eu pe Anna şi pe Evie. Ca şi cum eu aş fi făcut vreodată aşa ceva! Şi dacă nu eram acolo când avea ea nevoie, se înfuria, suna aici, mă amenința, îmi spunea că o să vină acasă la mine, că o să-i spună Annei despre noi. Dar apoi s-a oprit şi am fost uşurat. Am crezut că, în sfârşit, a reuşit să priceapă că nu mă mai interesa. Dar pe urmă, în sâmbăta aceea, m-a sunat, zicând că trebuia să vorbim, că avea ceva important să-mi spună. Am ignorat-o, aşa că a început să mă amenințe din nou — că o să vină aici, chestii din astea. La început

nu eram îngrijorat, pentru că Anna urma să se ducă în oraş. Îţi aduci aminte, iubito? Trebuia să te duci la cină cu fetele şi eu urma să stau cu fata. Mi-am zis că poate nu era chiar aşa de rău — o să vină aici şi eu o să-i zic ce am de zis. O s-o fac să înţeleagă. Dar apoi ai apărut tu, Rachel, şi s-a dus dracu' tot.

Se lasă înapoi pe spate, cu picioarele larg desfăcute, marele mascul, ocupând mult spaţiu.

— A fost vina *ta*. Tot ce s-a întâmplat a fost, de fapt, *din vina ta*, Rachel. Anna nu s-a mai dus la cină cu prietenele ei — s-a întors în cinci minute, supărată şi nervoasă, pentru că tu dădeai târcoale casei, beată criţă, ca de obicei, umblând pe şapte cărări, prin gară, cu nu ştiu ce individ după tine. Era îngrijorată că o să vii aici. Era îngrijorată pentru Evie. Aşa că, în loc să rezolv ce aveam de rezolvat cu Megan, trebuia să ies în oraş şi să te caut, continuă el, privindu-mă cu dispreţ. Dumnezeule, în ce hal erai! Arătai ca dracu', miroseai a vin... ai încercat să mă săruţi, îţi aminteşti?

Face un gest ca şi cum i-ar fi venit să vomite, apoi începe să râdă. Anna râde şi ea şi nu-mi dau seama dacă i se pare amuzant sau dacă încearcă să-i facă pe plac.

— Trebuia să te fac să înţelegi că nu te voiam în preajma mea — în preajma noastră. Aşa că te-am dus iar la gară, în pasajul subteran, ca să nu faci vreo scenă pe stradă. Şi ţi-am zis să stai departe de noi. Ai început să te smiorcăi şi să te jeleşti, aşa că ţi-am dat una ca să te potoleşti, dar tu ai început să faci şi mai rău.

Îmi vorbeşte acum printre dinţii încleştaţi; îi văd muşchii maxilarului încordându-i-se.

— Eram atât de scos din sărite, că nu voiam decât să vă căraţi şi să ne lăsaţi în pace, şi tu, şi Megan. Am o

familie. Am o viață bună, spune el și-i aruncă o privire Annei, care încearcă să-și țină copilul în scăunelul înalt de bebeluș. Chipul ei e complet golit de expresie.

— Am o viață bună, în ciuda ta, în ciuda lui Megan — în ciuda oricui. Abia după ce te-am lăsat acolo a apărut Megan. Se îndrepta spre Blenheim Road. Nu puteam s-o las să se ducă acasă. Nu puteam s-o las să vorbească cu Anna, nu-i așa? I-am zis că putem să mergem undeva să vorbim și chiar asta aveam de gând — doar asta voiam să fac. Așa că ne-am urcat în mașină și ne-am dus la Corly, în pădure. Era un loc în care mai mergeam câteodată dacă nu găseam o cameră pe undeva. O făceam în mașină.

Din locul meu de pe fotoliu, o simt pe Anna tresărind.

— Trebuie să mă crezi, Anna, n-am vrut ca lucrurile să se întâmple așa cum s-au întâmplat.

Tom se uită spre ea, apoi își privește palmele.

— A început să vorbească despre copil — nu știa dacă e al meu sau al lui. Voia să dea totul pe față, și dacă era al meu, n-avea nimic împotrivă să vin să-l văd... I-am zis, nu mă interesează copilul, n-are nimic de-a face cu mine, zice el, clătinând din cap. S-a supărat, dar când Megan se supăra... nu era ca Rachel. Nu scâncea și nu se jelea. A urlat la mine, m-a înjurat și mi-a zis tot felul de rahaturi, că o să se ducă la Anna, că n-are de gând să fie ignorată, iar copilul ei n-avea să fie neglijat... Dumnezeule, nu mai tăcea, dracului, odată! Așa că... nu știu, trebuia s-o fac să se oprească. Am pus mâna pe-o piatră... — se uită la mâna lui dreaptă, ca și cum vede aievea ce s-a întâmplat atunci — și am... Închide ochii și oftează adânc. Am lovit-o o singură dată, dar... oftează, expiră ușor. N-am vrut să se întâmple așa. Nu voiam decât să se oprească.

Sângera mult. Plângea, scotea nişte zgomote oribile. A încercat să se târască spre mine. Nu mai aveam încotro. Trebuia să termin ce începusem.

Soarele a asfinţit, în cameră e întuneric. E linişte, cu excepţia respiraţiei lui Tom, gâfâită şi sacadată. Nu e niciun zgomot pe stradă. Nu-mi aduc aminte ultima dată când am auzit un tren.

— Am pus-o în portbagaj, zice el. Am mers mai departe în pădure, departe de drum. Nu era nimeni în jur. A trebuit să sap.

Respiraţia lui e din ce în ce mai sacadată, mai gâfâită.

— A trebuit să sap cu mâinile goale. Mi-era frică.

Se uită spre mine, cu pupilele mărite, imense.

— Mi-era frică să nu vină cineva. Şi mă dureau mâinile, unghiile mi s-au rupt în pământ. A trecut mult timp. A trebuit să mă opresc, s-o sun pe Anna, să-i spun că eram în oraş, te căutam pe tine.

Îşi drege vocea.

— De fapt, pământul era destul de moale, dar tot nu am putut să sap atât de adânc pe cât îmi doream. Mi-era frică să nu apară cineva. M-am gândit că poate o să am ocazia să mă întorc mai târziu, poate după ce lucrurile se vor fi liniştit cât de cât. M-am gândit că voi putea s-o mut de-acolo, s-o duc undeva... într-un loc mai bun. Dar apoi a început să plouă şi n-am mai avut ocazia.

Se uită la mine, încruntat.

— Eram aproape sigur că poliţia o să-l cerceteze pe Scott. Megan mi-a zis cât de paranoic e individul, că nu suferă ideea ca ea să şi-o tragă cu altcineva, că îi citea e-mailurile, că o verifica. M-am gândit... ei bine, plănuiam ca la un moment dat să-i plantez telefonul în casă. Nu ştiu. M-am gândit că aş putea să mă duc pe acolo,

poate la o bere sau un pahar de ceva, ca doi vecini buni ce eram. Nu ştiu. N-am avut un plan anume. Nu m-am gândit în amănunt. N-a fost o chestie premeditată. A fost un accident cumplit.

Dar apoi starea lui de spirit se schimbă iar. E ca şi cum ai privi norii fugind pe cer, este când întuneric, când lumină. Se ridică în picioare şi porneşte încet spre bucătărie, unde Anna stă la masă, hrănind-o pe Evie. O sărută pe creştet, apoi îşi ia fetiţa din scăunelul ei.

— Tom..., vrea Anna să protesteze.

— Nu-i nimic, spune el, zâmbindu-i nevesti-sii. Nu vreau decât s-o îmbrăţişez. Nu-i aşa, iubita mea?

Se duce la frigider, cu fetiţa în braţe şi-şi ia o bere. Se uită la mine.

— Nu vrei şi tu una?

Dau din cap că nu.

— Nu, mai bine nu, presupun.

Nici nu-l mai aud bine. Calculez dacă am cum să ajung la uşa de la intrare înainte să poată pune mâna pe mine. Dacă e doar închisă, şi nu încuiată, bănuiesc că am şanse. Dacă a încuiat-o, atunci am încurcat-o. Mă pregătesc şi apoi o iau la fugă. Ajung în hol — aproape că pun mâna pe clanţă, când simt sticla de bere izbindu-mă în moalele capului. O explozie de durere se răspândeşte în capul meu, văd alb în faţa ochilor şi mă prăbuşesc în genunchi. Mă apucă de păr şi răsuceşte, apoi trage cu putere, târându-mă înapoi în camera de zi, unde îmi dă drumul. Stă în picioare deasupra mea, încălecându-mă, punând câte un picior de fiecare parte a şoldurilor mele. Încă ţine fetiţa în braţe şi Anna e lângă el, trăgând de copilă.

— Dă-mi-o mie, Tom, te rog. O s-o răneşti. Te rog, dă-mi-o mie.

Evie plânge, aşa că i-o întinde Annei.

Îl aud pe Tom vorbind, dar am senzaţia că e la mare distanţă de mine sau că eu sunt sub apă. Înţeleg cuvintele, dar e ca şi cum nu ar fi spuse pentru mine, ca şi cum n-ar avea nicio legătură cu mine. Totul se întâmplă dincolo de mine.

— Du-te sus, spune el. Du-te în dormitor şi închide uşa. Să nu suni pe nimeni, OK? Vorbesc serios, Anna. Să nu suni pe nimeni! Nu atâta timp cât e Evie aici. Nu vrem să ajungem la chestii urâte.

Anna nu se uită spre mine. Apucă strâns fetiţa, o ţine la piept, trece peste mine şi se îndepărtează rapid.

Tom se apleacă, mă apucă de cureaua de la pantaloni, ţine zdravăn şi mă târâie pe duşumeaua din bucătărie. Lovesc cu picioarele, încerc să mă prind de ceva, dar nu pot. Nu văd bine — lacrimile îmi inundă ochii şi văd totul în ceaţă. Mă scutură, continuă să mă târască, iar capul mă doare incredibil de tare şi mi-e greaţă. Ceva mă loveşte în tâmplă şi simt o undă de durere albă şi fierbinte. Apoi, nimic.

Anna

Duminică, 18 august 2013

Seara

Zace pe podeaua din bucătărie. Sângerează, dar nu cred că e ceva grav. N-a terminat cu ea încă. Nu îmi dau seama foarte bine ce mai așteaptă. Bănuiesc că nu îi e ușor. A iubit-o cândva.

M-am dus sus, am culcat-o pe Evie și m-am gândit că asta îmi doream, nu-i așa? Ca Rachel să dispară, în sfârșit, o dată pentru totdeauna, să nu se mai întoarcă niciodată. La asta am visat dintotdeauna. Evident, nu chiar la asta. Dar am vrut să dispară. Am visat cum ar fi viața fără Rachel, iar acum aș putea avea o astfel de viață. Am fi doar noi trei, eu, Tom și Evie, așa cum ar trebui să fie.

Pentru o clipă, doar pentru o clipă, m-am lăsat în voia acestei fantezii, dar apoi mi-am coborât privirea spre fetița mea care dormea liniștită și am știut că nu e nimic mai mult decât o fantezie. Mi-am dus degetul la buze și apoi am atins cu el buzele ei perfecte și am știut în acel moment că nu vom fi niciodată în siguranță. *Eu* nu voi fi

niciodată în siguranță, pentru că știu ce știu, iar el nu va avea niciodată încredere în mine. Și cine îmi garantează că n-o să apară încă o Megan? Sau — mai rău — o altă Anna, încă una ca mine?

M-am dus înapoi jos și l-am găsit la masa din bucătărie, bând o sticlă de bere. Pe ea n-am văzut-o decât apoi, i-am văzut picioarele, și mi-am zis că s-a terminat, însă el m-a asigurat că tipa n-are nimic.

— Am pocnit-o doar, mi-a zis.

De data asta, n-o să mai poată susține că a fost un accident.

Așa că am așteptat. Mi-am luat și eu o bere și am băut împreună. Mi-a mărturisit că îi pare rău cu adevărat pentru ce se întâmplase cu Megan, pentru că avusese o aventură cu ea. M-a sărutat, mi-a zis că o să se revanșeze față de mine, că o să fim OK, că totul va fi bine.

— O să ne mutăm de-aici, așa cum ți-ai dorit dintotdeauna. O să mergem unde vrei tu. Oriunde.

M-a întrebat dacă îl pot ierta și i-am zis că da, după ce va fi trecut ceva timp, iar el m-a crezut. Presupun că m-a crezut.

A început furtuna, așa cum anunțaseră la meteo. Bubuitul tunetului o trezește, o readuce la viață. Începe să se foiască, să se miște pe podea.

— Ar trebui să pleci, îmi spune. Du-te înapoi sus.

Îl sărut pe buze și îl las acolo, dar nu mă duc înapoi în dormitor. În schimb, iau telefonul din hol, mă așez pe ultima treaptă de jos, cu receptorul în mână, așteptând momentul potrivit.

Îl aud cum îi vorbește, domol, pe un ton grav, iar apoi o aud pe ea. Cred că plânge.

Rachel

Duminică, 18 august 2013

Seara

Aud ceva, un fâşâit. O străfulgerare de lumină şi îmi dau seama că afară plouă. Plouă cu găleata. E întuneric şi furtună. Fulgere. Nu-mi aduc aminte când s-a întunecat. Durerea de cap mă readuce la realitate, iar inima mi se opreşte. Zac pe podea. În bucătărie. Cu mare dificultate, ridic capul şi reuşesc să mă ridic în cot. El e la masa din bucătărie, privind furtuna de afară, cu o sticlă de bere în mână.

— Ce-o să mă fac cu tine, Rach? mă întreabă, când mă vede că ridic capul. Am tot stat aici... de aproape o jumătate de oră, întrebându-mă chestia asta. Ce-o să mă fac eu cu tine? Am de ales?

Trage un gât mare de bere şi mă priveşte gânditor. Încerc să mă ridic în fund, cu spatele la dulapul din bucătărie. Capul mi se învârte, gura mi-e plină de salivă. Mi-e greaţă şi simt că o să vomit. Îmi muşc buza şi-mi înfig unghiile în palme. Trebuie să-mi revin din starea asta de

amorțeală, nu-mi pot permite să fiu slabă, nu acum. Nu mă pot baza pe nimeni altcineva. Ştiu asta. Anna n-are de gând să sune la poliție. Nu vrea să rişte siguranța fiicei ei pentru mine.

— Trebuie să recunoşti, îmi zice Tom. Tu eşti de vină că ți se întâmplă toate astea. Ia gândeşte-te: dacă ne lăsai în pace, nu te aflai acum în situația asta. *Eu* nu aş fi acum în situația asta. Niciunul dintre noi n-ar fi. Dacă n-ai fi fost acolo, în noaptea aceea, dacă Anna nu s-ar fi grăbit să vină acasă, după ce te-a văzut la gară, probabil că aş fi rezolvat lucrurile cu Megan. N-aş fi fost atât de... furios. Nu mi-aş fi pierdut cumpătul. Nu i-aş fi făcut niciun rău. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Îmi vine să plâng, dar mă controlez. Ăsta e felul lui de a mă manipula — asta a făcut întotdeauna. E maestru în aşa ceva, în a mă face să mă simt vinovată, în a mă face să mă simt de doi bani.

Îşi termină berea şi rostogoleşte sticla goală pe masă. Clatină din cap, întristat, vine spre mine şi întinde mâinile.

— Haide, spune el. Ridică-te. Haide, Rach, sus!

Îl las să mă ridice în picioare. Rămân cu spatele la dulap, iar el stă în fața mea, cu şoldurile lipite de ale mele. Ridică mâinile spre fața mea, îmi şterge lacrimile de pe obraji cu degetul mare.

— Ce-o să mă fac cu tine, Rach? Zi-mi tu, ce-o să mă fac?

— Nu trebuie să faci nimic, îi răspund şi încerc să zâmbesc. Tu ştii că te iubesc. Încă te mai iubesc. Ştii că n-aş spune nimănui... Nu ți-aş putea face una ca asta.

El îmi zâmbeşte — zâmbetul acela larg şi frumos care, cândva, mă făcea să mă topesc — şi încep să plâng. Nu-mi

vine să cred, pur şi simplu nu pot să cred că s-a ajuns la aşa ceva, că viaţa mea cu el — cea mai mare fericire pe care am cunoscut-o vreodată — a fost doar o iluzie.

Mă lasă în pace o vreme, să plâng, dar probabil că îl plictisesc, pentru că zâmbetul acela năucitor dispare, iar grimasa de pe faţa lui este acum una de dispreţ usturător.

— Gata, Rachel, ajunge, spune el. Ajunge cu smiorcăiala. Face câţiva paşi spre mine şi ia un pumn de şerveţele dintr-o cutie de pe masa din bucătărie. Suflă-ţi nasul, zice el, şi eu fac exact ce mi se spune.

Mă priveşte, cuprins dintr-odată de un dispreţ nemăsurat.

— În ziua aceea, când am mers la lac, continuă el. Ai crezut că ţi-am acordat o şansă, nu-i aşa? Începe să râdă. Aşa ai crezut, nu-i aşa? Uitându-te la mine cu ochii plini de lacrimi şi de speranţă, implorând din privire... Aş fi putut să te am chiar atunci, nu? Eşti o pradă atât de uşoară!

Îmi muşc buza cu putere. El vine şi mai aproape de mine.

— Eşti ca unul din căţeluşii pe care nu-i vrea nimeni, care au fost prost trataţi toată viaţa lor. Poţi să-i loveşti cât vrei, că ei tot vin înapoi, înfricoşaţi, dar dând din coadă. Implorând. Sperând că de data asta lucrurile o să fie altfel, că de data asta vor fi cuminţi şi buni şi tu o să-i iubeşti. Şi tu eşti exact la fel, nu-i aşa, Rach? Eşti un căţeluş.

Îşi trece mâna pe talia mea şi mă sărută pe gură. Îl las să-şi strecoare limba printre buzele mele şi îmi lipesc şoldurile de el. Îl simt cum se înfierbântă.

Nu ştiu dacă lucrurile sunt în acelaşi loc ca atunci când locuiam aici. Nu ştiu dacă Anna a reamenajat sertarele, dacă a pus pastele într-un alt borcan, dacă a mutat

din loc cântarul, din sertarul de jos, dacă de la stânga, cum era, l-a pus în dreapta. Nu ştiu. În momentul în care îmi strecor mâna în sertarul din spatele meu, nu pot decât să sper că n-a făcut schimbări.

— Poate că ai dreptate, ştii? îi zic, când sărutul ia sfârşit. Îmi ridică faţa spre el. Poate că, dacă n-aş fi venit aici în noaptea aceea, Megan ar mai trăi încă.

El dă aprobator din cap, în timp ce eu găsesc obiectul familiar şi-l iau în mână. Zâmbesc şi mă apropii şi mai mult de el, din ce în ce mai aproape, cuprinzându-i talia cu mâna stângă. Îi şoptesc la ureche:

— Dar tu chiar crezi, având în vedere că tu eşti acela care i-a sfărâmat capul, că eu am vreo vină?

Îşi îndepărtează brusc capul de urechea mea şi în momentul acela mă reped spre el, îl presez cu toată greutatea mea, dezechilibrându-l, trimiţându-l cu forţă în masa de bucătărie. Ridic piciorul şi-l izbesc cât pot de tare, şi când se apleacă, îndoit de durere, îl apuc de păr, la ceafă, şi-l trag înspre mine, pocnindu-l în acelaşi timp cu genunchiul în faţă. Aud cum i se sfărâmă oasele feţei, iar el scoate un răcnet de durere. Îl împing pe podea, iau cheile de pe masă şi ies pe uşă înainte ca el să se poată ridica în genunchi.

Alerg spre gard, dar alunec în noroi şi îmi pierd echilibrul, iar el e deja deasupra mea, trăgându-mă îndărăt, zgâriidu-mă pe faţă, înjurându-mă printre dinţii plini de sânge: *Târfă cretină, imbecilă, de ce n-ai putut să stai departe de noi? De ce n-ai putut să mă laşi în pace?* Scap iar de el, dar nu am unde să fug. Nu mai am cum să ajung în casă, şi nici până la gard. Strig cât pot de tare, dar nu e nimeni care să mă audă, nu cu ploaia asta şi cu tunetele şi cu huruitul trenului care se apropie. Alerg spre

capătul grădinii, spre şine. Fundătură. Sunt în locul în care, în urmă cu un an şi ceva, stăteam cu copilul lui în braţe. Mă întorc cu spatele la gard şi îl privesc cum vine spre mine, gata să mă omoare. Îşi şterge gura cu mâneca, scuipând sânge. Gardul din spatele meu vibrează — trenul e aproape, iar sunetul pe care îl scoate e asemenea unui ţipăt omenesc. Buzele lui Tom se mişcă, îmi spune ceva, dar nu-l pot auzi. Îl văd cum vine, îl privesc şi nu mă mişc până când nu e chiar în faţa mea, iar atunci îl lovesc. Înfig tirbuşonul pe care îl ţineam în mână direct în gâtul lui.

Ochii i se bulbucă, apoi cade la pământ fără niciun sunet. Îşi duce mâinile la gât, îşi înfige privirea în mine. Arată de parcă ar plânge. Mă uit până când nu mă mai pot uita, apoi îi întorc spatele. Trenul trece prin faţa mea şi văd în geamuri chipurile luminate intens, capetele aplecate asupra cărţilor şi telefoanelor, navetişti care se întorc acasă, în siguranţă, în vagoanele în care e cald.

Marţi, 10 septembrie 2013

Dimineaţa

O simţi în sânge: încărcătura atmosferică pe care o generează trenul când trage la semnalul roşu e ca bâzâitul luminilor electrice. Acum nu sunt singura care se uită. Nici nu cred că am fost vreodată. Bănuiesc că toată lumea se uită — se uită la case când trece trenul pe lângă ele —, numai că toţi le vedem altfel. Toţi le *vedeam* altfel.

Acum, toată lumea vede acelaşi lucru. Câteodată, îi auzi pe oameni vorbind despre ce s-a întâmplat.

— Acolo, casa aia. Nu, nu, aia, în stânga — acolo. Cu trandafiri lângă gard. Acolo s-a întâmplat.

Casele în sine sunt goale, şi cea de la numărul cincisprezece, şi cea de la douăzeci şi trei. Nu par — draperiile sunt trase şi uşile deschise, dar eu ştiu că sunt aşa pentru că agenţii imobiliari încearcă să le vândă. Ambele sunt acum pe piaţă, deşi o să treacă ceva vreme până când o să se ivească un cumpărător serios. Îmi imaginez că acum agenţii arată casele profanatorilor, însoţindu-i în turul încăperilor, sau unor gură-cască, disperaţi să vadă de-aproape locul în care a căzut şi în care sângele lui s-a scurs în pământ.

Mă doare gândul că oamenii ăştia se plimbă prin casă — prin casa mea, locul în care, cândva, am trăit fericită. Încerc să nu mă gândesc la ce a urmat. Încerc să nu mă gândesc la noaptea aceea. Încerc şi nu reuşesc.

Una lângă alta, îmbibate până la piele de sângele lui, am stat aşa multă vreme pe canapea. Eu şi Anna. Nevestele, aşteptând ambulanţa. Anna i-a chemat — tot ea a chemat şi poliţia, ea a făcut totul. Ea a avut grijă de toate. A venit ambulanţa, dar era prea târziu pentru Tom şi, imediat în urma ei, a venit poliţia, întâi cei în uniformă, apoi detectivii Gaskill şi Riley. Când ne-au văzut, au rămas, pur şi simplu, cu gura căscată. Ne-au pus întrebări, dar nu reuşeam să înţeleg ce-mi spuneau. Abia mă puteam mişca, abia mai puteam respira. Anna a vorbit cu ei, calmă şi sigură pe sine.

— A fost legitimă apărare, le-a spus ea. Eu am fost de faţă la tot. Am văzut totul de la fereastră. Tom s-a dus după ea cu tirbuşonul. Ar fi ucis-o. Rachel n-a avut de

ales. Am încercat... a fost singura chestie la care a ezitat, singura dată când am văzut-o plângând. Am încercat să opresc sângerarea, dar n-am putut. N-am putut.

Unul dintre ofiţerii în uniformă a luat-o pe Evie, care, în mod miraculos, a dormit buştean în tot acest timp, şi ne-au dus pe toate la poliţie. Ne-au condus, pe mine şi pe Anna, în încăperi diferite şi ne-au pus mai multe întrebări de care nu-mi amintesc. M-am chinuit să răspund, să mă concentrez. M-am chinuit să rostesc cuvinte. Le-am zis că Tom m-a atacat, că m-a lovit cu o sticlă. Că a venit după mine cu tirbuşonul. Că am reuşit să-i iau arma, că am folosit-o să mă apăr. M-au examinat clinic: s-au uitat la rana de la cap, la mâini, la unghii.

— Nu sunt cine ştie ce răni defensive, spune Riley, cu îndoială.

Au plecat şi m-au lăsat acolo, cu un ofiţer în uniformă — cel cu acnee pe gât, care a venit acasă la Cathy, acum o veşnicie — stând de pază la uşă, evitând să se uite în ochii mei. Mai târziu, Riley s-a întors.

— Doamna Watson îţi confirmă declaraţia, Rachel, mi-a spus ea. Eşti liberă să pleci.

Nici ea nu s-a putut uita în ochii mei. Un alt ofiţer în uniformă m-a dus la spital, unde medicii mi-au cusut rana de la cap.

S-au scris multe în ziare despre Tom. Am aflat că nu şi-a făcut niciodată stagiul militar. A încercat de două ori, dar a fost refuzat de ambele dăţi. Povestea despre tatăl lui a fost tot o minciună — fusese exact invers de cum povestise el. El le-a luat părinţilor întreaga agoniseală şi a risipit tot. L-au iertat, dar el a tăiat toate legăturile cu ei în momentul în care tatăl lui a refuzat să-şi mai pună

încă o ipotecă pe casă, ca să-i mai dea nişte bani. A minţit în tot timpul ăsta, despre absolut orice. Chiar şi când nu era nevoie să mintă, chiar şi când nu avea niciun sens s-o facă.

Îmi amintesc cu atâta claritate momentul în care Scott mi-a vorbit despre Megan, spunându-mi: *Nici măcar nu ştiu cine era,* şi am exact acelaşi sentiment. Toată viaţa lui Tom e un eşafodaj de minciuni — minciuni pure şi jumătăţi de adevăruri pe care le spunea ca să-i fie mai bine, să se simtă mai puternic, mai interesant decât era în realitate. Şi eu am crezut tot. Anna a crezut tot. L-am iubit amândouă. Mă întreb dacă am fi iubit şi versiunea mai slabă, plină de defecte şi lipsită de orice înflorire. Cred că da. I-aş fi iertat greşelile şi ratările. Am avut şi eu partea mea de greşeli şi ratări.

Seara

Sunt într-un hotel, într-un mic oraş de pe coasta Norfolkului. Mâine o să călătoresc spre nord. Poate spre Edinburgh, poate chiar mai departe. Încă nu m-am hotărât. Vreau să mă asigur că mă îndepărtez cât mai mult posibil. Am nişte bani. Mama a fost cât se poate de generoasă după ce a aflat prin câte am trecut, aşa că nu îmi fac griji. Cel puţin, nu pentru o vreme.

Am închiriat o maşină şi, în după-amiaza asta, am mers la Holkham. La ieşirea din sat e o biserică, în curtea căreia e îngropată cenuşa lui Megan, lângă rămăşiţele pământeşti ale fiicei sale Libby. Am citit despre asta în ziare. A existat o oarecare controversă în privinţa înmormântării, din cauza presupusului rol al lui Megan în moartea copilului. Dar în cele din urmă a fost permisă şi

mi se pare corect aşa. Indiferent ce a făcut Megan, a fost pedepsită îndeajuns.

Începuse să plouă când am ajuns acolo, şi nu era nici ţipenie de om prin preajmă, dar, chiar şi aşa, tot am parcat maşina şi m-am dus la cimitir. I-am găsit mormântul în cel mai îndepărtat colţ, ascuns aproape de un şir de smochini. N-ai avea cum să-ţi dai seama că e acolo dacă nu ştii unde să cauţi. Pe piatra funerară sunt gravate numele şi data naşterii şi a morţii — fără inscripţii cu aduceri-aminte, soţie, mamă sau fiică iubită. Pe piatra de mormânt a fiicei ei scrie doar *Libby*. Cel puţin, acum, mormântul ei e marcat cum se cuvine: nu mai e singură acolo, lângă şinele de cale ferată.

A început să plouă şi mai tare, şi când am dat să mă întorc pe cărarea cimitirului, spre ieşire, am văzut un bărbat stând în uşa capelei şi, pentru o secundă, mi-am închipuit că e Scott. Cu inima în gât, mi-am şters picăturile de ploaie de pe faţă şi m-am uitat mai bine — am văzut că era un preot. M-a salutat, făcându-mi cu mâna.

Mai mult am fugit decât am mers spre maşină, fiindu-mi frică, deşi nu aveam de ce. M-am gândit la violenţa care a marcat ultima mea întâlnire cu Scott, la felul în care s-a purtat în cele din urmă — sălbatic şi paranoic, în pragul nebuniei. De acum, nu va cunoaşte liniştea. Şi cum ar mai putea? Mă gândesc la lucrul ăsta — la felul în care erau ei doi, la felul în care mi i-am imaginat că erau — şi mă cuprinde o tristeţe amară. Mă doare că i-am pierdut.

I-am trimis un e-mail lui Scott, cerându-mi scuze pentru toate minciunile pe care i le-am îndrugat. Am vrut să-i spun că-mi pare rău pentru ce a făcut Tom, pentru că

ar fi trebuit să-mi dau seama. Dacă aş fi fost trează în toţi anii aceia, oare mi-aş fi dat seama? Poate că nici eu nu voi mai cunoaşte liniştea.

Nu mi-a răspuns la mesaj. Nici nu m-am aşteptat s-o facă.

M-am întors la maşină, am pornit spre hotel şi m-am cazat, şi ca să nu mă gândesc cât de plăcut ar fi să mă ghemuiesc într-unul din fotoliile lor din piele de la bar, în lumina palidă, cu un pahar de vin în mână, mă duc la o plimbare în port.

Îmi imaginez cât de bine m-aş simţi după prima jumătate de pahar. Ca să scap de acest sentiment, număr zilele de la ultimul pahar: douăzeci. Douăzeci şi una dacă includ şi ziua de azi. Trei săptămâni în cap: cea mai lungă perioadă fără băutură, de ani buni.

Culmea, Cathy a fost cea care mi-a oferit ultimul pahar. Când m-a adus poliţia acasă, palidă şi plină de sânge, şi i-au spus ce s-a întâmplat, a pus mâna pe o sticlă de Jack Daniel's din camera ei şi ne-a turnat la amândouă câte un pahar zdravăn. Nu se putea opri din plâns, spunând cât de rău îi pare, ca şi cum ar fi fost, într-un fel sau altul, vina ei. Am băut whisky-ul, apoi l-am dat prompt afară; de atunci, nu m-am mai atins de nicio picătură de băutură. Dar asta nu înseamnă că nu-mi doresc să beau.

Când ajung în port, o iau la stânga şi merg pe mal, spre porţiunea îngustă de plajă, de-a lungul căreia aş putea să mă plimb, dacă aş vrea, până la Holkham. E aproape întuneric acum şi e rece lângă apă, dar merg totuşi. Vreau să merg până la epuizare, până când o să fiu atât de obosită, încât nu voi mai putea gândi şi poate atunci voi fi în stare să adorm.

Plaja e pustie şi e atât de frig, încât trebuie să-mi încordez maxilarele ca să nu-mi mai clănţăne dinţii. Merg repede de-a lungul fâşiei de prundiş, dincolo de vestiare, atât de frumoase în lumina zilei, atât de sinistre acum, fiecare dintre ele, o posibilă ascunzătoare. Când vântul se înteţeşte, cabinele prind viaţă, scândurile de lemn scârţâie, şi, împreună cu vuietul mării, par a fi nişte şoapte: cineva sau ceva se apropie.

Mă întorc şi o iau la fugă.

Ştiu că nu e nimeni acolo, că nu am de ce să mă tem, dar nu-mi pot controla groaza care îmi zvârcoleşte stomacul, urcă în piept şi mă sufocă. Fug cât de repede pot. Nu mă opresc decât în momentul în care ajung înapoi în port, la luminile puternice ale felinarelor stradale.

Înapoi în camera mea, mă aşez pe pat, cu mâinile sub mine, până când se opresc din tremurat. Deschid minibarul şi iau de acolo o sticlă de apă şi nişte nuci de macadamia. Las vinul şi sticluţele de gin, chiar dacă ele m-ar ajuta să dorm, chiar dacă ele m-ar face să mă scufund, încălzită şi liberă, în uitare. Chiar dacă mi-ar permite să uit, pentru o vreme, privirea lui când m-am întors şi am văzut cum se scurge viaţa din el.

Trenul trecuse. Am auzit un zgomot în spatele meu şi am văzut-o pe Anna ieşind din casă. Venea repede spre noi şi, ajungând lângă el, a căzut în genunchi şi şi-a pus mâinile pe gâtul lui.

În privirea lui Tom era uimire, durere. Voiam să-i spun Annei: *N-are sens, n-ai cum să-l ajuţi,* dar mi-am dat seama că ea nu încerca să oprească sângerarea. Se asigura. Împingând tirbuşonul în gât, din ce în ce mai adânc, sfâşiindu-i carnea, iar în tot timpul ăsta vorbindu-i domol, cu multă blândeţe. Nu auzeam ce-i spunea.

Ultima dată am văzut-o la poliție, când ne-au luat declarațiile. Ea a fost condusă într-o încăpere, eu în alta, dar, chiar înainte să ne despărțim, mi-a pus mâna pe braț:

— Să ai grijă de tine, Rachel, mi-a zis, şi era ceva în felul în care a zis-o care m-a făcut s-o simt ca pe o amenințare. Noi două suntem legate pentru totdeauna de poveştile pe care le-am spus la poliție: că eu n-am avut de ales şi a trebuit să-l înjunghii; că Anna a încercat să-l salveze.

Mă bag în pat şi sting lumina. N-o să pot să dorm, dar trebuie să încerc. Bănuiesc că, în cele din urmă, coşmarurile vor înceta şi n-o să mai derulez totul în minte iarăşi şi iarăşi, dar tot ce ştiu acum, în momentul acesta, este că urmează o noapte lungă. Şi trebuie să mă trezesc devreme mâine-dimineață, ca să prind trenul.

Mulțumiri

Sunt mulți cei care m-au ajutat să scriu această carte, dar cel mai mult îi datorez agentei mele Lizzy Kremer, o femeie minunată şi înțeleaptă. Mii de mulțumiri lui Harriet Moore, Alice Howe, Emma Jamison, Chiara Natalucci şi tuturor celor de la David Higham, precum şi lui Tine Neilsen şi Stella Giatrakou.

Le sunt deosebit de recunoscătoare editorilor de ambele țărmuri ale Atlanticului: Sarah Adams, Sarah McGrath şi Nita Pronovost. Le mulțumesc, de asemenea, lui Alison Barrow, Katy Loftus, Bill Scott-Kerr, Helen Edwards, Kate Samano şi nemaipomenitei echipe de la Transworld — sunt prea mulți ca să-i pot menționa pe toți aici.

Vă mulțumesc, Kate Neil, Jamie Wilding, Mamă, Tată şi Rich pentru sprijinul şi încurajările voastre.

Şi, în sfârşit, le mulțumesc tuturor navetiştilor din Londra care mi-au oferit această mică scânteie de inspirație.

Paula Hawkins a lucrat ca jurnalist timp de cincisprezece ani înainte să se dedice literaturii.

Născută și crescută în Zimbabwe, Paula s-a mutat la Londra în 1989, unde locuiește și acum.

Fata din tren este primul său thriller. A cunoscut un mare succes internațional, iar DreamWorks a cumpărat drepturile de ecranizare.

PAULA

HAWKINS

„Dacă nu e niciun tren care să meargă în sensul opus și dacă mergem suficient de încet, câteodată pot să-i zăresc, pentru o clipă, pe terasa casei lor. Dacă nu, așa cum se întâmplă azi, mi-i închipui. Jess șade cu picioarele ridicate pe masa de pe terasă, cu un pahar de vin în mână, Jason e în spatele său, cu mâinile pe umerii ei. Îmi imaginez atingerea mâinilor lui, greutatea lor, senzația de siguranță și confort. Uneori mă surprind încercând să-mi amintesc când am avut parte ultima dată de atingerea reală a unei persoane, de o îmbrățișare din tot sufletul sau de o strângere de mână, și simt cum mi se frânge inima."

TREI

PAULA

HAWKINS

Peste 1,8 milioane de exemplare vândute în doar patru luni, în Statele Unite.

Rachel merge în fiecare dimineață cu același tren. Știe că va aștepta la același semnal defect, timp în care va urmări ritualul de dimineață al unui cuplu ce locuiește într-o casă de lângă calea ferată.

I-a botezat „Jess și Jason" și viața lor i se pare perfectă.

Până când într-o zi vede ceva ce o șochează.

Totul se schimbă și Rachel are șansa de a lua parte la viețile pe care le-a observat doar de pe margine.

Misterios și pasionant – Fata din tren este un thriller de primă mână, care te face dependent de viciul cititului.

S.J. WATSON, AUTORUL BESTSELLERULUI ÎNAINTE SĂ ADORM.

TREI

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-719-350-3

